

NINH HÀNG NHẬT

1/14

TIÊU THUYẾT TRINH THÂM
**KHÁCH TRỢ
VÀ XÁC SỐNG**

Dịch giả Trần Hữu Nùng

II

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

KHÁCH TRỢ VÀ XÁC SỐNG

Tác giả: **Ninh Hàng Nhất**

Thể loại: **Trình thám, Văn học**

Nhà xuất bản: **NXB Dân Trí**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Nguồn text: **Waka**

PHẦN 4

Câu Chuyện Của Buổi Tối Thứ Tư

Không Sao Hiểu Nổi

Nam Thiên nửa nằm nửa ngồi trên giường, đan hai tay sau gáy, nhìn trần nhà trắng nhờ nhờ, trơn nhẵn, không trang trí gì hết. Anh thăm kinh ngạc. Kinh ngạc bởi hai sự việc.

Một là, kể từ hôm thứ nhất vào (đúng ra là bị đưa vào) cái không gian khép kín này đến giờ, chưa đầy bốn ngày, xung quanh có rất nhiều ám hiệu hoặc gợi mở khiến anh nảy sinh linh cảm sáng tác, linh cảm còn phong phú hơn cả một vài năm vừa qua. Môi trường đặc biệt mà anh đang rơi vào hiện nay giống như một cỗ máy cung cấp linh cảm trình thám kinh dị, bố cục các câu chuyện tuôn ra như tập văn bản trên máy in, chúng muốn bộ não anh hãy tiếp nhận. Nam Thiên cảm thấy đầu mình sắp không chứa nổi nữa, thường là khi chưa nghĩ xong một câu chuyện thì sườn của một câu chuyện khác đã lặng lẽ hiện ra khiến anh không kịp ứng phó. Cũng may, bên cạnh anh có giấy bút nên có thể ghi lại các bố cục.

Một đôi vợ chồng trẻ rất mực thương yêu nhau, đêm nào vợ chồng cũng ôm ấp nhau mà ngủ. Nhưng sau một tai nạn bất ngờ, cô vợ bị biến dạng khuôn mặt. Các kỹ thuật y học tiên tiến đều bó tay không thể giúp cô khôi phục nhan sắc vốn có. Tâm trạng cô cũng bị méo mó theo khuôn mặt, cô khăng khăng đòi chồng tối tối phải ngắm khuôn mặt cô trước khi đi ngủ, để chứng tỏ anh vẫn yêu cô như trước. Chồng làm theo, nhưng anh không ngớt gặp phải ác mộng, tuy nhiên anh vẫn im lặng chịu đựng. Sau một thời gian, người chồng dần phát hiện thấy khuôn mặt của vợ biến đổi rất kì lạ không sao tưởng tượng nổi..

Mấy thanh niên rủ nhau đến thám hiểm một ngôi nhà cũ vẫn bị người ta đồn là có ma, họ mang theo cả máy quay phim. Đêm tối, sau khi vào trong nhà ma ngồi một chập, có anh cố ý nói đùa, giả vờ mình đã nhìn

thấy ma. Cả bọn lập tức bỏ chạy ra ngoài, nhưng sức nhớ ra máy quay phim (đang bật) vẫn đặt trong nhà. Không ai dám chạy vào cầm ra, đành chờ sáng mai quay lại lấy vậy. Khi lấy lại được máy quay phim ra, họ mới biết nó đã rất ngẫu nhiên ghi lại một số cảnh tượng đáng sợ...

Toàn thể người nhà của nhân vật chính (nam giới) đều bị giết trong nhà, con mèo đen của họ là “nhân chứng” duy nhất chứng kiến vụ thảm sát. Cảnh sát bế tắc không thể phá án. Nhân vật chính đau đớn khôn nguôi, rồi anh bỗng nghĩ ra một cách thức “rồ dại và li kì”: dùng con mèo đó để dò tìm khám phá sự thật...

Sau khi ghi lại các bố cục của mọi câu chuyện, Nam Thiên thở phào. Anh xem lại một lượt, nhận ra rằng nếu dùng các bố cục này phát triển rộng ra thì đều biến thành những câu chuyện lý thú. Anh là người kể chuyện trong buổi tối cuối cùng, Nam Thiên cho rằng mình vẫn có một ưu thế nào đó - anh có thể dựa vào chúng sáng tạo ra rất nhiều câu chuyện, cuối cùng chọn một câu chuyện khác hẳn với mọi câu chuyện trước đó rồi kể ra.

Nam Thiên nhìn cây bút và tập giấy trong tay, và chợt nghĩ... những thứ này, liệu có phải “người tổ chức” cố ý chuẩn bị cho các anh để dùng vào việc này không? Chẳng lẽ người ấy đã sớm lường trước các tình huống như thế này?

Nghĩ đến “người tổ chức” bí ẩn ấy, Nam Thiên bỗng rùng mình. “Hắn” (hoặc mẹ ta) là người như thế nào? Anh và mười hai người nữa phải đối mặt với một đối thủ đáng sợ đến đâu?

Hắn dám bắt giam người trái phép, hắn có thể lạng lẽ “đem” mười ba nhà văn viết truyện trinh thám kinh dị vào cái “nhà tù” hoang phế này (trong số mười ba người có cả mấy nhân vật nổi tiếng như Chris, Hoang Mộc Chu, Bạch Kinh và Goth). Hắn còn buộc đám tù nhân này phải tham gia một “trò chơi” tàn nhẫn theo quy tắc hắn đưa ra. Hắn biết quá rõ về những người khách mà hắn mời đến đây, hắn lại rất tự tin và trắng trợn nói rằng hắn là một trong mười bốn người. Hắn còn huênh hoang tuyên

bổ cuối cùng hẳn sẽ thắng trong “trò chơi” này, đám người còn lại chớ hòng sống mà ra khỏi đây. Gã này thực táo tợn, càn rỡ, không coi pháp luật là gì. Phía sau những hành vi điên cuồng, là sự bình tĩnh và xảo quyệt hết mức - nếu không phải thế thì tại sao đến giờ Nam Thiên và mọi người vẫn không nhận ra hẳn đang ở sát ngay bên cạnh? “Người tổ chức” hàng ngày xuất hiện trước mắt mọi người là ai? Mục đích thật sự của hẳn là gì? Tất cả đều là một mớ câu hỏi không lời giải.

Đáng sợ hơn nữa là “quy tắc trò chơi” do hẳn đặt ra - câu chuyện sau tuyệt đối không được na ná hoặc giống với cấu trúc hay tình tiết của câu chuyện trước. Quy tắc này có vẻ không khó thực hiện, nhưng tình hình thực tế là: ba người đã kể chuyện trước - gồm Uất Trì Thành, Từ Văn và Hạ Hầu Thân - đã đều làm trái cái quy tắc này rồi. Họ đều phạm quy theo một cách thức hoàn toàn không ngờ. Người kể chuyện tối thứ nhất là Uất Trì Thành đã biến thành cái xác giá lạnh, ra khỏi cuộc chơi một cách đáng sợ. Hai người phạm quy còn lại, tuy vẫn còn sống nhưng Nam Thiên khỏi cần nghĩ ngợi cũng thừa biết họ đang căng thẳng, sợ hãi đến mức nào.

Qua các sự việc đã xảy ra cho đến giờ, có thể thấy “người tổ chức” bí hiểm đó nếu không phải siêu nhân hoặc người có phép ma, thì chắc chắn phải là một kẻ nguy hiểm có chỉ số IQ cao, có tư duy rất chặt chẽ và tính cách cực tàn nhẫn. Hẳn là một đối thủ cực mạnh đối với Nam Thiên và cả mười hai nhà văn kia, hẳn là một thách thức lớn nhất trong cuộc đời họ.

Nghĩ đến đây, anh bỗng thấy hưng phấn, thậm chí toàn thân rạo rục, nóng bừng - đây là điều thứ hai khiến anh kinh ngạc. Đang ở trong tình thế này, lẽ ra tâm trạng anh chủ yếu là sợ hãi, bức bối và bế tắc mới đúng, chứ sao lại hưng phấn, kích động, thậm chí... có tâm lý chờ mong? Chính anh cũng không hiểu nổi...

Liệu những người khác có tâm trạng này không, hay chỉ có mình anh? Nam Thiên không thể biết. Dù sao đi nữa, cái trò chơi vừa đây

thách thức lại rất kích thích này - Nam Thiên thầm “lên dây cót” cho mình - không chỉ nhằm để ra khỏi đây, thoát khỏi địa ngục lên thiên giới, mà còn là chứng tỏ bản lĩnh của mình. Nam Thiên liếc nhìn những ghi chép cấu tứ các câu chuyện... và, cũng là vì những câu chuyện kì thú này, vì trí tuệ và tài năng của mình nữa.

Anh say sưa nghĩ ngợi. Tiếng động ngoài cửa cũng không làm anh phân tán đầu óc, cho đến khi người đó đập mạnh tay hơn, anh mới nhận ra có tiếng gõ cửa.

“Ai đấy?” Nam Thiên cảnh giác hỏi, rồi anh đứng lên.

“Tôi, Long Mã đây!”

Nam Thiên phán đoán giọng nói, đúng là Long Mã, anh bèn mở cửa.

“Đến giờ ăn tối rồi.” Long Mã đứng trước cửa, nói, “Chúng ta đến đại sảnh tập trung đi?”

Nam Thiên nhìn đồng hồ điện tử đeo tay, lúc này 6 giờ kém 10. Anh hơi chột dạ, vì lại đến thời gian của “trò chơi”, đêm nay đến lượt ai đây?

“Hôm nay chúng ta nên xuống sớm một chút.” Long Mã nói.

“Tại sao?” Long Mã nhìn Nam Thiên: “Anh quên à? Câu chuyện ‘Giấc mơ bí ẩn’ vẫn chưa được đánh giá.”

Nam Thiên “à” một tiếng. Anh đã nhớ ra, sáng nay mọi người tập hợp, vốn định đánh giá cho điểm câu chuyện của Hạ Hầu Thân kể, thì lại bất ngờ xảy ra cái chuyện kinh khủng kia... Sau đó Hạ Hầu Thân rụng rời hồn vía trở về phòng mình đóng chặt cửa lại. Những người còn lại đều cảm thấy rất nặng nề, tạm không nhắc đến việc cho điểm nữa. Bây giờ sau mấy tiếng đồng hồ trôi qua, ai cũng đã hơi bình tĩnh trở lại và nhận ra rằng dù sao đi nữa, trò chơi vẫn phải tiếp tục. Họ không có lựa chọn nào khác, ngay từ đầu đã là thế rồi.

Nam Thiên ra khỏi phòng, đứng trên này nhìn xuống dưới: đã có tám, chín người đến đại sảnh tầng một. Một điều khiến anh ngạc nhiên là, Từ Văn lúc trước tuyên bố không tham gia trò chơi, thì lúc này cũng đang có mặt ở đại sảnh và ngồi vào vị trí của mình rồi.

Nam Thiên cảm thấy tò mò: “Anh Từ Văn nói là không muốn tham gia trò chơi kia mà, sao lại xuống đó rồi?”

Long Mã nói: “Đoán thì biết, tối qua anh ấy không xuống nghe câu chuyện ‘Giấc mơ bí ẩn’ của Hạ Hầu Thân, hậu quả là rơi vào rắc rối, rơi vào thế bất lợi. Chắc chắn là anh ấy không muốn bị nghi ngờ hoặc hiểu lầm, đành tiếp tục tham gia vậy.”

“Không thể thoái thác không tham gia trò chơi này.” Nam Thiên thở dài. “Không ai có thể rút lui mà được yên thân.”

Cả hai xuống cầu thang. Xuống đến nơi rồi thì Thiên Thu và Âm Hỏa cũng từ tầng trên đi xuống. Mười ba người còn lại đã tập hợp đủ. Hình như mọi người vẫn bị ám ảnh bởi bầu không khí kinh khủng và căng thẳng sáng nay, không ai thiết trò chuyện, mọi người đều lặng lẽ bước đến tủ lấy vài thứ đồ ăn, coi như ăn bữa tối.

Nam Thiên lấy một túi bánh mì và một chai nước trắng, anh chỉ cần dạ dày đủ căng là được. Nam Thiên vừa cắn được vài miếng bánh thì Sa Gia bước lại, tay bưng một hộp cá mòi đã mở nắp, nói với anh: “Anh ăn chút cá đi!”

“Cảm ơn.” Nam Thiên lịch sự đáp, nhưng không đón lấy hộp cá, “Tôi ăn bánh mì là đủ rồi.”

“Như thế sẽ không đủ chất.”

Trong tình thế hiện giờ, ai quan tâm đủ chất hay thiếu chất? Nam Thiên gượng cười, rồi chỉ vào Hạ Hầu Thân đang ngồi xồm ở một góc phía sau lưng hai người, nói: “Anh không vấn đề gì nhưng anh Hạ Hầu Thân thì thật đáng lo. Nhìn mà xem, anh ấy không ăn gì, chỉ uống tí nước. Có vẻ như không thiết ăn nữa. Sa Gia đến khuyên anh ấy ăn cá này đi thì hơn.”

Sa Gia tay cầm hộp cá, có vẻ không vui: “Tôi đâu có thể quan tâm khắp lượt mọi người? Tôi... tôi nghĩ anh nên ăn nó đi...”

Nam Thiên không hề “vô tình”, thực ra khi trước anh đã cảm thấy hình như Sa Gia có thiện cảm với mình, cô thường rất quan tâm đến

anh. Nhận ra ý cô nhất định muốn mình ăn, anh không nỡ thoái thác bèn đón lấy, nói: “Được! Cảm ơn cô.”

Sa Gia hài lòng quay người bước đi. Tuy vừa nói mình không thể quan tâm hết lượt mọi người nhưng cô vẫn bước đến tủ lấy vài món ăn cầm đến chỗ Hạ Hầu Thân. Nhưng ông ta vẫn lắc đầu. Hẳn là ông ta vẫn bị sốc bởi chuyện sáng nay.

Nam Thiên vừa ăn vừa kín đáo quan sát từng người trong đại sảnh. “Người tổ chức” ở trong số này, ở ngay đây! Lúc này hẳn đang ăn cùng mọi người, thân nhiên coi như không có chuyện gì. Nghĩ đến đây, Nam Thiên cảm thấy rất bức bối khó chịu nhưng không thể làm gì.

Lúc 6 giờ 20 phút, mọi người đều đã ăn xong, bước lại đám ghế da kê vòng quanh trong đại sảnh ngồi xuống. Vị trí vẫn như cũ, cứ như chỗ ngồi của họ đã được “đánh số” cố định.

Hoang Mộc Chu hăng giọng, rồi nói: “Trước khi kể câu chuyện tối nay, chúng ta hãy cho điểm câu chuyện ‘Giấc mơ bí ẩn’ của Hạ Hầu Thân kể tối qua đã. Còn về vấn đề mà chúng ta bàn lúc trước, về tính chân thực của câu chuyện, tôi cho rằng không cần thiết phải bàn cãi nữa. Ai cho là thật thì cứ cho là thật; ai không tin thì coi như đó là câu chuyện hư cấu, cứ việc cho điểm.” Ông ta nói với người ngồi bên, “Anh Hạ Hầu Thân không có ý kiến gì chứ?”

“Tùy các vị.” Hạ Hầu Thân uể oải nói. Có thể nhận ra, ông ta chẳng bận tâm đến điểm số dành cho mình nữa. Lúc này, ông ta quan tâm nhất không phải là mình thắng hay không, mà là mình có được sống hay không - sống mà ra khỏi đây.

“Được! Bây giờ chúng ta bắt đầu cho điểm.” Hoang Mộc Chu nói.

Cũng như mấy lần trước, vẫn là Bắc Đẩu bước đến chỗ cái tủ lấy ra một nắm bút và một xấp giấy trắng rồi phát cho mọi người. Từ Văn tối qua không có mặt nhưng đã được Long Mã đã kể lại câu chuyện “giấc mơ bí ẩn” nên lúc này Từ Văn cũng tham gia cho điểm.

Mười hai nhà văn viết trình thám cho điểm, Long Mã và Bắc Đẩu đứng ra thống kê công khai trước mắt mọi người, câu chuyện “Giấc mơ bí ẩn” của Hạ Hầu Thân được cho điểm trung bình là 8,4.

Hạ Hầu Thân khẽ “hừ” một tiếng, rõ ràng là không hài lòng về kết quả này, tuy nhiên anh cũng không nói gì thêm.

Nam Thiên lặng lẽ ghi các điểm số của cả ba người đã kể chuyện:

Tối thứ nhất, Uất Trì Thành (đã chết): 8,8 điểm.

Tối thứ hai, Từ Văn: 8,7 điểm.

Tối thứ ba, Hạ Hầu Thân: 8,4 điểm. Lúc gần 7 giờ tối, ánh mắt của mọi người đổ dồn vào người kể chuyện tối nay: Lake.

Lúc này Lake đang cau chặt mày, sắc mặt nhợt nhạt, anh hơi căng thẳng và lo lắng. Cũng phải thôi, vì ba người đã kể chuyện trước đều vi phạm “quy tắc trò chơi” thì anh ung dung bình thản sao được?

Nhìn Lake đang thấp thỏm bất an, Bạch Kinh thấy lo cho anh, bèn hỏi: “Lake, anh đã nghĩ xong xuôi câu chuyện rồi chứ?”

Lake ngẩng đầu nhìn Bạch Kinh. Mọi người đều đang chú ý đến Lake. Anh nhìn khắp lượt, rồi nói ra một câu rất không ngờ: “Tôi... vẫn chưa nghĩ xong.”

“Sao?” Long Mã rất kinh ngạc, rồi nhìn đồng hồ: “7 giờ kém 5 rồi, mà anh vẫn chưa chuẩn bị xong câu chuyện để kể ư?”

“Chắc anh không định rút lui bỏ cuộc đấy chứ?” Hoang Mộc Chu mở to mắt, hỏi.

“Không, tôi không có ý đó.” Lake mím môi, vẻ hơi do dự, “Tôi đã chuẩn bị xong câu chuyện, tôi nói mình chưa nghĩ xong... Tức là đoạn kết của nó, và một vài tình tiết ở giữa chừng, chưa thật sự hoàn thiện. Đành vậy, lát nữa cứ kể, sau đó ngẫu hứng mà sáng tác bổ sung vậy...”

Mọi người nghe Lake nói thế đều ngạc nhiên. Nhà văn “thần tượng” khô ngô, điển trai Goth đặt mấy ngón tay thon dài lên mép, lo lắng hỏi: “Ngẫu hứng sáng tác, anh không sợ có thể bẽ tắc hoặc hớ hênh, lại phải cố mà tô vẽ cho tròn à?”

Lake chỉ im lặng, mím môi thật chặt.

“Thôi, chúng ta đừng gây ra áp lực với Lake nữa.” Giọng thông cảm của Bắc Đẩu, “Các vị nên thấy rằng, trong thời gian rất ngắn buộc phải nghĩ ra một câu chuyện li kì hấp dẫn, lại không được lặp lại câu chuyện kể trước đó, là việc cực khó làm. Nếu là tôi, tôi cũng không thể nghĩ được trọn vẹn. Lake đừng lo, anh cứ từ từ kể chuyện, gắng phát huy tối đa là được!”

Bắc Đẩu vừa dứt lời, Chris đang ngồi chếch trước mặt cậu bỗng phì cười, khiến mọi người đều nhìn sang cậu.

Thiên Thu thở thề hỏi: “Thiên tài trẻ tuổi cười gì thế?”

Chris cười rất quái: “Các vị tưởng Lake không đủ sức để cấu tứ hoàn chỉnh một câu chuyện à? Nghĩ thế thì hơi ngây thơ đấy!”

Mọi người đều chưng hửng, kể cả Lake. Sa Gia bần khoản hỏi: “Ý cậu là gì? Anh ấy cố tình không cấu tứ câu chuyện cho hoàn chỉnh à?”

Ánh mắt Lake dịu đi, hơi hé môi, nhìn thẳng vào Chris nhưng không nói gì.

Bắc Đẩu cảm thấy khó hiểu, hình như họ đang đánh đố nhau, bèn hỏi: “Thực ra là thế nào? Hai vị nói rõ hơn được không? Tại sao Lake lại cố ý không nghĩ hoàn chỉnh câu chuyện? Làm thế, có ý nghĩa gì?”

Chris thấy Lake im lặng, bèn lên tiếng: “Để tôi nói cho rõ vậy, ba người kể chuyện trước đều chuẩn bị hoàn hảo câu chuyện, nhưng sau khi kể xong thì mới phát hiện ra rằng đã xảy ra sự việc giống với câu chuyện của mình kể.”

Chris nói đến đây, Hạ Hầu Thân và Từ Văn đều rùng mình và mở to mắt nhìn anh ta, cả hai đều rất sợ hãi.

Chàng trai thiên tài 18 tuổi tiếp tục nói: “Cho nên, Lake mới nghĩ ra một cách, tức là chính mình cũng không biết các tình tiết cụ thể và kết cục của câu chuyện là gì - như thế, dù là thần thánh cũng khó mà đoán ra cách nghĩ của anh ấy. Anh ấy cho rằng dùng biện pháp này thì mới tránh được hậu quả xuất hiện sự tương đồng giữa câu chuyện và hiện

thực.”

Mọi người đều sững sờ trước lời giải thích này của Chris, tất cả đều im lặng không thể nói gì. Hồi lâu sau, Goth e sợ hỏi: “Cứ như cậu nói, thì mọi điều chúng tôi nghĩ trong đầu đều có thể bị lộ ra ngoài à? Nếu đúng là thế thì ‘người tổ chức’ là thần thánh hay sao?”

Không ai trả lời được câu hỏi này. Bắc Đẩu vội hỏi một vấn đề khác: “Lake, anh nghĩ thế thật à?”

Lake không giấu cách suy nghĩ của mình nữa, anh thừa nhận: “Đúng, đúng là tôi nghĩ như vậy!” Lake thán phục nhìn Chris, “Không hổ danh là nhân tài trẻ tuổi có chỉ số IQ trên 150! Cậu có thể suy đoán ra cả ý nghĩ trong đầu tôi!”

“Anh quá khen rồi! Anh đã nghĩ ra được cách đó và lại có can đảm và năng lực tung ra thách thức, chứng tỏ anh không phải người bình thường!” Chris trầm trồ, ngụ ý, “Nếu không vì chuyện này thì chúng tôi không thể biết một con người trầm lặng kín đáo như anh tuyệt đối không phải hạng tầm thường.”

Ai cũng nhận ra chiều sâu đầy ngụ ý ám chỉ trong lời nói của Chris, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Lake. Lake lập tức trở nên rất lúng túng, bất an, ngồi ngọ ngoạy, không dám nhìn thẳng vào ai. “Cậu nói thế...là ý gì? Lẽ nào cậu nghi ngờ tôi là...”

Lúc này bỗng có người lên tiếng, nhằm thẳng vào Chris: “Tại sao Chris lại hiểu rõ Lake đến thế? Cậu và anh ấy quen nhau mới ba hôm nay, sao cậu có thể đoán ra cách nghĩ của anh ấy?”

Người nói mấy câu này là Nam Thiên.

Chris ngó ra, cậu không ngờ tình thế bị lật ngược trở lại quá nhanh, bây giờ ánh mắt mọi người lại nhằm vào cậu. Nhưng cậu không hề lúng túng, rất bình tĩnh trả lời: “Có gì lạ đâu? Trước kia tôi đã đọc một cuốn sách của Lake, là cuốn Bụi xám. Và tôi hiểu ngay rằng tác giả này không hề đơn giản, không phải hạng tầm thường.”

“Tại sao cậu không nói ngay từ đầu?” Nam Thiên hỏi, “Sao cậu không nói với Lake rằng trước đây mình đã đọc tác phẩm của anh ấy?”

“Có cần thiết phải làm thế không?” Chris hỏi vặn lại, “Tại sao tôi nhất định phải nói ra nhỉ?”

“Cậu đã từng đọc sách của các tác giả khác ở đây chứ gì?” Hoang Mộc Chu nheo mắt, nói bằng giọng “thăm vấn”, “Cậu đã hiểu chúng tôi rất rõ, phải thế không?”

Chris lắc đầu, cười nhạt. “Thật không ngờ mọi người lại thăm vấn tôi thế này! Trong các vị ngồi đây, có không ít nhà văn đã thành danh và có ảnh hưởng lớn. Tôi đã đọc tác phẩm của các vị, là điều rất kì lạ hay sao? Hẳn các vị cũng từng đọc tác phẩm của nhau rồi, đúng không? Nếu căn cứ vào điều này để phán đoán ra ‘người tổ chức’ thì e quá khiên cưỡng!”

“Chris, thực ra tôi chỉ hỏi cậu tại sao lại hiểu rõ Lake chứ tôi không nói là nghi ngờ cậu là người tổ chức. Cậu đừng nhạy cảm quá thế!” Nam Thiên nói.

Chris nhún vai. “Nhưng hình như Hoang Mộc Chu tiên sinh có ý đó, thì tôi đành phải giải thích mấy câu.”

Lúc này, Long Mã đưa tay nhìn đồng hồ, rồi nhắc mọi người: “7 giờ 5 phút rồi đấy! Dù sao cũng phải nghe anh Lake kể câu chuyện của mình đã!”

“Anh rất yên tâm đấy chứ?” Âm Hỏa hỏi. “Tôi tin ở khả năng của mình.” Lake nói, “Chẳng giấu gì các vị, tôi từ nhỏ đã có khả năng ngẫu hứng sáng tác. Dù bất thành linh phải bịa ngay một câu chuyện, cũng chẳng khó khăn gì. Huống chi câu chuyện này tôi cũng đã suy ngẫm ít nhiều, là một câu chuyện giả tưởng, hơi đậm màu sắc kinh dị, tin rằng sẽ không làm cho các vị phải thất vọng.”

Chris thoáng nhếch mép cười nhạt, hơi khó hiểu, không rõ ý là gì.

Lake bắt đầu kể: “Đầu đề câu chuyện là ‘Linh Môi.’”

LÍNH MỚI

"...Giờ đây nhớ lại, thực ra là ngay từ đầu tôi đã cảm thấy không ổn. Nhưng lúc đó tôi lại không thật chú ý và hoàn toàn không nghĩ rằng phía sau cái chút 'không ổn' nhỏ này lại là mở đầu của một loạt các sự kiện đáng sợ."

(Nhật ký của Quý Ninh)

CHƯƠNG 1

Ngày Thứ Nhất (Buổi Sáng)

Bà mẹ đang ở trong bếp chuẩn bị bữa cơm trưa, khi tiếng chuông gọi cửa vang lên thì bà đang thái thịt, tay dính mỡ bóng nhẫy, nên đành gọi vào phòng cậu con trai: “Quý Ninh ơi, ra mở cửa đi!”

Năm học tới đây, Quý Ninh sẽ vào lớp 12, hiện đang nghỉ hè rảnh rỗi vui vẻ, cậu hơi khó chịu thờ dãi, nói với bạn đang chat trên mạng “chờ anh một lát”, rồi cậu đứng dậy đi ra phòng khách, mở cửa.

Một giọng lạnh lót vang lên, đồng thời chú nhóc đứng ở cửa nhảy cẫng lên: “Em chào anh Quý Ninh!”

Quý Ninh sửng người, rồi lập tức cười vang: “Đậu Đậu!”

“Đậu Đậu đến chơi đấy à?” Bà mẹ từ trong bếp đi ra, tay cầm khăn, lau tay. Chú bé nhìn thấy bà, liền chào to: “Cháu chào bác ạ!”

“Ừ, Đậu Đậu ngoan quá!” Bà mẹ Quý Ninh cười với chú bé, và nhìn ra cửa, “Mẹ cháu đâu? Đi sau à?”

Đậu Đậu bước vào phòng khách, hạ cái ba lô đeo lưng xuống đặt lên ghế sofa. “Mẹ cháu không đi, cháu đi một mình.”

“Nói gì vậy?” Bà mẹ Quý Ninh há miệng, ngạc nhiên, “Cháu đi một mình? Chắc không phải thế?”

Bà vừa nói vừa bước ra cửa nhìn ngó bên ngoài, đúng là không thấy mẹ của Đậu Đậu đâu. Bà ngờ ngợ quay trở vào, hỏi thẳng cháu mới 7 tuổi: “Thế là sao, hả Đậu Đậu?”

“Bác ơi, cháu khát quá, bác rót cho cháu cốc nước đã.” Nó lè lưỡi.

Lúc này Quý Ninh và bà mẹ mới để ý thẳng Đậu Đậu mặt mũi đỏ gay, đầy mồ hôi, đúng là nó vừa xuống xe rồi đi thẳng vào đây, trời thì rất nóng bức. Bà vội lấy cốc để rót nước cho nó, nhưng Quý Ninh gạt đi, nói

“đừng”. Rồi cậu mở tủ lạnh lấy ra một lon Coca đưa cho Đậu Đậu. Nó bật nắp Coca rồi uống ừng ực một hơi hết luôn, sau đó đưa mu bàn tay lên quệt mép. “Đã quá!”

Bà mẹ Quý Ninh ngồi trước mặt Đậu Đậu, bà vẫn ngờ ngợ và lo lắng. “Đậu Đậu nói cho bác biết, tại sao cháu lại đi một mình? Ở nhà xảy ra chuyện gì à?”

Đậu Đậu thản nhiên nói: “Không! Mẹ cháu bảo, nay cháu đã lớn, có thể một mình lên xe đi vào nội thành. Mẹ cháu tiễn cháu lên xe rồi quay về.”

Bà vẫn nghi ngờ, nhìn nó. “Đúng thế không? Dù là thế thì mẹ cháu cũng phải gọi điện trước cho bác mới phải?”

Quý Ninh nói: “Bây giờ nhà ta gọi điện hỏi dì ấy xem sao, mẹ ạ.”

“Nhà dì con không có điện thoại, chỉ có thể gọi đến phòng ủy ban thôn, nhờ họ nhắn gọi ra nghe. Thế thì làm phiền họ quá.” Bà cau mày, ngập ngừng giây lát, rồi lại lăm bắm, “Nhưng vẫn cứ phải hỏi cho rõ mới được.” Nói rồi bà bước đến máy điện thoại đặt ở ngay phòng khách, bấm số.

Đậu Đậu kéo tay Quý Ninh, hai mắt nó sáng lên. “Anh ơi, máy tính của anh có cài game mới nào không?”

Quý Ninh đưa tay bóp mũi thẳng em họ. “Anh biết ngay là em lại nghĩ đến chơi game. Nào, đi vào phòng của anh.”

“Hay quá!” Đậu Đậu nhanh thoăn thoắt rời khỏi sô pha, vỗ tay, đi về phía phòng của Quý Ninh.

Quý Ninh nhớ ra mình đang chat với bạn, bèn rảo bước đi vào phòng trước, nói với bạn chat “tạm biệt, lần sau tiếp tục”, sau đó đăng xuất. Cậu chỉ vào mấy biểu tượng trên màn hình, nói với Đậu Đậu: “Đây là mấy game mới cài, em xem xem thích chơi game nào.”

“Tuyệt quá rồi!” Đậu Đậu nhấp chuột vào một game, rồi nó chơi mê mải.

Quý Ninh ngồi bên xem nó chơi, thỉnh thoảng chỉ bảo nó vài chiêu. Mười phút sau, bà mẹ bước đến cửa phòng vẫy tay gọi cậu, nói nhỏ: “Con ra đây!”

Hai mẹ con đi vào phòng ăn, Quý Ninh thấy mẹ nhíu mày, bèn khẽ hỏi: “Mẹ đã nói chuyện với dì con chưa? Chắc không có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Dì con ra nghe điện thoại, mẹ bèn hỏi luôn, dì ấy cũng nói là muốn Đậu Đậu có dịp rèn luyện tính độc lập nên để cho mình nó đi xe buýt đến nhà ta. Nhưng...” Bà mẹ ngập ngừng, “Mẹ vẫn hơi cảm thấy có điều gì đó không ổn...”

“Không ổn như thế nào ạ?” Bà mẹ nhìn thẳng bé đang ngồi trong phòng Quý Ninh, nói nhỏ: “Tình hình nhà dì con thì con biết rồi, hai mẹ con Đậu Đậu luôn ở bên nhau, dì ấy coi nó quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời. Ngày trước vào thành phố, hễ đi phố dì ấy cũng phải dắt tay nó, chỉ lo nó bị lạc hoặc xảy ra chuyện. Nhưng lần này dì ấy dám thả nó đi một mình, thì quả là kì lạ.”

Quý Ninh nghe mẹ nói xong, cảm thấy đúng là chuyện này không bình thường. Cậu lại nghĩ về hoàn cảnh không may của dì.

Nhà dì ở ngay trong thôn dưới quê, dì lấy chồng năm 23 tuổi. Hai vợ chồng chẳng dư giả gì, thu nhập rất thấp, tạm đủ duy trì sinh hoạt, tuy nhiên họ vẫn sống vui vẻ, hạnh phúc hơn hẳn nhiều gia đình khác. Đứa con trai chào đời, tổ ấm của họ càng thêm trọn vẹn. Nhưng thật không ngờ, khi Đậu Đậu sắp tròn một tuổi thì gia đình họ xảy ra chuyện kì quái: vào một ngày nọ, chồng của dì bỗng dưng “biến mất” không rõ nguồn cơn. Dì ấy đã đi tìm khắp thôn khắp xã, thậm chí tìm khắp huyện, nhưng không có kết quả. Chồng dì cứ như một giọt sương đã bay hơi không để lại chút dấu vết. Cho đến nay, vụ mất tích ấy vẫn là một điều bí ẩn.

Về sau, dì ấy có ý định đi khắp chân trời góc biển, đi khắp mọi nơi trên đời này để tìm chồng, nhưng cuối cùng dì đã thỏa hiệp với điều

này: Mình phải sống vì đứa con trai. Cho nên dì không muốn lãng phí thì giờ và sức lực vào việc tìm kiếm vô nghĩa nữa. Tuy nhiên, ai cũng biết rằng, từng ngày từng giờ thậm chí từng phút từng giây, dì luôn mong chuyện thần kì sẽ đến với mình - chắc chắn sẽ có ngày chồng dì bỗng xuất hiện ở cửa, trở về bên dì. Nhưng...dì đã phải thất vọng sau sáu năm trời chờ đợi.

Nghĩ đến đây, Quý Ninh thấy mũi cay cay. Cậu nhìn mẹ, nhận ra bà cũng đang buồn rầu nghĩ ngợi, bà đang bùi ngùi nhớ lại những chuyện đã qua.

Bà mẹ lắc đầu, những ý nghĩ miên man xa lắc đang đeo bám bà. Mấy giây sau, bà mới ra khỏi những hồi ức không vui. “Mẹ không biết... nhưng mẹ cứ cảm thấy có điều gì đó rất khác thường.”

Quý Ninh an ủi bà: “Có lẽ tại mẹ con ta hơi cả nghĩ đó thôi! Đậ Đậ đã lên 7, chắc dì ấy có ý rèn luyện cho nó thật. Con đã xem một chương trình truyền hình, người ta để cho một đứa bé 4 tuổi một mình đi máy bay đến thành phố để tìm cha mẹ. So với sự kiện đó, thì chuyện này chưa là gì cả.”

“Có lẽ thế...” Bà mẹ khẽ gật đầu, thở ra một hơi, “Thôi được! Bây giờ mẹ vào nấu thêm vài món thật ngon. Con đưa Đậ Đậ đi tắm rửa cho mát mẻ, rồi dẫn nó lên gác chào bà ngoại. Cháu đến chơi, bà sẽ rất mừng.”

Quý Ninh gật đầu, rồi đi về phòng mình.

CHƯƠNG 2

Ngày Thứ Nhất (Buổi Trưa)

Đậu Đậu tắm xong, Quý Ninh dẫn nó lên gác.

Nhà cậu là kiểu một tầng trần cao, ở giữa có cầu thang thông luôn lên tầng hai là một gác lửng, trên dưới cộng lại có diện tích 180 mét vuông, là một căn nhà khá rộng. Quý Ninh ở tầng một. Tầng hai có hai phòng ngủ là của cha mẹ và của bà ngoại. Bà ngoại đã 70 tuổi, hai năm trước bà bị liệt nửa người, không nặng lắm nhưng một chân bị liệt hẳn, thường xuyên phải nằm. Nếu muốn ra khỏi giường vận động một chút thì phải chống nạng hoặc ngồi xe lăn. Tình cảm giữa Quý Ninh và bà ngoại rất tốt, cậu còn nhớ mình từ nhỏ luôn rất được bà thương yêu. Đương nhiên bà cũng rất thương thằng bé Đậu Đậu kháu khỉnh.

“Bà ngoại, bà ơi!” Đậu Đậu như một chú cún con lon ton vừa chạy đến bên giường bà vừa gọi.

“Đậu Đậu đấy à? Cháu đến lúc nào thế?” Bà vui vẻ nở nụ cười tươi như hoa. Quý Ninh đỡ bà ngồi lên.

“Cháu vừa mới đến.” Đậu Đậu nói, “Cháu còn tắm xong rồi đấy!”

“À, thảo nào người cháu thơm tho quá!” Bà nắm cánh tay tròn lẳn của Đậu Đậu, “Mẹ cháu đâu, sao không lên đây thăm bà?”

“Mẹ cháu không đến, cháu đến một mình.” Nó nói rất tự hào.

“Sao? Mẹ cháu không đi cùng à?” Chính bà ngoại cũng ngạc nhiên như mẹ Quý Ninh. Quý Ninh giải thích với bà rằng dì ấy muốn rèn tính độc lập cho Đậu Đậu.

“Huệ Vân... có thể yên tâm được à?” Bà không hài lòng, “Huệ Vân không sợ cháu ngoan của bà bị người ta bắt mất hay sao?”

“Bà ơi...” Đậ Đậ dẫu môi, “Cháu không còn là trẻ con nữa, cháu sắp tròn 8 tuổi rồi!”

“Ừ, phải! Cháu đã lớn. Là người đàn ông tí hon rồi đấy!” Bà cười hà hà, bàn tay héo khô của bà vuốt ve khuôn mặt non nớt của đứa cháu, bà thở dài, “Tiếc rằng bà đã già, không thể dẫn cháu đi chơi được nữa.” Nói rồi bà lần dưới gối lấy ra một cái gói nhỏ, mở ra. Bà đưa cho nó vài trăm đồng. “Đậ Đậ cầm lấy! Bảo anh Quý Ninh, chiều nay đưa cháu ra phố chơi.”

Nếu là ngày trước thì Đậ Đậ khoái chí nhận luôn, nhưng lần này nó lại xua tay chẳng khác gì một người lớn, “Không, bà ạ! Cháu đã có tiền tiêu vặt rồi.”

“Kìa, cháu của bà lại khách sáo như thế cơ à?” Bà mỉm cười chìa mấy tờ tiền trước mặt Đậ Đậ, “Cầm đi! Sao lại giữ kè gì vậy? Cháu có được mấy đồng?”

Đậ Đậ đỏ mặt, cứ như bị coi thường, nó nói: “Cháu có thật mà! Bà chưa tin thì cháu lấy ra cho bà xem!”

Nói rồi nó thò tay vào “cái túi bí mật” may bên trong túi quần, lấy ra một tệp tiền, giơ lên: “Thế nào? Cháu không nói dối đấy chứ?”

Quý Ninh và bà ngoại ngạc nhiên nhìn xấp tiền trong tay nó. “Đưa anh xem nào?” Quý Ninh cầm lấy rồi đếm. Có những hơn 1.000 nhân dân tệ.

Bà ngoại kinh ngạc nhìn đứa cháu. “Đậ Đậ nói cho bà biết, tiền nhiều thế này ở đâu ra?”

“Mẹ cháu cho cháu để tiêu vặt.” Đậ Đậ đắc ý nói.

“Mẹ em... cho để tiêu vặt?” Quý Ninh há hốc miệng. Cậu biết dì mình ở nhà chỉ trồng rau rồi bán giá thấp cho thương lái trong nội thành, thu nhập mỗi tháng chỉ hai, ba trăm đồng. Mẹ Quý Ninh thỉnh thoảng còn chu cấp chút ít cho cô em gái. Thế mà lúc này Đậ Đậ có trong tay hơn 1.000 đồng. Đây là món tiền to đối với mẹ Đậ Đậ.

Bà ngoại nhìn Đậu Đậu, sắc mặt bà dần nghiêm nghị, miệng lẩm bẩm: “Mẹ cháu... thật là...” Bà không nói tiếp nữa.

Đúng lúc này tiếng bà mẹ Quý Ninh từ dưới nhà vọng lên: “Quý Ninh, Đậu Đậu, ăn cơm thôi!”

Quý Ninh đưa lại tiền cho Đậu Đậu, dặn dò: “Cất cho kĩ, kéo rơi mất.” Rồi cậu nói với bà ngoại, “Chúng cháu xuống nhà ăn cơm, lát nữa cháu bưng cơm lên cho bà.”

“Ừ, được...” Bà đáp, giọng bần khoản, bà đang nghĩ ngợi gì đó.

Xuống tầng một, Quý Ninh nhìn thấy cha đã đi làm về, Đậu Đậu nhanh nhẩu: “Cháu chào bác trai”. Rồi cả nhà ngồi quanh bàn ăn.

Lúc ăn cơm, mẹ Quý Ninh luôn tay gấp thức ăn cho Đậu Đậu. Nó ăn rào rào như tầm ăn rỗi, có vẻ như đã lâu nó không được ăn nhiều món như lần này. Mẹ Quý Ninh nhìn đứa cháu, cảm thấy rất thương. Bà lại nhận ra nó đang mặc chiếc áo may-ô đã thủng mấy chỗ, chiếc quần soóc thì cũng sờn cũ, bợt bạt, không rõ ban đầu là màu gì. Bà rơm rớm nước mắt, vừa gấp thức ăn cho cháu vừa nói: “Chiều nay bác sẽ mua cho cháu vài bộ quần áo mới, sau đó anh Quý Ninh dẫn cháu đi chơi trung tâm giải trí.”

“Cháu cảm ơn bác.” Đậu Đậu đang nhai cơm, ngẩng đầu lúng búng nói.

“Đậu Đậu nói xem cháu thích thứ gì, bác sẽ mua cho?”

Nó vừa nhai vừa nghĩ ngợi: “Bác ạ, cháu thích vẽ, bác mua cho cháu giấy vẽ và bút màu.”

“Được!” Mẹ Quý Ninh lại gấp cho Đậu Đậu một miếng thịt to.

Ăn cơm xong, Đậu Đậu lại sang phòng của Quý Ninh để chơi game. Bà mẹ kéo Quý Ninh vào bếp, đưa cho cậu 600 đồng. “Con cầm lấy, để chiều nay dẫn Đậu Đậu đi chơi.”

Quý Ninh nói nhỏ: “Con đang định nói với mẹ, vừa rồi bà ngoại cũng cho nó tiền nhưng nó không nhận, nó lần túi quần lấy ra khoe nó có hơn 1.000 đồng.”

“Gì cơ? Hơn 1.000 đồng?” Bà mẹ kinh ngạc mở to mắt, “Sao nó có lắm tiền thế?”

“Nó nói là mẹ nó cho để tiêu vặt.”

“Không có chuyện đó!” Bà khẳng định, “Mẹ rất rõ tình hình kinh tế của dì ấy. Tiền tiêu vặt à? Cả nhà chưa chắc có nổi 1.000 đồng thì không thể cho nó nhiều tiền như vậy.”

“Biết đâu, dì ấy mới gặp vận may? Trúng xổ số chẳng hạn...” Quý Ninh đoán mò.

Bà mẹ không ngớt lắc đầu: “Cả nhà sống ở quê, quầy bán xổ số còn không có thì mua cái nổi gì? Vả lại, dì ấy đâu có tiền mà mua xổ số?”

“Thế thì... là chuyện gì đây?” Quý Ninh băn khoăn.

Bà mẹ cau mày: “Lần này Đậ Đậ đến đây, phải có uẩn khúc gì đó.”

Lúc này nghe tiếng Đậ Đậ gọi to: “Anh ơi, chỗ này chơi như thế nào?”

“Con cứ vào chơi với em đi!” Bà mẹ nói. “Để mẹ nghĩ xem sao đã...”

CHƯƠNG 3

Ngày Thứ Nhất (Buổi Chiều)

Thực ra chiều nay Quý Ninh đã có cuộc hẹn đi chơi với một bạn nữ cùng lớp, hai người chat trên mạng hẹn nhau từ trước lúc Đậ Đậ đến đây. Quý Ninh vẫn giấu cha mẹ về cô bạn gái này. Tình hình này, cậu đành gọi điện cho bạn xin hoãn, vì phải đưa cậu em họ đi chơi. Bạn gái nói cô muốn đi cùng hai anh em, Quý Ninh đành tán thành vậy.

2 giờ chiều, Quý Ninh dẫn Đậ Đậ ra khỏi nhà. Đi qua vài đoạn phố, đến cổng một khu chung cư, cậu đã nhìn thấy bạn gái Tiểu Phàm đang đứng chờ.

Tiểu Phàm mặc bộ váy liền áo nền trắng hoa xanh rất đẹp, trông cô xinh tươi và rất chững chạc. Hai bên vừa bước lại gần nhau thì Đậ Đậ đã chỉ vào Tiểu Phàm, nói: “Em đã gặp chị rồi!”

“Thế à? Ở đâu?” Tiểu Phàm ngạc nhiên.

“Em nhìn thấy chị trong máy tính của anh Quý Ninh, nghe thấy giọng chị nói nữa!”

Tiểu Phàm cười hì hì, rồi nói với Quý Ninh: “Đây là Đậ Đậ em họ của anh chứ gì? Nó nhận thật!”

Quý Ninh gật đầu, nói với Đậ Đậ: “Em phải gọi chị ấy là chị Tiểu Phàm.”

“Chị Tiểu Phàm!” Nó gọi rõ to, rồi hỏi: “Chị và anh Quý Ninh đang yêu nhau chứ gì?”

“Đậ Đậ!” Quý Ninh đỏ mặt, “Đừng nói linh tinh!”

Tiểu Phàm cười vang. “Em còn bé mà tinh quái thật đấy! Anh Quý Ninh à, chúng ta không cần giả vờ nữa, giấu sao nổi chú em láu lỉnh này?”

Quý Ninh đành thở dài, rồi cúi xuống nói: “Đậu Đậu không được kể với bác trai, bác gái nhé! Anh không muốn bị cha mẹ soi những chuyện riêng của anh. Hiểu chưa?”

Đậu Đậu gật đầu thật mạnh, nói đĩnh đạc như một người lớn: “Anh yên tâm, đây là bí mật của hai anh em ta.” Bộ dạng nghiêm túc của nó lại khiến Tiểu Phàm cười phá lên.

“Đi nào! Đi đến trung tâm vui chơi giải trí!” Quý Ninh và Tiểu Phàm cùng dắt tay Đậu Đậu, bước ra đầu phố vẫy tắc xi.

Quý Ninh mua cho Đậu Đậu vé trọn gói, có thể tham gia tất cả mọi hoạt động trong này. Đậu Đậu sướng quá, chơi đủ mọi trò, nó chưa bao giờ vui như hôm nay. Quý Ninh và Tiểu Phàm chỉ đứng bên nó cũng thấy vui lây. Chờ khi thằng bé chơi hết mọi trò, thì đã là 5 giờ chiều. Cả ba ra khỏi khu giải trí, Tiểu Phàm đề nghị đi đến quầy bán đồ giải khát.

Cả ba đều uống nước quả ép, Tiểu Phàm lại gọi thêm một cốc kem hoa quả, tất cả hết 60 tệ. Quý Ninh đang định thanh toán thì Đậu Đậu đã rút ra xấp tiền của mình và đưa cho cô nhân viên tờ 100 tệ. “Anh ạ! Anh chiều đãi em chơi đủ thứ, em xin mời anh chị uống nước!”

Quý Ninh ngăn nó lại, nói “thôi đừng...” thì Tiểu Phàm đã tấm tắc: “Chà chà! Không ngờ Đậu Đậu có lắm tiền và cũng hào phóng ra trò nữa! Rất ra dáng đàn ông!”

“Đúng thế còn gì!” Đậu Đậu ngẩng đầu nói.

Quý Ninh không tiện nói gì nữa, chỉ im lặng ngồi uống. Nghĩ đến hoàn cảnh túng bấn của nhà dì, cậu lại thấy bùi ngùi.

Đậu Đậu uống một hơi hết sạch cốc nước quả, nó nhìn sang cốc kem của Tiểu Phàm, hỏi: “Chị Tiểu Phàm, thứ này... có ngon không?”

Tiểu Phàm nhìn ánh mắt của Đậu Đậu liền hiểu ngay, cô đẩy cốc kem đến trước mặt nó. “Ngon chứ! Em thử nếm xem?”

Đậu Đậu cầm thìa xúc, ăn “Chà! Ngon thật!”

“Anh mua cho em một cốc khác!” Quý Ninh nói.

“Không cần!” Tiểu Phàm nói, “Một cốc là đủ rồi! Em và Đậ Đậ ăn chung. Đậ Đậ đã mời chị uống nước, sau đây chị mời em đến phố ẩm thực ăn thịt nướng và chả xiên, được không?”

“Được, được ạ!” Đậ Đậ hào hứng vỗ tay, “Nội thành, hay thật! Có rất nhiều món ngon, nhiều trò chơi, sướng hơn hẳn chỗ em ở!”

Tiểu Phàm mỉm cười: “Nhà em ở đâu?”

“Thôn Khoáng Thạch, huyện Diệc.” Đậ Đậ đáp. Tiểu Phàm sững sốt, hỏi ngay: “Này, em tên là gì?”

“Đậ Đậ!”

“Đó là tên gọi ở nhà, tên thật kia mà?” “Từ Thụy. Nhưng mọi người đều thích gọi em là Đậ Đậ.”

Nghe xong, Tiểu Phàm bỗng sững sốt, nét cười trên khuôn mặt dần biến mất, cô ngó ra nhìn thằng bé đang cầm cú xúc kem ăn.

Quý Ninh nhận ra nét khác thường của bạn gái, bèn hỏi: “Tiểu Phàm... em sao thế?”

“À...” Tiểu Phàm ngoảnh sang nhìn Quý Ninh, sắc mặt cô không mấy tự nhiên. “Em... không sao...”

Quý Ninh nhíu mày nhìn cô bạn.

Đậ Đậ không nhận ra có điều gì bất ổn, nó đã ăn hết hơn nửa cốc kem, lúc này nó ngượng nghịu đẩy cốc kem đến trước mặt Tiểu Phàm. “Chị ơi, em xin lỗi, em đã ăn gần hết...”

Tiểu Phàm cố gượng mỉm cười. “Không sao, em cứ ăn đi.”

“Em ăn thật nhé?” Đậ Đậ lại rê cốc kem trở lại, tiếp tục ăn.

Tiểu Phàm nhìn đồng hồ đeo tay, rồi nói với Quý Ninh: “Em bỗng nhớ ra tối nay em có chút việc. Bây giờ chúng ta về thôi!”

Quý Ninh nhìn cô. “Lúc nãy em còn nói là dẫn Đậ Đậ đến phố ẩm thực kia mà, sao bỗng nhiên lại...”

“Ừ nhỉ... đúng thế.” Tiểu Phàm ngoảnh sang Đậ Đậ, “Đậ Đậ à, để lần sau chị mời em đi ăn quà, được không?”

“Được!” Thằng bé đã ăn xong cốc kem, đưa tay lên quệt mép.

Cả ba ra khỏi hiệu giải khát, Tiểu Phàm lập tức gọi tắc xi. Lên xe rồi, cho đến lúc xuống xe, cô hầu như không nói gì cả. Cô chào tạm biệt hai anh em Quý Ninh rồi vội vã bước đi.

Tiểu Phàm sao vậy? Quý Ninh nhìn theo bóng cô bạn, không sao hiểu nổi.

CHƯƠNG 4

Ngày Thứ Nhất (Buổi Tối)

Cơm tối xong, bà mẹ Quý Ninh cầm ra một bộ đầy đủ các hoạ phẩm, cho cháu Đậu Đậu. Xem chừng, nó rất ham vẽ, cho nên nó lập tức định ‘sáng tác’ ngay. Nhưng bác gái lại giục nó đi tắm gội, sau đó cho nó mặc bộ quần áo mới mua: áo phông, quần soóc và giày thể thao hàng hiệu hẵn hoi. Sau cuộc “lột xác”, Đậu Đậu trông khác hẳn, rất mốt, rất điển trai, không giống một chú nhóc sống ở nông thôn nữa.

Mọi người đều tập trung ở phòng khách, nhận xét về hình ảnh mới của Đậu Đậu. Bà ngoại ngồi trên xe lăn cười rất tươi: “Nhìn cháu của bà, còn tây hơn cả trẻ con thành phố đấy!”

Đậu Đậu thì vui hết cỡ, mặc bộ đồ mới toanh tung tăng nhún nhảy, lại còn khoái chí ra đứng trước gương cầm lược chải mái tóc mới cắt tỉa sửa sang, khiến ai cũng phải phì cười.

Nó chạy đến bên Quý Ninh. “Anh ơi, anh có máy ảnh không? Chụp ảnh cho em?”

Quý Ninh trêu nó: “Chụp để làm gì? Em định tung lên mạng để dự thi chọn người mẫu chắc?”

Đậu Đậu ngượng nghịu gãi đầu. “Em muốn... lúc nào về sẽ đưa cho mẹ em xem.”

Câu nói này khiến mọi người đều ngó ra, cha Quý Ninh nói: “Đậu Đậu à, cháu về nhà rồi thì mẹ cháu phải xem ảnh cháu để làm gì nữa? Cứ nhìn cháu là được chứ sao?”

Nó đứng nghệt ra trông là lạ nhưng đang nghĩ ngợi. “À... đúng thế.”

“Thằng bé này mừng quá hóa lú hay sao?” Bà mẹ Quý Ninh cười, nói.

Lúc này Quý Ninh bỗng văng vẳng nghe thấy một âm thanh... Hình như ai đang hát. Thoạt đầu cậu cho là ở ti vi phát ra, nhưng ti vi đang phát một chương trình chẳng liên quan gì đến hát hò cả. Cậu bèn hỏi: “Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?”

“Cha có nghe thấy. Hình như là ai đang hát...” Cha Quý Ninh nói, rồi ông cầm cái điều khiển nhấn nút “mute” tắt loa.

Căn phòng bỗng yên tĩnh hẳn, và lúc này mọi người đều nghe thấy tiếng hát nhỏ nhẹ dịu êm:

“Kéo cửa, kéo cửa, nhà bà ngoại, diễn kịch hay! Đón khuê nữ, mời chàng rể, cháu ngoại bé tí, cũng đòi đi... Gã khó tính, uống nước lạnh, đập ang nước, cạn hết nước, lấy cô vợ là ma treo cổ, để đưa con chỉ có một chân...”

Mọi người đều nghe rất rõ, là một giọng nữ, trong trẻo du dương, hình như có nét ai oán... và nghe có vẻ quen quen.

Bà mẹ Quý Ninh bỗng nói to: “Ái chà, không phải giọng dì Huệ Vân - mẹ Đậu Đậu hay sao?”

Bà nhắc câu này, rồi mọi người cũng đều nhận ra, nhưng có cảm giác rất quái dị khó hiểu.

Mấy giây sau đó Đậu Đậu bỗng nhận ra, nó reo lên: “Đúng là mẹ cháu! Mẹ cháu gọi điện cho cháu!”

Mọi người chưa kịp hiểu ra sao thì Đậu Đậu đã chạy về phía nhà tắm, Quý Ninh và mẹ liền đi theo. Thấy Đậu Đậu lục túi quần cũ vừa thay lúc nãy lấy ra chiếc di động. Tiếng hát phát ra từ di động này.

Đậu Đậu ấn nút nghe, tiếng hát dừng lại. Nó vui vẻ nói vào di động: “Mẹ, mẹ ơi!”

Cha Quý Ninh cũng bước đến, thấy thằng bé đang nghe điện thoại, ông thở phào: “Thì ra là dì Huệ Vân ghi lại tiếng hát của mình rồi đặt làm nhạc chuông.”

Đậu Đậu vừa nghe máy vừa bước ra ngoài: “Vâng, con hiểu rồi, con sẽ vâng lời các bác ở đây... mẹ ạ, bác gái mua cho con quần áo mới, anh Quý

Ninh chiều nay còn dẫn con đi chơi trung tâm giải trí...”

Chẳng biết mẹ Đậu Đậu nói những gì với con, mấy phút sau, nó bỗng nói: “Vâng, con sẽ ngoan... Mẹ đừng khóc nữa.”

Ánh mắt mọi người đều dồn vào nó. Nó lại chăm chú nghe vài phút, rồi nó hứa, chẳng rõ là về chuyện gì. “Được! Mẹ cứ yên tâm, con xin hứa với mẹ... Tạm biệt mẹ! Từ nay, tối nào mẹ cũng gọi điện cho con nhé!”

Có vẻ như nó sắp kết thúc cuộc nói chuyện, lúc này bà ngoại bỗng gọi to: “Đậu Đậu đưa di động cho bà, bà muốn nói chuyện với mẹ cháu.”

“Vâng, được ạ! Mẹ ơi, bà ngoại nói là...” Nhưng nó bỗng ngừng lời và từ từ đưa di động xuống thấp, “Mẹ cháu tắt máy rồi.”

Bà ngoại có vẻ bực mình: “Nó cố ý không muốn nói chuyện với tôi chứ gì?”

Mẹ Quý Ninh nói: “Mẹ à, đâu có thể như thế, chắc là lúc mẹ đang nói thì dì ấy đã tắt máy rồi.”

“Thế thì bây giờ con gọi cho nó, bảo rằng mẹ cần nói chuyện.”

“Mẹ quên rồi à? Nhà Huệ Vân không có điện thoại, chắc dì ấy ra bắt điện thoại công cộng gọi. Bây giờ con gọi trở lại thì sẽ là người khác nghe chứ không phải dì ấy.”

Bà ngoại liền ngoảnh mặt đi, không nói gì nữa.

Mẹ Quý Ninh bỗng nhớ ra một điều. “Đậu Đậu à, di động này là của ai?”

“Của cháu!” Đậu Đậu trả lời. “Của cháu? Mẹ cháu mua cho cháu à?”

Đậu Đậu gật đầu: “Vâng. Tuần trước mẹ cháu vừa lên phố huyện mua cho cháu.”

Mẹ Quý Ninh không tin, ngoảnh nhìn chồng. “Thật kì lạ, nhà Huệ Vân không có điện thoại cố định, mà lại mua di động cho Đậu Đậu... Có cần thiết phải thế không? Trẻ con cần di động làm gì chứ?”

Đậu Đậu nói: “Mẹ cháu nói rằng, nếu cháu có di động thì sau này mỗi lúc nhớ cháu thì mẹ cháu có thể gọi cho cháu.”

Bà ngoại từ từ quay mặt lại nhìn Đậ Đậ. Mẹ Quý Ninh nhìn chồng, rồi hỏi thẳng bé: “Đậ Đậ, cháu luôn luôn ở bên mẹ cháu, thì mẹ cháu cần gì phải gọi điện?”

“Bây giờ cháu không ở bên mẹ cháu nữa rồi.” Đậ Đậ nói.

“Cháu đang ở nhà bác, nếu mẹ cháu nhớ cháu thì chỉ cần gọi đến máy nhà bác là được. Sao cứ phải mua di động, sau đó mới gọi cho cháu?”

Đậ Đậ không nói gì.

Im lặng một lúc, mẹ Quý Ninh không nén được nữa lại hỏi: “Này Đậ Đậ cháu có nói thật với bác không đấy? Mẹ cháu cho cháu nhiều tiền, lại mua cả di động cho cháu nữa, là tại sao?”

“Cháu cũng không biết...” Đậ Đậ khẽ nói.

Lúc này bà ngoại bỗng hỏi nó: “Đậ Đậ! Lúc nãy mẹ cháu gọi điện, nói với cháu những gì?”

“Không nói gì cả, chỉ dặn dò cháu phải ngoan ngoãn vâng lời, không được nghịch ngợm. Và còn nói...”

“Và còn nói gì nữa?” Mọi người đều nhìn nó.

Đậ Đậ bỗng mỉm cười. “Mẹ cháu nói là rất yêu rất yêu cháu!”

“Lúc nãy mẹ cháu khóc à?” Mẹ Quý Ninh hỏi.

Đậ Đậ gật đầu.

“Tại sao lại khóc?”

“Cháu không biết.”

Nó cúi đầu, im lặng.

Cha Quý Ninh nói: “Có lẽ dì Huệ Vân chưa bao giờ xa con, nên chưa quen với tình hình, dì ấy nhớ con, thế thôi, chứ không có chuyện gì cả.”

“Có lẽ thế.” Mẹ Quý Ninh chầm chầm gật đầu.

“Không sao, lại xem ti vi đi!” Cha Quý Ninh cầm cái điều khiển lên chuẩn bị bật to tiếng.

“Khoan đã!” Bà ngoại gọi, rồi bà vắn chiếc xe lăn đến bên cạnh Đậ Đậ, chăm chú nhìn nó, “Bà muốn hỏi cháu điều này. Vừa nãy, bài hát trong di động của cháu, là mẹ cháu hát phải không?”

“Vâng.” Đậ Đậ gật đầu. “Lúc cháu đi ngủ, mẹ thường hát cho cháu nghe.”

“Tại sao mẹ cháu lại đưa bài hát ấy vào di động?”

“Mẹ cháu nói, làm thế, thì dù sau này mẹ không ở bên cạnh thì cháu vẫn nghe thấy giọng mẹ cháu.”

Bà ngoại im lặng, rồi chậm chậm ngoảnh mặt sang phía khác, hình như bà đang nghĩ ngợi gì đó.

Mẹ Quý Ninh bước đến bên bà, khẽ hỏi: “Mẹ, mẹ sao thế?”

Miệng bà ngoại mấp máy, hồi lâu vẫn không nói gì cả. Cuối cùng, bà cũng nói một câu: “Huệ Tình à, con đưa mẹ về phòng, mẹ muốn đi ngủ.” (Huệ Tình là tên của mẹ Quý Ninh)

“Vâng.” Mẹ Quý Ninh quay lại nói với chồng, “Mình giúp em một tay, mẹ muốn về phòng nằm nghỉ.”

Cha Quý Ninh vội bước đến, hai vợ chồng cùng bế bà cù ra khỏi xe lăn rồi đưa bà lên gác.

Lát sau, mẹ Quý Ninh quay xuống dặn dò: “Quý Ninh, đêm nay con ngủ cùng Đậ Đậ nhé!”

“Vâng.” Quý Ninh đáp, rồi nhìn Đậ Đậ đứng bên. Thấy nó cứ cúi nhìn sàn nhà, ánh mắt ngơ ngác thiếu tập trung, chẳng rõ nó đang nghĩ ngợi điều gì.

Quý Ninh cảm thấy kể từ sau khi Đậ Đậ nghe điện thoại của mẹ nó - dì Huệ Vân, ngôi nhà này tràn ngập một thứ không khí kì quái, thế này là sao nhỉ?

Lúc này Quý Ninh không thể biết rằng những chuyện xảy ra hôm nay mới chỉ là khúc dạo đầu của những sự việc đáng sợ sắp sửa nối đuôi nhau kéo đến.

CHƯƠNG 5

Ngày Thứ Ba (Buổi Sáng)

Vì Đậ Đậ đến, cha mẹ Quý Ninh chuẩn bữa sáng khá thịnh soạn: sữa, bánh mì, cháo lạt, trứng tráng, thịt giăm-bông... bày kín mặt bàn. Cha, Quý Ninh và Đậ Đậ ngồi bên bàn, cùng ăn sáng. Đậ Đậ ăn suốt lượt, không bỏ sót món nào.

Bà ngoại không tiện xuống tầng dưới, mẹ Quý Ninh múc cháo chuẩn bị bưng lên cho bà, đúng lúc này điện thoại trong phòng khách đổ chuông.

Mẹ Quý Ninh đặt bát cháo xuống, rồi bước đến nghe điện thoại. Bà trả lời “đúng rồi...” sau đó mấy giây, bà phát hoảng kêu lên “gì thế?”

Quý Ninh và cha đều ngoảnh sang nhìn.

Mẹ Quý Ninh đang quay lưng về phía họ, nói nhỏ gì đó... Quý Ninh nhận ra vai mẹ hơi run run.

Mấy phút sau, mẹ Quý Ninh từ từ đặt điện thoại xuống nhưng vẫn đứng đó, vẫn quay lưng lại, hai tay ôm vai, toàn thân run rẩy.

Cha Quý Ninh bước lại khẽ hỏi: “Sao thế?” Mẹ Quý Ninh đưa tay lên xoa má, quệt nước mắt. Rồi bà ngoảnh lại nhìn Đậ Đậ, nghẹn ngào, hít vào một hơi thật sâu.

Đậ Đậ đang ăn trứng tráng rất ngon lành, nó không chú ý đến bác gái đứng ở kia. Nhưng Quý Ninh thì nhận ra sắc mặt của mẹ tái nhợt, rõ ràng là bà đang cố kìm nén tâm trạng của mình.

Trực giác mách bảo cậu đã xảy ra chuyện gì đó.

Bà mẹ lại hít thở thật sâu mấy lần, đi trở ra, vẻ mặt căng thẳng. Lúc này Đậ Đậ vừa ăn xong, mẹ Quý Ninh nói với nó: “Đậ Đậ à, bà ngoại chưa ăn sáng, cháu bưng cháo lên cho bà và ngồi đó với bà, được chứ?”

“Được ạ!” Đậu Đậu bưng bát cháo lạc trên bàn ăn, rồi bước lên cầu thang.

Mẹ Quý Ninh nói với hai cha con: “Vào đây, nào!” Cả ba đi vào phòng của Quý Ninh.

Cha khép cửa lại. “Xảy ra chuyện gì vậy?” Mẹ Quý Ninh không nén nổi nữa, bà ngồi xuống giường bưng mặt khóc nức lên. Cha Quý Ninh bước đến ôm vai bà, rất lo lắng hỏi: “Chuyện là thế nào?”

Mẹ khóc nức nở một hồi, rồi ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe nhìn hai cha con Quý Ninh, bà cố hạ thấp giọng: “Vừa rồi là trưởng thôn Khoáng Thạch gọi điện, ông ta nói... Huệ Vân... tối hôm kia... đã treo cổ tự tử.”

Quý Ninh choáng váng, đầu cậu như vừa nổ tung. Cha cậu cũng kinh hãi đờ ra, há miệng hồi lâu không nói nên lời.

Mẹ Quý Ninh nói xong lại bưng mặt khóc thảm thiết, bà cố nén không khóc to.

Một lúc sau, cha Quý Ninh như bỗng nhớ ra điều gì đó: “Tối hôm kia? Dì Huệ Vân còn gọi điện cho Đậu Đậu kia mà?”

“Ông trưởng thôn nói, pháp y của bên công an đã đến giám định, kết luận thời gian tử vong là tối hôm kia.” Mẹ Quý Ninh nói trong nước mắt, “Có lẽ tối hôm kia sau khi gọi điện cho Đậu Đậu, thì Huệ Vân...”

Quý Ninh nhớ lại, tối hôm kia Đậu Đậu điện thoại với mẹ xong, nói là mẹ nó khóc, và còn nói là rất yêu thương nó... thì ra, đó là những lời cuối cùng vĩnh biệt cậu con trai?

“Tại sao dì ấy lại tự sát?” Cha Quý Ninh nghi hoặc, hỏi.

Mẹ cậu buồn bã lắc đầu. “Chị không biết... ông trưởng thôn không nói chi tiết, chỉ nhắc em hôm nay phải về thôn để lo hậu sự cho Huệ Vân, ngoài ra, ông ấy cũng muốn nói với em một số sự việc.”

“Thế thì tôi sẽ cùng đi với mình.” Cha Quý Ninh đứng dậy, “Bây giờ tôi thu xếp hành lý, chúng ta sẽ đi ngay.”

“Khoan đã.” Mẹ Quý Ninh gọi, rồi nhìn Quý Ninh, “Mẹ muốn nhắc hai cha con một điều.”

Người cha lại ngồi xuống. Bà mẹ nhìn hai cha con, nói: “Sự việc này chỉ ba người chúng ta biết, nếu không, có thể sẽ xảy ra chuyện chết người.”

Quý Ninh sửng sốt nhưng cậu cũng lập tức hiểu ra.

Bà ngoại của cậu mắc bệnh tim, bác sĩ từng dặn dò không để xảy ra những cú sốc, kéo sẽ nguy đến tính mạng. Còn về Đậu Đậu, mẹ nó tự sát là chuyện quá tàn nhẫn với một đứa trẻ, nếu nó biết tin mẹ đã chết, nó khóc ầm lên, thì khác nào báo tin dữ cho bà ngoại biết.

Cha Quý Ninh cũng rất hiểu điều này, ông nói: “Đúng đúng, hiện giờ không thể để cho bà biết, nếu không sẽ càng thêm gay go.”

Quý Ninh lo lắng nói: “Nhưng chúng ta có thể giấu kín được bao lâu?”

“Giấu kín được bao lâu thì cứ giấu vậy...” Giọng bà rầu rầu, “Ít ra chúng ta cũng phải lo xong hậu sự cho dì Huệ Vân con, rồi tính sau.”

Quý Ninh nghĩ ngợi. “Mẹ ạ, nếu cả cha và mẹ cùng đi, thì e bà ngoại sẽ sinh nghi, thế thì... con sẽ đi cùng mẹ, cha con cứ ở nhà.”

Mẹ nhìn cha, người cha suy nghĩ nhanh, rồi gật đầu: “Được! Để Quý Ninh đi với mình, nhưng sẽ nói với bà ngoại ra sao?”

“Cứ nói rằng con đi đến trường đại học ở tỉnh để xem xét, hôm nọ, lúc ăn cơm, mình đã từng bàn về việc con nên học trường đại học nào.” Quý Ninh nói.

“Được! Cứ thế vậy.” Người cha đập tay lên bàn.

Người mẹ cầm khăn giấy lau nước mắt, hít sâu một hơi. “Lát nữa hai mẹ con ra khỏi nhà, mình đừng để cho Đậu Đậu và bà ngoại cảm thấy điều gì lạ, cứ tỏ ra như bình thường. Bà rất tinh ý, đừng để bà nhận ra điểm nào đáng nghi.”

Người cha thở dài: “Chủ yếu là mình, mình phải làm ra vẻ thật bình thản kín đáo, không để cho bà nghi ngờ là được.”

“Tôi sẽ cố gắng.” Mẹ Quý Ninh đứng dậy, mở cửa phòng, cả ba đi ra.

Đậu Đậu vẫn đang ngồi với bà ngoại ở phòng trên gác, Quý Ninh nghe thấy nó đang kể chuyện cổ tích cho bà nghe. Cậu tự nhủ mình phải ổn

định tâm trạng.

Mẹ Quý Ninh vào nhà tắm rửa mặt, sau đó về phòng trang điểm qua loa, xóa hết các dấu vết lúc nãy khóc. Rồi bà cùng Quý Ninh đi vào phòng bà ngoại, nói cần “đi tỉnh xa, tìm hiểu trường đại học”, phải mất một hai hôm mới về. Bà cụ không nghi ngờ gì, chỉ dặn dò hai mẹ con ra ngoài phải chú ý an toàn.

Đậu Đậu thì không muốn bác gái và anh Quý Ninh đi, nhưng bác trai phân tích một hồi, nó cũng không nài nỉ gì nữa và hứa sẽ luôn ở bên bà ngoại.

Tất cả đã ổn thỏa, hai mẹ con khẩn trương ra khỏi nhà, đi đến bến xe khách.

CHƯƠNG 6

Ngày Thứ Ba (Buổi Chiều)

Xe chạy chừng hơn hai tiếng đồng hồ thì đến phố huyện huyện Diệc. Hai mẹ con Quý Ninh xuống xe, rồi vào một quán cơm ăn qua loa. Sau đó lại đi hơn bốn mươi phút xe buýt thì đến thôn Khoáng Thạch. Khi bước vào văn phòng ủy ban thôn thì đã là hơn 4 giờ chiều.

Trưởng thôn rót nước mời hai mẹ con, sau đó ông ngồi vào chiếc ghế mây đối diện với họ, thở dài: “Thật không ngờ lại xảy ra chuyện này, tôi xin có lời chia buồn cùng các vị.”

Mẹ Quý Ninh rơm rớm nước mắt, bà đang rất sốt ruột, hỏi luôn: “Bác trưởng thôn, bác có biết tại sao cô em tôi lại tự sát không? Ý tôi là, trước đó, cô ấy có gặp chuyện gì không hay không?”

“Chị cũng không biết à?” Trưởng thôn ngạc nhiên hỏi.

“Biết về gì ạ?”

“Nguyên nhân Huệ Vân tự sát.”

Mẹ Quý Ninh nhìn ông ta. “Tôi biết sao được? Nếu tôi biết nguyên nhân thì tôi đã chạy về can ngăn cô ấy.”

“Kể cũng phải.” Trưởng thôn gật đầu, rồi cau mày, “Cũng thật là lạ, tôi đã đến gặp hàng xóm hay tiếp xúc với Huệ Vân, nhưng họ đều nói không sao hiểu nổi, không thể đoán ra là nguyên nhân gì.”

Sau một lúc im lặng, Quý Ninh hỏi: “Bác ơi, ai là người đầu tiên phát hiện ra di cháu tự sát?”

“Thím Trần, hàng xóm sát vách. Sáng sớm nay mới phát hiện ra, thím ấy sợ chết khiếp.”

“Tại sao bà ấy lại biết Huệ Vân tự sát?” Mẹ Quý Ninh hỏi.

Trưởng thôn đáp: “Hôm kia, Huệ Vân vẫn còn sống, cô ấy xách năm con gà nhà nuôi sang cho thím Trần. Thím ấy xuýt xoa, rất cảm ơn. Nhưng hai hôm sau thím ấy cảm thấy có gì đó không ổn, vì không nhìn thấy Huệ Vân ra khỏi nhà. Cho nên, sáng sớm nay chạy sang gõ cửa, thì ngửi thấy mùi nồng nặc phả ra qua khe cửa...”

“Mùi nồng nặc?” Quý Ninh cau mày.

Trưởng thôn nhìn cậu: “Chứ còn gì? Trời nóng bức thế này, xác chết trong nhà hai ngày trời, không bốc mùi sao được?”

Trong đầu Quý Ninh hiện ra một số cảnh tượng... xác chết treo trên xà nhà đang phân hủy, ruồi nhặng bu đầy xung quanh... Cậu cố không nghĩ đến khuôn mặt của em gái mẹ, nhưng cảm giác ghê ghê nhộn nhạo khắp ruột gan khiến cậu chỉ muốn nôn oẹ. Mẹ cậu ngồi bên thì đang bưng mặt khóc thút thít.

Trưởng thôn đứng dậy, mở ngăn kéo tủ phía sau lưng, lấy ra một tờ giấy đưa cho mẹ Quý Ninh. “Chúng tôi tìm thấy tờ giấy này trong nhà Huệ Vân. Cô ấy viết cho chị. Tôi đọc không hiểu. Chị xem đi. Có lẽ chị sẽ hiểu được mấy câu trong này nghĩa là gì...”

“Huệ Vân... viết thư để lại ư?” Mẹ Quý Ninh run rẩy đón lấy tờ giấy, nhìn những dòng chữ xiêu vẹo trên đó, đúng là bút tích của em gái mình. Bà không kiềm chế nổi xúc động, nước mắt tuôn trào. Quý Ninh ghé nhìn, đọc được nội dung viết trong đó.

“Chị ơi, em đã biết một số chuyện, em đã biết cha của Đậu Đậu đi đâu. Mọi chuyện, em đều biết rõ cả rồi. Chị ơi, em rất sợ, em chưa bao giờ sợ như bây giờ. Nhưng em không dám kể với ai, em chỉ có thể đem theo điều bí mật này xuống mồ. Chị ơi, bây giờ em chỉ hi vọng mình không phải chịu phiền toái nữa, thế là đủ. Vân.”

Chỉ có mấy dòng ngắn ngủi, nhưng ba lần viết “chị ơi”. Mẹ Quý Ninh đọc, cảm thấy tiếng gọi của cô em gái đang vang bên tai, bà vô cùng đau đớn xót xa.

“Chị có hiểu cô Vân viết những gì không?” Trưởng thôn hỏi.

Mẹ Quý Ninh buồn bã lắc đầu.

“Chị mà cũng không hiểu?” Trưởng thôn rất ngạc nhiên, “Thư này là cô ấy viết cho chị gái, tức là chị, nhưng chị cũng không hiểu ý cô ấy là gì. Chị là chị gái duy nhất của cô Vân phải không?”

Mẹ Quý Ninh đáp: “Đúng! Huệ Vân chỉ có một người chị là tôi.”

Trưởng thôn chăm chú nhìn bà, rồi thở dài: “Ngay chị cũng không thể hiểu, thế thì nguyên nhân cô Vân tự sát sẽ là một câu hỏi lớn.”

Mẹ Quý Ninh ghen ngào nói: “Có lẽ... Huệ Vân hoàn toàn không định nói với chúng tôi điều gì, cô ấy chỉ muốn... trước khi chết, nói ra nỗi sợ hãi và bất an...”

Quý Ninh nghi hoặc, hỏi: “Tại sao dì của con lại cảm thấy sợ hãi bất an?”

“Mẹ không biết...” Bà mẹ mệt mỏi nói, “Lúc này đầu óc mẹ rối bời.”

Quý Ninh chỉ vào bức thư. “Mẹ đưa con xem nào...” Bà mẹ đưa cho cậu.

Quý Ninh đọc đi đọc lại mấy lần, nỗi tuyệt vọng và sợ hãi phản ánh trong những hàng chữ khiến cậu thấy lạnh sống lưng, rùng mình.

Những câu chữ này hé lộ rất nhiều thông tin kì quái hết sức khó hiểu. Dì ấy đã biết những điều gì? Dì ấy đang sợ cái gì? Kì lạ hơn nữa là, dì ấy quyết định “đem theo điều bí mật này xuống mồ”. Tại sao dì ấy lại muốn không phải chịu phiền toái nữa? Đã chết rồi thì đâu có thể phải chịu phiền toái gì?

Quý Ninh cố vắt óc suy nghĩ. Cậu bỗng nhớ đến một vấn đề, bèn quay sang hỏi mẹ: “Mẹ có cảm thấy nội dung này còn thiếu cái gì đó không?”

“Ý con là thế nào?” Mẹ cậu nhìn cậu, “Thiếu cái gì?”

“Mẹ không cảm thấy kì lạ à? Dì ấy viết thư để lại mà không có một chữ nào nhắc đến Đậu Đậu cả!”

Trưởng thôn nghe thấy thế cũng quan tâm. “Đúng! Về lý mà nói, cháu Đậu Đậu là đứa con duy nhất của cô Vân, sao cô ấy có thể không bàn giao dặn dò các vị một câu? À, cháu Đậu Đậu hiện đang ở đâu? Nó đã

biết chuyện chưa?”

“Đậu Đậu đang ở nhà chúng tôi, chúng tôi tạm thời chưa nói cho nó biết chuyện này, sợ nó không chịu đựng nổi...” Mẹ Quý Ninh nói.

Trưởng thôn gật đầu, nói: “Như thế cũng tốt, tuy rằng lẽ ra nên để cho cháu nó nhìn mặt mẹ lần cuối cùng, nhưng... có lẽ thôi cũng được, nó còn nhỏ quá, nó sẽ sợ...”

Mẹ Quý Ninh dường như được nhắc nhở. “Bác trưởng thôn, hiện giờ thi thể của em tôi đang đặt ở đâu?”

“Đặt ở nhà cô ấy.”

“Tôi muốn đến nhìn Huệ Vân.” Mẹ Quý Ninh lại trào nước mắt.

Trưởng thôn nhíu mày: “Tôi nghĩ là... thôi, đừng. Các vị nên thuê người đem cô ấy đi mai táng thì tốt.”

“Tại sao... tại sao tôi không thể đến nhìn cô ấy?” Mẹ Quý Ninh hỏi.

“Không phải là không thể nhìn, nhưng...” Sắc mặt trưởng thôn có vẻ khó xử, “Huệ Vân chết đã hai ngày, ở thôn quê như chỗ chúng tôi không có cách gì bảo quản thi thể; hiện giờ thi thể đã bắt đầu phân hủy bốc mùi rất khiếp. Tôi lo các vị nhìn sẽ sợ hãi, đêm ngủ lại gặp ác mộng.”

“Không! Tôi phải nhìn em gái tôi lần cuối.” Mẹ Quý Ninh nói trong nước mắt, “Dù cô ấy biến thành như thế nào, cô ấy vẫn là em gái tôi.”

CHƯƠNG 7

Ngày Thứ Ba (Sẩm Tối)

Lúc sắp đi đến cửa nhà dì Huệ Vân, Quý Ninh cảm thấy dạ dày mình bắt đầu nhộn nhạo.

Là vấn đề tâm lý, hay là vì, dù còn cách nhà một quãng nữa, dù cửa nhà vẫn đóng, hình như cậu đã bắt đầu ngửi thấy mùi xác chết bị phân hủy.

Trưởng thôn dừng bước, nói với bà mẹ Quý Ninh: “Chị muốn vào xem thật à? Hễ mở cửa thì mùi thối xộc ra, không ai chịu nổi đâu!”

Quý Ninh cũng khuyên mẹ: “Mẹ ơi, hay là... thôi đi!”

“Đúng! Đừng xem nữa. Bây giờ tôi sẽ bảo người đi chuẩn bị quan tài, đặt xác vào rồi đem đi chôn luôn.” Trưởng thôn lại đề nghị.

Mẹ Quý Ninh cũng hơi do dự. Sau một lát trầm ngâm suy nghĩ, bà nói: “Tôi chỉ vào nhìn thoáng qua, rồi quay ra ngay.”

Trưởng thôn thấy bà vẫn giữ ý định, đành khoát tay: “Chị vào đi! Cửa không khóa, cứ đẩy cửa mà vào.”

Mẹ Quý Ninh bước về phía cửa. Quý Ninh bước theo. “Mẹ ơi, con đi cùng mẹ!”

“Con đừng vào. Mẹ chỉ nhìn nhanh rồi quay ra. Con cứ đứng đây chờ mẹ.” Bà nói.

Quý Ninh đành đứng lại nhìn theo mẹ bước đến cửa nhà dì Huệ Vân, tay run run đẩy cửa mở ra rồi bước vào.

Lúc này cậu thật sự ngửi thấy mùi thối kinh khủng ghê cổ chỉ muốn nôn oẹ. Ngay trưởng thôn cũng phải quay mặt đi, đưa bàn tay lên quạt trước mũi. Quý Ninh nghĩ đến mẹ lúc này vẫn còn đứng trong đó, cậu thấy rất thương xót mẹ.

Khoảng nửa phút sau, mẹ Quý Ninh mặt trắng bệch, tay bưng miệng chạy bổ ra gốc cây to trước cửa nhà, nôn thốc nôn tháo. Quý Ninh vội chạy đến vỗ lưng cho bà. Trưởng thôn rảo bước lên, khép cửa nhà Huệ Vân lại.

Sau một hồi nôn oẹ, mẹ Quý Ninh không kìm nổi nữa, khóc ầm lên thảm thiết. Hàng xóm quanh đó đều chạy ra, sau khi biết bà là chị gái Huệ Vân, họ đều đi lại an ủi. Một bà tuổi ngoài 40 cũng xót xa quệt nước mắt. Về sau Quý Ninh biết bà chính là thím Trần.

Hồi lâu sau, mẹ Quý Ninh mới dần bình tĩnh trở lại. Trời đang dần âm u, màn đêm sắp buông xuống. Trưởng thôn có phần sốt ruột, nói: “Chị hãy bớt đau buồn, nên nghĩ cách làm việc chính đi! Nếu trời tối thêm nữa thì không nhìn thấy đường lên núi đâu.”

Mẹ Quý Ninh ngẩng đầu, sắc mặt đầy bi thương. “Bác trưởng thôn, tôi không trông nom linh cữu cô em được một ngày, đã đem đi mai táng ư?”

Trưởng thôn đập tay vào đùi, sốt ruột. “Nhưng tình hình rất khác thường, không thể làm theo tục lệ được nữa. Nay đang là những ngày nóng nhất trong năm, thi thể đã hai ngày nằm đó, nếu để đến sáng mai thì càng nặng mùi... e không ai dám đến chôn cất giúp đâu!”

Quý Ninh nói: “Mẹ ơi, hãy nghe lời bác ấy, đừng nên lần lữa kéo dài...”

Mẹ cậu lặng lẽ gật đầu. Thấy bà mẹ Quý Ninh đã đồng ý, trưởng thôn vội bố trí những người xung quanh giúp đỡ, cử người đi mời người phụ trách tang lễ của thôn, nhờ thím Trần đi tìm người khiêng quan tài. Chưa đầy một giờ sau, một cỗ quan tài màu đen đã được mang đến trước cửa nhà Huệ Vân, những người giúp đỡ mai táng cũng đã đến đủ cả.

Lúc này đã hơn 7 giờ, trời càng lúc càng tối. Trưởng thôn chỉ huy mấy nam giới vào nhà khiêng xác. Ông cũng sắp xếp mọi người đứng thành hai hàng dọc, sẽ khiêng quan tài đi qua ở giữa - coi như tiễn đưa người chết.

Hai mẹ con Quý Ninh đứng trên cùng, thím Trần đứng bên cạnh họ, khẽ nói:

“Lát nữa khiêng thi thể ra thì chúng ta cúi đầu mặc niệm, phải giữ im lặng, dù muốn khóc cũng không được khóc. Nếu không, người chết không thể yên tâm lên đường.”

Hai mẹ con Quý Ninh gật đầu xin nghe. Lúc này Quý Ninh nghe thấy những tiếng bước chân dịch chuyển mỗi lúc một gần, cậu bỗng cảm thấy căng thẳng. Mười mấy người đứng thành hai hàng đều yên tĩnh, vẻ rất nghiêm trang.

Bỗng nhiên có tiếng hát vui vẻ nổi lên, rất trái ngược với bầu không khí ở đây, khiến mọi người đều giật mình. Quý Ninh phát hoảng - gay ròi, đó là tiếng chuông di động của mình!

Cậu lúng túng cuống quýt thò tay vào túi quần lấy cái di động ra và ấn nút “nghe”.

Một giọng trẻ con truyền ra từ di động: “Anh ơi, bác và anh đã đến trường đại học đó chưa, sao không gọi điện cho em?”

Quý Ninh ngây đờ - Đậ Đậ gọi cho cậu!

Tình huống bất ngờ này khiến cả hai mẹ con Quý Ninh kinh ngạc, không biết nên ứng phó ra sao.

Thằng bé lại hỏi: “Sao anh không nói gì cả? Bác và anh đang làm gì thế?”

“Bà ngoại nhắc em, bảo em gọi điện cho anh hỏi xem hai người đã đến trường đại học chưa.”

Lúc này, thi thể đang được mấy người khiêng ra. Mẹ Quý Ninh lo lắng nhìn cậu, cậu thật sự hoang mang, tay cầm di động, đứng đờ ra. Tiếng Đậ Đậ lại vang lên: “Anh ơi, hôm nay em vẽ xong vài bức tranh, một bức vẽ tặng mẹ em, hai bức sẽ tặng bà ngoại và bác gái...”

Quý Ninh đã nhìn thấy chân của thi thể. Qua khe hở giữa mấy người đang khiêng xác, cậu nhìn thấy chân, hông, rồi nửa người trên của dì Huệ Vân chậm chậm đi qua. Thế mà lúc này đưa con trai của dì lại gọi di

động cho cậu nói chuyện lan man! Tình huống dị thường này, Quý Ninh chưa từng trải qua, người cậu cứng đờ như khúc gỗ, không biết nên làm gì đây.

Nhưng, đúng vào lúc này thì xảy ra một sự việc hết sức kì quái và đáng sợ...

Khi đầu thi thể dì Huệ Vân đi qua trước mặt Quý Ninh thì cậu kinh hãi nhìn thấy - khoảnh khắc này mọi người đều không chú ý - khuôn mặt trắng bệch bắt đầu bị phân hủy của thi thể... từ từ ngoảnh về phía cậu, đôi mắt mở to nhìn thẳng vào cậu!

Chỉ trong chớp mắt, Quý Ninh cảm thấy khắp người ớn lạnh, toàn thân nổi da gà. Cậu kêu “ôi...” một tiếng, sợ hết hồn, toàn thân run bần, chiếc di động rơi “cách” xuống đất!

Mọi người đều nhìn Quý Ninh, bà mẹ kinh ngạc hỏi: “Con sao thế?”

Quý Ninh quay người sang bên, thở gấp, đầu ong ong nhức buốt. Bà mẹ lại hỏi lần nữa. Quý Ninh kinh hãi nhìn mẹ, cậu vừa định nói thì chợt nhớ ra chiếc di động bị rơi xuống đất, nó vẫn đang hoạt động, cậu vội nhặt lên và áp vào tai. Vẫn là tiếng Đậ Đậ: “Anh ơi, anh sao thế?”

Quý Ninh cố hết sức kiềm chế nhịp tim đang đập như điên, cậu nuốt nước bọt. “Không sao, Đậ Đậ, lát nữa anh sẽ gọi cho em.” Rồi cậu tắt máy.

Bà mẹ lo lắng nhìn Quý Ninh: “Vừa rồi, con sao vậy?”

Quý Ninh nhìn mọi người khắp lượt, nhận thấy họ đều đang rất ngạc nhiên nhìn mình, cậu không thể giải thích với họ vừa rồi cậu nhìn thấy gì, vì chính cậu cũng không thể xác định chuyện đó là thế nào. Quý Ninh sợ hãi nghĩ ngợi suy đoán, lẽ nào đó là do lúc khiêng bị chao đi, khiến cái đầu của thi thể lật sang phía khác? Nhưng tại sao đôi mắt lại mở ra? Và rành rành là cậu cảm nhận rất rõ ánh mắt ấy nhìn vào cậu! Thế này thì thực đáng sợ - Quý Ninh càng nghĩ càng thêm kinh hãi, rùng mình, sớn gai ốc.

Bác trưởng thôn bước lại nhìn hai mẹ con. “Không vấn đề gì chứ?”

Quý Ninh không muốn làm cho mọi người phải “sợ lây” bèn trả lời ông ta: “Không ạ!”

Ông ta ngờ ngợ nhìn cậu, rồi quay sang nói với mẹ Quý Ninh: “Đã đưa thi thể vào quan tài rồi. Lên núi đi thôi! Tôi đã bố trí người đào huyệt rồi!”

Mẹ Quý Ninh gật đầu. Trưởng thôn hô lớn: “Nâng quan tài!” Quan tài được buộc thừng treo lên thanh xà, được bốn nam giới lực lưỡng khiêng, di chuyển về phía núi; cả đoàn người theo sau, tiến về phía núi đen ngòm.

CHƯƠNG 8

Ngày Thứ Ba (Buổi Tối)

Mai táng xong xuôi, thì đã hơn 9 giờ tối. Trước mộ người em gái, mẹ Quý Ninh khóc suốt, khóc cạn cả nước mắt. Mọi người an ủi mãi, bà mới chịu đứng dậy ra về.

Thôn nhỏ này không có khách sạn hoặc quán ăn, bác trưởng thôn nói nhà mình có hai gian phòng bỏ trống, mẹ con Quý Ninh có thể đến ở. Thím Trần và mấy phụ nữ khác vốn rất thân thiết với dì Huệ Vân cũng chưa muốn chia tay ngay, họ bèn cùng mẹ con Quý Ninh đến nhà trưởng thôn.

Nhà trưởng thôn là nhà gạch hai tầng, cả thầy có sáu phòng, do ông tự xây. Mọi người tập trung ở phòng khách, vợ ông nhiệt tình pha trà rót nước.

Mẹ Quý Ninh vốn đã kiềm chế được tâm trạng, nhưng lúc này mở túi xách lấy gói khăn giấy, nhìn thấy mẫu thư của Huệ Vân để lại, bà lại rớt nước mắt, mọi người an ủi hồi lâu. Bà lắc đầu: “Tôi vẫn không hiểu nổi cô em tôi đã gặp phải chuyện gì để đến nỗi phải tự tử.”

Mọi người đều trầm mặc.

Mẹ Quý Ninh nhìn họ bằng ánh mắt buồn bã nài nỉ: “Các vị đều là bạn thân, là hàng xóm tốt của Huệ Vân, có biết tại sao cô ấy phải tự tử không? Lẽ nào trước đó cô ấy không có biểu hiện gì khác thường?”

Tất cả đều lắc đầu, không hiểu. Một lúc sau, thím Trần rầu rầu nói: “Hôm đó Huệ Vân nói là biểu tôi đàn gà nhà nuôi, nếu tôi tinh ý nghĩ ra... thì tốt quá... nhưng lúc đó tôi chỉ nghĩ rằng cô ấy ngại phiền hà không thiết nuôi nữa. Nào ngờ...”

Mẹ Quý Ninh nắm tay thím Trần: “Thím ạ, chuyện này chẳng thể trách gì thím. Tôi chỉ muốn tìm hiểu cho rõ sự thật về cái chết của em tôi... để sau này có thể thừa chuyện với mẹ tôi, có thể nói với cháu Đậu Đậu.”

Thím Trần bần khoăn: “Cô biết không. Thôn bản miền núi này thưa vắng, nhà nào có chuyện gì thì chắc chắn hôm sau cả thôn đều biết hết. Nhưng chuyện Huệ Vân tự sát thì chúng tôi không sao hiểu nổi - trước đó chúng tôi không cảm thấy dấu hiệu gì lạ.”

Một phụ nữ khoảng ngoài 30 tuổi nói: “Đúng thế! Chẳng giấu gì chị, chúng tôi cũng rất muốn biết chuyện này là thế nào nhưng cả thôn không có một ai rành rẽ, dù đoán cũng không thể đoán ra.”

Mẹ Quý Ninh thất vọng, cúi đầu: “Thế thì, sự thật về cái chết của Huệ Vân sẽ mãi mãi không thể biết...”

Cả phòng khách trầm mặc, trăn trở.

Đưa con gái nhỏ của trưởng thôn, khoảng 10 tuổi, từ nãy cũng ngồi bên nghe chuyện của người lớn, lúc này thấy mọi người đều im lặng, nó bỗng nói có phần khó hiểu:

“Nếu các bác, các cô dùng cái phương pháp kia thì sẽ biết sự thật là gì.”

Quý Ninh sửng sốt, ngạc nhiên nhìn con bé. Mẹ Quý Ninh cũng ngẩng đầu hỏi nó: “Là phương pháp gì?”

“Kìa, trẻ con thì biết gì? Không được nói leo!” Trưởng thôn lớn tiếng trách mắng đứa con gái, rồi vỗ vai nó, “Ra ngoài kia mà chơi!”

Mẹ Quý Ninh hỏi: “Bác trưởng thôn à, con gái bác nói thế nghĩa là sao?”

“Trẻ con nói vớ vẩn, các vị đừng cho là thật.” Trưởng thôn lắc đầu, “Chắc là chúng đọc quá nhiều truyện nên mới nói linh tinh như thế.”

Mẹ Quý Ninh nghĩ ngợi, rồi im lặng.

Tiếp theo, hình như chẳng ai muốn nói về đề tài này nữa, nói sang chuyện khác.

Quý Ninh ngồi gần cửa, cậu chăm chú nhìn đứa bé đứng cửa, nghĩ về câu nói của nó lúc nãy.

Trực giác mách bảo cậu không phải con bé đang nói vớ vẩn, mà là nó có biết chuyện gì đó.

Cậu ngồi trong nhà hồi lâu, thấy trưởng thôn đi vào gian nhà trong, cậu bèn nói với mẹ: “Con ra ngoài cho thoáng một lát.” Mẹ gật đầu, cậu liền đi ra cửa.

Con bé đang ngồi bên đồng cát, tay cầm cái que vẽ nguệch ngoạc. Quý Ninh nhìn quanh, rồi ngồi xuống bên nó khẽ hỏi: “Lúc nãy em nói là có cách để biết sự thật à?”

Con bé ngẩng đầu, mở to mắt nhìn Quý Ninh. “Em nói thế, anh có tin không?”

“Anh tin.” Quý Ninh khẳng định.

Nó thoáng nhìn vào trong nhà, rồi lại nói: “Thực ra mọi người đều biết cái cách đó. Em đã từng nghe họ nói, nhưng bây giờ họ lại chối không công nhận.”

Quý Ninh thấy khó hiểu: “Thực ra là thế nào?”

Con bé hạ thấp giọng, nói có vẻ bí hiểm: “Anh có biết thầy linh môi là gì không?”

Quý Ninh ngó ra, cậu không thể xác định cách nghĩ của mình có giống như lời nói của nó không. Phải thử xem sao. “Ý em là... giao tiếp với linh hồn người đã chết phải không?”

“Đúng là thế đấy! Thầy linh môi có thể gọi linh hồn người chết nhập vào một ai đó.” Con bé chăm chú nhìn Quý Ninh, “Có nhiều người vẫn nói, thôn này ngày trước đã từng có vài thầy linh môi rất giỏi, nếu muốn liên lạc với người chết thì đến nhờ họ giúp đỡ. Sau đó, linh môi sẽ cho biết kết quả, ví dụ, ‘ông nội nhà các vị có món tiền chôn dưới viên gạch thứ ba bên trái đầu giường...’. Thế là người nhà giải quyết được một việc lớn...”

Quý Ninh hơi ngạc nhiên nhưng cũng rất hào hứng. “Tài tình đến thế ư? Nhưng tại sao lúc này mọi người lớn cứ gạt đi không công nhận?”

“Có thể là hiện nay đang xuất hiện mấy ‘thầy rởm’ chẳng có tài cán gì nhưng cứ xưng mình là linh môi để lừa tiền của bà con. Cho nên nhiều người không tin những chuyện này nữa.” Giọng con bé có vẻ tiếc nuối, nhưng mắt nó lại sáng lên, “Mẹ của một đứa bạn em nói rằng đúng là ngày trước ở vùng này có mấy thầy linh môi rất giỏi, chính bác ấy đã từng chứng kiến những chuyện rất thần kì.”

Quý Ninh nghĩ ngợi. “Anh hiểu rồi, ý em là nếu muốn biết tại sao đi của anh lại tự tử thì có thể nhờ thầy linh môi giúp đỡ?”

Nào ngờ con bé lại lắc đầu: “Thực ra em cũng chỉ nói thế thôi, chứ nếu muốn làm thật thì lại không được.”

“Tại sao?”

“Em vừa nói rồi, hiện nay có rất nhiều linh môi giả, không dễ gì tìm được linh môi thật! Mẹ đứa bạn em nói rằng thầy linh môi giỏi nhất thôn này đã không ở đây nữa.”

“Người ấy đang ở đâu?”

“Có thể đã chết rồi!”

Quý Ninh “à...” một tiếng, vẻ thất vọng. Hình như con bé nhận ra tâm tư của cậu, nó ghé sát lại nói: “Anh đừng lo, em sẽ cho anh biết một chuyện này.”

Quý Ninh chăm chú nhìn nó. “Người ấy dù không còn nữa, thì anh có thể tìm người kế tục ông ta, rất có thể người này sẽ giúp được anh liên lạc với người chết. Bởi vì...” Nó tỏ ra rất bí hiểm, “Bản lĩnh của thầy linh môi có thể di truyền, anh hiểu ý em chứ? Nếu trong gia tộc xuất hiện một thầy linh môi tài giỏi thì con cháu nhà ấy cũng có khả năng thông linh.”

Quý Ninh kinh ngạc mở to mắt nhìn đứa bé gái mới 10 tuổi đầu. Nó nói năng đâu ra đấy, hơn hẳn những đứa cùng tuổi. Và còn...

“Tại sao em lại biết rành rẽ về những chuyện này?” Quý Ninh hỏi.

Con bé mỉm cười: “Em nghe mẹ đưa bạn em nói thế. Bác ấy đã từng trải qua những chuyện này, cho nên, không phải em biết rõ mà là bác ấy biết rất rõ.”

“Em có vẻ như không hề sợ cái chuyện này?”

“Có gì đáng sợ đâu? Em thấy rất thú vị!” Nó hấp háy mắt, trả lời.

Chà! Một đứa bé rất bạo dạn, rất lạ. Quý Ninh trầm nghĩ.

Lúc này bà mẹ bé gái bước ra cửa gọi nó: “Đặng ơi, khuya rồi vẫn đứng ngoài đó à? Vào rửa mặt đánh răng rồi đi ngủ đi!”

Con bé “vâng ạ” rồi chạy vào nhà. Quý Ninh cũng đứng lên, đi vào phòng khách.

Trong này, mấy phụ nữ đang trò chuyện với bà mẹ Quý Ninh về việc thu xếp chăm lo cho Đậu Đậu.

“Từ nay cháu nó sẽ ở cùng nhà ta à?” Một bác nói.

“Đương nhiên rồi, nó chẳng còn cha mẹ, không ở với chúng tôi thì ở với ai?” Mẹ Quý Ninh nói, “Tôi sẽ thu xếp cho cháu chuyển trường ra thành phố học.”

Một phụ nữ gầy nhỏ, ngập ngừng nói: “Nếu có ngày cha Đậu Đậu trở về... thì nó lại quay về phải không?”

Mẹ Quý Ninh thở dài: “Nếu chú ấy có thể trở về thì đã về từ lâu rồi... Tuy nhiên, tôi cũng rất mong sẽ có cái ngày ấy. Cháu Đậu Đậu có cha vẫn hơn là mất cả cha lẫn mẹ. Bao giờ đến ngày ấy hãy hay...”

Thím Trần buồn rầu nói: “Đậu Đậu từ nhỏ đã không có cha, chỉ ở với mẹ; nếu nó biết mẹ đã chết thì nó đau buồn đến thế nào? Sao số nó khổ đến thế chứ...”

Họ đều thở dài thương cảm, có bà quệt nước mắt. Nhưng lúc này bà mẹ Quý Ninh lại tỏ ra kiên nghị, bà nói rành rọt: “Cháu Đậu Đậu gặp những chuyện bất hạnh, nhưng từ nay nhà chúng tôi cũng là nhà của cháu, tôi là bác, tôi coi cháu nó như con đẻ, nhất định không để cháu phải thiếu thốn tình cảm.”

Mọi người đều rất cảm động. Quý Ninh chú ý đến một phụ nữ khoảng ngoài 30 tuổi, để tóc ngắn, sắc mặt hơi khác với các bà kia, đôi môi mấp má mấy lần định nói... nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, trông chị có vẻ lo lắng bất an.

Quý Ninh cau mày, không biết tại sao chị ta lại có vẻ mặt rất không bình thường như vậy.

Lúc gần 11 giờ đêm, các bà, các cô đứng dậy cáo từ. Mẹ Quý Ninh nói lời cảm ơn, rồi cùng Quý Ninh, bác trưởng thôn tiễn họ ra về. Họ nói “các vị quay vào đi” nhưng rồi mọi người vẫn đứng cửa nói chuyện thêm một lúc nữa rồi mới chia tay nhau.

Lúc họ đi, Quý Ninh chú ý quan sát người phụ nữ ngoài 30 tuổi, tóc ngắn; thấy chị ta ngoảnh lại nhìn mẹ Quý Ninh mấy lần, vẻ mặt chị rất hoang mang, lo lắng, chị ta rất khác với các bà, các cô kia.

Hình như người phụ nữ này biết chuyện gì đó rất khác thường. Quý Ninh thầm đoán như vậy. Nhưng, tại sao chị ta lại không nói ra?

CHƯƠNG 9

Ngày Thứ Tư (Buổi Sáng)

Hai mẹ con Quý Ninh nghỉ ở nhà trường thôn một đêm, sáng dậy, đã thấy bà vợ hiền của ông chuẩn bị xong một bàn ăn rất thịnh soạn. Mẹ Quý Ninh ngần ngại khó xử. Trường thôn giải thích rằng ở thôn quê, bữa sáng là bữa quan trọng nhất trong ngày. Hai mẹ con Quý Ninh không quen ăn sáng nhiều như vậy, nhưng rất nể và cảm kích, mỗi người cũng cố ăn một bát cơm to.

Ăn sáng xong, mẹ Quý Ninh nói: “Mọi việc đã hoàn tất, chúng tôi xin phép ra về.” Vợ chồng trường thôn tiễn hai người ra đến văn phòng ủy ban thôn. Mẹ Quý Ninh nói lời cảm ơn, rồi cùng Quý Ninh đi về phía đường cái đầu thôn.

Trước khi rời nhà trường thôn, Quý Ninh đã gặp, chào tạm biệt bé Đăng con gái bác. Đôi mắt to của nó chớp chớp như có ý ra hiệu cho cậu “đừng quên chuyện tối qua trò chuyện với nó.”

Hai mẹ con đi chừng mười phút thì đến đường cái đầu thôn. Lúc này họ nhìn thấy một người đứng bên đường như đang chờ đợi ai. Đi đến gần, Quý Ninh đã nhìn rõ người ấy, cậu sững sốt.

Đó là người phụ nữ để tóc ngắn tối qua hình như định nói gì đó nhưng lại thôi.

Mẹ cậu cũng nhận ra người ấy, bà nói: “Cô đang chờ ai à? Tôi rất cảm ơn các vị đã giúp đỡ tối qua.”

Chị ta, tay nọ nắm tay kia, như đang bút rút. Rồi chị ta nói: “Chị ạ, em đứng đây... chờ gặp chị.”

Mẹ Quý Ninh ngạc nhiên: “Chờ tôi? Có việc gì phải không?”

Chị ta do dự một lúc: “Em đoán rằng... có lẽ chị chưa biết một vài chuyện.”

Sắc mặt bà mẹ Quý Ninh dần trở nên căng thẳng, bà hỏi thăm dò: “Là chuyện gì?”

Chị ta cúi đầu: “Em vốn định nói với chị tối qua, nhưng lúc đó quá đông người... e không tiện. Cho nên sáng nay em dậy sớm, ra đây chờ chị.”

Mẹ Quý Ninh chăm chú nhìn chị ta, và đoán rằng những điều chị ta sắp nói ra chắc chắn là rất quan trọng.

“Chị sang đây.” Người ấy kéo mẹ Quý Ninh sang bên, nói gì đó với bà, nói rất nhỏ. Quý Ninh hoàn toàn không nghe thấy gì, nhưng cậu nhận ra sắc mặt của mẹ không ngừng thay đổi, lúc kinh ngạc, lúc sợ hãi... Khi nghe người kia nói xong thì sắc mặt bà tái nhợt.

“Thật thế không? Có chuyện đó thật ư? Sao ngày trước tôi không biết gì cả?” Mẹ Quý Ninh sợ hãi, hạ thấp giọng hỏi chị ta.

“Sự việc này vốn chẳng mấy ai biết, Huệ Vân nói cô ấy chỉ kể cho một mình em biết và không muốn cho ai khác biết.”

“Thế thì tôi nên làm gì?” Mẹ Quý Ninh sợ hãi hỏi.

Chị ta lắc đầu, nói: “Em cũng không biết. Nhưng dù sao chị cũng nên chú ý. Em chỉ có ý nhắc chị mà thôi.” Quý Ninh chỉ nghe thấy mấy câu nói này kết thúc cuộc đối thoại “bí mật” của hai người. Người phụ nữ tóc ngắn đã cắm cúi bước đi, để lại bà mẹ cậu ngây đờ ra đứng đó.

Cậu bước lại bên bà. “Mẹ và chị ấy nói những chuyện gì thế?”

Mẹ cậu ngoảnh sang bên, ánh mắt không bình thường: “Không nói gì...”

“Mẹ định giấu con hay sao?” Quý Ninh ngạc nhiên. Bà mẹ nhìn cậu, nói: “Không phải thế, mà là, những điều cô ta nói khiến đầu óc mẹ rối bời. Mẹ sẽ từ từ nghĩ thêm, rồi lúc khác sẽ cho con biết.”

Quý Ninh nhìn mẹ, thôi đành vậy: “Vâng ạ.”

Hai mẹ con đứng ven đường cái, lát sau có chiếc xe buýt cỡ trung chạy đến, họ lên xe. Vài chục phút sau, xe đã về đến bến xe của huyện. Hai người mua vé, lên xe buýt cỡ lớn.

Hai mẹ con Quý Ninh đều nhìn ra ngoài cửa sổ, thẫn thờ. Lúc cậu cảm thấy hơi buồn ngủ, thì mẹ bỗng nói: “Quý Ninh à, về nhà rồi, con tuyệt đối không được để cho Đậu Đậu biết chuyện mẹ nó đã chết.”

Quý Ninh ngoảnh sang nhìn mẹ: “Điều này mẹ con ta đã thống nhất rồi mà?”

“Ừ... mẹ chỉ muốn nhắc thêm...”

Quý Ninh cảm thấy kì lạ. “Tại sao mẹ chỉ nhắc con đừng cho Đậu Đậu biết tin? Người rất cần phải giấu tin tức là bà ngoại chứ?”

Mẹ cậu có vẻ mất tự nhiên: “Ừ... đương nhiên cũng không được để cho bà ngoại con biết tin. Nhưng con phải đặc biệt lưu ý không cho Đậu Đậu biết.”

Quý Ninh hơi nghi ngại: “Nhưng mẹ đã nghĩ chưa: chúng ta không thể giấu được lâu. Đậu Đậu thấy mẹ nó quá lâu không liên lạc với nó thì nó sẽ hỏi, lúc đó nhà ta sẽ tính sao?”

“Mẹ biết.” Bà mẹ nói, vẻ lo lắng, “Nhưng dù sao trong mấy ngày này cũng phải giấu bằng được.”

“Trong mấy ngày này?” Quý Ninh càng thấy lạ lùng, “Tại sao?”

Bà mẹ im lặng.

Vài giây sau, Quý Ninh lại hỏi: “Mấy điều này mẹ nhắc, là vì có liên quan đến cuộc nói chuyện với người phụ nữ lúc nãy phải không?”

Bà mẹ cau mày, có vẻ không ưng. “Quý Ninh à, con đừng hỏi nữa! Cứ thế mà làm! Còn về nguyên nhân, thì mai kia mẹ sẽ cho con biết sau.”

Quý Ninh im lặng, nhìn ra ngoài cửa kính xe. Thực ra tâm trạng cậu cũng rối bời.

Không chỉ là chuyện bi thương của dì Huệ Vân, mà còn vì một sự việc khác.

Bình thường, bạn gái Tiểu Phàm tối nào cũng chat với cậu hoặc nhắn tin, nhưng từ sau hôm đi chơi trung tâm giải trí đến giờ, ba ngày liền, Tiểu Phàm không liên lạc với cậu nữa.

Cậu nhớ lại các chuyện hôm đó, hình như sau khi Tiểu Phàm hỏi Đậ Đậ câu gì đó, thì cô ấy mới có phản ứng này. Thực ra là thế nào? Giữa Tiểu Phàm và Đậ Đậ có mối liên hệ gì?

Quý Ninh bỗng nảy ra một ý nghĩ kì quái: mọi sự việc xảy ra mấy hôm nay đều liên quan đến Đậ Đậ! Nếu thế thì cái chết của dì Huệ Vân cũng là vì Đậ Đậ hay sao?

Quý Ninh bị ám ảnh bởi ý nghĩ kì cục này, cậu đờ đẫn nhìn ra ngoài ô cửa sổ rồi dần dần ngủ thiếp đi.

CHƯƠNG 10

Ngày Thứ Tư (Buổi Tối)

Hai mẹ con Quý Ninh về đến nhà lúc 3 giờ rưỡi chiều.

Cha cậu vẫn chưa đi làm về, ở nhà chỉ có Đậu Đậu và bà ngoại. Ngồi trong nhà nghe thấy tiếng bác gái và anh họ, Đậu Đậu mừng quá chạy ra rõ nhanh, bám lấy Quý Ninh.

“Anh ơi! Anh và bác về nhanh thế à? Em cứ tưởng phải chờ đến sáng mai cơ đấy!” Nó vui vẻ nói.

“Trường đại học đều thế cả, chỉ cần một buổi là hỏi xong mọi tình hình.” Quý Ninh nói.

Bà mẹ đi lên cầu thang: “Quý Ninh à, lên gác chào bà, để bà biết mẹ con ta đã về đến nhà.”

Quý Ninh dắt Đậu Đậu lên phòng bà ngoại. Bà vẫn nằm trên giường, khí sắc của bà không được tốt lắm, nhưng khi nhìn thấy Quý Ninh đã về, bà lại cố gượng ngồi dậy, hỏi xem tình hình ở trường đại học đó ra sao. Quý Ninh và mẹ lập tức thao thao một lô những điều đã chuẩn bị sẵn, bà ngoại không hiểu được, và cũng không nhận ra chỗ sơ hở nào.

Lúc 6 giờ hơn, cha cậu đi làm về. Cả ba người đều hiểu ý nhau, tiếp tục bàn về “trường đại học” trước mặt bà ngoại và Đậu Đậu, giả vờ rất khéo, coi như không có chuyện gì xảy ra. Đến bữa ăn, bà ngoại ngồi trên xe lăn, cả nhà ngồi quanh bàn cùng ăn cơm tối.

Vì hôm nay mẹ Quý Ninh không đi chợ, nên món ăn có phần đơn giản. Nhưng vì thằng bé Đậu Đậu đang rất phấn khởi nên bầu không khí vẫn vui vẻ đầm ấm. Hai hôm nay tâm trạng Quý Ninh và mẹ cậu đều buồn bã nặng nề, khó mà “vui vẻ”, họ giả vờ vui nhưng lại hóa ra rất giống.

Tiếc rằng niềm vui này quá ngắn ngủi, chỉ kéo dài được mười phút thì bị thay thế bởi một nỗi khiếp sợ.

Đậu Đậu đang ăn... thế rồi nó bỗng nhớ ra một điều. “Anh ơi, hôm qua em gọi điện cho anh, đang nói dở dang thì anh tắt máy. Tại sao thế? Em còn nghe thấy anh kêu lên một tiếng, là chuyện gì vậy?”

Quý Ninh ngó ra. Hình ảnh đáng sợ hôm qua bỗng lại hiện ra trước mắt khiến cậu rùng mình. Quý Ninh đã nhớ ra: hôm qua, lúc đã tắt máy, cậu nghĩ bụng lát nữa bình tĩnh trở lại sẽ bịa ra một lý do và gọi lại cho Đậu Đậu. Nhưng sau đám tang trở về nhà trưởng thôn, cậu đã quên hẳn!

Bà ngoại, nghe thấy Đậu Đậu nói thế, bà ngừng ăn, nhìn Quý Ninh và hỏi: “Có chuyện gì à?”

Quý Ninh nhanh trí ứng phó ngay: “À, không có gì... Hôm qua, lúc Đậu Đậu gọi cho cháu thì hai mẹ con cháu đang đi sang đường, có một chiếc tắc xi phóng quá nhanh, cháu phát hoảng giật mình...”

“Không bị nó va phải chứ?” Bà ngoại vội hỏi.

“Không ạ! Nếu bị nó va phải thì hôm nay cháu về đây sao được?” Quý Ninh cười, nói.

“Đi trên đường thì phải luôn cẩn thận, chớ có nghĩ ngợi linh tinh. Dù ai gọi điện thì cũng cứ chờ đã...” Bà ngoại nhắc nhở một chập, Quý Ninh không ngớt gật đầu, thế là dập tắt được chuyện này.

Đậu Đậu đặt đĩa xuống, rồi chạy vào phòng cầm ra một tệp giấy, rất hào hứng khoe với Quý Ninh và bác gái. “Hôm qua cháu vẽ đây này, anh và bác xem đi, có đẹp không?”

Mẹ Quý Ninh cầm một tờ lên xem. Tranh vẽ bằng màu nước, là hình một bé gái có cái đầu to tướng, trông rất ngộ theo lối trẻ con vẽ. Bà phì cười. “Bức tranh này là vẽ bác chứ gì?”

Cha Quý Ninh cũng ghé nhìn, gật đầu: “Đúng rồi! Trông khá giống bác gái của cháu đấy!”

Đậu Đậu nói: “Bức tranh này cháu tặng bác gái ạ!”

“Tốt quá! Bác cảm ơn Đậu Đậu.” Mẹ Quý Ninh mỉm cười xoa đầu thằng bé.

“Bức này, em vẽ anh thì phải?” Quý Ninh cầm một tờ tranh lên, mỉm cười. “Anh xấu xí thế này ư? Lỗ mũi thì to hơn cả lỗ mũi hắc tinh tinh!”

Đậu Đậu đỏ mặt, nói: “Anh không ngồi trước mặt em, em đành vẽ theo trí tưởng tượng.”

Bà ngoại cười “hà hà”, nói: “Mọi người đừng trêu Đậu Đậu nữa, bà thấy Đậu Đậu vẽ rất đẹp. Bức tranh cháu nó tặng bà, bà đã cất giữ rất cẩn thận.”

Mẹ Quý Ninh khen ngợi: “Đậu Đậu rất có năng khiếu hội họa. Rất có thể sau này sẽ trở thành họa sĩ đấy!”

Được khen ngợi, Đậu Đậu khoái chí mắt sáng long lanh, nó cầm một tờ tranh giơ lên cho mọi người nhìn: “Tranh này cháu vẽ mẹ cháu, hôm nào trở về cháu sẽ tặng mẹ cháu!”

Quý Ninh và mẹ cậu bỗng sững sờ, nhìn thấy bức tranh này được vẽ tỉ mỉ, tinh tế hơn mọi bức tranh từ lúc này đưa ra... và cũng rất có thần nữa - khuôn mặt của mẹ Đậu Đậu đang mỉm cười nhìn thẳng vào mọi người. Con người mà Đậu Đậu quen thuộc nhất, quan tâm nhất đang nở nụ cười rất tươi trong bức tranh. Nhưng nó lại không biết mình sẽ mãi mãi không thể gặp lại mẹ nữa! Con tim Quý Ninh bỗng thắt lại, mẹ cậu ngồi bên thì gần như không kiềm chế nổi tâm trạng, bà mím môi thật chặt, cố kìm nước mắt...

Đậu Đậu thấy mọi người đều ngồi đờ ra, thật khó hiểu, bèn hỏi: “Sao chẳng ai nói gì cả thế? Cháu vẽ không đẹp à?”

“Vẽ đẹp thật!” Cha Quý Ninh nói. Ông muốn nhanh chóng chuyển đề tài, bèn đưa tay ra cầm tệp giấy còn lại của Đậu Đậu, “Đưa bác xem xem đây là gì?”

Thằng bé giấu tệp giấy ra sau lưng, né tránh. “Không có gì... mấy tờ này bác đừng xem nữa.” Rồi nó thu lại mấy tờ tranh vừa đưa ra đặt chồng lên trên, sau đó cầm tất cả về phòng.

Nó lúng túng “nửa kín nửa hở” hơi kì lạ nhưng tâm trạng mọi người đều không tập trung vào các tờ tranh nữa. lát sau thằng bé đi ra, tiếp tục ngồi ăn.

Một lúc lâu sau, bà ngoại bỗng lẩm bẩm: “Không biết Huệ Vân gần đây thế nào nhỉ? Đã rất lâu không thấy nó ra thăm tôi.”

Quý Ninh như bị sốc mạnh. Cha mẹ cậu cũng sửng sốt. Mọi người đều không biết nên nói gì cho phải. Lúc này Đậ Đậ nói ra mấy câu khiến ai cũng giật mình:

“Bà ngoại à, mẹ cháu rất ổn, hôm qua mẹ cháu gọi điện cho cháu, nói là vài hôm nữa sẽ ra thăm bà.”

Quý Ninh gần như quên cả hít thở - gì thế? Hôm qua?

Cậu và mẹ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đều kinh hoàng khó mà che giấu. Hai mẹ con cố hết sức kiềm chế.

Bà ngoại hình như không chú ý, không nhận ra sắc mặt sợ hãi của ba người nhà Quý Ninh, bà gật đầu: “Ừ, thế thì tốt.”

Sau đó không ai nói gì nữa, tiếp tục ăn cho xong bữa.

Suốt cả buổi tối, Quý Ninh cứ như người mất hồn, mẹ cậu cũng ngờ ngác nghĩ ngợi cùng một vấn đề như cậu.

Thế này là chuyện gì?

Dì Huệ Vân chết từ ba ngày trước, nhưng Đậ Đậ nói hôm qua nó nhận được điện thoại của mẹ?

Thằng bé đang nói dối à? Nhưng tại sao nó muốn làm thế? Quý Ninh rất bất an, cố đoán, nhưng nghĩ nát óc cũng không tìm được câu trả lời.

Cậu lặng lẽ quan sát Đậ Đậ, không thấy nó có biểu hiện gì khác lạ. Cậu định thử hỏi thăm dò nó nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Bức bối nặng nề bủa vây Quý Ninh.

CHƯƠNG 11

Ngày Thứ Tư (Đêm Khuya)

Lúc đi ngủ, Quý Ninh không sao nén nổi nữa. “Đậ Đậ à, hôm qua mẹ em gọi điện cho em vào lúc nào?”

Đậ Đậ mặc áo may-ô, quần lót, nằm trên giường. “Gọi lúc tối. Em đã nói với mẹ là tối nào mẹ cũng phải gọi cho em.”

Quý Ninh giả vờ bình tĩnh như không: “Tối hôm kia mẹ em cũng gọi cho em à?”

“Vâng.” “Sao tối hôm nay chưa gọi?”

Đậ Đậ nói: “Vẫn chưa đến lúc.” Quý Ninh sững người: “Chưa đến lúc?” Rồi cậu nhìn đồng hồ điện tử đặt trên bàn: lúc này là 11 giờ đêm.

Hình như Đậ Đậ hơi băn khoăn: “Không hiểu sao mấy hôm nay mẹ gọi cho em đều rất khuya, toàn là sau khi em đi ngủ.”

“Khoảng giờ nào?” Đậ Đậ nghĩ ngợi. “Hình như là 12 giờ.”

Quý Ninh ngẫm nghĩ mấy giây, cậu nảy ra một ý - có lẽ thằng bé nằm mơ thấy mẹ nó gọi điện? Nhưng liệu có thể như thế không? Đêm nào cũng nằm mơ giống nhau à?

Lúc này Đậ Đậ hỏi Quý Ninh vài chiêu về chơi game, Quý Ninh gượng giải thích cho nó, sau đó tắt đèn đi ngủ.

Chỉ lát sau cả hai đã ngủ say.

Vào lúc nào đó không rõ, đang lơ mơ, Quý Ninh bỗng nghe thấy bài hát dân ca điệu êm quen thuộc văng ngay bên tai...

“Kéo cửa, kéo cửa, nhà bà ngoại, diễn kịch hay! Đón khuê nữ, mời chàng rể, cháu ngoại bé tí, cũng đòi đi... Gã khó tính, uống nước lạnh, đập ang nước, cạn hết nước, lấy cô vợ là ma treo cổ, để đứa con chỉ có một chân...”

Mấy câu này cứ thế lặp đi lặp lại, Quý Ninh đã nhớ ra đây là bài đồng dao mà dì Huệ Vân cài vào di động của Đậu Đậu làm nhạc chuông...

Nhưng thần kinh Quý Ninh bỗng căng lên - tức là có cuộc gọi đến máy của Đậu Đậu?

“A lô.” Trong đêm tối, Đậu Đậu nghe máy, “Mẹ ơi!”

Quý Ninh nằm ở nửa bên của cái giường, căng thẳng, nín thở, toàn thân sồn gai ốc.

“Sao mẹ gọi cho con khuya thế? Vâng, con đã đi ngủ.” Giọng Đậu Đậu mơ hồ. “Vâng, hôm nay con rất ngoan... Mẹ ơi, hôm nay bác gái và anh Quý Ninh đã trở về...”

Mấy phút tiếp theo, Đậu Đậu không nói gì cả, hình như chỉ lặng lẽ nghe người ở đầu dây bên kia nói.

Lát sau, Đậu Đậu nói nhỏ: “Được ạ! Mẹ ơi con hiểu rồi... Chúc mẹ ngủ ngon.”

Rồi Đậu Đậu tắt máy. Quý Ninh lại nhìn đồng hồ điện tử trên bàn: 12 giờ 9 phút. Đúng là điện thoại gọi sau nửa đêm thật!

Quý Ninh cảm thấy rất sợ hãi và kinh ngạc, không sao hiểu nổi cái chuyện phi thực tế này nhưng cậu cũng không nén nổi tâm lý tò mò mãnh liệt. Cậu cố dẹp nỗi sợ hãi, hỏi: “Đậu Đậu, mẹ em gọi cho em phải không?”

“Vâng.” Đậu Đậu nằm gần mép giường bên kia đáp.

“Mẹ đã nói với em những gì?”

Nó hơi do dự, rồi đáp: “Em không thể nói ra, anh Quý Ninh ạ.”

“Tại sao?”

“Mẹ em bảo, buổi tối gọi điện nói gì với em là bí mật riêng của hai mẹ con, không được cho người khác biết.”

Quý Ninh ngạc nhiên, hết cách, chẳng thể nói gì nữa, cậu chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Lát sau, từ phía mép giường bên đó có tiếng ngáy khe khẽ của Đậu Đậu, còn Quý Ninh thì không sao ngủ được.

Cậu nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng không nén nổi nữa, cậu quyết định phải bàn chuyện này với cha mẹ, cậu không thể một mình đối diện với tình trạng đáng sợ này.

Cậu lặng lẽ xuống giường, cố không làm Đậu Đậu thức giấc, rồi nhón chân đi ra khỏi phòng, lên gác, đi đến phòng ngủ của cha mẹ.

Quý Ninh những tưởng cha mẹ đã ngủ rồi, sẽ gọi khe khẽ đánh thức cha mẹ, nào ngờ vừa định gõ cửa phòng thì đã nghe thấy tiếng cha mẹ đang bàn bạc, nội dung lập tức thu hút cậu...

"... Mình ạ, nếu người phụ nữ đó nói là sự thật thì chúng ta nên làm gì?" Giọng của mẹ.

Quý Ninh sửng sốt - vì cha mẹ đang nói về sự việc lúc sáng nay.

"Tôi biết sao được? Tôi chưa từng gặp cái chuyện như thế." Giọng bất đắc dĩ của cha. Ngừng một lát.

"Tôi cho rằng mình không nên quá bận tâm, cô ta chẳng qua chỉ nhắc nhở chúng ta mà thôi, chứ chuyện đó chưa chắc sẽ xảy ra."

"Em vốn cũng nghĩ như thế nhưng lúc ăn cơm sáng nay mình cũng nghe thấy rồi, Đậu Đậu nói mẹ nó mấy hôm nay tối nào cũng gọi điện cho nó! Lúc đó nghe nó nói thế, em lập tức nghĩ đến cái chuyện này. Thật là đáng sợ!"

Trong phòng im lặng một lúc. "Có lẽ Đậu Đậu chỉ nói bịa, nó nhớ mẹ nó, nên mới nói là nhận được điện thoại của mẹ. Trẻ con đôi khi vẫn thế mà!"

Không phải thế! Đúng là thằng bé nhận được điện thoại! Quý Ninh đứng ngoài cửa gần như định hét lên. Cậu chỉ muốn đẩy cửa vào luôn, nhưng cậu lại muốn tiếp tục nghe lỏm cuộc nói chuyện, để tìm hiểu sự việc mà mẹ cậu không muốn cho cậu biết. Có điều, vài phút sau đó, tiếng cha mẹ nói càng nhỏ dần, chỉ nghe lỏm bõm vài âm thanh, không hiểu đầu đuôi ra sao. Thôi đành chấm dứt nghe lỏm, phải gặp nói chuyện thẳng thắn vậy.

Quý Ninh khe khẽ gõ cửa phòng.

“Ai đấy?” Giọng cha hỏi.

“Con!” Quý Ninh đáp.

“Vào đi!” Cha cậu nói.

Quý Ninh đẩy cửa bước vào, thấy cha mẹ đều mặc bộ đồ ngủ, ngồi tựa đầu giường. Mẹ hỏi: “Khuya thế này rồi, con có việc gì thế?”

Quý Ninh ngồi lên ghế tựa. “Cha mẹ cũng chưa đi nghỉ à?”

Cha và mẹ cậu nhìn nhau. Quý Ninh à, có phải vừa nãy con nghe thấy cha mẹ nói chuyện không?” Mẹ hỏi.

“Con không có ý nghe lỏm, con lên đây muốn nói với cha mẹ một vài chuyện, và vô tình nghe thấy cha mẹ đang bàn bạc, nhưng con không nghe thấy gì cả.”

“Con định nói với cha mẹ những điều gì?” Mẹ hỏi.

Quý Ninh nghĩ ngợi. “Tối nay lúc ăn cơm, Đậu Đậu nói rằng mấy hôm nay đều nhận được điện thoại của mẹ nó. Nhưng sự thật là dì Huệ Vân đã chết từ cách đây ba hôm. Con muốn hỏi xem cha mẹ nghĩ thế nào về chuyện này?”

“Cha con cho rằng có lẽ thằng bé Đậu Đậu không nói thật. Có thể là vì nó...”

Quý Ninh xoa tay cắt ngang, cậu đứng dậy bước đến bên giường của cha mẹ. “Không phải thế! Nó không nói dối.”

“Sao con biết?” Cha Quý Ninh hỏi.

Quý Ninh hít sâu một hơi, rồi nói rành rọt từng tiếng: “Bởi vì vừa nãy, lúc 12 giờ đêm, di động của Đậu Đậu đổ chuông. Đúng là nó nhận được cuộc gọi, do mẹ nó gọi đến!”

Mẹ cậu đưa tay lên bưng miệng, quá sợ hãi, mở to mắt. Cha cậu cũng há hốc miệng, kinh ngạc không sao tin nổi, hồi lâu sau ông mới hỏi: “Có đúng thế thật không đấy?”

“Tình hình đang thế này, lẽ nào con có thể nói đùa?”

“Con có nghe thấy giọng nói thật không? Ý cha là con có nghe thấy di động truyền ra tiếng người nói không?”

“Mình hỏi thế nghĩa là sao?” Mẹ cậu nhìn cha cậu. “Mình cho rằng Đậ Đậ giả vờ gọi điện à? Đậ có thể như vậy? Nó chẳng có lý do gì để phải làm như thế cả.”

Quý Ninh nói: “Một là, trước hết con nghe thấy tiếng chuông - tức là không phải Đậ Đậ chủ động gọi cho ai; hai là, con ngủ ở một bên giường, không nghe thấy tiếng người vọng ra từ di động nhưng con có thể cảm nhận được đúng là thằng bé đang trò chuyện với ai đó chứ không phải là diễn kịch. Bởi vì mọi phản ứng và lời nói của nó đều rất tự nhiên. Đứa trẻ lên 7 không thể diễn nổi màn kịch như thế.”

Người cha vẫn không thỏa mãn, hỏi: “Thế thì, con có nghe thấy Đậ Đậ nói những gì với người kia không?”

Quý Ninh lắc đầu: “Cuộc nói chuyện kéo dài khoảng sáu, bảy phút, Đậ Đậ chỉ nói có mấy câu, thời gian còn lại toàn là nghe bên kia nói. Có một lúc Đậ Đậ hầu như không nói gì cả, hình như nó rất chăm chú nghe một nội dung gì đó.”

Bà mẹ kéo mép chần: “Con có hỏi Đậ Đậ xem... mẹ nó nói với nó những gì không?”

“Vấn đề là ở chỗ này.” Quý Ninh nói, “Con có hỏi, nhưng Đậ Đậ trả lời rằng mẹ nó không cho nó kể lại nội dung cuộc trò chuyện với bất cứ ai, nói rằng, đây là bí mật giữa hai mẹ con.”

Cha và mẹ Quý Ninh nhìn nhau, rõ ràng là cả hai đều rất sợ hãi không hiểu ra sao.

“Thế này là chuyện gì? Tại sao Đậ Đậ không muốn cho chúng ta biết nội dung nói chuyện điện thoại? Ở đây chắc chắn phải có vấn đề.” Mẹ Quý Ninh nói.

“Điều bí hiểm không chỉ có vậy. Đậ Đậ còn nói với con rằng, mẹ nó tối nào cũng gọi cho nó vào một thời gian cố định, tức là 12 giờ đêm. Con cảm thấy điều này có thể có một ý nghĩa gì đó.” Quý Ninh nói.

“Ôi...” Mẹ cậu sợ hãi kêu lên, “Quả nhiên là, Đậ Đậ...”

Nói đến đây bà bỗng nhớ ra Quý Ninh đang đứng ngay bên cạnh, bèn ngừng lời.

Quý Ninh nhìn mẹ: “Mẹ định nói gì vậy? Đâu Đâu... quả nhiên làm sao?”

Bà mẹ vội mím môi, cúi đầu im lặng.

“Con không biết tại sao cha mẹ vẫn muốn giấu con những chuyện gì đó, chẳng lẽ cha mẹ vẫn nghĩ con là đứa trẻ con chắc?” Quý Ninh thở dài, “Con vẫn cho rằng mình đã trưởng thành, có thể giúp đỡ, chia sẻ cùng cha mẹ những vướng mắc buồn phiền. Có lẽ con đã nhầm.”

Lát sau, cha cậu lên tiếng: “Quý Ninh nói đúng đấy, chuyện này chúng ta nên cho nó biết.”

Bà mẹ ngẩng đầu nhìn con trai: “Quý Ninh à, mẹ không định giấu con điều gì cả, mẹ chỉ lo nếu con biết rồi thì con sẽ có cảm giác khác đối với Đâu Đâu... Con biết đấy, thằng bé đã rất đáng thương, mẹ không muốn con lại có cảm giác xa lánh nó hoặc hắt hủi nó.”

“Nếu mẹ không cho con biết gì cả thì con mới có cảm giác xa lánh nó.” Quý Ninh nói, “Trên thực tế, những sự việc đã xảy ra với nó vẫn chưa đủ kì quái hay sao? Nó có thể nhận được điện thoại của mẹ nó - dì Huệ Vân đã chết! Con phải tìm ra cách giải thích, có được câu trả lời về những chuyện này, thì con mới yên tâm sống cùng với nó. Đây chính là việc mà cả nhà ta phải làm hiện nay.”

Bà mẹ im lặng một lúc. “Được! Mẹ sẽ cho con biết những chuyện mà người phụ nữ kia kể với mẹ. Cô ta nói rằng, chính mẹ của Đâu Đâu đã kể với cô ta.”

Quý Ninh chăm chú chờ nghe. “Chuyện xảy ra cách đây hơn hai năm, khi đó trong thôn dì Huệ Vân của con ở, có ông già của một nhà nọ bị đột tử do xuất huyết não, không kịp trối trăng một lời nào. Đám con trai con gái của ông ta có vấn đề về phân chia tài sản và đất đai, nên đã mời một thầy linh môi đến để giúp liên lạc với linh hồn người chết. Con có biết thầy linh môi là gì không, Quý Ninh?”

“Con biết ạ!” Quý Ninh giả bộ bình tĩnh, trả lời, thực ra cậu xúc động rất mạnh. Cậu nhớ lại những lời con bé Tiểu Đăng nói, nào ngờ lúc này mẹ cậu cũng nhắc đến “linh môi”.

“Thầy linh môi đó nhận lời giúp nhà ấy thông linh, nhưng ông ta lại đưa ra một yêu cầu. Rằng, vì ông ta chỉ biết một vài phương pháp thông linh, và không thể làm cho linh hồn người chết nhập vào ông ta, cho nên buộc phải tìm một người có thể chất phù hợp thì mới thực hiện được. Ông ta nói, những người như thế bẩm sinh đã có năng lực kết nối với người đã chết, phải nhờ họ trợ giúp thì thông linh mới thành công.”

Nói đến đây, bà ngừng lại, hình như không muốn nói tiếp nữa. Tuy nhiên, Quý Ninh lại hơi hơi đoán ra, cậu bèn lên tiếng: “Chẳng lẽ thầy linh môi đó muốn tìm một người có thể chất thông linh...”

“Đúng, chính là Đậu Đậu.” Mẹ cậu đành nói ra.

“Sau đó thì sao? Đậu Đậu đã giúp được nhà kia liên lạc với người chết à?” Quý Ninh vội hỏi luôn.

Bà mẹ lắc đầu: “Không! Tuy gia đình kia sẵn sàng đưa cho dì Huệ Vân của con món tiền to để ‘mượn’ Đậu Đậu đến giúp họ, dì Huệ Vân vẫn từ chối, không muốn để cho thằng bé làm cái việc đó. Gia đình kia đành thất vọng ra về, việc thông linh đó không thực hiện được.”

Quý Ninh đưa tay nắn cằm, ngẫm nghĩ. “Tại sao thầy linh môi đó lại tìm Đậu Đậu? Tại sao ông ta biết Đậu Đậu có thể chất thông linh?”

“Mẹ không biết. Người phụ nữ tóc ngắn đó không nói với mẹ điều này. Chỉ nói là dì Huệ Vân của con khi đó bức xúc không chịu nổi nữa nên mới thổ lộ với cô ta chuyện đó. Và còn dặn đi dặn lại không được kể cho ai biết, vì dì Huệ Vân của con không muốn mọi người đều biết Đậu Đậu có cái thứ năng lực đặc biệt này.”

Quý Ninh càng sốt ruột: “Dì con sao lại có thể dễ tin lời ông thầy linh môi ấy? Rất có thể ông ta chỉ nói bừa. Nói phứa ra là Đậu Đậu có thể chất thông linh, thì có thể tin là có thật hay sao? Dì Huệ Vân lạ gì con trai mình...”

Quý Ninh nói đến đây thì ngừng bật, cậu nhớ đến sự việc mới phát sinh, và bỗng hơi hơi hiểu ra.

“Hay là... chính dì Huệ Vân cũng biết Đậu Đậu có thứ năng lực đó?” Quý Ninh phát hoảng, nói ra câu này.

“Lúc người phụ nữ tóc ngắn kể chuyện này với mẹ, mẹ chỉ thấy hơi ngạc nhiên và bất ngờ, chứ mẹ không tin mấy. Nhưng sau khi về đến nhà, thấy Đậu Đậu nói hôm qua nó nhận được điện thoại của mẹ nó, vừa rồi con lại kể ra sự việc kia... thì mẹ bắt đầu cảm thấy... có lẽ đúng là Đậu Đậu nó... có cái năng lực ấy thật!” Mẹ Quý Ninh sợ hãi đưa tay bịt miệng.

Sự im lặng giá băng kéo dài mấy phút. “Nếu Đậu Đậu có thể chất đặc biệt thật, thì tại sao mấy năm nay chúng ta lại không biết gì hết?” Quý Ninh nói.

“Trước đây chưa từng xảy ra chuyện ai bị chết. Và, cho dù dì của con biết rõ nhưng dì ấy lại không kể với nhà ta thì nhà ta biết thế nào được?” Bà mẹ phân tích.

Quý Ninh mím môi, căng thẳng. Cậu chợt nhớ đến mấy câu nói của con bé Tiểu Đăng, bèn ngẩng đầu, hỏi: “Có một vấn đề này... cha mẹ đã nghĩ đến chưa?”

“Vấn đề gì?” Cha và mẹ đều nhìn cậu, hỏi.

“Giả sử bây giờ chúng ta làm thí nghiệm, xác định đúng là Đậu Đậu có thể chất hoặc gọi là năng lực đặc biệt, vậy thì, tại sao lúc trước thầy linh môi đó lại biết nó có năng lực này?”

Cha và mẹ Quý Ninh nhìn nhau, đều tỏ ra ngạc nhiên, rõ ràng là hai người đều chưa từng nghĩ đến điều này.

Im lặng một lúc. Quý Ninh lại đột ngột hỏi: “Ngày trước, trong họ nhà ta đã từng xuất hiện thầy linh môi chưa?”

Bà mẹ dường như sợ quá giật mình. “Sao con lại hỏi cái câu này? Đương nhiên là chưa từng! Nếu có thì tại sao mẹ lại không hề biết?”

“Sao mẹ có thể khẳng định như thế?” Quý Ninh nói, “Có thể là nhiều đời về trước đã từng xuất hiện thầy linh môi, nhưng mẹ lại không biết.”

Bà mẹ lắc đầu: “Mẹ chưa bao giờ thấy bà ngoại, ông ngoại hoặc cụ ngoại nhắc đến. Cho nên, tuyệt đối không có.”

Cha Quý Ninh nói: “Con à, tại sao con lại nghĩ thế?”

Quý Ninh nhếch mép. “Lúc nghỉ ở nhà bác trưởng thôn, đưa con gái bác ấy nói với con rằng thể chất của thầy linh môi có thể di truyền. Nếu trong họ đã từng xuất hiện thầy linh môi thật sự, thì năng lực thông linh của người ấy có thể được di truyền cho thế hệ sau.

Cha cậu lắc đầu xua tay: “Một đứa bé gái nói linh tinh mà cũng tin à? Huống chi, cái chuyện thông linh lại chẳng có căn cứ khoa học nào hết!”

“Thế thì, chuyện đã xảy ra ở Đâu Đâu sẽ giải thích như thế nào?” Quý Ninh nói.

“Điều này... chúng ta phải quan sát thêm vài hôm xem sao, chứ đừng vội vàng kết luận.”

Lúc này bà mẹ Quý Ninh bỗng run rẩy, mặt mũi tái nhợt. “Tối nào... Đâu Đâu cũng điện thoại với người chết... thế thì liệu nó có biết mẹ nó đã chết rồi không?”

Câu hỏi này khiến Quý Ninh lạnh toát sống lưng. Hình như mẹ cậu cũng quá sợ mấy câu nói của cậu vừa rồi.

Cha cậu hỏi: “Mình định nói về gì?” Mẹ cậu vẫn đang run: “Ý em là... nếu đúng là linh hồn Huệ Vân đang điện thoại với con mình, thì cô ấy đã nói những gì với nó?”

Cha Quý Ninh dường như vẫn không thể tin là có chuyện đó, ông cau mày: “Nhà chúng ta lại có thể bàn cái chuyện một người đã chết đang nói những gì, thì hão huyền hết cỡ rồi!”

Cứ như bị “ma ám” thì phải, bà mẹ nhất quyết truy tìm vấn đề đến cùng: “Cứ tạm...tạm giả thiết là có chuyện đó, vậy thì mình cho rằng Huệ Vân đã nói những gì với Đâu Đâu?”

Cha Quý Ninh nhún vai. “Sẽ nói những lời hỏi thăm, quan tâm... chứ đâu có thể là cái gì khác?”

Mẹ Quý Ninh sợ hãi nói: “Nếu chỉ là trò chuyện bình thường, thì tại sao Đậu Đậu lại nói rằng mẹ nó không cho nó kể cho chúng ta biết nội dung cuộc nói chuyện, và còn bảo đó là điều bí mật?”

“Thế thì mình cảm thấy hai người có thể nói những gì?”

Quý Ninh nói xen vào: “Không phải hai người có thể nói gì, mà là người kia, người kia có thể nói gì với Đậu Đậu. Lúc này con đã nói rồi: trong khi điện thoại, có đến sáu, bảy phút toàn là Đậu Đậu nghe mẹ nó nói.”

“Ừ, phải! Huệ Vân có thể nói với Đậu Đậu những gì...” Bà mẹ càng lúc càng sợ hãi, “Còn Đậu Đậu, nếu cứ trò chuyện qua điện thoại như thế, rồi biết tin mẹ nó đã chết, thì nó sẽ thế nào đây?”

Quý Ninh nhận ra nỗi lo lắng của mẹ hình như có một nguyên nhân gì đó: “Mẹ ơi, thực ra mẹ đang lo sợ điều gì?”

Trong phòng, máy lạnh đã tắt, nhưng mẹ cậu vẫn run bần bật, bà kéo chăn đắp kín người, sau một lúc do dự bà mới nói ra nỗi sợ hãi vẫn nằm sâu trong đáy lòng:

“Người phụ nữ đó nói với mẹ rằng, người có thể chất thông linh không những có thể liên lạc với người chết... mà còn gọi được linh hồn họ về, bảo ‘nó’ ở lại nơi ở của mình lâu dài. Người phụ nữ ấy nhắc nhở mẹ, nếu nhà ta định cho Đậu Đậu ở lâu dài thì nên chuẩn bị tâm lý... sau khi Đậu Đậu biết tin mẹ nó đã chết, rất có thể, theo bản năng, nó sẽ làm những chuyện bất ngờ khó lòng tưởng tượng...”

Quý Ninh và cha cậu nghe xong, đều rùng mình lạnh toát sống lưng.

“Vậy thì chúng ta phải có cách gì đó, chứ không thể để thằng bé đi khỏi nhà chúng ta?” Cha Quý Ninh trấn trở nói.

“Đương nhiên là không thể làm như thế! Thằng bé rất đáng thương. Chúng ta không bao giờ có cái ý nghĩ đó.”

“Tôi hiểu.” Người cha nói, “Nhưng người phụ nữ đó nhắc nhở như thế, quả là đáng lo ngại, rất dễ tạo thành một nỗi ám ảnh tâm lý nặng nề.”

“Mong sao sau mấy ngày này... tình hình sẽ khá lên.” Bà mẹ nói.

“Ý mẹ là gì?” Quý Ninh hỏi.

“Người phụ nữ đó nói rằng, trong vòng bảy ngày sau khi chết, linh hồn người chết rất dễ tiếp xúc với người thông linh... cho nên cô ta nhắc mẹ phải hết sức chú ý những ngày này...”

Cha Quý Ninh nghe xong hơi bực mình: “Thực ra cô ta có tâm địa gì vậy? Cô ta nói với mình những điều đáng sợ này, vì muốn cả nhà chúng ta phải sống trong sợ hãi hoang mang hay sao?”

“Cô ta có thiện chí nhắc nhở em, thế thôi! Cô ta cũng đắn đo mãi rồi mới nói ra với em. Và, những điều cô ta nhắc nhở thì cũng đang xảy ra còn gì?”

Cha Quý Ninh nín lặng trầm ngâm. Lát sau, ông chậm rãi nói: “Chuyện này quả là hết sức quái dị li kì, nếu không xảy ra ngay trong gia đình mình thì tôi tuyệt đối không thể tin trên đời này lại có người liên lạc được với người chết.”

Mẹ cậu ngoảnh mặt sang bên: “Em đã biết từ lâu, nhưng thật không ngờ bao năm trời đã trôi qua rồi mà tôi vẫn không thể thoát khỏi cái chuyện này.”

Cha con Quý Ninh đều kinh ngạc nhìn bà: “Mẹ đã sớm biết những chuyện này ư?”

Bà nhìn hai cha con: “Hai người quên không nhớ hay sao? Hồi nhỏ mẹ cũng sống ở quê, sống ở cái thôn đó, và mẹ cũng biết trong thôn có cái tập tục thông linh. Hồi đó mẹ rất sợ những thứ như thế cho nên mẹ mới nghĩ cách đi khỏi quê hương...”

“Ngày ấy nhà rất nghèo, trong hai chị em, chỉ một người được đi học trường thị trấn. Mẹ khóc lóc đòi đi học, thế là ông bà ngoại của con phải chiều ý mẹ. Từ đó, học xong trường thị trấn thì mẹ lại lên học trường huyện, rồi học lên đại học ở tỉnh ngoài, rất ít khi về nhà. Chủ yếu là vì mẹ muốn trốn tránh cái nơi ấy...”

Lần đầu tiên Quý Ninh được nghe mẹ kể những chuyện ngày xưa. “Dì Huệ Vân của con thì sao? Không đi học ă?”

Mẹ cậu buồn bã cúi đầu: “Dì ấy nhường cho mẹ đi học. Thực ra mẹ biết dì ấy cũng rất muốn được đi học. Sách và bài vở mẹ đã dùng đã học, dì ấy đều gom lại, ngồi nhà tự học. Dì ấy chưa bao giờ nói nửa câu oán trách gì mẹ...”

Về sau, mẹ tốt nghiệp đại học rồi công tác ở thành phố. Sau khi ông ngoại con mất, thì bà ngoại chuyển ra đây sống cùng nhà ta, dì Huệ Vân vẫn ở lại thôn quê. Mẹ đã trưởng thành, ngồi ngắm lại mình ngày trước ngang bướng và ích kỷ như thế, mẹ thấy thực có lỗi và mắc nợ dì rất nhiều, mẹ vẫn muốn tìm cơ hội để bù đắp cho dì ấy. Nhưng không ngờ... dì ấy...”

Bà nói đến đây không sao kìm nổi nữa, bật khóc.

Cha Quý Ninh khuyên giải: “Đừng khóc, kéo ngày mai mắt sưng lên, bà ngoại nhìn thấy thì gay.”

Quý Ninh đưa khăn giấy cho mẹ lau nước mắt.

“Việc duy nhất em có thể làm hiện nay là chăm nuôi Đậu Đậu coi nó như con đẻ. Nhưng nếu nó có thể chất đặc biệt thật, em thì nhút nhát, rất sợ hãi, em không dám tiếp xúc với nó...” Bà mẹ lo lắng nói, “Em thật sự không biết mình phải làm gì...”

Cha Quý Ninh an ủi: “Mình đừng nên quá bận tâm chuyện này. Có thể là điều kì quái xảy ra trên người nó sẽ không kéo dài. Chúng ta không nên quá lo lắng hoặc sợ hãi. Sự việc không đến nỗi tệ hại như chúng ta tưởng tượng đâu.”

“Em cũng mong là thế.” Bà chậm chậm thở ra một hơi dài, rồi nhìn Quý Ninh. “Mẹ đã kể cho con biết cả rồi. Như con nói, con đã là người lớn, chắc con sẽ biết cách xử lý những chuyện này cho thỏa đáng. Dù Đậu Đậu nó đặc biệt đến đâu, con vẫn phải nhớ rằng nó là đứa em trai thân thiết của con.”

Bà nói “đưa em trai” chứ không nói là “em họ”. Quý Ninh đương nhiên hiểu hàm ý trong đó là gì, cậu gật đầu: “Con hiểu rồi, mẹ ạ.”

Bà mẹ khẽ gật đầu.

Cha Quý Ninh nhìn đồng hồ rồi nói với cậu: “Sắp 1 giờ sáng rồi, về đi ngủ đi, đừng nghĩ ngợi những chuyện này nữa.”

Quý Ninh “vâng ạ”, rồi ra khỏi phòng của cha mẹ.

CHƯƠNG 12

Ngày Thứ Năm (Trời Chưa Sáng)

Trong bóng tối, Quý Ninh rón rén đi xuống cầu thang, cố gắng không gây ra tiếng động.

Rất nhẹ tay mở cửa phòng ngủ, Quý Ninh lần đến bên giường. Mắt đã quen với bóng tối, trước khi lên giường nằm, cậu nhìn sang nửa giường bên kia xem có phải Đậu Đậu đã ngủ say không.

Đang định lên giường, Quý Ninh dừng lại nhìn kĩ.

Bên đó, cái chăn đơn của Đậu Đậu vẫn đắp thì xẹp xuống. Không người nằm.

Hay là, tại tối quá mình nhìn không rõ? Cậu nhoài sang đưa tay ấn nhẹ vào cái chăn.

Cảm giác nơi bàn tay cho biết đúng là Đậu Đậu không nằm trên giường.

Quý Ninh ngó ra, phán đoán. Thế này là sao?

Đậu Đậu đi đâu rồi?

Đi vệ sinh. Quý Ninh nghĩ đến trước tiên.

Thực ra cũng chỉ có khả năng này, chứ Quý Ninh cũng không nghĩ ra khả năng nào khác.

Cậu ngồi trên giường nghĩ ngợi giây lát, rồi quyết định đi kiểm tra xem sao.

Cậu rón rén, nhẹ chân bước về phía nhà vệ sinh.

Đi đến cửa, thấy cửa khép hờ chứ không đóng hết, bên trong có ánh đèn.

Quý Ninh thở phào, đúng là thằng bé đi vệ sinh thật.

Cậu đứng ngoài cửa gọi vào: “Đậu Đậu em đang ở trong này à?”

Không có hồi âm.

Cậu lại gọi nữa: “Có phải Đậ Đậ đang trong nhà vệ sinh không đấy?”

Chờ mấy giây, vẫn không thấy trả lời. Quý Ninh cảm thấy kì lạ, bèn từ từ đẩy cửa.

Bên trong, ngọn đèn nhỏ nhất đang bật, ánh sáng yếu nhưng vẫn nhìn rõ ràng trong này không một bóng người.

Đầu óc Quý Ninh căng hẳn lên. Đậ Đậ không có ở đây thì nó đi đâu? Lúc này đang quá nửa đêm.

Khi cậu định quay người đi ra, thì bỗng liếc nhìn tấm gương gắn ở tường bên trái.

Gì thế kia?

Quý Ninh bất giác lùi lại một bước, thứ mà cậu nhìn thấy khiến ruột gan cậu nhộn nhạo.

Nó hình tròn, màu đỏ. Là phù hiệu gì đó... hay nên nói là một thứ bùa chú? Được vẽ ngay lên tấm gương!

Nó được vẽ khi nào? Quý Ninh sợ hãi ngẫm nghĩ. Khi mình tắm gội thì vẫn chưa có cái hình này, đây là điều cậu có thể khẳng định, vì lúc đó cậu có soi gương.

Quý Ninh chợt nghĩ ra: trong nhà, chỉ có một người có thứ thuốc vẽ như thế này.

Đậ Đậ đang định làm gì? Quý Ninh rùng mình vì điều phỏng đoán đáng sợ của mình. Cái bùa màu đỏ này thể hiện điều gì?

Khi nhìn lại nó lần nữa, cậu có cảm giác hình như cái bùa màu đỏ vẽ trên tấm gương có một ma lực nào đó. Cậu thấy sợ, nhưng vẫn bị nó thu hút. Hai chân cậu mất tự chủ, cứ thế bước lên. Khi ý thức ra điều này thì cậu đã đứng trước tấm gương.

Lúc này cậu đã nhìn rõ.

Đó là một hình vẽ phức tạp gồm những vòng tròn và những ký tự kì quái khó hiểu tập hợp với nhau, chúng dường như có một thứ sức mạnh

uy hiếp hồn vía người ta. Quý Ninh nhìn cái bùa hồi lâu, cậu cảm thấy chát vật hơi khó tự kiểm soát đầu óc. Đúng vào lúc này cậu nghe thấy một âm thanh kì quái, đầu tóc cậu bỗng rùng rùng, gai gai.

Âm thanh liên tục và rất có quy luật. Ai đó đang đọc mấy câu không sao hiểu nổi. Quý Ninh dần nhận ra, đó là giọng của Đậu Đậu!

Thế này là chuyện gì? Quý Ninh thấy rất căng thẳng như sắp lăn ra ngất. Âm thanh phát ra từ hướng nào? Đậu Đậu đang ở đâu?

Đứng trong nhà vệ sinh, Quý Ninh sợ hãi xoay người khắp bốn bề tìm kiếm nguồn âm thanh đang phát ra nhưng không sao xác định được. Khi bàn tay đặt vào cái la-va-bô rửa mặt, vô tình chạm vào cái gạt vòi nước, nước rào rào chảy ra bắn cả lên mặt và tay cậu.

Nước lạnh giúp Quý Ninh tỉnh táo trở lại, cậu quay đầu nhìn vào cái bồn tắm ở phía sau tấm rèm nhựa.

À, thì ra âm thanh phát ra từ trong này!

Quý Ninh vội bước lại gạt cái rèm sang bên! Bất ngờ quá: Đậu Đậu đang ngồi thu lu trong bồn tắm!

Quý Ninh vừa định gọi nó thì lại nhận ra nó đang nhắm mắt, đôi môi mấp máy, đọc câu “thần chú” kì lạ kia. Cậu giật mình. Thằng bé Đậu Đậu đang mộng du hay sao?

Quý Ninh do dự, không biết nên làm gì lúc này.

Cậu định gọi nó tỉnh lại nhưng bỗng nhớ ra điều này: một cuốn sách viết rằng đừng đánh thức người đang mộng du, kéo họ sợ quá mắc bệnh thần kinh. Nhưng nếu không gọi Đậu Đậu thì nó sẽ tiếp diễn tình trạng đáng sợ này bao lâu nữa?

À, nên bế nó lên giường đã!

Quý Ninh khéo léo bế thằng bé ra khỏi bồn tắm, rồi quay người bước trở ra. Lúc đi qua tấm gương, cậu không thể không liếc nhìn, nào ngờ lần này cậu sợ hết vía, sợ muốn chết. Bởi vì, bên cạnh hình vẽ cái bùa kì dị màu đỏ lại có thêm một khuôn mặt - khuôn mặt trắng bệch đáng sợ của dì Huệ Vân với đôi mắt đang nhìn thẳng vào Quý Ninh hệt như lúc

làm đám tang ở quê!

Dường như mạch máu toàn thân Quý Ninh đã đông cứng, mái tóc cũng dựng ngược. Cậu muốn kêu lên nhưng âm thanh tắc nghẽn ở cổ họng, toàn thân cũng cứng đờ. Mấy giây sau cậu mới sực tỉnh và bế Đậu Đậu chạy ào ra ngoài, chạy về phòng ngủ của mình.

Đặt Đậu Đậu lên giường rồi, Quý Ninh lập tức bật đèn trong phòng. Lúc này Đậu Đậu đã không lấm bầm những âm thanh kì quái nữa, nó lặng lẽ chìm vào giấc ngủ. Quý Ninh không ngót thở gấp, rồi cậu đóng cửa, khóa lại, sau đó lên giường kéo chăn đắp, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Thật là đáng sợ, cậu cảm thấy mình sắp hóa điên.

Ánh sáng trong phòng đã khiến cậu dần bình tĩnh, con tim đang đập nhanh hết cỡ cũng dần trở lại bình thường. Cậu nhớ ra, cái bùa vẽ trên tấm gương trong nhà tắm vẫn còn đó, sáng mai mẹ cậu nhìn thấy thì bà cũng sợ giật mình... nhưng lúc này cậu không đủ can đảm để vào đó mà xử lý nó... Thôi đành vậy, để sáng mai hãy hay.

Quý Ninh để đèn sáng suốt đêm, trần trọc và ác mộng chập chờn đan xen. Đúng là một đêm kinh hoàng.

CHƯƠNG 13

Ngày Thứ Năm (Buổi sáng)

7 giờ sáng, Quý Ninh thức dậy. Đương nhiên không quên những sự việc xảy ra đêm qua, cậu định vào nhà vệ sinh xóa sạch các hình vẽ quái quỷ trên tấm gương nhân lúc mọi người chưa phát hiện ra.

Quý Ninh không muốn mẹ cậu phải giật mình, không muốn để cho bầu không khí sợ hãi trong ngôi nhà này càng thêm nặng nề.

Lúc ra khỏi phòng, Quý Ninh nhìn thấy mẹ đang ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng.

Cậu thầm nghĩ, mình dậy hơi muộn mất rồi. Quý Ninh thấp thỏm, liệu mẹ đã nhìn thấy hình vẽ bùa chú trên tấm gương chưa?

Cậu vờ như không có chuyện gì xảy ra, cứ thế đi qua: “Mẹ, mẹ dậy sớm thế?”

Mẹ cậu vừa đánh trứng vừa thở dài: “Mẹ nghĩ mãi về những chuyện kia, không sao ngủ được.”

Quan sát “tình thế”, cậu nhận định rằng mẹ vẫn chưa vào nhà vệ sinh, lúc này cậu vào “xử lý” cái thứ kia cũng chưa muộn.

“Sao con cũng dậy sớm làm gì?” Mẹ hỏi.

“Con đi vệ sinh.” Quý Ninh nói, rồi cậu bước nhanh vào nhà vệ sinh cạnh bếp.

Tấm gương sạch trơn, không hề có cái bùa màu đỏ đêm qua nhìn thấy!

Quý Ninh bước lại gần, mở to mắt nhìn thật kĩ. Đúng là mặt gương không còn một chút dấu vết nào. Đầu cậu bỗng trống rỗng, không hiểu ra sao.

Thế này là chuyện gì? Cậu đứng ngệt ra như tượng. Hay là mẹ đã vào đây nhìn thấy rồi xóa đi?

Cậu bất giác ngoảnh nhìn ra ngoài... Không, mẹ sẽ không lặng lẽ xử lý, và lại không tỏ một thái độ gì. Như thế không phải tính cách vốn có của mẹ.

Lẽ nào là Đậu Đậu đã xóa? Nhưng đến giờ nó vẫn đang ngủ trên giường. Hay là, đêm qua sau khi mình đi ngủ thì nó lén thức dậy...

Lát sau, Quý Ninh bắt đầu ngờ ngợ, ngờ rằng sự việc xảy ra đêm qua chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng cậu lập tức phủ định, vì ấn tượng và cảm giác của cậu đã quá rõ ràng.

Một phút sau, Quý Ninh bước ra, đi đến bên mẹ. “Mẹ ơi, sáng nay mẹ đã vào đó chưa?” Cậu chỉ sang nhà vệ sinh.

Bà mẹ ngoảnh nhìn. “Chưa. Sao nào?” “... Không ạ! Con thấy cái van nước hơi lỏng ra.”

“Thế à? Lát nữa bảo cha con kiểm tra lại.” Bà mẹ hờ hững nói.

Quý Ninh lại quay vào phòng, nhìn thẳng bé Đậu Đậu vẫn đang ngủ say, cậu không sao hiểu nổi tất cả là thế nào.

Khoảng 8 giờ, mọi người đều dậy, đánh răng rửa mặt, sau đó ngồi quanh bàn để cùng ăn sáng.

Nhìn Đậu Đậu thấy nó rất bình thường, dường như nó không hề biết những chuyện đã xảy ra đêm qua. Quý Ninh quan sát thái độ của mọi người, đoán rằng chỉ mình cậu biết những chuyện đó.

Quý Ninh dự định cứ tạm giữ kín không nói cho ai biết, làm thế này sẽ rất bức bối và khó chịu, cậu cũng chấp nhận. Quý Ninh biết mình không có lựa chọn nào khác. Một mình chịu đựng còn hơn là để cho cả nhà, nhất là mẹ cậu bị cuốn vào vòng xoáy của nỗi sợ hãi.

Cho đến lúc 11 giờ sáng, Quý Ninh nhận được một tin nhắn:

“Quý Ninh anh có nhà không? Sao mấy hôm nay anh không lên mạng?”

Tiểu Phàm nhắn tin. Quý Ninh bỗng phấn chấn. Mấy hôm nay toàn vướng vào chuyện phức tạp và quái dị, cậu hầu như quên cả liên lạc với bạn gái Tiểu Phàm. Quý Ninh quan tâm điều này: cậu không biết tại sao Tiểu Phàm cũng không liên lạc với cậu. Nay bất ngờ nhận được tin nhắn, Quý Ninh chỉ muốn lập tức chạy ào ra khỏi nhà, đi gặp Tiểu Phàm.

Quý Ninh: “Bây giờ em ra được không? Anh muốn gặp em.”

Tiểu Phàm: “Được! Em ra ngay.” Quý Ninh: “Lát nữa ta gặp nhau.”

Nhắn tin xong, Quý Ninh đi ra phòng khách bịa với mẹ rằng mình cần ra hiệu sách mua vài thứ tài liệu đọc thêm. Mẹ cậu nói “được”.

Trước khi đi, Quý Ninh chào Đậ Đậ đang ngồi trước máy tính chơi game, nó vẫy tay “bye” Quý Ninh.

Quý Ninh sốt ruột, chạy suốt chặng đường đến chỗ hẹn với Tiểu Phàm, chưa đầy mười phút đã đến nơi.

Tiểu Phàm cũng đang rất muốn gặp Quý Ninh, cô đã ngồi ở vị trí gần cửa sổ của cửa hàng bán đồ uống.

Quý Ninh bước vào, vẫn thở hồng hộc, ngồi xuống ghế, mồ hôi đầm đìa. Tiểu Phàm mỉm cười. “Anh chạy đến à?”

Quý Ninh gật đầu. Nữ nhân viên phục vụ bước lại hỏi hai người cần uống gì.

“Một cốc trà chanh lạnh. Anh thì sao?” Tiểu Phàm hỏi.

“Cũng như em.” Nửa phút sau, cô ta đã bưng đến hai cốc đồ uống.

Quý Ninh ngậm ống hút rít vòng quanh một chập, hết luôn nửa cốc trà chanh, một “xoáy nước” xuất hiện giữa cốc nước, chẳng khác gì tình trạng của cậu lúc này. Gần ấy sự việc xảy ra trong mấy hôm vừa rồi khiến cậu rơi vào một mớ bòng bong rối tinh rối mù, không thể thoát ra. Lúc này cậu không biết nên bắt đầu nói gì. Tiểu Phàm cũng im lặng, hình như cô cố ý chờ bạn trai nói trước.

Rốt cuộc Quý Ninh lên tiếng hỏi: “Tại sao mấy hôm nay Tiểu Phàm không liên lạc với anh?”

Tiểu Phàm trả lời luôn: “Chính anh cũng không liên lạc với em mà!”

Quý Ninh đành im lặng mấy giây. “Nhà anh xảy ra một số chuyện...”
“Chuyện gì?”

Quý Ninh chăm chú nhìn Tiểu Phàm, do dự. Có nên kể với Tiểu Phàm những chuyện quái dị đáng sợ ấy không? Cậu rất muốn thổ lộ, chia sẻ, nhưng lại lo Tiểu Phàm nghe rồi sợ hãi. Thâm tâm Quý Ninh rất mâu thuẫn.

Tiểu Phàm có cảm giác đó là những chuyện không bình thường, cô thử hỏi thăm dò: “Chắc là sự việc gì đó rất nghiêm trọng?”

“Ừ!” Quý Ninh nặng nề đáp, “Anh chưa biết có nên nói ra với em không đây.”

“Nếu anh tin em, thì nên cho em biết.”

Quý Ninh lắc đầu: “Vấn đề không phải là tin em hay không. Mà là... vì chuyện này rất kì quái, có những sự việc nằm ngoài sức tưởng tượng của em, hoặc nói là nằm ngoài phạm vi hiểu biết của mọi người nói chung. Anh lo, nói ra thì khiến em thấy sợ.”

Tiểu Phàm tựa quạu trên ghế, vẻ bất an. “Thực ra là chuyện gì đã khiến đầu óc anh nhuộm màu huyền bí thế?”

“Không phải anh cố ý suy diễn xa xôi.” Quý Ninh vội giải thích, “Mà đúng là sự việc quá li kì, anh chưa từng gặp chuyện nào đáng sợ như vậy... cho nên anh không biết em có chịu đựng nổi không.”

“Anh cứ nói đi!” Tiểu Phàm nhìn Quý Ninh, “Anh hẹn em ra, chắc anh đã có ý nói cho em biết. Em cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi. Và chắc em không đến nỗi sợ chết ngắt đâu!”

Quý Ninh trầm mặc rất lâu. “Được! Anh cho em biết.” Cậu nói.

Nửa tiếng đồng hồ tiếp theo, Quý Ninh kể lại nguyên văn, rất tỉ mỉ, các sự việc đã xảy ra trong mấy ngày qua. Cậu để ý thấy tinh thần và vẻ mặt Tiểu Phàm luôn thay đổi theo các câu chuyện li kì mà cậu thuật lại, sắc mặt cô cũng dần biến thành nhợt nhạt, hai mắt mở càng to và cứ như bị một lực hút về phía trước. Cậu nhận ra Tiểu Phàm rất sợ hãi nhưng cậu cũng không thể ngừng lời, chỉ còn cách đánh liều kể ra cho

bằng hết mọi chuyện.

Sắc mặt Tiểu Phàm đã thật sự trắng bệch, cô đưa tay bưng miệng, quá sợ hãi không thể nói nổi một âm thanh nào.

Quý Ninh nói như mình có thiếu sót: “Xin lỗi, anh đã làm em sợ. Nhưng em phải tin rằng anh tuyệt đối không bịa thêm bất cứ chi tiết nào, tất cả đều là sự thật.”

Tiểu Phàm há hốc miệng một lúc lâu, cuối cùng cô cũng “nhớ ra là mình vẫn nói được”: “Thế thì... thật là đáng sợ. Em không dám tin lại có những chuyện như thế này trong thực tế và xảy ra ngay bên em!”

“Chính xác là xảy ra ngay với anh!” Quý Ninh buồn bã nói, “Em chỉ nghe kể lại đã thấy sợ rồi, nhưng chính anh trải qua thì nỗi sợ còn gấp cả chục lần!”

“Một nguyên nhân khiến em thấy sợ là vì em nghĩ rằng nó xảy ra trực tiếp với anh.” Tiểu Phàm bất giác nắm tay Quý Ninh, “Chắc hẳn anh đã rất sợ hãi, em biết.”

Hơi ấm truyền vào tay Quý Ninh, cậu vỗ vào bàn tay người bạn gái, cậu cũng không ngờ mình vẫn có thể an ủi cô, “Bây giờ anh đã khá hơn nhiều rồi.”

“Nhưng tiếp theo anh vẫn phải đối diện với những chuyện này.” Giọng Tiểu Phàm run run.

“Nhưng còn cách nào khác? Anh không thể không về nhà mà ở.” Quý Ninh thở dài ngao ngán.

“Đêm đêm... Đâu Đâu vẫn nhận điện thoại của mẹ nó thật à?”

“Hoàn toàn đúng thế. Anh ngủ ngay bên cạnh nó mà!”

“Liệu có phải đó chỉ là nó ngủ mê, nói linh tinh?” “Không!” Quý Ninh buộc phải nói, “Rất tiếc, không phải thế! Anh nghe thấy tiếng chuông di động của nó.”

Tiểu Phàm sợ hãi, hai tay ôm vai, “Liệu Đâu Đâu có biết... mẹ nó đã chết rồi không?”

“Mẫu chốt là ở chỗ này.” Quý Ninh dường như không nén nổi nữa, nói rất gấp, “Anh luôn không nghĩ đến vấn đề này và cảm thấy ở đây có những sự việc rất phi lô-gic.”

“Ý anh là gì?” Tiểu Phàm băn khoăn hỏi.

Quý Ninh xòe mấy ngón tay trước mặt Tiểu Phàm, “Chúng ta tạm nghĩ như thế này: sự việc đó chỉ có thể có hai khả năng. Một là, Đậu Đậu chưa biết mẹ nó đã chết. Nó cho rằng mẹ nó vẫn ổn, vì đêm nào cũng gọi điện cho nó. Nhưng em thử nghĩ mà xem, nếu là thế thì tại sao nó lại ‘thông linh’ với mẹ nó?”

Tiểu Phàm há miệng, cô đã hơi hơi hiểu ra. “Thông linh, tức là một người này đã biết ai đó chết rồi, nên mới nghĩ đến vong linh người đó và tiến hành kết nối. Nếu Đậu Đậu không biết mẹ nó đã chết, thì tại sao nó lại bí mật vào nhà vệ sinh để làm nghi thức thông linh với mẹ?” Quý Ninh nhìn Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm ngẫm nghĩ: “Anh vừa kể rằng đêm qua Đậu Đậu vào nhà vệ sinh làm cái việc đó, giống như đang mộng du. Thế thì có lẽ khi làm cái việc đó nó không có ý thức, mà chỉ là một hành vi do tiềm thức dẫn dắt.”

“Đêm qua anh có nghĩ đến khả năng này. Liệu có phải Đậu Đậu sẵn có thể chất thông linh nên mới có những hành vi mang tính bản năng, xuất phát từ tiềm thức? Nhưng anh lập tức nhận ra là không thể như vậy.”

Tiểu Phàm nhìn Quý Ninh, chờ cậu nói tiếp: “Em không nhìn thấy hình vẽ trên tấm gương đó, rất bí hiểm, giống như vẽ một totem[1] hoặc một phù hiệu tôn giáo nào đó, bên trên có những ký tự kì quái phức tạp; ngoài ra, những âm thanh như kiểu ‘thần chú’ mà Đậu Đậu lẩm bẩm liên tục, cũng có tính quy luật.” Quý Ninh chăm chú nhìn bạn gái, “Em hiểu ý anh không? Không phải nó nói bừa vẽ bừa, mà đó thật sự là một phương thức thông linh nào đó! Anh không cho rằng những thứ này bẩm sinh đã có. Giả sử Đậu Đậu có thể chất thông linh thật, thì cũng không phải một năng lực trời phú, mới sinh ra đã biết.”

[1]. Totem: Động vật hay thực vật người nguyên thủy sùng bái, được coi là tổ tiên của thị tộc.

“Ý anh nói là, có ai đó dạy cho nó biết?” “Nếu là thế thì liên quan đến khả năng thứ hai: Đậ Đậ biết mẹ nó đã chết, và, nó đang có ý thức thông linh với mẹ nó. Nhưng nói thế thì vẫn có chỗ không xuôi tai: một đứa bé 7 tuổi, biết mẹ đã tự sát mà lại có thể giả vờ thản nhiên như không hay sao? Nó không thể kìm nén nổi mọi cảm xúc mới đúng! Huống chi, nó không cần thiết phải kìm nén như thế.”

“Cứ như anh nói, thì cả hai khả năng này đều không đủ sức thuyết phục?” Tiểu Phàm bồng cau mày, “Nếu thế thì chuyện này là thế nào?”

Quý Ninh đưa tay nắn cằm, nghĩ ngợi. “Lúc này, anh có một phỏng đoán táo bạo.”

“Là gì?” “Anh cho rằng Đậ Đậ làm những chuyện đó trong tình trạng hoàn toàn vô thức, nhưng không xuất phát từ bản năng của nó, mà là, nó bị người khác khống chế!” Quý Ninh nhìn thẳng vào mắt Tiểu Phàm. “Gì cơ?” Tiểu Phàm rất kinh hãi, “Ý anh là Đậ Đậ bị cái gì đó... nhập vào người?”

“Suyt...” Quý Ninh đặt ngón tay trở lên môi, rồi nhìn xung quanh, “Nói khẽ thôi! Kéo người ta nghe thấy, họ sẽ cho rằng hai chúng ta không bình thường.”

Tiểu Phàm hạ thấp giọng: “Có phải ý anh là thế không? Anh cho rằng nó bị cái gì nhập vào người?”

“Anh chỉ đoán vậy thôi.” Quý Ninh cau mày, “Chứ không thể khẳng định.”

Tiểu Phàm có vẻ rất sợ hãi, đưa tay lên nắm chặt cổ áo.

Quý Ninh ngập ngừng: “Anh nói thẳng vậy, anh cho rằng khi Đậ Đậ ở vào trạng thái đó, có thể là nó bị mẹ nó nhập vào người.”

Tiểu Phàm càng hoảng sợ: “Anh cho rằng dì của anh muốn thông qua đứa con để gọi hồn mình trở về à? Nhưng đâu có thể như vậy? Nếu dì ấy vẫn thiết tha với thế giới này thì tại sao lại tự sát?”

“Chính cái chết của dì anh, là một dấu hỏi lớn. Không ai biết tại sao cô ấy tự sát. Trước đó cũng không hề có dấu hiệu nào. Mẩu thư để lại cũng không ai hiểu. Tất cả là một mớ những điều bí ẩn.”

Tiểu Phàm ngẫm nghĩ một lúc lâu. “Nhưng vẫn còn một vấn đề này, giả sử đúng là linh hồn dì anh nhập vào Đậu Đậu khiến nó làm những chuyện đáng sợ như thế, thì có chỗ hơi khó giải thích: tại sao dì của anh lại biết phương thức thông linh?”

Quý Ninh đan chéo hai bàn tay, giơ ngón trỏ lên.

“Anh lại cho rằng - nếu đúng là như thế thật thì tất cả đều có thể giải thích. Tại sao Đậu Đậu có thể chất thông linh? Em đã nghĩ đến vấn đề này chưa?”

“À...” Tiểu Phàm bỗng sững sốt, cảm giác như vừa bị sốc vì điện châm, “Ý anh là... thực ra dì của anh vốn có năng lực thông linh, cho nên Đậu Đậu cũng được di truyền?”

“Đúng!” Quý Ninh nói, “Và anh rất nghi ngờ dì của anh đã từng là một thầy linh môi!”

Tiểu Phàm bị sốc mạnh không nói nên lời. Rồi cô nghĩ đến một vấn đề khác: “Nếu đúng là thế, thì tại sao cả nhà anh, mẹ anh, những người trong thôn của dì anh nữa, đều không biết gì cả?”

“Mẹ anh và dì anh là chị em ruột thật, nhưng thời gian chung sống bên nhau không nhiều. Mẹ anh từ nhỏ luôn đi học xa nhà, ở tỉnh ngoài, về sau bà lại sống ở thành phố, cho nên biết rất ít về cuộc sống của dì anh.”

“Những người trong thôn thì sao? Họ cũng đều không biết à?”

“Em còn nhớ anh đã từng nói với em không? Người phụ nữ tóc ngắn đó nói rằng, dì của anh không muốn mọi người biết Đậu Đậu có thể chất thông linh - cũng tức là, dì anh đương nhiên cũng không muốn ai biết mình có thứ năng lực này! Cho nên, cứ cho là dì của anh có làm nghi thức thông linh vài lần, rất kín đáo, bí mật, giấu kín họ tên danh phận. Và, sau khi Đậu Đậu ra đời, dì của anh lại không muốn nó dính dáng vào

những chuyện như thế, nên chính dì đã ngừng hẳn từ lâu. Thế thì đương nhiên chẳng mấy ai biết chuyện.”

Tiểu Phàm cảm thấy như mê như say, nghe Quý Ninh phân tích, chẳng khác nào đang nghe kể một câu chuyện hết sức li kì. Dù sao cô cũng không thể không thừa nhận những suy đoán này có lý lẽ nhất định và rất có khả năng là đúng.

“Trời đất ạ, nếu tất cả là sự thật đúng như anh nói, thì mọi tình tiết và câu chuyện chẳng khác gì một bộ phim!” Tiểu Phàm xuýt xoa.

“Bộ phim này lại đang chiếu!” Quý Ninh chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nhưng anh cho rằng mình sắp được xem đoạn kết rồi đây!”

Nghe cách nói của Quý Ninh, Tiểu Phàm cảm nhận rằng hình như Quý Ninh sắp đưa ra hành động gì đó, cô bèn hỏi: “Anh định làm gì, anh Quý Ninh?”

“Anh có một kế hoạch, có lẽ có thể bật mí mọi bí mật.” Quý Ninh nói, nhưng không thật mạnh mẽ, “Có điều, nó chỉ là có lẽ mà thôi...”

“Kế hoạch ra sao?” Quý Ninh nhìn Tiểu Phàm đang có vẻ sốt ruột, “Lúc này anh chưa muốn nói rõ. Nhưng kết quả ra sao anh sẽ cho em biết.”

Tiểu Phàm ăm ức nói: “Anh đã kể cho em biết rất nhiều vấn đề mà lại giấu nhem một chút xíu này à? Anh cố ý để cho người ta trần trọc mắt ngủ chắc?”

“Không phải thế, Tiểu Phàm!” Quý Ninh đành nói ý tưởng của mình ra vậy, “Anh định đêm nay sẽ ngủ cùng Đậu Đậu, nếu nó lại nhận được điện thoại mẹ nó gọi đến thì anh sẽ có cách nghe lén nội dung đối thoại.”

Tiểu Phàm mở to mắt: “Sao phải làm thế? Làm thế có ý nghĩa gì không?”

“Đương nhiên là có! Anh cảm thấy Đậu Đậu hoặc cả bà mẹ nó nữa, đều không muốn tiết lộ nội dung đối thoại vì một bí ẩn riêng tư nào đó. Nếu anh có thể thăm dò ra thì có lẽ sẽ biết được mục đích của cả hai người. Và quan trọng nhất là biết được sự thật về vụ tạt sạt của dì Huệ

Vân của anh.”

Tiểu Phàm có vẻ hơi lo lắng: “Sao anh cứ nhất định muốn biết sự thật về vụ tự sát?”

Quý Ninh nhìn cô bạn gái bằng ánh mắt kì lạ: “Anh đương nhiên rất muốn biết. Cả nhà anh đều muốn biết. Nếu không, sau này không thể yên tâm.”

“Nhưng anh có nghĩ rằng, lá thư để lại của dì anh không nói rõ nguyên nhân tự sát, chắc hẳn dì ấy có nỗi khổ tâm riêng. Dì ấy đã không muốn để cho gia đình anh biết thì anh không nên cố tìm hiểu!”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Tiểu Phàm, Quý Ninh bỗng nảy ra một ý nghĩ kì quái - tại sao thái độ của Tiểu Phàm lúc này lại giống như đã biết một chuyện gì đó?

Tiểu Phàm không nhận ra tâm tư của Quý Ninh, cô nắm tay cậu, nói: “Quý Ninh, anh hãy hứa với em một điều, được không? Anh đừng đi sâu tìm hiểu vụ tự sát của dì Huệ Vân nữa. Chuyện đã xảy ra rồi thì hãy để nó trôi đi.”

Quý Ninh cố nén sự nghi hoặc trong lòng, và hỏi thăm dò: “Tại sao em lại can ngăn anh làm cái việc đó?”

Tiểu Phàm buột miệng nói luôn:

“Vì dì ấy không muốn gia đình anh biết.” Nói xong câu này, Tiểu Phàm đờ ra, hình như cô biết mình đã lỡ lời mất rồi.

Quý Ninh, miệng há hốc, chăm chú nhìn Tiểu Phàm. Lúc này cậu thật sự kinh ngạc không để đâu cho hết.

Cậu vốn chỉ muốn chia sẻ với người bạn gái về những sự việc kì quái đang đè nặng trong lòng, nào ngờ sự việc lại phát triển theo hướng càng kì quái hơn - các sự việc này vốn chẳng dính dáng gì đến Tiểu Phàm, lúc này cậu nhận ra hình như Tiểu Phàm lại biết rõ một số chuyện sâu xa trong đó.

Cậu bỗng nhớ ra buổi chiều cách đây mấy hôm, Tiểu Phàm hỏi Đậ Đậ một vài điều, sau đó cô có phản ứng hơi lạ lùng. Cậu không thể

không hỏi:

“Tiểu Phàm, có phải em đang giấu anh một chuyện gì đó?”

Tiểu Phàm lúng túng nhìn Quý Ninh, rồi chậm chậm cúi đầu, im lặng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, mình đoán không sai. Quý Ninh thầm kinh ngạc.

Lúc này Tiểu Phàm đứng dậy: “Anh Quý Ninh, có lẽ em biết một vài chuyện, đúng thế, nhưng em mong anh hiểu cho em, em không kể cho anh biết là vì có những lý do quan trọng. Chứ em hoàn toàn không định giấu anh. Thật thế. Anh hãy tin em.”

Nói xong, Tiểu Phàm rảo bước, đi nhanh ra cửa quán giải khát, cắm cúi đi thẳng.

Tiểu Phàm đã “chạy trốn” giống như buổi chiều hôm nọ. Quý Ninh nhìn theo bóng cô bạn gái. Ôi, đúng là gặp ma rồi! Hình như những người xung quanh ta, ai cũng có một bí mật gì đó. Thế này là sao?

Cậu nghiêng răng cắn đứt cái ống hút.

CHƯƠNG 14

Ngày Thứ Năm (Buổi Chiều)

Ra khỏi quán giải khát, Quý Ninh nhận ra lúc này đã là buổi trưa, cậu gọi điện nói với mẹ rằng mình không về ăn trưa. Sau đó cậu vào một cửa hàng Fast food ăn chút ít vậy.

Ăn xong, cậu vào hiệu sách mua hai cuốn sách bài tập toán, để về nhà “để bề ăn nói”.

Lúc về đến nhà thì đã gần 2 giờ chiều. Quý Ninh biết cha và mẹ đều có thói quen ngủ trưa, cậu không muốn làm phiền họ, bèn nhẹ tay mở khóa cửa nhà, thay dép lê, rón rén đi vào phòng của mình.

Quý Ninh nhận ra ngay Đậu Đậu đang quay lưng ra ngoài, cúi rạp xuống bàn - nó đang chăm chú vẽ tranh, và không nhận ra anh Quý Ninh đã về.

Quý Ninh định đi đến gần, gọi nó, nhưng cậu bỗng dừng bước.

Cậu nhớ đến “lá bùa màu đỏ” vẽ trên tấm gương.

Rồi lại nhớ đến hôm nọ đang ăn cơm trưa, Đậu Đậu chạy vào cầm ra một tệp tranh vẽ đưa cho mọi người xem, nhưng một vài tờ còn lại thì nó úp xuống, giấu đi, không đưa ra nốt.

Liệu có phải nó đang tập vẽ các lá bùa không? Quý Ninh bỗng nảy ra ý nghĩ này.

Cậu muốn xác nhận sự thật, bèn rón rén bước lại gần bàn.

Sắp bước lại sát Đậu Đậu. Sẽ lập tức nhìn thấy nó đang vẽ gì. Quý Ninh vươn cổ ngó nhìn.

Đúng vào lúc này Đậu Đậu bỗng “cảm thấy” cái gì đó, nó quay phắt lại, nhìn người anh họ.

Quý Ninh giật mình. Còn Đậ Đậ thì giật luôn tờ tranh trên bàn, thu lại rồi áp vào ngực. “Anh Quý Ninh về lúc nào thế?” Nó hỏi.

“Anh vừa mới về.”

“Anh đang nhìn trộm em vẽ à?”

Quý Ninh sững sờ vì không ngờ thằng bé lại hỏi thẳng cái câu này, cậu ngượng nghịu nói: “Không...”

“Thế thì tại sao anh lại bí mật đứng sau lưng em?”

“Anh... anh định ú òa làm em giật mình! Định trêu em! ” Quý Ninh cố gượng mỉm cười.

Đậ Đậ nghi hoặc nhìn Quý Ninh mấy giây, rồi nó cúi đầu nhìn tờ tranh đang áp trước ngực. “Anh đã nhìn thấy tranh em vẽ chưa? Anh Quý Ninh?”

“Chưa!” Quý Ninh đánh liều hỏi, “Nhưng tại sao Đậ Đậ lại không muốn cho anh xem tranh của em?”

“Hôm nọ em cho mọi người xem rồi.”

“Nhưng mới xem một vài tờ, sau đó cha anh muốn xem nốt mấy tờ trong tay em thì em lại không cho xem.”

Đậ Đậ cúi đầu. “Những tranh đó... vẽ không đẹp.”

“Thế à? Vẽ những gì?” Quý Ninh nhìn thẳng vào mắt Đậ Đậ.

“Không có gì, chỉ là tranh bình thường thôi.” Nó nói lấp liếm cho qua, rồi cầm nốt mấy tờ giấy vẽ đang úp trên bàn lên, cùng áp cả vào ngực, sau đó bỏ chạy.

Quý Ninh chỉ muốn đuổi theo giằng lại, nhưng cậu không dám làm thế.

Nhìn khay pha màu đặt trên bàn, chỉ thấy màu đỏ, Quý Ninh bỗng thấy căng thẳng.

CHƯƠNG 15

Ngày Thứ Sáu (Trời Chưa Sáng)

Trước khi đi ngủ, Quý Ninh thực thi kế hoạch đã nghĩ từ trước. “Đậu Đậu em có muốn nghe kể chuyện không?” Quý Ninh vừa cởi bớt quần áo vừa giả bộ tự nhiên như không có chuyện gì cả.

“Có ạ!” Đậu Đậu hào hứng nói. “Là chuyện gì?”

“Em thích nghe chuyện gì?” “Chuyện mạo hiểm! Anh biết kể những chuyện như thế không?”

Quý Ninh giả vờ nghĩ ngợi: “Chuyện mạo hiểm... anh chưa nhớ ra, nhưng anh sẽ kể những chuyện cổ tích rất hay.” (Vì những chuyện này sẽ khiến cho cu cậu mau đi vào giấc ngủ.)

“Được! Chỉ cần hay và thú vị là được!” Đậu Đậu nhích cái gối vào phía trong, chừa chỗ cho Quý Ninh.

Tốt, anh đây đang cần chú em như thế này. Quý Ninh nằm bên Đậu Đậu, rất tự nhiên. Rồi bắt đầu kể.

“Chuyện Con chuột và nàng công chúa. Ngày xưa có một ông vua, ông có một người con gái rất xinh đẹp, có rất nhiều vương công đại thần muốn cầu hôn với nàng nhưng nhà vua cứ không chịu gả cô cho ai...”

Quý Ninh cố ý kể rất chậm rãi, giọng thì trầm trầm, nhỏ nhẹ. Đậu Đậu thoạt đầu rất hào hứng nghe nhưng rồi mí mắt cu cậu bắt đầu nặng dần không chống đỡ nổi nữa. Quý Ninh nhìn thấy nó đã nhắm mắt, tiếp đó là tiếng thở đều đều, lúc này cậu ngừng lại không kể chuyện nữa.

Cậu thở ra một hơi dài, tay cậu cũng véo cho mình mấy cái - chính câu chuyện cũng làm cho cậu buồn ngủ! Cậu nhìn đồng hồ điện tử đặt trên bàn, lúc này là 11 giờ 25 phút.

Liệu nửa giờ nữa, di động của thằng bé có đổ chuông không? Tâm trạng của Quý Ninh bỗng trở nên mâu thuẫn: vừa chờ đợi lại vừa sợ hãi. Toàn thân cậu hơi run run.

Kế hoạch của Quý Ninh là: nếu lát nữa di động của Đậu Đậu đổ chuông, thì cậu sẽ giả vờ đã ngủ nhưng căng tai ra để nghe lén “hai người” đối thoại. Dù không thể nghe rõ “người kia” nói gì trong điện thoại thì chí ít cũng sẽ nhận ra là giọng của ai.

Quý Ninh nằm đó, căng thẳng chờ chuông di động reo, cảm thấy thời gian trôi đi sao mà quá chậm? Cậu vừa phải chống lại sự mệt mỏi, vừa phải chiến đấu với nỗi sợ hãi, gian khổ hơn hẳn trước đó cậu hình dung. Hơn mười phút mà cứ như mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Quý Ninh lại nhìn đồng hồ, 11:55. Sắp rồi, sắp đến nửa đêm.

Bỗng nhiên, cậu nhớ đến một việc. Thật đáng chết! Quý Ninh thăm nguyền rủa mình, tại sao lúc này mình lại không nghĩ ra nhỉ?

Đậu Đậu đã ngủ say, tại sao mình không tìm di động của nó để xem xem mấy đêm vừa rồi số máy nào gọi đến? Từ đó sẽ phát hiện ra một vấn đề...

Cậu lập tức ngồi dậy, mắt đã quen với bóng tối nên có thể tìm khắp xung quanh. Tim đập như điên. Còn bốn phút nữa, liệu có kịp không?

Không thấy, không thấy di động của Đậu Đậu đâu. Quý Ninh sờ cả túi quần của thằng bé, vẫn không thấy. Cậu cuống lên, nghĩ rằng có lẽ là vì tối quá, nó đặt di động ở chỗ nào đó bị khuất, nhưng cậu lại không dám bật đèn, sợ thằng bé sẽ bừng tỉnh. Thời gian vẫn từng giây từng giây trôi đi, sắp 12 giờ đến nơi, trán cậu lấm tấm mồ hôi.

Bình tĩnh, khoan đã, đừng sốt ruột. Đậu Đậu biết mẹ nó sẽ gọi điện, nên nó sẽ không để di động quá xa chỗ nằm, chắc phải để ở ngay bên cạnh.

Quý Ninh chậm chậm nhào sang nhìn cái gối của Đậu Đậu, đưa tay sờ tìm, nhưng vẫn chỉ là thất vọng. Cậu đành nằm xuống vậy.

Lạ nhỉ, chẳng lẽ nó không để di động bên cạnh người? Không thể! Thằng bé coi cái di động như báu vật, suốt ngày không rời một phút nào, tối đi ngủ nó có thể cất ở đâu?

Đúng vào lúc này thì tiếng chuông di động của Đậu Đậu vang lên, bài đồng dao kia lại ngân nga, âm thanh văng vẳng, hình như bị vật gì đó che mất. Mấy giây sau Quý Ninh bỗng hiểu ra.

Cậu từ từ nhích về phía Đậu Đậu, sau đó nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Bài đồng dao hát được hai đoạn thì Đậu Đậu tỉnh ngủ, nó thò tay vào dưới cái gối lấy di động ra. “A lô, mẹ!”

Quý Ninh nín thở, tập trung trí não căng tai lắng nghe.

“Đậu Đậu...”

Toàn bộ tóc tai da dẻ Quý Ninh dường như co lại, cậu nghe thấy tiếng gọi nhỏ nhẹ truyền ra từ di động. Người Quý Ninh bỗng cứng đờ.

Trời đất! Đúng là một giọng nữ, và... chính là giọng của dì Quý Ninh!

Da đầu cậu bỗng tê dại, cậu cố ghìm nỗi sợ hãi xuống nhưng thật khó mà làm được theo ý mình. Lúc này cậu mới thấm thía nhận ra rằng, có những sự việc phải đến lúc đối mặt thật sự với nó thì mới biết cách nghĩ của mình trước đó quá đơn giản và không sát thực tế. Giống như bây giờ, cậu cố hết sức để lắng nghe âm thanh phát ra từ di động nhưng vì sợ hãi nên sức chú ý của cậu lại bị phân tán. Mặt khác, vì Đậu Đậu áp di động vào tai nó nên âm thanh bị chặn mất. Rốt cuộc, cậu chỉ nghe được mỗi một từ “Đậu Đậu” chứ không nghe thấy bất kì âm thanh nào khác.

Tuy nhiên, Quý Ninh vẫn nhận ra điều này: cách nghe điện thoại của Đậu Đậu vẫn như trước: vài phút giữa chừng, nó chỉ nghe chứ không nói một câu nào. Người kia nói những gì thì vẫn là điều rất bí hiểm.

Mấy phút sau, Đậu Đậu nói ra câu này: “Anh Quý Ninh à? Anh ấy đang ngủ bên cạnh con!”

Gì thế? Người kia lại còn hỏi về mình nữa? Quý Ninh kinh ngạc.

Đậu Đậu ngoảnh sang nhìn Quý Ninh, thấy ông anh vẫn nhắm mắt, nó lại quay lại nói vào di động: “Vâng, anh ấy đã ngủ say...”

Tiếp đó, Đậu Đậu lại nghe khoảng mười mấy giây, rồi nói: “Vâng, con chào mẹ, chúc mẹ ngủ ngon.” Rồi nó tắt máy.

Lát sau nó lại ngủ say. Nằm bên cạnh nó, Quý Ninh không sao ngủ được, cậu không biết tại sao “người” ở đầu dây bên kia lại hỏi về mình, còn quan tâm xem mình có ngủ hay không. Quý Ninh không cho rằng mấy câu đó là vô nghĩa, nhưng cậu lại không thể hiểu ý nghĩa là gì. Đầu óc Quý Ninh hỗn loạn, rối bời.

Vài phút sau, Quý Ninh có cảm giác Đậu Đậu ngồi dậy. Tiếp đó cậu nhìn thấy nó bò qua bên cạnh cậu, xỏ chân vào dép lê, đi ra cửa. Các động tác đều chậm và có vẻ máy móc, cứ như là đang mộng du.

Trời ơi! Một cơn lạnh giá từ gan bàn chân lan nhanh khắp người Quý Ninh. Thằng bé lại đến nhà vệ sinh làm cái chuyện đáng sợ kia hay sao?

Cậu không thể không đưa ra một câu hỏi: “Đậu Đậu đi đâu đấy?”

Nhưng nó phớt lờ chẳng bảo sao, cứ thế đi ra. Thái độ lạnh tanh của nó khiến Quý Ninh rùng mình.

Khỏi phải nghi ngờ gì nữa, Quý Ninh thừa biết thằng bé đi đâu, làm gì. Tim cậu đập như điên. Mình nên làm gì bây giờ? Phải ngăn cản nó! Quý Ninh lại lo sẽ xảy ra chuyện đáng sợ. Nhưng nếu cứ mặc kệ nó thì...

Mấy phút sau, Quý Ninh đánh liều ngồi dậy, xuống giường, đi về phía nhà vệ sinh.

Để cho đỡ sợ, cậu bật đèn phòng ăn và đèn hành lang lên. Khi đang đi gần đến nhà vệ sinh, Quý Ninh nhìn thấy cửa phòng đọc sách ở bên cạnh khép hờ, ánh sáng bên trong hắt ra.

Đậu Đậu đang ở trong đó à? Lần này nó định làm trò gì? Quý Ninh bất giác bước lại gần.

Vừa bước đến nơi thì cậu nghe thấy tiếng nói vọng ra từ trong phòng. Giống như đêm hôm qua, vẫn là những lời “thần chú” kì quái với một câu duy nhất được lặp đi lặp lại, nó như có một ma lực nào đó thu hút Quý Ninh đi vào.

Đèn trong phòng đọc sách đang bật, ánh sáng rất yếu. Đậu Đậu ngồi chính giữa sàn, quay lưng ra ngoài, hình như có thứ gì đó đặt trước mặt nó.

Quý Ninh từ từ bước đến gần, nhìn thấy trước mặt Đậu Đậu là một tờ giấy to gồm bốn bức tranh gộp lại. Tất cả thể hiện một hình vẽ cái bùa màu đỏ giống như vẽ trên tấm gương đêm qua!

Quý Ninh cảm thấy bị sốc ghê gớm bởi một sức mạnh huyền bí khi nhìn thấy hình ảnh này. Quý Ninh vốn định ngăn cản Đậu Đậu nhưng lúc này cậu lại đứng đờ ra, không cựa quậy gì được. Cậu kêu lên nhưng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Cảm giác bất lực, kinh hoàng, sợ hãi dâng lên và lan khắp cơ thể cậu.

Nhưng sự việc kinh khủng nhất thì cậu vẫn chưa nhìn thấy.

Trong bầu không khí quái dị không sao hiểu nổi bỗng nhiên phát ra một thứ âm thanh lạc lõng chẳng ăn nhập gì - kính cửa sổ của phòng đọc sách rung lên ầm ầm bởi cơn gió mạnh.

Một làn gió lạnh tạt thẳng vào Quý Ninh, khiến cậu tỉnh táo trở lại. Gió lách qua khe giữa hai cánh cửa sổ thổi vào phòng, thốc vào tờ giấy đặt trên sàn nhà rồi “thối tan” những hình vẽ vừa rồi tập hợp với nhau - thứ hình vẽ kì quái lẽ ra không nên xuất hiện trên đời này.

Đậu Đậu ngừng đọc thần chú cổ quái, người nó chao lắc mấy lần rồi đổ gục xuống sàn nhà. Quý Ninh hiểu rằng đứa em họ của mình lúc này đã thoát khỏi sự khống chế của một thế lực nào đó, cậu nhặt bốn mảnh giấy vẽ những phù hiệu màu đỏ lên, vo lại, vứt vào sọt rác. Sau đó cậu bế Đậu Đậu lên đi trở vào phòng ngủ.

Lại một sự kiện lạ lùng xảy ra, Quý Ninh nghĩ vậy, cậu quá mệt mỏi. Nhưng, dù sao thì cơn sợ hãi xảy ra đêm nay cũng đã kết thúc ở đây rồi.

Tinh thần cậu cũng dần dần trở lại nhẹ nhõm.

Nhưng Quý Ninh đã nhầm. Cậu tắt hết mọi ngọn đèn, là một sai lầm.

Bế Đậu Đậu vào phòng ngủ, trong bóng tối, vừa đặt thẳng bé xuống giường và đang chuẩn bị dịch chuyển nó nhích vào phía trong, thì Quý

Ninh nhìn thấy vị trí nó vẫn nằm ngủ lại có một bóng đen đang nằm!

Nói đúng ra là một bóng người đen sì. Mặt người ấy ngoảnh về phía Quý Ninh.

Đầu óc cậu như muốn nổ tung, vỡ òa, tóc dựng ngược, mọi thứ trước mắt cậu đang chao đảo, quay cuồng. Cậu loạng choạng, ngã nghiêng, lùi lại sát tường. Cậu hét lên một tiếng, đồng thời bật công tắc đèn.

“Tách” một tiếng, đèn trần sáng trưng. Bóng đen nằm trên giường biến mất, chẳng khác gì một ảo giác. Nhưng Quý Ninh biết rất rõ tuyệt đối không phải ảo giác. Không phải!

Ánh đèn chói mắt và tiếng hét của Quý Ninh khiến thằng bé Đậu Đậu tỉnh giấc, nó dụi đôi mắt ngái ngủ và nhìn người anh họ đang cực kì hoảng sợ đứng bên tường, hình như nó không hề biết gì hết: “Anh Quý Ninh, anh sao thế?”

Quý Ninh nuốt nước bọt, hít thở thật sâu mấy lần. “Không sao... anh chỉ ngủ mê...”

“Nhưng... sao anh lại đứng ở đó?”

“Đừng nói nữa, Đậu Đậu.” Quý Ninh định nói là “em phải để cho anh thở một lúc đã...” Rồi cậu bước lại bên giường chỉnh lại mép chăn đắp cho thằng bé, “Ngủ đi!”

Đậu Đậu không nói gì nữa, nằm nghiêng sang một bên rồi ngủ tiếp.

Chừng mười phút sau, Quý Ninh bước ra khỏi phòng, ôm theo cái chăn mỏng.

Đêm nay cậu đành ngủ sô pha phòng khách vậy. Có lẽ cậu không dám ngủ trên cái giường trong phòng ngủ nữa.

Hôm nay là ngày thứ sáu kể từ khi dì Huệ Vân của cậu ra đi.

Sang ngày thứ bảy, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Mình sắp kiệt sức không chịu đựng nổi nữa.

Quý Ninh nghĩ vậy, cậu dường như đang suy sụp.

CHƯƠNG 16

Ngày Thứ Sáu

Sáng sớm, mẹ Quý Ninh từ trên gác đi xuống nhìn thấy cậu ngủ trên sô pha, bà không hiểu ra sao.

Lát sau Quý Ninh tỉnh giấc, ngồi dậy. Bà mẹ từ trong bếp đi ra hỏi: “Quý Ninh, sao con lại ra ngủ phòng khách?”

Quý Ninh không muốn cho mẹ biết cái chuyện đáng sợ kia. “Đậu Đậu khi ngủ hay cựa quậy, đập cả vào người con, con bèn ra đây ngủ.”

Bà mẹ thở dài: “Kể cũng khổ cho con. Chuyện này mẹ cũng từng nghĩ đến, chẳng nên bắt con ngủ chung giường với Đậu Đậu. Nhưng nếu đi mua thêm chiếc giường nữa, chúng tớ Đậu Đậu sẽ ở đây lâu dài, thì bà ngoại con sẽ sinh nghi. Cho nên...”

“Con hiểu, mẹ ạ!” Quý Ninh nói, “Không sao, con tạm ngủ sô pha cũng được, thực ra vẫn rất dễ chịu.”

Bà mẹ nhìn về phía căn phòng Đậu Đậu đang ngủ, nói nhỏ. “Hai đêm nay Đậu Đậu có hiện tượng gì khác thường không?”

Quý Ninh hơi lúng túng. Cậu không muốn mẹ phải nghi ngờ, bèn tỏ ra bình thản nói: “Không ạ!”

“Ban đêm, Đậu Đậu có nhận được điện thoại của mẹ nó gọi đến không?”

Điều này thì Quý Ninh không thể nói dối, vì Đậu Đậu sẽ lại nói ra. “Dạ... có ạ!” Cậu đành trả lời.

Mẹ cậu tỏ rõ vẻ sợ hãi: “Ôi trời đất... cái chuyện quái dị này còn kéo dài đến bao giờ nữa không biết?”

Con tim Quý Ninh như thắt lại. Đúng thế, mình còn phải chịu đựng bao nhiêu đêm kinh hoàng như thế này nữa? Cứ tiếp diễn thì mình sẽ

hóa điên!

Bà mẹ nhận ra nét bơ phờ bất ổn của cậu con trai, bà lo lắng hỏi: “Quý Ninh, con có sao không đấy?”

“Con... không sao.” Quý Ninh ngắc ngứ, buông ra câu trả lời như một thói quen.

“Ngày mai sẽ kết thúc.”

“Gì thế?” Mẹ cậu ngạc nhiên hỏi, “Sao con biết?”

“Con cũng chẳng hiểu tại sao.” Quý Ninh ngạc nhiên nói, vì cậu không biết thật. Câu nói vừa rồi hình như từ trong tiềm thức của cậu bật ra. “Con chỉ... chỉ cảm thấy thế.”

Bà mẹ nhìn Quý Ninh một lúc lâu: “Ừ, mong sao sẽ là thế.” Rồi bà trở vào bếp.

Quý Ninh ngồi trên sofa, ngây đờ. Cậu định cố vắt óc tìm hiểu xem tại sao vừa nãy mình lại nói ra cái câu đó. Có phải là cách nghĩ từ trong tiềm thức không hay là một linh cảm khó mà giải thích? Hình như kể từ đêm qua, cậu luôn có cái cảm giác này: ngày thứ bảy tức ngày mai, sẽ xảy ra một chuyện gì đó. Nhưng dù sao, đối với một người đêm nào cũng bị nỗi sợ hãi hành hạ là cậu thì dù một dấu hiệu cực nhỏ liên quan đến “kết thúc” cũng đem đến cho cậu một tia hi vọng.

Sáng nay, bà ngoại ngồi xe lăn cùng ăn sáng với cả nhà. Đậ Đậ thì vẫn... như thường, nhưng chỉ là ban ngày mà thôi, chứ nó hoàn toàn không hay biết ban đêm mình bị cái gì đó nhập vào người.

“Anh ơi, tại sao anh ra ngủ phòng khách?” Thăng bé hỏi, tay nó đang bóc quả trứng gà luộc.

Bà ngoại và cha đều nhìn Quý Ninh. Cậu giả bộ “nhẹ nhõm dễ chịu” đưa tay cốc nhẹ vào trán thăng bé: “Chỉ vì thăng em này chứ sao!”

“Em làm sao?” Nó không hiểu, hỏi lại cậu. “Cái chân của em cứ chọc vào mặt anh, thì anh phải đi trốn.”

Đậ Đậ đỏ mặt: “Chân em đâu có chạm vào mặt anh?”

“Thế à? Em ngủ say tí thì biết sao được?” Quý Ninh vốn chỉ định đùa nó một chút, nào ngờ, nó dùng tay đang bóc trứng, rất nghiêm chỉnh nghĩ ngợi, rồi nói:

“Hình như em... em biết những chuyện sau khi em đã ngủ rồi.”

Quý Ninh bỗng thót tim.

Bà ngoại cười, nói: “Đậu Đậu à, ngủ rồi thì còn biết gì nữa? Cháu ngủ mê thì có!”

“À... cháu không nhớ rõ mấy... hình như là cháu có làm một chuyện gì đó, có người bảo cháu làm...” Thằng bé cố nhớ lại, tay nó gãi đầu, “À... chịu, không nhớ ra.”

“Thế thì đừng nghĩ nữa. Chỉ là ngủ mê mà thôi.” Quý Ninh nói với nó, rồi cậu chuyển sang đề tài khác, “Đậu Đậu, anh cho em cái máy PSP chơi game, có thích không?”

Đậu Đậu lập tức phấn chấn nói liến thoắng về chuyện chơi game.

Quý Ninh biết quá rõ, đúng là có chuyện xảy ra, điều này khỏi phải nghi ngờ gì nữa. Cùng với thời gian từ từ trôi dần đến ngày mai, thì một thứ cảm giác trong cậu cũng dần mãnh liệt. Thực tế là Quý Ninh suốt một ngày sống trong lo lắng, bất an và thấp thỏm, gần như không thể tĩnh tâm để làm bất cứ việc gì. Càng gần đến tối thì trạng thái này lại càng rõ rệt...

Mắt Quý Ninh chăm chú vào màn hình ti vi nhưng không nhận ra bất kì một nội dung nào. Cứ như một người mắc chứng “ám ảnh cưỡng bức”, cậu không ngót suy đoán xem đêm nay, tức sau nửa đêm trở đi, sẽ xảy ra chuyện gì. Nhất là khi cậu nghĩ đến chuyện đêm nay sẽ không ngủ chung với Đậu Đậu và không thể có cách để biết nó sẽ làm những chuyện gì, thì cậu càng cảm thấy cách nghĩ kia của mình không phải là vô cớ. Nhưng, đúng là cậu không còn can đảm để đối mặt với những chuyện đáng sợ nữa, thần kinh của cậu đã rệu rã không thể tiếp tục chịu đựng giày vò hành hạ, cậu đành né tránh vậy thôi.

Đậu Đậu đang chơi game trong phòng, bà ngoại đang ngồi trong bếp “làm vệ sinh” hàm răng giả của mình, Quý Ninh thì nín lặng không nói một câu, phòng khách lúc này chỉ có âm thanh ở ti vi phát ra rất tẻ nhạt. Mẹ Quý Ninh dường như không chịu nổi bầu không khí nặng nề này, bà cố tìm việc để giết thời gian, bà mở tủ lạnh lấy ra nửa quả dưa hấu rồi dùng máy ép hoa quả “xử lý” nó.

Mấy phút sau, từ trong bếp, bà gọi to: “Đậu Đậu, Quý Ninh, vào bưng nước dưa hấu!”

Quý Ninh “vâng”, nhưng cậu chưa đứng lên vội.

Lúc này còn tâm trí nào mà uống? Đậu Đậu thì chạy vù ra khỏi phòng - nó rất mê uống nước quả ép thả đá vào.

Chốc lát sau, Đậu Đậu đã uống hết cốc nước của mình, nó bưng một cốc ra đưa cho Quý Ninh: “Anh ơi, bác gái vừa ép xong đây này, ngon cực!”

Quý Ninh cố nở nụ cười, cầm cốc nước: “Cảm ơn em.”

Uống xong cốc nước quả, Quý Ninh cảm thấy tâm trạng dễ chịu hơn chút ít. Cậu vào đi tắm, rồi trở ra phòng khách, thấy ti vi đã tắt, mọi người cũng đã trở về phòng của mình, chắc là nghĩ rằng có lẽ Quý Ninh sẽ lại nằm ngủ ở sô pha.

Tâm trạng luôn căng thẳng khiến Quý Ninh mệt rã rời, cậu trùm tấm chăn mỏng lên người, lát sau đã đi vào giấc ngủ.

Dù đêm nay có xảy ra chuyện gì hay không, cậu cũng mặc kệ, không bận tâm nữa.

Chừng hơn một tiếng đồng hồ sau. Đêm khuya, yên tĩnh. Có tiếng “tách” khe khẽ: đèn phòng khách bỗng dưng bị tắt.

Một bóng đen đứng bên tường, chăm chú nhìn Quý Ninh đang ngủ say.

CHƯƠNG 17

Ngày Thứ Bảy (Trời Chưa Sáng)

Mơ hồ, bông bênh chơi vơi. Quý Ninh đang đứng trong một khu rừng tối om.

Tất cả dường như hư ảo, mờ lung. Bước đi không tiếng động, đứng vào mà như không đứng vào đâu cả.

Đây là đâu? Quý Ninh nhìn quanh, bốn bề chỉ là rừng cây đen sì nhưng lại có cảm giác quen quen. Cậu cảm nhận rất rõ nơi này mình đã từng đi qua.

À, đúng rồi, đây là nơi núi rừng đã chôn cất dì Huệ Vân. Sao mình lại đi đến đây? Thật kì lạ, cậu không hề thấy sợ hãi.

Lúc này Quý Ninh nhìn thấy trong rừng cây nhờ nhờ phía trước có một người đang bước về phía cậu, mỗi lúc một gần. Rồi cậu dần nhìn rõ mặt, là một phụ nữ. Kìa, đúng là dì Huệ Vân của cậu! Lẽ ra dì đang ngủ dưới mảnh đất này mới phải chứ, sao lại xuất hiện trước mặt cậu?

Quý Ninh định bước lên để hỏi dì thế này là chuyện gì, nhưng lại cảm thấy làm thế thì thật là viễn vông hão huyền - mình nhìn thấy và còn nói chuyện với một người đã chết ư? Nhưng đúng giây phút này thì Quý Ninh lại hiểu ra vì cậu đã tìm được lý do để giải thích cái tình huống viễn vông trước mắt.

Đây chỉ là giấc mơ. Một giấc mơ rất không thực tế. Khi cậu đang nghĩ như thế thì dì Huệ Vân đã tiến càng gần cậu hơn nữa.

Cậu nhìn thấy mặt dì. Trắng bệch, vô hồn, một mảng ở má đang lở ra, từ từ rơi xuống.

Quý Ninh thở gấp. Thế này thật chẳng ra sao, đây không phải giấc mơ đẹp, huyền ảo và lãng mạn, mà là một cơn ác mộng.

Mình phải mau chóng tỉnh lại trước khi đi ấy tiến sát lại mình. Thực tế là khi Quý Ninh đang nghĩ thế thì đi của cậu, đúng ra là cái thi thể đang phân hủy kia đã áp đến trước mặt cậu. Lúc này cậu mới nghĩ xem phải dùng cách nào đó để tỉnh lại và thoát ra khỏi cơn ác mộng này.

Cậu cố mở to mắt nhưng dường như chỉ có thể khống chế “bản thân” trong giấc mơ. Cậu muốn hét lên nhưng âm thanh lại bị chặn lại nơi cổ họng, vô ích. Cậu còn tính đến cách quay trở lại bỏ chạy, nhưng hai chân lại nặng như đeo đá, không thể động đậy. Cậu hoang mang, phát hoảng khi nhận ra mọi hành động của mình trong cơn ác mộng này đều là vô nghĩa. Cậu không thể khống chế và thoát khỏi giấc mơ quái đản đáng sợ này!

Hai bàn tay bọt bọt, rữa nát của đối phương từ từ đưa lên, lăm le quăng đến cậu, hình như nó định thít chặt cậu. Cái mặt lở lói của đối phương cũng áp sát... Quý Ninh sợ quá nhắm mắt lại, toàn thân cứng đờ. Và lúc này bên tai Quý Ninh vang lên những âm thanh quen quen mà hai đêm vừa qua cậu đã từng nghe thấy: tiếng tụng niệm “thần chú” của Đâu Đâu. Quý Ninh kinh hãi cực độ. Cậu hoàn toàn không ngờ trong giấc mơ cũng nghe thấy những âm thanh đáng sợ này!

Kinh hãi cực độ khiến Quý Ninh biến thành tỉnh táo. Từ lúc bắt đầu cơn ác mộng, cậu chưa từng tỉnh táo như lúc này, cậu biết rõ mình đang mơ nhưng không thể tỉnh lại! Cậu thậm chí biết rõ sự thật về mình lúc này: đang nằm trên sofa phòng khách, đôi mắt nhắm nghiền, vẻ mặt đầy đau khổ, toàn thân run rẩy. Điều duy nhất cậu không hiểu là đã biết đầu óc vẫn tỉnh táo nhưng tại sao lại không thể mở mắt thức dậy?

Có một bàn tay lạnh trơn như con rắn đang lướt xuôi cổ Quý Ninh, móng tay của nó cào lưng cậu đau rát, cậu thậm chí cảm thấy rất rõ móng tay đang ngấp sâu vào cơ thể mình. Trong mơ, cái xác đó đang nhập vào người Quý Ninh. Cậu không biết thế này là ý gì nhưng cậu hiểu hiện giờ rất khác thường, đây không phải một cơn ác mộng bình thường.

Dù sao mình cũng phải liều một phen. Quý Ninh sợ hãi nghĩ vậy.

Cậu ngoảnh lại nhìn, đằng sau cậu là vực sâu muôn trượng. Cậu rất sợ, dù là đang trong mơ, cậu vẫn rất sợ nếu bị rơi xuống vực sâu đen ngòm dưới kia, trông có vẻ như nó dẫn xuống địa ngục. Tuy nhiên, mình không thể cứ chìm mãi trong cơn mê đáng sợ này, mình... mình phải giành được quyền kiểm soát.

Phải liều! Quý Ninh nghĩ rằng, vận hết sức nhảy xuống bên dưới...

“Huych” một tiếng, Quý Ninh đau quá bưng tỉnh, mở mắt ra, thấy mình bị rơi khỏi xô pha, nhưng cậu lập tức nghi ngờ, liệu có phải mình bị rơi từ cơn ác mộng này vào cơn ác mộng khác không?

Trước mắt Quý Ninh, trên sàn của phòng khách xuất hiện một hình vẽ bùa chú rất to, màu đỏ, to gấp mấy lần hình vẽ bùa chú mà cậu nhìn thấy trong đêm cách đây hai hôm. Bốn phía trên dưới phải trái của hình vẽ, mỗi bên đều thấp bốn ngọn nến. Trong ánh lửa nến nhảy nhót, Đậu Đậu đang ngồi đó nhắm mắt, miệng nhắm thần chú, sắc mặt nó lúc sáng lúc tối đổi thay nhau hết sức quái dị.

Quý Ninh rất muốn nhổm người dậy để ngăn chặn tất cả nhưng toàn thân mềm nhũn, bất lực, không cựa quậy gì được. Rồi ý thức của cậu dần trở nên mờ mịt, có cái gì đó từ từ rời khỏi người cậu...

Khi cậu mất ý thức thì Đậu Đậu cũng ngừng tụng niệm, người nó chao đi mấy cái rồi đổ vật sang một bên.

Sau đó vài giây, trên gác bồng có tiếng “két”, cha và mẹ Quý Ninh mở cửa phòng rảo bước ra, vì vừa rồi họ nghe thấy tiếng “huych” do cậu bị lăn từ xô pha xuống sàn.

Hai người bước xuống cầu thang, họ nhìn xuống, trông thấy cảnh tượng đáng sợ ở phòng khách: cả Quý Ninh lẫn Đậu Đậu đều đổ gục trên sàn, bất tỉnh. Mặt sàn có một hình vẽ bùa chú rất to màu đỏ với những ngọn nến đang cháy xung quanh. Cha mẹ Quý Ninh phát hoảng, đờ đẫn, không sao hiểu nổi đó là chuyện gì. Bà mẹ kêu lên một tiếng rồi chạy đến bên Quý Ninh lay cậu thật mạnh: “Quý Ninh, Quý Ninh, chuyện gì

thế này?” Bà đỡ cậu con trai ngồi dậy.

Quý Ninh tỉnh lại, từ từ mở mắt, nhìn thấy bóng người trước mặt, đôi môi cậu mấp máy rồi bật ra một âm thanh: “Chị...”

Bà mẹ sững sốt, kinh sợ: “Quý Ninh, con gọi mẹ là gì?”

“Chị ơi...” Giọng Quý Ninh không như mọi ngày, cứ như giọng người khác, “Có đúng là chị không đấy?”

Bà mẹ ngoảnh lại nhìn chồng, ông cũng đờ đẫn, miệng há hốc. Cả hai nhìn nhau, ai cũng như vừa nuốt phải một thứ gì đắng ngắt.

Đúng vào lúc này, Quý Ninh bỗng kêu ú ớ, rồi nhìn chéch sang một phía kêu rít lên: “Mẹ... mẹ hãy tha cho con.”

Cha mẹ Quý Ninh đều sững sốt, nhìn theo hướng “con” đang nhìn, cùng mở to mắt.

Bà ngoại đã chống nạng đứng ở cầu thang từ lúc nào không biết.

Bà ngoại mấp máy đôi môi, người hơi run run, vẻ mặt buồn rầu nhìn “Quý Ninh” nói:

“Huệ Vân, con... không muốn gặp mẹ hay sao?”

Mẹ Quý Ninh nhìn cậu con trai mình, rồi lại nhìn bà mẹ già, cố hiểu xem tình hình lúc này là gì. Nhưng đầu óc bà không thể suy nghĩ gì, bà chỉ có thể sợ hãi mở to mắt nhìn cả hai bà cháu.

Bà ngoại chật vật chống nạng, run rẩy bước đến trước mặt “Quý Ninh”, bà cụ dường như không nhìn thấy ai khác ở xung quanh. Còn “Quý Ninh” thì cúi đầu thật thấp không dám nhìn thẳng vào bà ngoại. Cho đến khi bà ngoại nói: “Huệ Vân, mẹ gọi con về là vì muốn chính con nói cho mẹ biết... tại sao con lại tự sát?”

“Mẹ ạ... con có nỗi khổ tâm. Con đã viết trong bức thư để lại cho chị con rồi, con chỉ muốn đem theo điều bí mật đó xuống mồ, con không muốn bị quấy rầy nữa. Con xin mẹ đừng ép con phải nói ra, được không?” “Quý Ninh” đau khổ nài nỉ.

“Có nỗi khổ tâm gì, sao con không thể cho mẹ biết? Con có... coi mẹ là mẹ nữa không?” Bà ngoại xúc động mạnh, giọng run run, “Huệ Vân, có

phải con vẫn trách mẹ rằng từ khi hai chị em còn nhỏ, mẹ thường thiên vị chị con? Mẹ cho nó đi học, về sau mẹ lại ra thành phố ở cùng với nó, còn con vẫn ở lại quê nhà, sống cảnh mẹ góa con cô thật khổ sở! Và con vẫn luôn hận mẹ, đúng không?”

“Không...” “Quý Ninh” bưng mặt khóc, “Không phải thế.”

Nghe đến đây, mẹ Quý Ninh toàn thân run bắn, bà bước đến trước mặt bà ngoại: “Mẹ ơi, thế này... là chuyện gì?”

“Huệ Tình, con vẫn chưa hiểu ra ư? Lúc này vong hồn của Huệ Vân đang nhập vào Quý Ninh!” Bà cụ hạ thấp giọng.

Mẹ Quý Ninh sợ hãi, tay bưng miệng. “Tại sao... tại sao lại thế?”

“Sự việc này mẹ đã giấu con bao năm qua. Bây giờ mẹ nên cho con biết.” Bà cụ nhìn người con gái lớn của mình, “Mẹ... là một thầy linh môi.”

Mẹ Quý Ninh tròn mắt nhìn bà cụ, thật khó tin. Cha Quý Ninh cũng thật sự ngây đờ, há miệng đứng đó bất động chẳng khác gì pho tượng.

“Mẹ biết con từ bé đã sợ những chuyện kinh dị. Mẹ đồng ý để con đi học là vì muốn con tránh xa những chuyện như thế này.” Bà ngoại chậm chậm ngoảnh về phía “Quý Ninh”, “Huệ Vân đang ở bên mẹ, nó biết rõ cả. Nhưng mẹ dặn nó không được nói cho con biết. Và cũng dặn mọi người xung quanh phải giấu kín, vì thế bao năm nay con vẫn không biết gì cả.”

Bà ngoại hít sâu một hơi. “Về sau, con công tác và định cư ở thành phố. Mẹ đến ở cùng gia đình con. Huệ Vân thì lại không hiểu, nó cho rằng mẹ ra thành phố ở cho dễ chịu. Nhưng thực tế thì cả hai chị em con đều không biết nguyên nhân thật sự là gì. Sự việc này mẹ chưa từng cho ai biết.”

Bà nhìn sang “Quý Ninh”: “Huệ Vân à, bây giờ, trước mặt chị gái con, mẹ sẽ cho con biết. Nguyên nhân mẹ ra thành phố sống nương tựa vào gia đình chị gái con, là vì mẹ phát hiện ra mình có một đứa cháu ngoại kế thừa thể chất thông linh.”

Mẹ Quý Ninh kinh ngạc, lắc đầu thật mạnh, nói líu cả lưỡi. “Không, không thể... mẹ nói là...”

“Mẹ không nhầm, chính là Quý Ninh!” Giọng bà ngoại giống như một lời phán quyết, “Khi nó mới vài tuổi, mẹ đã nhận ra thằng cháu này có thứ năng lực đó. Mẹ biết, nó đã được di truyền thể chất thông linh cách một thế hệ.

Vào những năm tháng ấy, nhất là ở làng quê, thầy thông linh luôn rất được mọi người tôn trọng kính nể. Hồi đó mẹ đã nghĩ, nếu mẹ bồi dưỡng Quý Ninh thành người kế thừa thì chắc chắn sẽ là một điều hay...”

Nói đến đây, bà ngoại cúi đầu, vẻ rất bi thương. “Nhưng về sau mẹ lại nhận ra mình đã nhầm. Thời đại đang trên đà tiến bộ, phát triển nhưng cũng dần biến thành hỗn loạn, giả dối; có rất nhiều kẻ lừa đảo rêu rao mình là thầy linh môi, đã bôi nhọ, làm ô danh cái nghề này. Hậu quả là rất nhiều người, nhất là dân thành phố, đã không tin cái chuyện thông linh nhập hồn nữa. Ba chữ “thầy linh môi” vốn dĩ rất được kính trọng, ngày nay có nghĩa là các thầy pháp giang hồ hay những kẻ lừa đảo. Sau khi nhận ra điều này, mẹ đương nhiên không thể để cho đứa cháu ngoại của mình tiếp tục đi vào con đường này nữa...”

Bà ngoại lại nhìn “Quý Ninh”, nói: “Huệ Vân, bây giờ con đã hiểu rồi chứ? Không phải ngày trước mẹ coi thường con, không muốn ở với con, mà thực ra là... vì cái nguyên nhân này.”

“Quý Ninh” ngồi dưới sàn nhà thút thít, đưa tay quệt nước mắt.

Mẹ Quý Ninh chăm chú nhìn “người” đang ngồi trước mặt - đứa con trai của bà, nhưng mọi động tác, giọng nói lại giống hệt Huệ Vân - cô em gái đáng thương của mình. Đầu óc bà chưa bao giờ hỗn loạn như lúc này, bà có cảm giác mình sắp lặn ra ngắt xỉu. Bỗng nhiên bà nhớ ra điều gì đó. “Mẹ ơi, sao mẹ lại biết... Huệ Vân đã chết rồi?”

Bà ngoại cười chua chát. “Huệ Tình con à, con giấu mẹ chuyện đó, vì lo cho mẹ, mẹ biết. Nhưng con giấu sao nổi? Mẹ là thầy linh môi kia mà! Lúc Huệ Vân sắp chết, mẹ đã có linh cảm, nhận biết một vài dấu hiệu.

Sau đó mẹ vận linh lực và nhận ra con gái của mẹ đã không còn trên đời này nữa. Tiếp theo, mẹ thử thăm dò quan sát thái độ của các con, thế là biết rõ cả. Mẹ đã cố nén đau thương, giả vờ như không biết gì hết...”

“Tại sao mẹ phải như thế...” Mẹ Quý Ninh nói nửa chừng, bèn nhìn về phía Đậu Đậu, và bỗng hiểu rõ tại sao.

“Mẹ cũng nghĩ như các con.” Về mặt bà ngoại đau khổ bội phần, “Mẹ không nỡ để cho Đậu Đậu biết cái chuyện tàn khốc: mẹ nó tự sát. Cho nên mẹ cũng thể hiện như các con, để giấu nó cái tin ấy. Nhất là, đêm hôm nọ nghe thấy cháu nó nói trong điện thoại rằng nó muốn mẹ nó đêm nào cũng gọi cho nó. Để làm cho nó yên tâm, đêm đến, mẹ dùng máy của mẹ gọi cho nó, mẹ bắt chước giọng của Huệ Vân. Xưa nay các con vẫn bảo giọng mẹ rất giống giọng Huệ Vân, đúng không?”

Cha Quý Ninh đang bế Đậu Đậu, ông hết sức kinh ngạc. “Thì ra là... những cuộc điện thoại ấy đều là mẹ gọi cho Đậu Đậu?”

“Máy di động vợ chồng anh mua cho mẹ, mẹ vẫn để đó không dùng, nào ngờ trong chuyện này lại rất được việc... Lúc sắm vai Huệ Vân gọi điện cho Đậu Đậu, mẹ chợt nghĩ mình đã già, chân tay thì bất lực, nhưng có lẽ vẫn có thể gọi điện thoại thôi miên thẳng bé, thông qua nó để thi triển thuật thông linh với Quý Ninh - trước đó mẹ chỉ cần chuẩn bị tốt là sẽ làm được. Mẹ phải làm thế là vì mẹ muốn tìm hiểu xem tại sao Huệ Vân lại nghĩ quẩn, đi vào ngõ cụt...”

Lúc nói đến đây, bà ngoại hít thở rất khó khăn. “Mẹ vốn không muốn đánh động đến các con, mẹ chỉ muốn điều khiển Đậu Đậu lặng lẽ dẫn dụ Quý Ninh đến một chỗ, để tiến hành thông linh... nhưng tiếc rằng hai lần trước, vì có trục trặc bất ngờ, nên thất bại. Đêm nay là cơ hội cuối cùng, mẹ không thể bỏ lỡ. Mẹ đã thả một viên thuốc ngủ vào cốc nước quả mà Đậu Đậu bung cho Quý Ninh...”

Nói đến đây, bà ngoại đặt cái nạng sang bên, rồi ôm chầm lấy “Quý Ninh”, nước mắt tuôn trào. “Huệ Vân con ơi... mẹ đã gọi con về rồi mà con vẫn không muốn nói với mẹ? Cũng được, mẹ con ta sẽ gặp nhau ở

thế giới bên kia rồi nói sau...”

“Quý Ninh” ngơ ngác ôm chầm bà ngoại. “Mẹ ơi... sao mẹ lại nói thế?”

“Mẹ đã già, thông linh sẽ tổn hao rất nhiều tinh lực và thể lực... đây là... lần thông linh cuối cùng. Nhưng không sao, con ạ, mẹ có lỗi với con, chỉ còn cách đi cùng con lên đường để bù đắp cho con...” Giọng bà ngoại càng lúc càng yếu đi, bà dần khuyu xuống.

“Mẹ ơi!” Cha mẹ Quý Ninh đều quỳ xuống, bốn bàn tay đưa ra đỡ bà ngoại. “Quý Ninh” thì càng khóc lóc thảm thiết, rồi nói rất đau khổ bi thương.

“Đừng... mẹ ơi! Con không muốn mẹ đi với con! Thôi được... con xin nói với mẹ. Con tự sát là vì con mắc phải căn bệnh đáng sợ. Cha của Đậu Đậu cũng vì mắc bệnh này nên mới bỏ nhà ra đi. Đây là thứ bệnh hiểm nghèo vô phương cứu chữa và là bệnh truyền nhiễm! Con không muốn Đậu Đậu bị liên lụy nhưng con cũng không biết nó đã bị lây chưa. Con thậm chí... không dám đối diện với nó nữa. Cho nên con mới...”

“Thì ra là thế, chứ không phải là tại vì mẹ...” Bà ngoại nhắm mắt lại, “Con gái bé bỏng của mẹ... mẹ con ta hãy cùng lên đường... Mẹ nhất định phải đi cùng con...”

Nói xong câu này, đầu bà ngoại gục hẳn vào ngực Quý Ninh. Toàn thân Quý Ninh co giật một hồi. Một thứ gì đó vô hình thoát ra khỏi người cậu. Cậu ôm choàng bà ngoại, cả hai gục xuống sàn phòng khách.

CHƯƠNG 18

Một Tháng Sau

(Nhật ký Quý Ninh)

Toàn bộ sự kiện là như thế. Bây giờ tôi mới viết lại, là vì có một số sự việc đến hôm nay mới có được kết luận. Đến đây có thể đánh dấu chấm hết cho sự kiện này.

Tôi nhớ lại thấy rằng, thực ra ngay từ đầu tôi đã cảm thấy không ổn. Nhưng khi đó tôi không mấy coi trọng và căn bản không ngờ phía sau cái chút xíu không ổn ấy lại là một loạt sự kiện đáng sợ bắt đầu xuất hiện. Trên thực tế, có quá nhiều những sự việc bất ngờ đối với tôi...

Tôi không ngờ bà ngoại của tôi lại là một “thầy thông linh lợi hại nhất đã sớm đi khỏi vùng quê này”, như con bé Tiểu Đăng (con gái trưởng thôn) nói. Tôi cũng không ngờ, bà ngoại lại bí mật dùng thuốc vẽ của Đậu Đậu để vẽ những lá bùa chú đó, dạy Đậu Đậu thần chú, và dùng di động để thôi miên thẳng bé, sử dụng nó để thi triển pháp thuật đối với tôi. Và, điều tôi cảm thấy bất ngờ nhất là... chính tôi mới là người được di truyền thể chất thông linh!

Quả là chuyện nực cười hết mức - trước đó tôi nghi ngờ Đậu Đậu có thể chất thông linh, thậm chí cả dì Huệ Vân của tôi nữa; nhưng thật bất ngờ, người có quan hệ huyết thống với họ là tôi, cũng có thứ năng lực này. Bất hạnh, nhưng đây chính là sự thật.

Đương nhiên hiện nay tôi đã hiểu rõ tất cả, tại sao tôi có thể nhìn thấy vong hồn của dì tôi trên tấm gương, trên giường hoặc các nơi khác. Tôi đang nghĩ rằng, tại sao lúc đó tôi lại không ý thức ra điều này? Chắc là tại tôi quá sợ hãi.

Nguyên nhân dì tôi tự sát. Tôi hết sức đau buồn. Sống trong một thôn xóm dốt nát, lạc hậu, nếu có ai đó tự nhận mình đã mắc bệnh AIDS, thì chắc chắn toàn bộ dân chúng sẽ đồng loạt coi người đó là hạng rác rưởi, bị tẩy chay, phỉ nhổ và khinh bỉ. Chứ họ đâu có biết, dùng chung kim tiêm cũng là khả năng rất lớn để lây nhiễm vi rút gây bệnh.

Năm xưa, cha Đậu Đậu đã lén đi bán máu để lấy tiền bù đắp cho sinh hoạt gia đình, chú ấy đã nhiễm vi rút HIV. Sau khi phát hiện ra mình mắc căn bệnh thế kỷ vô phương cứu chữa này, chú ấy đã lựa chọn bỏ nhà ra đi, đến một nơi nào đó để đón nhận cái chết. Vài năm sau, dì tôi cũng biết mình nhiễm bệnh, dì cũng lựa chọn con đường giống như chồng mình. Hình như đây là lối thoát duy nhất của họ.

Những chuyện này, về sau tôi nghe được từ Tiểu Phàm. Có những sự việc trên đời trùng hợp thật lạ lùng, có những con người hoặc sự vật tưởng như chẳng dính dáng gì đến nhau nhưng lại có vô số những mối dây liên hệ. Lẽ ra tôi nên sớm nghĩ về nghề nghiệp của cha Tiểu Phàm để từ đó liên tưởng đến những điều gì đó... Cha Tiểu Phàm là bác sĩ ở chuyên khoa bệnh AIDS của bệnh viện, gần đây ông được bổ nhiệm là chủ nhiệm khoa. Qua nghiên cứu hồ sơ bệnh án, ông biết ở thôn Khoáng Thạch có một bệnh nhân AIDS nhưng không điều trị gì hết, đã bỏ đi. Ông nghĩ, có lẽ nên tìm người nhà của bệnh nhân đó để xét nghiệm xem họ có bị lây nhiễm không, nhằm đưa ra biện pháp phòng bệnh, khoanh vùng, không cho lây lan.

Bệnh nhân đó chính xác là cha của Đậu Đậu. Cha của Tiểu Phàm đã đến thôn Khoáng Thạch gặp vợ bệnh nhân, tức dì Huệ Vân của tôi, thông báo sự việc và yêu cầu dì đến bệnh viện làm xét nghiệm miễn phí.

Vì Đậu Đậu, dì Huệ Vân đã giấu tất cả mọi người, lặng lẽ đi đến bệnh viện làm xét nghiệm. Kết quả thật tàn khốc và đáng buồn: dì có bị nhiễm vi rút HIV. Vi rút này có thể nằm vùng vài năm trong cơ thể, hiện giờ tạm chưa phát sinh dấu hiệu gì của bệnh tật. Dì không chịu đựng nổi sự thật này, dì sợ đứa con chung sống với mình sẽ bị lây nhiễm và cũng sợ nhìn

thấy hậu quả phát sinh ở chính cơ thể mình; ngoài ra, bà con thôn xóm sẽ nhìn dì bằng con mắt như thế nào nếu họ biết chuyện này của dì? Cho nên, dì nài xin cha của Tiểu Phàm đừng nói ra sự thật về dì, ông ấy cũng đã hứa giữ kín thông tin này nhưng ông cũng không ngờ chỉ mấy hôm sau, dì Huệ Vân đã vĩnh biệt cõi đời đem điều bí mật này xuống mồ.

Tiểu Phàm nói với tôi, ở nhà, cha cô từng kể ra chuyện này, có nhắc đến một đứa bé lên 7 của gia đình họ Từ ở thôn Khoáng Thạch. Dù khả năng nó bị nhiễm vi rút HIV là rất thấp nhưng cũng cần được làm xét nghiệm kiểm tra. Buổi chiều hôm đó, Tiểu Phàm nghe đến tên của Đậu Đậu thì cô đã ngỡ ngợ, trở về nhà, cô hỏi cha mình và đã được ông khẳng định. Tuy nhiên, ông dặn dò cô không được nói cho bất cứ ai biết, vì đây là bí mật riêng tư của bệnh nhân, cần được tôn trọng. Bởi thế, mấy hôm trước, qua điện thoại, Tiểu Phàm biết tin mẹ Đậu Đậu tự sát vì mắc bệnh hiểm nghèo, thì cô mới nói cho tôi biết mọi chuyện. Vì Tiểu Phàm hiểu rằng, khi cha cô đến tìm gia đình tôi để yêu cầu cho Đậu Đậu đi làm xét nghiệm, thì gia đình tôi cũng sẽ biết thông tin.

Về Đậu Đậu, tôi không thể không nói rằng nó cứng cõi hơn nhiều so với chúng tôi tưởng tượng. Kể từ khi nó biết tin dữ mẹ đã chết đến giờ, đã hai mươi ngày. Tâm trạng, và tình hình ăn uống sinh hoạt của nó đã trở lại bình thường. Có điều, nó không còn hoạt bát như trước, nó trở nên trầm lặng, ít nói. Chúng tôi biết nó rất đau buồn, chỉ còn cách trông vào thời gian và dành cho nó sự thương yêu chăm sóc để an ủi nó vậy.

Bà ngoại tôi được an táng ngay bên cạnh mộ dì Huệ Vân. Cả nhà chúng tôi đều cảm thấy đây có thể là ý nguyện của bà - khi còn sống, bà luôn nhớ về vùng núi rừng ở quê hương, nay bà có thể được yên nghỉ mãi mãi ở đây, nơi này còn có người con gái út bầu bạn với bà.

Nay hồi tưởng lại về mình, vẫn còn một sự việc tôi chưa rõ lắm: nếu tôi có thể chất thông linh thật, thì tại sao nhiều năm qua tôi (và người nhà nữa) vẫn không phát hiện ra? Và, tại sao bà ngoại tôi lại nhận ra, điều này càng bí ẩn hơn. Có lẽ, tôi chỉ có thể nhìn ra vong linh của người thân

thích mà thôi, tôi đoán vậy. Không sao, cho qua, tôi không muốn đi sâu vào sự việc này và cũng không muốn kể cho bất cứ ai biết (kể cả cô bạn gái Tiểu Phàm của tôi). Tôi vẫn là tôi như từ trước đến giờ.

Ngày mai, chúng tôi sẽ đi thăm mộ bà ngoại và dì Huệ Vân, có vài tin tức muốn thông báo với hai vị đang an nghỉ dưới đó. Lúc này đã là 11 giờ rưỡi đêm, tôi phải đi nghỉ. Tôi nghĩ, chắc chắn đây là một đoạn nhật ký dài nhất mà tôi viết trong đời.

Vĩ thanh

Gia đình Quý Ninh, kể cả Đậ Đậ, đứng trước hai ngôi mộ. Hoa cúc trắng đặt ở mộ bà ngoại, hoa sen quan âm đặt ở mộ dì Huệ Vân.

“Đã giao hẹn rồi, hôm nay không ai được khóc.” Mẹ tôi nói.

Quý Ninh và Đậ Đậ cùng gật đầu. Cha Quý Ninh nói với vợ: “Mình nói đi!”

Mẹ Quý Ninh ngồi xuống, khẽ gọi: “Thưa mẹ và Huệ Vân, mọi người đến đây để thông báo một tin tốt lành: đã có kết quả xét nghiệm của Đậ Đậ, cháu nó khỏe mạnh, không bị nhiễm vi rút. Huệ Vân, em có thể yên tâm được rồi. Vợ chồng chị sẽ coi Đậ Đậ như con để nuôi dưỡng nó lớn khôn...” Giọng bà nghẹn ngào.

“Kìa, đã nói rồi mà...” Cha Quý Ninh đứng bên nhắc nhở.

Bà mẹ từ từ đứng lên, tay bưng miệng.

“Đến lượt Đậ Đậ.” Cha Quý Ninh vỗ vai thẳng bé.

Đậ Đậ, tay cầm hai bức tranh hồi trước nó vẫn giấu chưa cho ai xem vì nhiều lần vẽ chưa đạt, nay đã vẽ xong: bức tranh vẽ cả nhà. Đậ Đậ đặt xuống trước hai ngôi mộ, đặt hòn đá nhỏ chặn lên trên.

“Mẹ và bà ngoại thấy rồi, cả nhà đều có mặt ở đây, mẹ và bà sẽ không bị cô đơn...” Nó không khóc nhưng nước mắt giàn giụa.

Mọi người lặng lẽ đứng trên núi hồi lâu, sau đó đi theo con đường mòn, xuống núi.

Xuống đến chân núi, phía sau có làn gió thổi đến, tạt vào phía sau gáy Quý Ninh. Cậu ngoảnh lại nhìn...

Tinh thần cậu bỗng như ngưng lại, dừng bước đứng đó.

Mẹ cậu quay lại hỏi: “Quý Ninh, sao thế?”

“Không ạ.” Quý Ninh đăm đăm nhìn về phía đầu núi xa xa. “Gió phả vào mặt con, thế thôi.”

***

Suốt quá trình kể chuyện, Lake không ngập ngừng hoặc có sai sót gì, anh kể câu chuyện cảm động này rất rõ ràng rành mạch, đoạn kết cũng rất bất ngờ, khiến người nghe đều trầm trồ suy ngẫm. Các bước tiến triển quá thuận lợi, lại khiến người ta ngờ ngợ về những lời mà anh nói khi trước.

“Câu chuyện ‘Linh môi’ này có đúng là anh vừa mới ngẫu hứng sáng tác không?” Bắc Đẩu hỏi đầu tiên, rõ ràng là cậu không tin lắm.

“Tôi đã nói rồi mà, đây không hoàn toàn là ngẫu hứng sáng tác. Trước đó tôi sắp đặt cái khung của câu chuyện, chỉ có một số tình tiết cụ thể ở phần giữa, và đoạn kết cuối cùng, là ngẫu hứng sáng tác.” Lake trả lời.

“Dù là thế thì vẫn là rất tài ba!” Long Mã nói, “Chris nói quá đúng, anh không phải hạng tầm thường.”

Lake cau mày, anh chưa rõ Long Mã nói câu này là khen ngợi hay nói kháy mình.

Nhận ra tâm trạng của Lake, Long Mã vội giải thích: “Đừng hiểu lầm, tôi thật sự cảm thấy câu chuyện này rất hay, chứ không có ý gì khác.”

“Vậy thì chúng ta bắt đầu cho điểm.” Hoang Mộc Chu nói.

Quy trình cho điểm vẫn thế. Cuối cùng, câu chuyện của Lake được 9 điểm, là điểm số cao nhất tính đến lúc này. Nhưng anh không tỏ ra vui mừng, dường như nguyện vọng của anh chỉ là trò chơi được tiến hành thuận lợi không phạm quy, thế là đủ.

Nam Thiên ghi lại điểm số của Lake.

Tốc độ kể chuyện của Lake tương đối chậm, lúc này đã gần 11 giờ đêm. Âm Hỏa là người kể chuyện tiếp theo, có vẻ hơi bị áp lực, anh bước về phía tủ lấy một chút đồ ăn và nước, nói rằng sáng mai anh không

xuống dưới này, để tranh thủ thời gian chuẩn bị cho câu chuyện mình sẽ kể. Mọi người đều đã hoàn thành “công việc” tối hôm nay, bèn trở về phòng mình nghỉ ngơi. Có thể nói tối nay trôi đi yên ổn, không xảy ra chuyện gì đặc biệt cả.

Nam Thiên nằm trên giường, anh đang suy nghĩ một vấn đề: cho đến lúc này, nhìn tổng quát mọi khía cạnh, thì câu chuyện của Lake không phạm quy, không lặp lại các tình tiết của ba câu chuyện đã kể, và cũng không có sự trùng hợp với mọi chuyện đang phát sinh hiện nay.

Thế thì, có vẻ như Lake đã thật sự nghĩ ra cách để tránh không bị phạm quy? Và, những người tiếp theo chỉ cần dùng cách này là có thể thoát khỏi kiếp nạn?

Đương nhiên cũng còn một khả năng thứ hai.

Là người tổ chức, thì không thể để cho chính mình phạm quy!

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, Nam Thiên liền khẽ lắc đầu phủ định, hiện giờ Lake là người thứ tư kể chuyện, nếu chỉ mình anh ta không phạm quy và ba người kia thì phạm quy, thì rõ ràng là anh ta đáng nghi còn gì? Như thế thì rất không phù hợp với tính cách xảo quyệt của người tổ chức.

Nhưng, Nam Thiên lại nghĩ đến một điều khác. Hiện giờ chưa thể phán đoán những người chưa kể chuyện có thể phạm quy hay không. Có thể là, trò chơi càng tiếp diễn thì mọi người sẽ càng thận trọng... và không thể dự đoán tình hình sẽ phát triển ra sao. Đến lúc này tạm biết thế đã, thực tế sẽ trả lời.

Nghĩ ngợi lan man một hồi, Nam Thiên cảm thấy mí mắt dần trĩu nặng, anh nhắm mắt lại, chỉ lát sau đã đi vào giấc ngủ.

Cái nhà tù bỏ hoang đã được cải tạo này, rõ ràng là được xây dựng ở một vùng hẻo lánh gần như không dấu chân người. Đêm đến, nơi này tĩnh lặng như cõi chết. Tuy các phòng đều cách âm khá tốt nhưng vì nơi này yên tĩnh khác thường nên lại nghe rất rõ một vài âm thanh văng vẳng dội đến.

Thoạt đầu, Nam Thiên không nhận ra những âm thanh này, anh ngủ rất say. Về sau âm thanh dần to hơn, mới khiến anh thức giấc.

Có người đang đi, hoặc... đang chạy. Nam Thiên cố lắng nghe, và nhận ra âm thanh này từ đại sảnh tầng dưới vọng lên.

Anh ngồi dậy, cảnh giác. Lần này anh lại căng tai nghe thật kĩ một lúc. Đúng là tiếng chân người bước, lúc nhanh lúc chậm. Nếu những âm thanh này xuất hiện ở một phòng tập thể hình thì quá ư bình thường vì đó là tiếng bước chân tập chạy. Nhưng ở trong khung cảnh đặc biệt này thì lại là chuyện hết sức kì quái.

Một lô câu hỏi lập tức nảy sinh trong đầu Nam Thiên. Có thể là ai? Đêm hôm khuya khoắt thế này, ai xuống dưới đó đi bộ hoặc chạy? Đã có chuyện gì xảy ra?

Nam Thiên nhẹ nhàng xuống giường, từ từ đi đến gần cửa phòng. Anh áp tai vào cánh cửa, âm thanh nghe rõ hẳn lên. Đúng là ở dưới nhà có người đang chạy bộ vòng quanh hoặc chạy tại chỗ.

Nam Thiên không thể đoán là tình hình gì. Anh cảm thấy hơi nực cười - với tình thế như hiện nay, ai có thể có hứng rèn luyện thân thể? Và dù là thế thì sao lại chọn thời điểm nửa đêm? Anh cho rằng chuyện này rất không bình thường, nỗi sợ hãi dâng lên trong anh.

Anh rất muốn lập tức mở cửa ra xem xem là chuyện gì, nhưng lại sợ rất có thể là một cái bẫy, mình hấp tấp chủ quan sẽ gặp phải nguy hiểm khó lường.

Khi Nam Thiên còn đang do dự đắn đo thì tiếng bước chân bỗng ngừng hẳn. Anh sửng sốt.

Liên mấy phút sau đó anh vẫn không nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

Anh trở vào giường nằm, suy nghĩ về hiện tượng không bình thường này. Tâm trạng hơi lộn xộn, anh băn khoăn vì vừa nãy không mở cửa ra xem tận nơi, nhưng cũng tự an ủi rằng mình cứ ở lại trong phòng mới là lựa chọn đúng đắn.

Cuối cùng, Nam Thiên kết luận rằng thận trọng một chút cũng không sai. Vì ở đây vẫn còn những mười hai người nữa, chắc chắn không phải chỉ mình anh nghe thấy những âm thanh đó, sáng mai hỏi mọi người thì sẽ biết ngay chuyện là thế nào.

Sáng hôm sau, Nam Thiên thức dậy từ rất sớm. Nhớ lại cái chuyện kì quái đêm qua, anh lập tức tỉnh táo, nhìn đồng hồ, lúc này mới gần 7 giờ. Nhưng Nam Thiên không nén nổi nữa, anh lập tức mở cửa phòng bước ra.

Đứng trên tầng hai nhìn xuống dưới kia, thấy trong đại sảnh đã có vài người. Họ dậy sớm hơn anh. Anh lập tức nghĩ rằng nguyên nhân họ dậy sớm là để bàn bạc về chuyện đêm qua.

Nam Thiên đoán không sai, anh vừa xuống tầng dưới đã thấy Sa Gia rảo bước đến hỏi anh: “Nam Thiên, đêm qua anh có nghe thấy những tiếng bước chân kì quái không?”

Nam Thiên gật đầu, Sa Gia khẽ thở phào, ngoảnh sang nói với mấy người kia: “Nam Thiên cũng nghe thấy.”

Nam Thiên bước lại, hỏi: “Các vị đều nghe thấy à?”

Lake gật đầu trước tiên. “Đúng thế!” Sau đó là Từ Văn, Sa Gia và Goth đều nói đêm qua mình có nghe thấy tiếng bước chân.

Nam Thiên chú ý đến Hạ Hầu Thân và Hoang Mộc Chu đang có mặt ở đây, vì họ không thể hiện thái độ gì. Anh hỏi: “Anh Hạ Hầu Thân và anh Hoang Mộc Chu có nghe thấy không?”

Hạ Hầu Thân nói: “Tôi không nghe thấy âm thanh gì ban đêm nhưng sáng sớm nay nghe thấy các vị ấy bàn tán, cho nên tôi xuống đây.”

Nam Thiên lại hỏi Hoang Mộc Chu: “Còn anh?”

Hoang Mộc Chu nhìn sang hướng khác, giọng ngạo mạn: “Tiếng động quá rõ, nên tôi đương nhiên nghe thấy.” Ông ngừng lời, “Nhưng tôi cho rằng chẳng có gì mà phải nhón nhác lên. Có lẽ là ai đó mất ngủ bèn ra ngoài đi đi lại lại, thế thôi. Lúc này mọi người chưa đến đủ, khi nào đủ mặt cả thì chuyện này sẽ sáng tỏ ngay.”

“Nói thật nhé, tôi không cho là như thế, anh Hoang Mộc Chu ạ!” Goth nói, “Những âm thanh đêm qua vốn là tiếng bước chân lúc nhanh lúc chậm, nhưng quái dị ở chỗ, nó bỗng dừng biến mất, biến mất thật sự. Nếu là do ai đó ra ngoài đi lại một chập rồi thôi, thì người ấy phải trở về phòng mình chứ không thể bất chợt dừng lại mãi mãi. Lúc đó tôi có cảm giác người ấy dường như đứng nguyên tại chỗ, không cử động gì nữa. Thật là quái dị đến cùng cực rồi!”

“Có thể là anh cảm nhận nhầm, hoặc nhận định sai về một hiện tượng gì đó.” Hoang Mộc Chu nói, “Anh bạn trẻ ạ, đừng nên quá tin ở cảm giác của mình.”

Nam Thiên hỏi: “Các vị đều không ra khỏi phòng xem xem là chuyện gì à?”

Sa Gia nói: “Tôi hơi sợ nên không dám ra khỏi phòng.”

Goth thì nói thẳng luôn: “Đang đêm, dù nghe thấy âm thanh gì tôi cũng tuyệt đối không mở cửa ra.

Ở cái nơi ma quỷ này, lại gặp chuyện kì quái như thế, nếu không biết tự bảo vệ mình thì chẳng khôn ngoan tí nào!”

Từ Văn và Lake cúi đầu im lặng, đủ thấy họ cũng cùng một tâm trạng với cùng một lý do.

Lúc này có một người đi từ trên gác xuống: Chris. Chắc chắn Chris cũng nghe thấy tiếng bước chân đêm qua. Cậu ta hỏi luôn: “Các vị cho rằng tiếng bước chân đêm qua là thế nào?”

Nam Thiên xòe bàn tay ra. “Chịu không biết! Cậu nghĩ sao?”

Chris nhìn mọi người, cách nói có phần bí hiểm: “Tôi cho rằng, mỗi sự việc xảy ra ở đây đều có lý do của nó. Đêm qua, dù là ai đi đi lại lại ở tầng dưới, chắc chắn phải có một nguyên nhân đặc biệt, chứ không phải là một hành động vô nghĩa.”

Hoang Mộc Chu, có lẽ cảm thấy cách nghĩ của Chris không giống với mình, ông nói kháy: “Xem ra, cậu cũng không dám mở cửa ra xem, nên chỉ đoán lơ mơ thế thôi.”

Chris bình tĩnh nói: “Khỏi cần mở cửa ra xem, tôi cũng thừa biết bên ngoài không có người.”

Câu nói kì lạ của cậu khiến mọi người ngạc nhiên mở to mắt. Nam Thiên hỏi: “Cậu nói thế là ý gì? Nếu bên ngoài không có người thì tiếng bước chân ấy ở đâu ra?”

Chris cười nhạt, giải thích: “Ý tôi là, nếu tôi đoán không nhầm, thì kẻ tạo ra những âm thanh ấy nhất định phải xuất phát từ một nguyên nhân nào đó và hẳn cố ý khiến cho chúng ta nghe thấy. Và nếu thế thì hẳn khó mà để cho chúng ta phát hiện ra chính mình, và, hẳn sẽ không thừa nhận mình là kẻ đêm qua ra ngoài đi đi lại lại. Cho nên tôi nói là... không có ai cả!”

“Cậu cho rằng, kẻ tạo ra âm thanh đó, 90% khả năng là ‘người tổ chức’ à?” Nam Thiên hỏi. Chris cười, không đáp.

“Thôi thì, chúng ta đành chờ đợi xem sao.” Hoang Mộc Chu hờ hững nói, “Và sẽ nhanh chóng chứng minh rằng cậu nói đúng hay không, thiên tài trẻ tuổi ạ!”

Lúc này ở đại sảnh đã tập trung tám người: Nam Thiên, Hoang Mộc Chu, Hạ Hầu Thân, Lake, Goth, Sa Gia, Từ Văn và Chris. Ngoại trừ Hạ Hầu Thân, thì bảy người kia đều nghe thấy âm thanh đêm qua.

Sau 8 giờ, có mấy người lục tục đi từ trên gác xuống, gồm Bạch Kinh, Thiên Thu và Long Mã. Hỏi họ, họ đều nói không nghe thấy.

Người cuối cùng xuống dưới nhà là Bắc Đẩu, có vẻ như cậu ngủ sâu hơn ai hết. Khi Sa Gia hỏi, cậu ngượng nghịu trả lời: “Chắc chắn là tôi không nghe thấy gì hết, khi đã ngủ thì dù sấm nổ bên tai tôi cũng không tỉnh giấc nữa là tiếng bước chân?”

Coi như mọi người đã tập hợp đủ mặt, đúng như Chris phỏng đoán, không có ai thừa nhận đêm qua mình đã ra ngoài đi đi lại lại.

“Sao lại có cái chuyện như thế nhỉ?” Từ Văn cảm thấy khó hiểu, “Nếu không có ai ra ngoài thì tiếng bước chân đêm qua là của ai?”

“Ngay từ đầu tôi đã nói rồi, hỏi câu này là vô ích.” Chris nói, “Giống như trong truyện trinh thám, nếu thám tử hỏi ‘ai đã giết công tước phu nhân’ thì sẽ có người giơ tay nói ‘tôi giết’ à?”

“Ý anh là, có một người trong số chúng ta đang nói dối à?” Lake hỏi. Chris nhún vai, ngụ ý “đương nhiên là có”.

“Các vị đừng quên, vẫn còn một người nữa.” Hoang Mộc Chu nói, “Ám Hỏa vẫn ở trên kia chưa xuống.”

“Tôi qua anh ấy đã nói mình phải nán lại trong phòng để sáng tác, ngày hôm nay sẽ không xuống đây.” Thiên Thu nói.

“Đừng hỏi anh ấy nữa, vô ích thôi.” Chris nói, “Vả lại, dù đúng là anh ấy thì anh ấy cũng sẽ không thừa nhận.”

Nghe xong câu này, ai cũng ỉu xìu ngán ngẫm. Từ Văn hoang mang nói: “Sao kẻ kia lại làm như thế nhỉ? Hắn có mục đích gì?”

Mọi người đều nhìn nhau. Đúng thế, nếu vấn đề này không được làm rõ thì mọi người đều cảm thấy bất an.

“Có lẽ chúng ta sẽ biết rất nhanh thôi,” Chris nói giọng trầm trầm, như có ý chờ đợi.

Đến tối, mọi người lại tập hợp ở đại sảnh đúng giờ, và ngồi vào vị trí của mình. Chờ đến 6 giờ 50, vẫn chưa thấy Ám Hỏa từ trên gác đi xuống.

Bạch Kinh nói: “Ám Hỏa sao thế nhỉ? Anh ấy có đồng hồ không? Chúng ta có nên lên gác gọi anh ấy không?”

“Để tôi...” Bắc Đẩu đang nói dở thì cậu lại như nhớ ra điều gì đó, nhắc lại.

Đúng vào lúc này thì Hạ Hầu Thân nhìn thấy cửa phòng của Ám Hỏa mở ra, bèn nói: “Không cần gọi nữa!”

Ám Hỏa vội vã đi xuống cầu thang, rồi ngồi vào vị trí của mình, trông anh có vẻ hồi hộp. Anh nói: “Một câu chuyện cực hay... tôi cảm ơn môi trường này đã gọi mở. Tôi đã mất cả một ngày trời để nghĩ ra câu chuyện mà tôi hài lòng nhất, tính đến ngày hôm nay!”

“Thế thì quá tốt rồi!” Thiên Thu tỏ ra rất hứng thú, háo hức nhìn Âm Hỏa. Âm Hỏa không nói thêm gì nữa, bắt đầu luôn:

“Đầu đề câu chuyện là ‘Khách trọ mới.’”

PHẦN 5

Câu Chuyện Của Buổi Tối Thứ Năm

Khách trọ

Nguồn cơn

6 giờ sáng đã nhận được cú phone của cấp dưới gọi, Hoắc Văn biết ngay là có chuyện chẳng hay ho gì.

“Xảy ra chuyện gì à?” Hoắc Văn dùng bả vai và cằm kẹp di động, vì anh đang mặc quần.

“Sếp ơi, lại có thêm một nạn nhân. Sếp cứ đến thẳng hiện trường mà xem! Địa chỉ: số 53 đại lộ Phong Thuỵ. Tốt nhất là đừng ăn sáng vội.”

Hoắc Văn sửng người, biết rằng lại có vụ án, anh thăm nguyên rủa “chết tiệt”, rồi tắt di động, nhanh chóng mặc áo vào.

Vợ anh đang trên giường, giờ mình, khẽ hỏi:

“Sao thế?”

“Không có gì.” Hoắc Văn không muốn để cho vợ biết những vụ án ghê rợn này. Mặc xong quần áo, anh cúi xuống hôn lên trán vợ. “Em ngủ đi.”

Là vợ của một đội trưởng trinh sát hình sự, rất hiểu công việc của chồng, cô không hỏi thêm gì nhiều.

Nửa giờ sau, Hoắc Văn đi xe đến hiện trường vụ án. Lúc này vẫn còn sớm, trời chưa sáng hẳn, sương mù vẫn dày đặc, đường phố chỉ lác đác vài bóng người. Một xe cảnh sát đỗ bên đường, anh cảnh sát trẻ ngồi trong xe nhìn thấy xe Hoắc Văn chạy đến, lập tức nhảy xuống chạy ra đón.

“Vậy là sếp đã đến rồi!” Anh ta ngó vào cửa kính xe, “Chúng tôi đã bảo vệ hiện trường hơn nửa giờ, một số người dân hiếu kì chạy đến xem, may mà giờ này phố xá vẫn vắng vẻ.”

“Hãy giải tán những người không liên quan.” Hoắc Văn chui ra khỏi xe, mạnh tay sập cửa lại, “Đừng để người dân biết có chuyện xảy ra.”

“Vâng, chúng tôi đã làm rồi.” Anh ta dẫn Hoắc Văn đi lên phía trước.

“Lần này phát hiện ra bộ phận nào?” Hoắc Văn rảo bước, sắc mặt nặng nề.

“Cẳng chân... và một số nội tạng.” Anh cảnh sát trẻ nhăn nhó, “Ghê rợn quá, anh ạ!”

Cả hai đi vòng qua chiếc xe cảnh sát đỗ bên đường, rồi rẽ vào con phố nhỏ vuông góc với đại lộ Phong Thuỵ. Cách chừng hơn chục mét ở phía trước, có ba cảnh sát mặc thường phục đang đứng canh một thùng rác hình vuông, nhìn thấy Hoắc Văn đi đến, họ đồng thanh: “Chào đội trưởng!”

Hoắc Văn gật đầu. “Các mảnh cơ thể đâu rồi?”

Một anh chỉ vào cái túi ni lông màu đen bên cạnh thùng rác. “Ở trong này.”

Hoắc Văn bước lại định mở cái túi thì anh cảnh sát trẻ ngăn lại: “Sếp đừng đụng đến thì hơn.” Rồi anh ta đưa cái gậy nhỏ cho đội trưởng.

Hoắc Văn cầm cây gậy khều cái túi ni lông đen mở ra, nhìn thấy các thứ bên trong, là một đám thịt bùng nhùng cực ghê rợn. Anh khơi các mảnh xương thịt bị chặt khúc, đúng là một cẳng chân người, rất có thể là cẳng chân phụ nữ. Hai cẳng chân bị chặt thành bốn đoạn, ngoài ra còn có một đám gan và một khúc ruột non.

Hoắc Văn nhăn mặt cau mày, căng thẳng ghê gớm, đứng thẳng người lên, vứt cái gậy vào thùng rác. “Ai phát hiện ra trước tiên?”

“Một công nhân môi trường chuyên gom rác. Lúc chất rác lên xe thì cái túi ni lông này xổ ra. Anh ta sợ hết hồn.” Anh cảnh sát trẻ trả lời.

“Người đâu?”

“Đã đưa anh ta về sở để ghi lời khai.”

“Cậu có cảm giác anh ta có vấn đề gì không?”

Anh cảnh sát trẻ nhún vai. “Tôi không nhận ra có vấn đề gì.”

Hoắc Văn thở mạnh, chỉ vào “cái túi rác” đáng sợ, nói với anh ta: “Đem về sở, giao cho phòng giám định.”

Anh cảnh sát đeo găng tay, buộc chặt cái túi ni lông đen, rồi xách lên. “Còn phải làm gì nữa không, đội trưởng?”

Hoắc Văn nói với ba cảnh sát kia: “Các cậu cứ về đi, tôi và Diệp Lỗi còn phải bàn bạc.”

“Vâng.” Cả ba cảnh sát xách cái túi ni lông đen đến xe ô tô. Hoắc Văn nói với anh cảnh sát trẻ tên là Diệp Lỗi: “Cậu lên xe tôi.”

Ngồi trong xe của đội trưởng, Diệp Lỗi rút bao thuốc lá ra đưa cho Hoắc Văn. Hoắc Văn hiểu ý, rút một điếu. Diệp Lỗi bật lửa cho anh châm thuốc, còn bản thân thì không hút. Bao thuốc này chỉ chuẩn bị riêng cho Hoắc Văn. Anh biết vợ của đội trưởng đang khuyên chồng cai thuốc lá, nhưng anh cũng biết đội trưởng của mình mỗi khi gặp các vụ trọng án hóc búa thì không thể không hút thuốc.

Hoắc Văn rít một hơi thuốc rất dài, rồi nhả ra làn khói xanh. “Sau khi ghi lời khai người công nhân môi trường, cậu nhớ dặn anh ta giữ kín không được kể với ai sự việc này, cậu cứ nói là vì sự an toàn của anh ta.”

“Nói thế, e anh ta lại sợ hãi?”

“Anh ta thấy sợ là điều chúng ta cần. Nếu không, anh ta sẽ coi nhẹ và thoải mái kể ra rộng khắp.”

“Anh lại lo sẽ giống như vụ lần trước ông già sáng sớm tập thể dục phát hiện ra nửa xác chết bị chặt nhỏ khiến giới truyền thông chú ý à?” Diệp Lỗi hỏi sếp của mình.

Hoắc Văn nhìn đường phố bên ngoài cửa kính xe, người đi đường đang dần đông lên. “Không nên để nhiều người biết về vụ này, nhất là những người đã biết chuyện và đã đọc báo chí, nếu họ biết vụ án này không thể kết thúc thì sẽ gây ra tâm lý hoang mang, sợ hãi.”

“Đúng thế, đã kéo dài ba tháng rồi. Cái xác bị xả thành nhiều mảnh xuất hiện rải rác ở mấy nơi trong thành phố, may mà chúng ta đã nhanh chóng, kịp thời chạy đến xử lý, nếu không, sẽ gây ra ảnh hưởng rất ghê gớm tệ hại.”

“Lần này lần thứ mấy nhỉ?” Hoắc Văn hỏi.

Diệp Lỗi lục túi áo lấy ra cuốn sổ tay nhỏ, mở ra xem. “Lần thứ sáu. Tôi ghi ở đây rất chi tiết, anh xem đi!”

Hoắc Văn cầm cuốn sổ tay, thấy trong đó ghi chép sáu vụ nhật được xác chết, lòng anh thất lại.

“Ngày 2 tháng 3, thùng rác ven đường Đồng Loan, hai cánh tay và một số nội tạng.

Ngày 16 tháng 3, kho rác ngô Trúc Can, phần đùi.

Ngày 28 tháng 3, dưới gầm cầu Hòa Bình, cẳng chân và một số nội tạng.

Ngày 9 tháng 4, thùng rác ven đường Tần Giang, ngực và bụng.

Ngày 25 tháng 9, đồng rác cửa sau khách sạn Tụ Hương, vai và đầu đã bị rửa nát bởi acid sulfuric.

Hôm nay 29 tháng 5, thùng rác đường Thủy Ngưu bên cạnh đại lộ Phong Thụ, cẳng chân và một số nội tạng.”

Diệp Lỗi cũng ghé xem những ghi chép này, ngọn lửa căm giận bùng lên trong anh. “Thằng điên khùng đáng phanh thây trăm ngàn lần! Dám chặt xác nạn nhân như một trò chơi, rồi đem rải nhiều nơi, rõ ràng là hấn cố ý bõn cợt cảnh sát chúng ta!”

Hoắc Văn nhìn chàng trai trẻ đầy sức sống Diệp Lỗi. “Cậu cho rằng hấn (cô ta) là kẻ điên đang bõn cợt cảnh sát chúng ta à? Không! Tôi không nghĩ thế. Hung thủ là một tên tội phạm già đời, xảo quyệt và nguy hiểm nhất mà tôi gặp kể từ khi làm nghề cảnh sát, tức hai chục năm nay.”

Anh chỉ vào cuốn sổ tay của Diệp Lỗi. “Xem cả quá trình sáu lần vớt xác mà cậu ghi lại, ít ra chúng ta cũng nhận ra mấy vấn đề...”

Diệp Lỗi đã bình tĩnh trở lại, chăm chú lắng nghe đội trưởng phân tích.

“Một là, sau khi giết người, hấn lần lượt ném các mảnh xác rải rác kéo dài gần hai tháng, mà xác chưa bị phân hủy. Tức là hấn đã bảo quản lạnh rồi mới chia ra, đem đi vớt.

“Hai là, sau khi chặt xác, hấn vớt năm lần ở năm nơi khác nhau, mỗi lần dùng một túi ni lông. Chi tiết này cho thấy hấn rất xảo quyệt, vì ‘hiện vật’ không lớn, ít gây chú ý, thậm chí khiến cho cảnh sát chúng ta khó mà đề phòng ngăn chặn - chúng ta không thể giám sát mọi người dân ra ngoài xả rác.”

“Ba là, tập hợp năm túi thi thể trước đây lại thì vừa đủ một cái xác, xác phụ nữ. Phòng giám định đã giám định điều này. Vậy thì những mảnh thi thể hôm nay là những bộ phận đầu tiên của một cái xác khác, cũng tức là một vụ án khác...”

“Có nghĩa là, sau đây sẽ có ít ra là bốn lần vớt các mảnh thi thể?”

Hoắc Văn cau mày, khẽ gật đầu. “Cứ nghe tôi nói đã. Một điểm rất quan trọng: túi đựng mảnh thi thể đầu tiên của cái xác thứ nhất xuất hiện ngày 2 tháng 3, túi cuối cùng xuất hiện ngày 25 tháng 4 - cách nhau gần hai tháng. Sau đó, ngày 29 tháng 5 tức hôm nay, bắt đầu xuất hiện cái xác thứ hai. Cậu có cảm nhận ra vấn đề gì không?”

Đôi mắt Diệp Lỗi đảo tròn. “Từ lần cuối vớt cái xác thứ nhất cho đến hôm nay, cách nhau hơn một tháng. Có thể là trong khoảng thời gian đó hung thủ đang tiếp xúc với nạn nhân thứ hai.”

“Đúng! Xét từ góc độ tâm lý học tội phạm, nếu tên hung thủ này là một kẻ tâm thần cuồng loạn, giết người không mục đích, thì nạn nhân của hấn sẽ là ngẫu nhiên, tùy tiện, và thường là gây án có tính liên tục. Nếu là thế thì thời gian sát hại nạn nhân thứ nhất và thứ hai sẽ không cách xa nhau như thế này. Hiện giờ chúng ta đã biết khoảng thời gian này ít ra là ba tháng.

Trong ba tháng đó, có thể hung thủ đã thường xuyên tiếp xúc với nạn nhân thứ hai, rồi vì một nguyên nhân nào đó hấn mới giết người phụ nữ này.”

“Vâng. Đúng là có một số hung thủ đã âm mưu tiếp xúc với đối tượng, sau khi đã đạt được mục đích nào đó, thì giết hại người ấy... Có lẽ chúng ta nên căn cứ vào điều này để khoanh vùng một số đối tượng khả nghi!”

“Đúng, nhưng cậu nên nhớ đây chỉ là một khả năng mà thôi, khả năng này sẽ gọi cho chúng ta một vài phương hướng để điều tra phá án.”

“Cách nghĩ cụ thể của đội trưởng là thế nào?”

Hoắc Văn giơ một ngón tay lên: “Chúng ta xem xét như thế này: hiện giờ hung thủ đã giết nạn nhân thứ hai và hẳn sẽ tiếp tục cái chuyện vút xác. Đồng thời rất có thể hẳn đang tìm mục tiêu tiếp theo. Chúng ta phải tóm bằng được hẳn trước khi hẳn ra tay!”

Diệp Lỗi nhíu mày: “Nhưng, đầu và mặt cái xác thì bị hủy hoại, cảnh sát lại không nhận được các tin trình báo tương ứng, không hề biết về nhân thân của người chết, vậy đột phá khẩu trước tiên để điều tra khám phá là gì?”

Hoắc Văn mỉm cười, vẻ già dặn: “Cậu nói vừa khéo trúng đích đấy!”
Diệp Lỗi ngạc nhiên. Hoắc Văn nói tiếp:

“Cứ nghĩ mà xem, tại sao có người bị giết mà cảnh sát chúng ta lại không nhận được tin báo mất tích? Ở đây thể hiện điều gì?”

“À...” Diệp Lỗi bỗng hiểu ra, “Nạn nhân có thể là người tỉnh khác hoặc là dân lao động tự do.”

“Đúng thế! Hung thủ căn bản nắm được tình hình của đối tượng, hẳn cho rằng dù đối tượng ‘biến mất’ thì cũng không mấy gây ra chú ý, cho nên hẳn mới ra tay với họ. Xét từ khía cạnh này, thì hung thủ quả là rất xảo quyệt và đầy mưu mô nguy hiểm chứ không hề nông cạn giản đơn. Nếu chúng ta không kịp thời ngăn chặn thì thám án sẽ còn tiếp diễn.”

“Thế thì sau đây chúng ta cần tập trung chú ý vào những nhân khẩu vắng lai.” Bàn tay Diệp Lỗi nắm chặt.

“Chúng ta về sở rồi sẽ bàn phương án cụ thể.” Hoắc Văn khởi động máy, từ từ lái xe ra khỏi đường Phong Thụ.

Trong quán ăn sáng ở dãy nhà đối diện, có một người ngồi bên cửa sổ lạnh lùng nhìn theo chiếc xe cảnh sát chạy xa dần.

Người này bỗng rùng mình cứ như bị điện giật.

Sửng thật.

Ngồi ở cự ly rất gần, thưởng ngoạn màn kịch do mình đạo diễn, bọn cảnh sát là diễn viên, quả là thú vị!

Bọn họ dù nằm mơ cũng không thể ngờ rằng mình đang ở ngay bên cạnh họ. Nghĩ đến đây, cảm giác khoái trá đê mê lại lan khắp cơ thể.

CHƯƠNG 1

Dư Khải Lâm bật máy tính, cô đọc thấy mẫu tin “cần thuê nhà” mà cô đăng đã có phản hồi, bèn lưu lại số phone và địa chỉ của họ.

Tốt quá rồi. Không muốn chậm trễ một phút nào nữa, cô bấm số phone của họ, gọi luôn.

Chủ nhà là một phụ nữ. Cô chỉ trao đổi ngắn gọn mấy câu vì người ấy không muốn nói nhiều qua điện thoại, và bảo sẽ nói tỉ mỉ cụ thể khi hai bên gặp mặt. Cũng tốt thôi, vì Dư Khải Lâm đang muốn nhanh chóng xem nhà.

Dư Khải Lâm dập máy, rồi cô ghi số phone và địa chỉ của chủ nhà ra mẫu giấy. Sau đó tắt máy tính, rồi cất vào va li đang đựng đầy quần áo.

Trước khi ra khỏi nhà, Dư Khải Lâm ngoảnh nhìn căn hộ độc thân đã từng cho cô cảm giác ấm áp nhưng giờ đây chỉ còn lại những nỗi buồn.

Bye-bye Lê Hân, em không thuộc về anh nữa.

Chiếc tắc xi dừng ở con phố trung tâm nhưng không mấy náo nhiệt, Dư Khải Lâm nhìn địa chỉ ghi trên giấy. Đúng là nơi này.

Cốp sau xe mở ra, cô xách va li của mình, va li có bánh xe, vừa kéo va li đi dọc con ngõ vừa tìm địa chỉ.

Tầng 2 khu 2, toà nhà 1, số 11 ngõ Tứ Điều. Dư Khải Lâm đã đứng trước mặt ngôi nhà. Cũng may, va li của cô gần như toàn là quần áo nên không nặng mấy. Cô xách va li đi lên cầu thang.

Lên hết cầu thang, sắp rẽ ngoặt vào hành lang, Dư Khải Lâm nghe thấy ở hành lang có người đang lớn tiếng nói chuyện. Cô thử ghé nhìn: thấy ở cửa phòng có một đôi nam nữ đang đôi co gì đó với nữ chủ nhà đang ở bên trong.

“Sao lại đắt khiếp thế?” Giọng the thé của cô gái ăn mặc rất mát, “Chúng tôi rất biết giá cho thuê nhà hiện nay, dù ở phố trung tâm cũng không hét giá đắt như thế này!”

Một giọng nữ lạnh lùng: “Nhà của tôi cho thuê thì tôi ra giá, anh chị chê đắt thì tùy anh chị thôi!”

Dư Khải Lâm không nhìn thấy chủ nhà nhưng nghe giọng thì hình như là giọng người phụ nữ mà cô đã gọi điện đến.

Tức là, trước cô, đã có người hẹn gặp chủ nhà? Dư Khải Lâm trầm nghĩ. Chủ nhà đòi giá bao nhiêu một tháng mà họ chê đắt?

Nam thanh niên dáng cao ráo đứng ở cửa, phát biểu: “Bớt 500 tệ. Chúng tôi có thể chấp nhận nhiều nhất là thế, chứ 4.000 tệ thì quá đắt!”

Nói gì thế? 4.000 tệ một tháng, thuê một căn hộ một phòng? Dư Khải Lâm rất kinh ngạc. Chủ nhà này điên rồi hay sao? Bà ta tưởng nhà mình là ở ven Tây Hồ, hay nhà mình là chung cư cao cấp nhìn ra biển? Hay bà ta đã tân trang căn hộ của mình thành phòng tổng thống?

“Miễn mặc cả!” Giọng lạnh tanh lại tiếp tục, “Có lẽ hai anh chị nên đi chỗ khác mà hỏi thuê!” Hình như bà ta đã đóng cửa lại.

“Chúng ta đi thôi!” Cô gái trẻ cảm thấy nói thêm nữa là không cần thiết.

Khu vực này không sẵn nhà bỏ trống, hầu như người ta đã cho thuê hết cả; căn hộ này do Dư Khải Lâm tìm thấy trên mạng. Lúc này dường như anh thanh niên kia cũng nghĩ như cô, anh ta đứng cửa đắn đo, rồi tặc lưỡi: “Cũng được! Chúng tôi tạm thuê một tháng đã!”

Phải đến mấy giây không nghe thấy nữ chủ nhà bảo sao, chắc bà ta cũng không ngờ người khách này lại chấp nhận. Lát sau bà ta nói: “Được! Các vị nộp trước nửa năm tiền nhà đi!”

“Gì thế? Nửa năm?” Anh thanh niên kinh ngạc thốt lên, “Giá thuê đã đắt... lại còn đòi chúng tôi đóng trước 24.000 tệ?”

“Phải là như thế!”

“Hôm qua tôi gọi điện đến đây, bà nói rằng đóng tiền thuê nhà theo quý kia mà?” Cô gái tức giận nói, “Sao bà lại ăn nói hai lời?”

Im lặng một hồi. Dư Khải Lâm nghe thấy chủ nhà nói: “Thôi, tôi không muốn dài dòng, tôi không cho thuê nữa.”

“Tôi thừa biết rồi, thực ra bà không định cho chúng tôi thuê!” Cô gái rít lên, “Bà cứ việc ngồi chờ gặp một đứa khờ khạo lò dò đến xin thuê nhà bà!”

Nói rồi cô ta nắm tay người bạn trai, hăm hăm đi nhanh ra đầu cầu thang. Lúc đi ngang qua Dư Khải Lâm, cả hai cũng thoáng nhìn cô.

Dư Khải Lâm nhìn theo đôi nam nữ đang tức điên bỏ đi, thầm nghĩ mình nên quay ra cho nhanh, dù vào gặp chủ nhà thì cũng vô ích.

Dư Khải Lâm đang định xách va li lên để quay xuống cầu thang thì chủ nhà từ trong phòng đi ra, nhìn thấy cô bèn hỏi: “Cô định thuê nhà phải không?”

Cô ngoảnh lại và nhìn thấy chủ nhà mà từ nãy cô chỉ nghe thấy giọng nói. Bà ta khoảng 40 tuổi, mắt nhỏ, mũi tẹt, má lấm tẩm tàn nhang, có kiểu tóc “siêu cổ” chỉ thấy trong phim ảnh những năm 80 của thế kỷ XX. Bà ta mặc bộ váy áo tối sầm tối sì, rộng thùng thình, mặt nặng trịch trịch, nhìn Dư Khải Lâm bằng ánh mắt soi mói.

Nhìn thấy chủ nhà như thế này rồi, Dư Khải Lâm đã ít nhiều hiểu ra tại sao đôi nam nữ vừa nãy lại “đi vào ngõ cụt” - rất khó mà giao lưu với người đàn bà cứng nhắc, cổ lỗ kiểu này. “À... tôi... không thuê nữa.” Cô trả lời.

“Lúc nãy cô gọi điện cho tôi chứ gì?” Bà chủ nhà nhận ra giọng nói của Dư Khải Lâm.

“À, đúng...” Dư Khải Lâm hơi ngượng nghịu. “Nhưng, tôi không thuê nổi nhà này.”

Chủ nhà không bảo sao, bước lại gần và chăm chú nhìn cô: “Cô là người tỉnh khác, đúng không?”

Dư Khải Lâm mất tự nhiên vì bị nhìn kiểu này: “Đúng!”

“Cô có nuôi thú cưng không, những con vật gây ồn ào?” Ý bà ta là nuôi chó, nhưng lại không nói thẳng ra.

“Không! Tôi không nuôi chó mèo gì hết.” Tôi nuôi thân tôi còn khó nữa là, cô thầm nghĩ.

“Cô có hay gọi bạn bè đến tụ tập không?”

“Không! Tôi là người tỉnh xa, ở đây chẳng có mấy bạn bè.”

“Cô có thói quen sinh hoạt gì đặc biệt không?”

Dư Khải Lâm lấy làm lạ: “Chị muốn nói về gì?”

“Ví dụ, đêm thì lên mạng, ngày thì ngủ, chẳng hạn...”

Dư Khải Lâm lắc đầu: “Tôi chỉ hàng ngày đi làm, thế thôi. Chứ không sinh hoạt theo kiểu đó.”

Chủ nhà khẽ gật đầu, có vẻ hài lòng về câu trả lời của Dư Khải Lâm. Cuối cùng bà ta hỏi: “Cô có bạn trai không?”

Câu hỏi này khiến Dư Khải Lâm rất ngạc nhiên không sao tin nổi. Cô khẽ cười: “Xin lỗi, chuyện này thì liên quan gì đến việc thuê nhà?” Dư Khải Lâm đã định hỏi câu này từ lúc nãy, cô chỉ muốn thuê nhà chứ không muốn bị căn vặn cứ như cảnh sát thẩm vấn.

“Ừ, không liên quan.” Bà ta nói, “Tôi chỉ cảm thấy một người xinh đẹp như cô, chắc không thiếu gì người đang theo đuổi... tôi thuận miệng hỏi thế thôi.”

Dư Khải Lâm thấy bà ta vẫn nhìn mình, cô hiểu rằng bà ta vẫn muốn biết. “Tôi chưa có bạn trai.” Cô hơi khó chịu. Thực ra cô vừa chia tay với bạn trai nhưng cô không nói ra.

Nghe xong, chẳng rõ tâm trạng bà ta là thế nào, bà ta mỉm cười: “Được! Tôi bằng lòng cho cô thuê nhà.”

“Cảm ơn. Nhưng tôi vừa nói, tôi chịu không chịu nổi cái giá đó, quá đắt...”

“1.500 tệ một tháng, cô thấy sao?”

“Gì cơ?” Dư Khải Lâm không tin ở tai mình, “Bao nhiêu?”

“Tôi nói là 1.500 tệ một tháng, tôi cho cô thuê.” Bà chủ nhà chậm rãi nhắc lại.

Dư Khải Lâm rất ngạc nhiên: “Nhưng vừa nãy hai người kia... 4.000 tệ một tháng mà chị còn từ chối...”

Bà ta xoa tay: “Không nhắc đến hai người ấy nữa! Nói thật nhé, tôi không ưa họ, cho nên tôi cố ý ra giá thật đắt để gây khó dễ cho họ.”

Bà ta hơi ngừng lại: “Tôi cho rằng chuyện cho thuê nhà cũng còn tùy duyên, nếu cho những người không hợp tính nhau thuê thì sau này ở với nhau sẽ rất khó chịu, thà đừng cho thuê còn hơn.”

“Ở với nhau?” Dư Khải Lâm không hiểu. “Tôi và chị ở chung hay sao?”

Bà ta chỉ vào hai phòng ở phía sau lưng mình. “Hai căn hộ ở tầng này đều là của tôi, tôi ở căn hộ bên trái, cho thuê căn hộ bên phải. Cho nên, cho thuê rồi thì hai bên trở thành hàng xóm, rất hay tiếp xúc và gặp mặt nhau.”

“À, ra thế.” Dư Khải Lâm gật đầu.

“Vậy cô có đồng ý thuê không?”

“Được ạ! Nhưng... tôi không thể trả một lúc nửa năm tiền nhà.”

“Không sao! Cứ trả ba tháng một, và trả thêm 1.000 tệ tiền đặt cọc nữa. Được chưa?”

Dư Khải Lâm lập tức nhắm tính: 5.500 tệ. Hiện giờ mình có hơn 6.000 tệ, và, nửa tháng nữa sẽ được lĩnh lương...

“Được! Tôi thuê!” Cô nói.

Chủ nhà mỉm cười hiền hậu, thái độ khác hẳn lúc nói chuyện với đôi nam nữ lúc nãy. “Cô không cần xem nhà à?”

Bây giờ Dư Khải Lâm mới nhớ ra việc tối quan trọng này, lúc nãy cô chỉ mãi nói về thuê hay không thuê. “À, có chứ! Tôi quên mất.” Cô mỉm cười.

“Vào đây! Tin rằng cô sẽ không thất vọng đâu!” Bà ta mỉm cười, xách hộ Dư Khải Lâm chiếc va li.

CHƯƠNG 2

Căn phòng rộng khoảng hơn ba chục mét vuông, điển hình của căn hộ cho thuê: chỉ độc một buồng, không ngăn thành phòng khách phòng ngủ; có thêm nhà vệ sinh và bếp. Trong phòng bày biện khá hợp lý: giường, tủ áo, bàn đọc sách, ghế sofa, bàn uống nước. Có ti vi, điều hòa và tủ lạnh. Nhìn tổng thể hơi giống một phòng khép kín trong khách sạn. Bài trí cũng như đồ dùng không đặc sắc nhưng hữu dụng, đâu ra đấy. Cũng ngăn nắp, vệ sinh, sáng sủa, dễ chịu, chứng tỏ chủ nhà là người ưa sạch sẽ. Thuê được một chỗ ở gần trung tâm, gần nơi làm việc như thế này, Dư Khải Lâm cảm thấy rất ưng ý.

“Cô thấy được không?” Chủ nhà hỏi.

“Vâng! Được ạ!” Dư Khải Lâm gật đầu, đồng thời đi đến nhà vệ sinh, nhìn vào. Sàn và tường ốp gạch men, bồn tắm và các dụng cụ... đều sáng bóng. “Nhiều chỗ cứ như mới làm.”

“Sau khi người thuê cũ chuyển đi, tôi đều cọ rửa lại suốt lượt, nhất là giường đệm, đều giặt giũ, tẩy rửa sát trùng, cô cứ yên tâm.”

“Thế thì tốt quá!” Dư Khải Lâm hài lòng nhìn bà chủ nhà. “Tôi đang muốn tìm chỗ ở đúng như chị nói, tôi chỉ cần mang quần áo của mình đến là ở luôn.” Cô đập tay vào cái va li của mình, “Toàn bộ đồ dùng của tôi chỉ có thế này.”

“Tức là, hôm nay cô vào ở luôn?”

“Có được không ạ?”

“Tất nhiên là được.” Bà chủ nhà vui vẻ nói, “Tôi chào mừng cô - khách mới đến thuê nhà!”

“Bây giờ tôi trả trước tiền thuê cho chị.” Dư Khải Lâm nói, “À, tôi nên gọi chị là...?”

“Tôi là Vi Tuyền. Cứ gọi tôi chị Tuyền là được. Còn cô?”

“Dư Khải Lâm”. Cô chìa tay ra, hai người bắt tay nhau. “Từ nay mong chị Tuyên quan tâm giúp đỡ.”

“Ừ... được, không vấn đề gì.” Vi Tuyên tỏ ra hưng phấn mừng rỡ khác thường, thậm chí mặt ửng đỏ. Dư Khải Lâm nhận thấy trong ánh mắt của chị ta có nét háo hức chờ mong, cô lấy làm lạ, chị ta chờ mong điều gì nhỉ?

Dư Khải Lâm đưa ra 5.500 tệ, hai bên làm hợp đồng cho thuê, ký tên. Xong xuôi, Vi Tuyên hướng dẫn cô sử dụng bình nước nóng, bếp đun và dọn dò vài điều về các đồ điện trong phòng, cuối cùng, đưa chìa khóa phòng cho Dư Khải Lâm, rồi đi ra, trở về căn hộ bên cạnh.

Dư Khải Lâm thở phào, nằm ngửa mặt trên giường. Đệm, chăn đều mềm mại, sạch sẽ, sáng sủa, đúng là đã được giặt giũ tử tế, thậm chí thoang thoang mùi thơm dễ chịu. Tuy nhiên tâm trạng Dư Khải Lâm thì không hẳn là nhẹ nhõm.

Cô chưa từng ở một mình. Tình thế hiện nay, thực ra chỉ là bất đắc dĩ.

Cô đang nghĩ ngợi, khi Lê Hân trở về căn hộ chung cư kia, thấy cô đã lặng lẽ ra đi, anh ta sẽ thế nào nhỉ? Đúng, chắc anh ta sẽ gọi điện cho cô. Nghĩ đến đây, cô lấy di động ra - tắt máy.

Đêm nay cô không muốn bị bất cứ ai làm phiền, nhất là Lê Hân.

Nằm nghỉ chừng nửa giờ, Dư Khải Lâm ngồi dậy. Cô mở va li, lấy quần áo ra lồng vào mắc áo rồi treo vào ngăn tủ. Sau đó cô đặt laptop và vài thứ thiết yếu lên bàn.

Xong xuôi, cô nhìn đồng hồ, lúc này đã là 6 giờ chiều. Cô đang nghĩ xem có nên ra ngoài ăn cơm không, nhưng mắt cô lại nhìn vào hộp mì ăn liền mà mấy hôm trước cô mua ở siêu thị. Thôi, hôm nay mệt, mệt cả thể xác lẫn tinh thần, chẳng thiết ra ngoài nữa, mình ngồi nhà ăn mì vậy.

Cô vào bếp cắm ấm điện đun ít nước. Vừa định mở nắp hộp mì ra thì thấy Vi Tuyên đứng cửa, tay bung khay đựng bát cơm với lòng non xào khoai tây thơm phức nóng hổi.

“Vẫn chưa ăn cơm phải không?” Chị ta hỏi.

“Vâng.” Dư Khải Lâm nói, “Hôm nay tôi hơi mệt, không đi ăn nữa, đang định nấu mì ăn liền.”

Vi Tuyền lắc đầu: “Thế không được! Ăn mì cho qua bữa tối à? Không có dinh dưỡng, và cũng không đủ no.”

Chị ta đưa bát cơm đến trước mặt Dư Khải Lâm: “Cô ăn thử xem tôi nấu có tạm được không? Dù sao thì nó vẫn hơn là mì ăn liền.”

Dư Khải Lâm ngạc nhiên hỏi: “Chị... định cho tôi à?”

“Ừ! Nếu không, tôi bùng sang làm gì chứ?”

“Nhưng... thế này thì ngại quá...” Dư Khải Lâm cảm thấy bất tiện, vì mình vừa mới đến đây ở...

“Có gì mà ngại? Đẳng nào thì tôi cũng nấu cơm cho mình, tiện thể nấu thêm một chút.” Vi Tuyền thân thiết nói, “Từ nay chúng ta là hàng xóm rồi, cô đừng khách sáo.”

“Vâng, xin cảm ơn chị Tuyền.” Dư Khải Lâm đón lấy khay cơm, “Chị vào ngồi chơi đã?”

Vi Tuyền vui vẻ nói: “Được!”

Dư Khải Lâm đặt bát cơm lên bàn. Vi Tuyền nói với vẻ mong mỏi: “Cô thử nếm xem hương vị ra sao?”

“Chắc là rất ngon, chị ạ!” Dư Khải Lâm cười nói. “Chỉ nhìn đã thấy muốn ăn rồi!” Cô cầm cái thìa inox trên khay lên xúc một thìa đưa vào miệng.

Cô nhai, và hi vọng sẽ thể hiện ra là ngon thật, nhưng không thể. Bát cơm này trông ngon mắt, mùi cũng thơm, nhưng nhấm nó thì mới thấy vị của nó rất kì quái, xì dầu quá ngọt và nặng mùi, chẳng thể phù hợp với lòng non, hạt cơm thì sượng, rất khó nhai. Nhưng đáng ngán nhất là ruột lợn tấy không kĩ, vẫn có vị... thum thum, cô thấy ghê cổ buồn nôn. Nhưng, vì phép lịch sự, Dư Khải Lâm cố nén không thể hiện thái độ gì trên nét mặt.

Vi Tuyền thấy Dư Khải Lâm ăn một thìa rồi không phát biểu gì, bèn hỏi: “Thế nào? Ngon không?”

“À...” Cô gắng hết sức để đưa ra một câu trả lời xã giao, “... Cũng được!”

“Thế à?” Vi Tuyền vui vẻ nói, “Đây là cách nấu ăn tôi mới sáng tạo ra: xì dầu cho thêm mật ong và nước quả! Hì hì... tôi rất thích ăn của ngọt. Tôi cũng biết ngoài tôi ra cũng sẽ có người có khẩu vị giống tôi!”

Dư Khải Lâm chỉ thấy ghê cổ. Trời đất ạ, tại sao khẩu vị của chị ta lại kì quái như thế? Và chẳng lẽ chị ta không nhận ra cô chỉ nói xã giao cho qua chuyện?

Đúng là Vi Tuyền không nhận ra tâm trạng thật sự của Dư Khải Lâm. “Mau ăn đi, kéo nguội thì sẽ mất ngon!”

Món này quá dở chẳng ra sao thì đã rõ rồi, Dư Khải Lâm nghĩ vậy. Nhưng cô cũng xúc một miếng khoai tây, cũng may, nó chưa đến nỗi nào, tạm nuốt trôi.

Vi Tuyền không ngớt nhìn Dư Khải Lâm ăn, dường như chị ta rất thú vị vì có người “chia sẻ” niềm vui với mình. Nhưng Dư Khải Lâm không thể ăn tiếp nữa. Cô chuyển đề tài để phân tán sự chú ý của chị ta: “Chị Tuyền, lúc nãy nói chị ở một mình à? Người nhà của chị đâu?”

Vi Tuyền trầm ngâm: “Tôi không có người nhà.”

Dư Khải Lâm ngạc nhiên: “Chị... chị không lấy chồng à?” Cô lấy làm lạ, phụ nữ tầm tuổi này có thể có con đang học trung học rồi.

“Ừ!” Vẻ mặt Vi Tuyền trầm buồn, rõ ràng chị ta không muốn nói về đề tài này. Dư Khải Lâm bèn ngừng lời.

Không khí trong nhà lắng xuống một lúc. Rồi Vi Tuyền lại tươi tỉnh: “Thực ra tôi thích ở một mình, và cũng quen rồi. Nhưng vẫn muốn có người ở bên để chuyện trò, tâm sự. Không nhất thiết phải là đàn ông. Nói thật nhé, tôi cho thuê phòng này để có chút thu nhập, nhưng cũng là vì muốn kết bạn với khách thuê nhà, điều này còn quan trọng hơn. Cô biết đấy, tôi không đi làm cho nên chẳng có đồng nghiệp để kết thân, giao du rất hạn chế. Cho nên cách duy nhất để kết bạn là...”

Nói đến đây, Vi Tuyền hơi đỏ mặt: “... Đương nhiên, cô thì lại khác, cô có công tác, có nhiều cơ hội tiếp xúc và chẳng thiếu gì bạn bè. Cho nên,

nguyện vọng của tôi có thể sẽ là rất buồn cười đối với cô...”

“Không...” Dư Khải Lâm nhìn Vi Tuyền, chân thành nói, “Tôi rất hiểu. Tôi là người tỉnh ngoài đến làm việc ở một thành phố xa lạ, thường cảm thấy rất khó hòa nhập được với người địa phương. Giữa các đồng nghiệp ở công ty thì đôi khi vì lợi ích cá nhân người ta đấu đá, bài xích, lừa gạt nhau. Không dễ gì tìm được người bạn thật sự. Hàng ngày tôi đều tiếp xúc với nhiều người nhưng vẫn luôn có cảm giác cô độc...”

Vi Tuyền nắm tay Dư Khải Lâm: “Cô nói quá đúng. Trong xã hội ngày nay, nghĩa tình trong sáng còn quý hơn vàng. Nếu... ý tôi là giả sử cô không ghét tôi thì có lẽ chúng ta có thể trở thành bạn tốt của nhau.”

Dư Khải Lâm lập tức trả lời: “Chị Tuyền, tôi đương nhiên muốn làm bạn với chị! Chị cho tôi thuê nhà, cũng tức là đã giúp đỡ tôi. Và...” Cô nhìn bát cơm lòng xào khoai tây, “Nhiệt tình... của chị khiến tôi cảm thấy chị thật tốt bụng.”

Vi Tuyền dường như rất cảm động: “Thế thì...tốt quá rồi! Tôi đã không nhìn nhầm người. Cô là người tinh ý, chân thành và tình cảm.”

Dư Khải Lâm cười ngượng ngịu: “Chị quá khen rồi.”

Có lẽ do quá xúc động vì đã có được người bạn mới, Vi Tuyền mặt đỏ bừng và càng nhiệt tình hồ hởi: “Kìa, mau ăn đi! Nếu chưa đủ, bên tôi vẫn còn nữa.”

Dư Khải Lâm vội nói: “Đủ rồi, đủ rồi ạ! Tôi thường ăn chậm. Lát nữa ăn xong, tôi sẽ cầm sang bên đó.”

“Được!” Vi Tuyền đứng lên. “Tôi về đây!” Bước ra đến cửa, chị ta lại ngoảnh lại nói: “Được kết bạn với cô, tôi mừng quá đi mất!”

“Tôi cũng thế.” Dư Khải Lâm mỉm cười. Vi Tuyền gật đầu rồi đi ra.

Dư Khải Lâm ngồi xuống ghế, ngây đờ. Lát sau, cô bụng chỗ cơm ấy đổ xuống lỗ cống thoát nước trong nhà vệ sinh.

CHƯƠNG 3

Buổi tối, Dư Khải Lâm mở máy tính, lên mạng. Mở phần mềm chat QQ, thấy ảnh Lê Hân không ngừng nhấp nháy - anh ta đang rất muốn liên lạc với cô. Nhưng cô chẳng quan tâm. Cô thừa biết, anh ta sẽ xin lỗi rồi rít, tiếc thay, những âm thanh này chẳng còn ý nghĩa gì với cô nữa, cô đã bị tổn thương quá nặng nề.

Dư Khải Lâm dứt khoát “xóa sổ” Lê Hân, gạt anh ta vào danh sách đen, trước đó cô cũng đã tắt di động, lúc này Lê Hân bị chặn đứng các ngả liên lạc. Dư Khải Lâm muốn thông qua ngàn ấy việc gửi tới anh ta thông điệp cắt đứt quan hệ, và cũng là nhắc nhở mình: hai bên đã hoàn toàn chấm hết.

Lại một tín hiệu khác nhấp nháy: là Mạnh Hiếu Tuyết - đồng nghiệp ở công ty. Hiếu Tuyết kém Dư Khải Lâm hai tuổi, người Hồ Bắc - tức cũng là người tỉnh ngoài giống như cô. Coi như cả hai xấp xỉ tuổi nhau, Hiếu Tuyết là con người chân chất, không phức tạp, tính cách phóng khoáng, nên quan hệ với nhau rất thân thiết. Hiếu Tuyết là người bạn duy nhất của cô ở công ty.

Mạnh Hiếu Tuyết: Chị Khải Lâm, sao hôm nay không thể gọi vào di động của chị?

Dư Khải Lâm: Tôi chuyển chỗ ở mới, nên tạm tắt máy.

Mạnh Hiếu Tuyết: Cãi nhau với anh Lê Hân à?

Dư Khải Lâm: Không đơn giản là cãi nhau, tôi và anh ta thật sự chia tay rồi.

Mạnh Hiếu Tuyết gửi ký hiệu “kinh ngạc”: Xảy ra chuyện gì vậy?

Dư Khải Lâm: Chuyện dài lắm.

Mạnh Hiếu Tuyết: Kể cho em nghe đi?

Dư Khải Lâm: Hiếu Tuyết, hiện giờ tôi đang rối bời, không muốn nói về chuyện này. Để hôm khác.

Mạnh Hiếu Tuyết: Được! À, chị dọn đến đâu?

Dư Khải Lâm: Rất gần công ty, ở ngõ Tứ Điều phố Mễ Thị. Rồi sẽ mời cô đến chơi.

Mạnh Hiếu Tuyết: Được! Nhà có đẹp không?

Dư Khải Lâm: Rất đẹp. Chủ nhà là một phụ nữ độc thân, rất nhiệt tình, chị ta còn cảm thấy rất hợp với tôi.

Mạnh Hiếu Tuyết: Thế thì tốt. Chị Khải Lâm, chị ở một mình rất nên cẩn thận, tối đi ngủ phải đóng hết cửa sổ, cửa ra vào cho an toàn.

Dư Khải Lâm cảm thấy ấm lòng: Hiểu rồi, cảm ơn Hiếu Tuyết nhé! Hôm nay tôi hơi mệt, tạm dừng ở đây. Mai đến công ty lại gặp nhau.

Mạnh Hiếu Tuyết: Tạm biệt chị Khải Lâm.

Dư Khải Lâm tắt máy.

Rồi cô mở ngăn kéo bàn, lấy ra cuốn nhật ký. Đây là thói quen của cô từ nhiều năm nay, ngày nào cô cũng vẫn tắt ghi lại những nét sinh hoạt và những trạng thái và cảm xúc buồn vui của mình. Giống như thổ lộ hết mọi tâm tư với một bạn thân trong nhà.

Hôm nay cô ghi lại cả quá trình thuê nhà, ghi về chị chủ nhà từ đồng đánh biến thành nhiệt tình, và cả bát cơm lòng xào khoai tây chẳng ra sao đó.

Viết xong, Dư Khải Lâm cất cuốn nhật ký vào ngăn kéo, mở tủ áo lấy quần áo lót, rồi đi vào toa-lét.

Nước âm ấm vòi hoa sen xối xả, cô nhắm mắt lại, để mặc cho nó làm sạch cơ thể.

Bắn. Cô biết. Chắc chắn là, Lê Hân, trước khi sự việc bại lộ, anh ta đã giấu cô làm cái chuyện kia, cũng tức là anh ta đã làm bắn cô.

Nghĩ đến đây, Dư Khải Lâm rùng mình.

Cô mong làn nước sạch sẽ tẩy hết những uế tạp và cũng xóa sạch những ký ức về Lê Hân. Nhưng... chết tiệt! Tại sao... mình vẫn nhớ đến anh ta? Mình đã quyết tâm cắt đứt với anh ta rồi kia mà? Dù chẳng cần phải tốn sức thì mình cũng nên quên hẳn người đàn ông bắn thủ ấy!

Lúc này Dư Khải Lâm bỗng nghe thấy phòng ngoài có tiếng động, là tiếng thứ gì đó va đập.

Dư Khải Lâm giật mình, người co lại, sợ hãi mở to mắt.

Là tiếng gì?

Ngoài đó không thể có người, vì mình đã khóa cửa rồi.

Cô tắt vòi hoa sen. Trong này bỗng yên tĩnh hoàn toàn, cô căng tai lắng nghe. Nhưng không thấy tiếng động nào cả.

Chắc là mình đã nhầm? Áo giác chẳng? Dư Khải Lâm nghĩ ngợi. Mình phải ra tận nơi xem sao.

Cô lấy chiếc khăn tắm to rộng quấn quanh người, rồi rón rén đi ra khỏi toa-lét, rất cảnh giác nhìn khắp gian phòng. Không thấy hiện tượng gì khác thường.

Dư Khải Lâm chợt nghĩ đến một khả năng: trong nhà này có chuột.

Thế thì phải truy tìm các xó xỉnh xem sao. Các cô gái thường sợ chuột, nhưng Dư Khải Lâm từ nhỏ đã hơi bạo dạn hơn chút ít, không sợ lũ chuột hay sâu bọ...

Sục tìm một lúc không thấy chuột hay hang chuột, Dư Khải Lâm lại đoán “chú chuột” này đang nấp ở đâu đó. Trước hết là gầm giường.

Cô ngồi thụp xuống cúi đầu ghé mắt nhòm gầm giường, nhưng trong đó tối quá không nhìn thấy gì cả. Cô đứng dậy, thấy trên bàn có đèn bàn, bèn nhắc chao đèn ra, cầm đèn xuống rọi vào gầm giường.

Lần này thì nhìn quá rõ tất cả, cô nghĩ gầm giường không có chuột bọ gì hết. Cô vừa định nhắc cái đèn ra thì bỗng nhìn thấy một vật gì đó lấp lánh ở cạnh chân giường.

Cô nhặt nó, cầm lên xem. Thật ngạc nhiên: đó là một cái bông tai đính kim cương!

Bông tai được gia công tinh tế khéo léo, hạt kim cương lóng lánh rất đẹp, đủ thấy nó là thứ rất có giá trị. Tất nhiên nó vốn là một đôi, bị rơi ở đây chỉ là một bên.

Dư Khải Lâm lập tức nghĩ đến người khách thuê nhà lần trước, tất nhiên là một phụ nữ, đã đánh rơi ở đây. Nhưng cũng có thể là của chị chủ nhà, cô phải hỏi xem sao.

Cô mặc quần áo chỉnh tề, rồi cầm bông tai kim cương đi sang phòng bên cạnh gõ cửa.

Mấy giây sau, Vi Tuyền ra mở cửa, hỏi: “Khải Lâm có việc gì à?”

Cô đặt bông tai lấp lánh nhỏ xinh lên lòng bàn tay, chìa ra cho Vi Tuyền xem. “Chị Tuyền à, tôi nhặt được chiếc bông tai kim cương ở gầm giường, muốn hỏi có phải là của chị không?”

Nhìn thấy chiếc bông tai kim cương, sắc mặt Vi Tuyền bỗng thay đổi một cách kín đáo và cũng tỏ ra rất kinh ngạc. Hồi lâu sau mới trả lời: “À... không phải của tôi.”

“Thế thì chắc chắn là của người thuê nhà lần trước đánh rơi.” Dư Khải Lâm nói, “Người ấy có quay lại tìm không, chị Tuyền?”

Vi Tuyền âm ừ. “Không... có lẽ cô ta không biết mình đánh rơi bông tai.”

Dư Khải Lâm ngạc nhiên. “Được! Tôi cứ đưa chị giữ vậy.”

“Ừ... cũng được.” Vi Tuyền cầm lấy, “Nếu cô ấy quay lại, tôi sẽ trả lại cô ấy.”

“Vâng.” Dư Khải Lâm nói, “Tôi về nhé!”

Trở vào phòng mình, cô khóa cửa lại, rồi lên giường ngồi, hơi nhíu mày.

Cô có nhận thấy vẻ mặt biến đổi bất thường của Vi Tuyền, và còn nhận ra vài điều rất không lô-gic.

Vi Tuyền nói người khách thuê nhà đó không biết mình đánh rơi bông tai? Không thể có chuyện này! Là vật thường dùng, nếu thất lạc thì sẽ biết ngay, chứ đâu có thể “không biết”? Và, đây là bông tai đắt tiền, nếu đánh rơi thì tại sao không tìm, cứ thế chuyển đi nơi khác? Nhất là nó bị rơi ở ngay cạnh chân giường.

Dư Khải Lâm có thói quen suy nghĩ thấu đáo, tỉ mỉ. Vi Tuyền nói “nếu cô ấy quay lại tìm thì tôi sẽ trả...” Câu này nghe có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng nghĩ cho kĩ thì thấy nó không ổn.

Người phụ nữ đó đã thuê nhà ở đây một thời gian, chẳng lẽ chủ nhà không biết cách gì để liên lạc với người ta? Nếu Vi Tuyền muốn trả lại họ, thì cần gì phải chờ họ quay lại mới trả, cứ gọi điện bảo họ đến mà nhận chứ sao?

Dư Khải Lâm, tay chống cằm, ngẫm nghĩ về các hiện tượng, các dấu hiệu. Rõ ràng là Vi Tuyền đã nói dối về một phương diện gì đó, chị ta muốn giấu cô. Đáng chú ý là, đây chỉ là một chuyện nhỏ, sao chị ta phải căng thẳng bất an? Với chị ta, chiếc bông tai đó có ý nghĩa như thế nào?

Một ý nghĩ kì quái bỗng nảy ra trong đầu Dư Khải Lâm: biết đâu, người phụ nữ thuê phòng ấy, trong một tình huống đặc biệt nào đó đã bị rơi bông tai mà chính mình không biết?

Ý nghĩ này khiến Dư Khải Lâm rùng mình, cô lắc đầu thật mạnh, cô muốn xua đuổi ngay cái ý nghĩ ma quái này ra khỏi đầu óc. Cô tự nhủ mình đừng nghĩ lung tung rồ dại, cứ như các tình tiết li kì đầy kịch tính của truyện trinh thám. Khả năng thực tế nhất là, từng có người thuê nhà ở đây, là một phụ nữ hơi đoảng, không biết mình đánh rơi bông tai ở chân giường, chắc đã cho rằng mình đánh rơi mất ở ngoài phố; hoặc là, chị ta có quay lại đây tìm nhưng chủ nhà nói chị ta đã quét dọn sạch sẽ, không thấy bông tai nào cả... Cho nên, khi Vi Tuyền nhìn thấy chiếc bông tai, thì rất bất ngờ. Thế là có thể giải thích được tất cả.

Dư Khải Lâm nhìn đồng hồ, đã 10 giờ rưỡi đêm. Sáng sớm mai phải đi làm, không mất thì giờ nghĩ về chuyện này nữa, cô thay quần áo rồi lên giường nằm ngủ. Thực ra, trực giác đầu tiên của con người khi gặp một sự việc, thường là rất chuẩn. Phải một ít hôm nữa, Dư Khải Lâm mới ý thức được điều này.

CHƯƠNG 4

Dư Khải Lâm làm việc ở công ty thiết kế nội thất, gần chỗ thuê. Thứ hai, cô đi làm, bận rộn suốt cả buổi sáng. Đến trưa, cô gọi Mạnh Hiếu Tuyết cùng ra ngoài ăn cơm. Vừa xuống đến tầng trệt thì chợt nhìn thấy một nam giới đứng chờ ở cửa, cô vội kéo tay Mạnh Hiếu Tuyết đi về hướng ngược lại...

Người ấy là Lê Hân. Anh ta đã nhìn thấy cô bạn gái, bèn rảo bước đến nơi. “Khải Lâm!” Anh ta gọi to.

Dư Khải Lâm phớt lờ, tiếp tục kéo Mạnh Hiếu Tuyết đi nhanh về phía một cửa khác của công ty. Lê Hân chạy lên đứng chắn trước mặt hai cô gái. “Khải Lâm, anh muốn... nói chuyện với em.”

“Giữa chúng ta chẳng còn gì để nói nữa.” Dư Khải Lâm lạnh lùng nói, rồi ngoảnh mặt sang bên.

Lê Hân nói với Mạnh Hiếu Tuyết: “Hiếu Tuyết để tôi nói chuyện riêng với Khải Lâm vài phút, được không?”

Mạnh Hiếu Tuyết chưa kịp bảo sao thì Dư Khải Lâm đã trả lời thay cho cô: “Không được! Bây giờ chúng tôi phải đi ăn cơm. Anh tránh ra.”

Mạnh Hiếu Tuyết “đứng giữa” cũng khó xử, cô nói: “Chị Khải Lâm à, anh Lê Hân đã đến đây rồi thì chị cứ nên nói chuyện với anh ấy. Em đi trước nhé!” Rồi cô bước đi luôn.

Dư Khải Lâm thầm nghĩ, cứ thẳng thắn nói rõ ra bằng hết thì cũng tốt, để tránh không bị Lê Hân làm phiền nữa. Cô khoanh tay trước ngực, nói: “Anh định nói gì thì nói luôn đi, tôi không có nhiều thời gian.”

Lê Hân nhìn xung quanh luôn có người đi qua đi lại, cảm thấy e ngại. “Đứng đây bất tiện, chúng ta tìm chỗ khác yên tĩnh thì hơn.”

Dư Khải Lâm đi về phía cổng, Lê Hân bước theo.

Đi đến một góc tương đối vắng ở tầng trệt của công ty, Dư Khải Lâm nói: “Ta đứng đây nói chuyện.”

“Khải Lâm, sao hôm qua em lại lẳng lẳng bỏ đi? Em biết không, anh đã gọi điện cho em cả trăm lần, còn chạy ra khắp phố tìm nữa... Không có em, anh mất ăn mất ngủ, anh không thể nào yên...”

Dư Khải Lâm lập tức giơ tay làm động tác “chặn lại”: “Nếu anh đến để nói những câu này thì tôi không có thì giờ rồi để nghe!” Nói xong cô định bước đi luôn.

Lê Hân vội đứng chặn trước mặt. “Em đừng đi vội.” Anh ta mím môi, cau mày, “Anh biết anh đã làm chuyện có lỗi với em, làm em tổn thương, nên em muốn chia tay, anh chẳng thể nói gì được nữa. Anh tìm em, anh không có tham vọng muốn em tha thứ hoặc mong em nghĩ lại. Anh chỉ lo, em hậm hực rồi bỏ đi luôn, thì em sẽ bỏ lỡ một vài vấn đề hệ trọng.”

“Anh nghe đây!” Dư Khải Lâm nghiêm nghị nói, “Một là, tôi không hậm hực. Tôi không phải đưa trẻ con lên mười vẫn thích chơi trò ú tim! Hai là, anh đã tự biết tôi và anh chia tay là đương nhiên, thì anh cần phải giữ khoảng cách với tôi. Chuyện của tôi, anh khỏi phải lo!”

“Ừ... anh cũng hiểu là thế. Nhưng anh đến tìm em là vì muốn nhắc em vài việc. Khải Lâm, hiện giờ anh rất lo cho sự an toàn của em, em biết không?”

Dư Khải Lâm liếc nhìn anh ta. “Nói thế là ý gì?”

Lê Hân nói với vẻ lo âu. “Gần đây em không đọc báo à? Thành phố này đã xảy ra vụ án giết người vứt xác, cực đáng sợ. Cảnh sát đã phát hiện một số phần chắt ra từ xác người bị vứt ở đồng rác. Báo chí đoán rằng, nạn nhân có thể là một cô gái ở tỉnh ngoài, sống độc thân. Em có biết anh đang lo lắng chuyện gì không? Hiện nay em rời bỏ anh, đi chỗ khác ở một mình, là rất không đúng lúc.”

Dư Khải Lâm nheo mắt nhìn Lê Hân. “Anh nói với tôi những điều này, chắc không có ý gọi tôi trở về tiếp tục chung sống với anh đấy chứ?”

Lê Hân bức xúc, hai tay vịn vào nhau. “Khải Lâm, anh nói những điều này không phải là dọa dẫm nhằm khuyên em quay lại chung sống. Nhưng tình hình hiện nay không bình thường, ý anh là, em nên trở về,

em cứ ngủ giường, anh ngủ sô pha; như thế, ít ra còn an toàn hơn một mình em ở bên ngoài...”

“Ý anh là, chúng ta tuy đã chia tay nhưng vẫn có thể ở cùng, không can thiệp lẫn nhau, mỗi người một phận. Có phải thế không?”

“Đúng, ý anh là thế. Khải Lâm, anh không có cách nào khác, anh chỉ không muốn chúng ta chia tay rồi nhưng em bị rơi vào tình thế...”

“Đủ rồi đấy, Lê Hân!” Dư Khải Lâm cười nhạt, “Anh đừng nói những câu ấu trĩ nực cười nữa! Anh nghĩ xem, đề nghị của mình có thực tế không? Anh nghĩ tôi sẽ đồng ý phải không?”

Lê Hân mở to mắt. “Ấu trĩ nực cười ư? Khải Lâm, em có thể không chấp nhận đề nghị của anh nhưng anh thật sự không nhận ra nó nực cười ở chỗ nào. Em cho rằng anh nhẹ dạ dễ hoang mang vì nghe tin đồn nhảm à?”

“Tôi đang nghĩ, ngày nào báo chí chẳng đăng đủ thứ chuyện quái gở lạ lùng, thì tôi sẽ nghĩ rằng những chuyện đó đều sẽ xảy ra với mình chắc?”

“Đương nhiên anh cũng biết, đâu phải những chuyện đó tất nhiên sẽ xảy ra, nhưng vấn đề là nếu nó xảy ra, dù xác suất chỉ là một phần vạn? Em không cảm thấy như thế à? Em hiện giờ gần như giống hệt cô gái kia: cũng là đơn thân, cũng là người tỉnh khác đến đây. Điều này rất đáng để em bận tâm đấy!”

Dư Khải Lâm im lặng chốc lát. “Được! Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh đã nhắc nhở. Tôi sẽ chú ý.”

“Hiện giờ em ở đâu?” Lê Hân hỏi.

“Điều này, anh không cần biết.” Dư Khải Lâm hờ hững nói, “Ở một nơi đủ an toàn. Tôi không phải đưa trẻ con! Tôi thừa biết cách tự bảo vệ mình.”

Lê Hân thở dài. “Thôi được, anh mong em hãy giữ gìn, ổn cả.” Ngừng lại giây lát, anh ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Dư Khải Lâm, “Khải Lâm, anh đã từng nói với em nhưng anh vẫn muốn nhắc lại: em là người anh

yêu duy nhất, anh đã có lỗi với em, chỉ là sự u mê đại dột nhất thời của anh.” Thấy Dư Khải Lâm mấp má môi định nói, Lê Hân liền nói tiếp luôn, “Không phải anh muốn em tha thứ cho anh, anh chỉ hi vọng em biết rằng dù chúng ta đã chia tay thì anh vẫn yêu em và không bao giờ từ bỏ em. Em có quyền từ chối anh và anh cũng có quyền lại theo đuổi em; em có thể nghĩ anh là kẻ trơ trẽn nhưng anh quyết không thay đổi ý nghĩ của mình.”

Nói xong, Lê Hân quay người bước đi, để lại một mình Dư Khải Lâm đứng đó sững sờ, ngơ ngác.

CHƯƠNG 5

Buổi chiều, sau khi tan tầm, Dư Khải Lâm vào một quán ăn gần công ty ăn bữa tối. Sau đó cô lững thững dạo quanh mấy phố đi bộ ở khu vực này, chừng nửa giờ sau, cô về đến căn nhà mới thuê.

Vừa lên đến tầng hai, đã nhìn thấy Vi Tuyền đứng trước cửa, có vẻ như đang chờ cô về. Nhìn thấy Dư Khải Lâm, chị ta mỉm cười vui vẻ: “Cô đã về rồi à? Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, chị ạ!” Dư Khải Lâm cười, đáp. “Chị ăn rồi chứ?”

“Ăn rồi.” Vi Tuyền trả lời, thấy cô cầm chìa khóa sắp mở cửa, chị ta vội nói: “Sang bên tôi ngồi chơi, uống trà đã?”

“À...”

“Nào, sang đây!” Vi Tuyền kéo tay Dư Khải Lâm. “Buổi tối ngồi mình chán quá, cô sang đây nói chuyện một lát.”

“... Cũng được.” Dư Khải Lâm đành sang vậy,

Ngồi trên ghế sofa bọc vải hoa, Dư Khải Lâm nhìn khắp căn phòng, bố trí nói chung giống căn phòng cô ở, chỉ khác ở vị trí bày vài thứ đồ đạc.

Vi Tuyền từ bếp bước ra, bưng khay trà gồm hai chén và hai cái hộp sứ hình vuông có nắp đậy.

“Tôi chỉ có trà xanh thôi, cô uống quen không?”

“Không sao, tôi thích uống trà xanh.” Dư Khải Lâm nhìn những cánh trà non mềm mại trong cốc thủy tinh, rồi ngửi làn hương đang nhẹ bay lên, tấm tắc: “Thơm quá!”

“Chẳng giấu gì cô, trà tôi pha là thứ trà thượng hạng! Chỉ khi nào có khách mới pha chứ mình tôi, tôi cũng không nỡ uống.” Vi Tuyền cười.

“Vâng, tôi phải chăm chú thưởng thức mới được!” Cô cúi xuống thổi nhẹ làn hơi nước trà nóng hổi, định nhấp một hớp, thì Vi Tuyền lại nói: “Cô thích cho thêm đường đỏ hay là bơ?”

“Sao?” Dư Khải Lâm ngỡ mình nghe nhầm. “Trà xanh, lại cho thêm đường đỏ... hoặc bơ?”

“Đúng thế! Cô chưa uống thế bao giờ à? Cách uống này do tôi phát minh ra!” Vi Tuyền khẽ nhích cặp lông mày.

Dư Khải Lâm ngờ ngợ nhìn Vi Tuyền, có phải chị ta đang nói đùa không?

Vi Tuyền cười, mở hai cái nắp hộp sứ ra. Đúng là đường đỏ và bơ màu vàng nhạt. Vi Tuyền cầm chiếc thìa kim loại lên, hỏi cô: “Muốn cho thêm thứ nào?”

“Thôi, cảm ơn, cả hai thứ tôi đều không dùng. Cứ thế này uống là được!” Dư Khải Lâm lắc đầu.

“Cứ thử mà xem? Tôi bảo đảm cô sẽ cảm thấy một hương vị kì diệu.”

Có lẽ hôm qua tôi đã được trải nghiệm “hương vị kì diệu” rồi, Dư Khải Lâm nghĩ bụng. Lần này cô không dám chiều ý đối phương nữa.

“Chị Tuyền ạ, tôi không nghĩ trà xanh pha lẫn đường đỏ hay bơ mà uống được! Uống trà xanh, để cảm nhận hương vị nhẹ nhàng man mát, vị hơi đắng đắng mới là đặc trưng của nó. Chứ pha thêm đường hay bơ thì chẳng thành cái hương vị gì cả.” Dư Khải Lâm đành phải nói thật.

Sắc mặt Vi Tuyền có vẻ không vui: “Cô chưa uống thử, sao biết là khó uống?”

“Tôi có thể hình dung hương vị sẽ ra sao.”

Vi Tuyền lắc đầu nói: “Hình dung đâu có thể bằng cảm giác thật về nó? Cứ phải thử đã thì mới có nhận xét khách quan được. Cô nghĩ mà xem, cà phê có thể cho thêm sô-cô-la và bơ, thì tại sao trà xanh lại không thể?”

“Vì trà xanh là đồ uống của phương Đông, nó không phù hợp với các thứ kia.” Dư Khải Lâm nhún vai, nói nửa đùa nửa thật, “Chị Vi Tuyền có thể biến cốc trà xanh thành cốc cà phê mô-cha không?”

“Tôi lại không nghĩ thế, tôi cảm thấy, đối diện với bất cứ thứ gì cũng nên có tinh thần sáng tạo, nếu không thì tiến bộ sao được? Chúng ta cứ

ngắm mà xem, rồi sẽ thấy.”

Dư Khải Lâm bỗng cảm thấy ngán ngẩm, chỉ là uống chén trà, mà mình phải mệt mỏi giải thích nhiều quá thế này, mình đã tỏ rõ thái độ rồi mà chị ta vẫn cứ cố chấp? Nghĩ đến đây, cô nói dứt khoát: “Chị ạ, tôi chỉ uống trà, không cho thêm gì hết, thế thôi!”

“Thế này vậy: tôi thêm đường đỏ, cô thêm bơ.” Thế rồi Vi Tuyền tự tiện xúc một thìa bơ thả vào cốc trà của Dư Khải Lâm, rồi xúc đường đỏ thả vào cốc của mình. “Chúng ta thử xem xem cốc của ai ngon hơn.”

Dư Khải Lâm kinh ngạc há miệng. Quái dị, chị ta dám... dám o ép kiểu này, bất chấp ý kiến của người khác?

Vi Tuyền uống một ngụm trà của mình, rồi tấm tắc: “Chà! Tôi biết ngay mà, rất ngon! Khải Lâm cô uống đi, sẽ ngon lắm đấy!”

Dư Khải Lâm cảm thấy bị chị ta ép buộc, không sao chấp nhận nổi, cô bèn đứng dậy: “Xin lỗi chị Vi Tuyền, tôi hơi mệt, phải về nghỉ ngơi.”

Vi Tuyền sa sầm nét mặt, nhìn cánh cửa phòng bị Dư Khải Lâm khép lại.

Dư Khải Lâm trở về phòng của mình, ném túi xách lên sofa, rồi lên giường nằm, hít thật sâu, rồi từ từ thở ra.

Nhớ lại chuyện vừa rồi, cô bỗng cảm thấy... hình như mình hơi quá đáng. Nhưng... tại sao chị ta lại cố ép người ta như thế? Mời uống trà, nhưng lại ép nhau uống theo sở thích quái dị của mình, uống cái thứ đồ uống ghê cổ... Thế là sao?

Nhưng rồi cô lại nghĩ, có lẽ là do Vi Tuyền quá nhiệt tình. Trong cuộc sống, đôi khi cũng có những người như thế, họ cứ ép người ta phải làm một việc gì đó hoặc cố giúp người ta, họ tự cho rằng mình có ý tốt, nhưng lại quên rằng tôn trọng đối phương cũng là rất quan trọng, nếu không sẽ là gây phiền hà cho đối phương. Có lẽ Vi Tuyền thuộc nhóm người như thế.

Dư Khải Lâm lại nghĩ thêm: Vi Tuyền không đi làm, lui thủi ở nhà một mình suốt ngày thì phát chán, nên mới nghĩ ra các thứ “khẩu vị” kì quái

và chỉ mong “cô bạn mới” đi làm về cùng chia sẻ cái thứ mà chị ta cho là “mỹ vị kì diệu”. Có lẽ vì chị ta kì vọng quá lớn nên mới cố ép nài như vậy. Còn cô, cô lại không “nể mặt nhau”, không chịu nhấp một hụm đã đứng dậy ra về... Rất có thể, uống trà xanh thêm chút bơ cũng không đến nỗi tệ hại như cô tưởng...

Nghĩ đến đây, Dư Khải Lâm cảm thấy hơi hối hận, cô thật sự nghĩ mình vừa nãy đã rất bất lịch sự, có lẽ đã làm cho chị Vi Tuyền bị tổn thương. Cô quyết định, ngày mai, lúc gặp Vi Tuyền, cô sẽ nói lời xin lỗi. Tâm trạng cô bần khoản ngượng ngùng.

Cô lại viết nhật ký như thói quen mọi ngày, sau đó đi tắm. Trở ra, cô lên mạng xem phim, lát sau lơ mơ buồn ngủ, bèn tắt laptop đi ngủ vậy.

Nằm trên giường, Dư Khải Lâm lại nhớ đến sự việc uống trà, rất áy náy, cô trằn trọc hồi lâu không sao ngủ được.

Đêm khuya yên tĩnh. Cô chợt nghe thấy những tiếng động trầm trầm từ vách bên cạnh truyền sang. Lắng nghe... thấy hình như có người đang chạy tại chỗ. Cô cố nghe thật kĩ. Đúng thế, là tiếng giày thể thao giẫm trên sàn gỗ, lúc nhanh lúc chậm, quy luật không rõ mấy, hình như người đó đang thay đổi nhịp chạy. Âm thanh từ vách bên kia truyền sang khá rõ, chứng tỏ hiệu quả cách âm của bức tường không tốt lắm.

Dư Khải Lâm bật di động xem giờ. Lúc này là 11 giờ đêm. Cô thấy khó hiểu: Vi Tuyền lại tập chạy tại chỗ? Rèn luyện thân thể vào lúc khuya khoắt thế này e không đúng lúc.

Đêm hôm yên tĩnh, âm thanh không lớn, không đến nỗi gây tiếng ồn khó chịu, nhưng vẫn làm cho hàng xóm sốt ruột. Dư Khải Lâm chỉ mong tiếng bước chân sớm kết thúc, nhưng cô vẫn phải chịu đựng hơn nửa giờ đồng hồ.

Là tập chạy trước khi đi ngủ à? Dư Khải Lâm thở ra một hơi dài. Bà chủ nhà này có quá nhiều sở thích kì cục.

CHƯƠNG 6

Sáng hôm sau, lúc Dư Khải Lâm ra khỏi nhà, cô đoán Vi Tuyền đã thức dậy rồi, bèn bước sang gõ cửa khe khẽ.

Một lát sau Vi Tuyền mới ra mở cửa, thấy Dư Khải Lâm, chị ta tươi cười:

“Chào cô Khải Lâm!”

“Chào chị Tuyền. Tôi trót đánh thức chị dậy sớm phải không?”

“Không! Tôi đã dậy từ lâu. Cô có việc gì à?”

“... Không có gì. Chị ạ, tôi muốn nói với chị... Tôi xin lỗi chị!” Dư Khải Lâm áy náy nói.

“Về chuyện gì?” Vi Tuyền hình như không hiểu. “Sao cô phải xin lỗi?”

“Về chuyện tối qua. Tôi nghĩ lại, thấy mình rất gàn rất cố chấp... Chị nhiệt tình mời tôi uống trà, mà tôi lại không hiểu điều ấy...”

Vi Tuyền nhìn Dư Khải Lâm hồi lâu, hình như nghĩ mãi mới hiểu ra. Chị ta cười vang: “Thì ra là thế. Tôi cứ ngỡ là chuyện gì! Cô đừng bận tâm, không vấn đề gì mà phải...”

Dư Khải Lâm cũng mỉm cười: “Chị Tuyền, chị không giận thì tốt quá.”

Vi Tuyền tặc lưỡi, vỗ vai Dư Khải Lâm: “Tôi đâu có hẹp hòi như thế. Chúng ta là hàng xóm, lại là bạn nữa, nên thông cảm lẫn nhau chứ!”

“Vâng, chị nói rất đúng.” Dư Khải Lâm mỉm cười. “Thôi, chào chị, tôi đi làm đây!”

“Ừ! À, cô đã ăn sáng chưa? Tôi đang hấp bánh bao, cô cầm vài cái mà ăn.”

“Không cần, chị ạ. Tôi đã mua bánh mì và sữa bò. Vừa ăn xong rồi.” Dư Khải Lâm vẫy tay chào Vi Tuyền và bước xuống cầu thang. “Đi nhé! Bye-bye!”

Vi Tuyền cũng vẫy tay, nhìn theo Dư Khải Lâm. Sau đó quay vào nhà, khép cửa lại.

Vi Tuyền đi vào bếp, tiếp tục làm cái việc lúc nãy đang dở tay: dùng mảnh khăn lau lau sạch các vết máu còn sót, sau đó rửa sạch con dao dính máu.

Bên cạnh cái thớt là chiếc bát to đựng thịt băm, đó là nhân bánh bao còn thừa.

Vi Tuyền mở nắp nồi hấp đang bốc hơi nghi ngút, bên trong có sáu bảy cái bánh bao to, chị ta cầm đũa gắp chúng ra khay.

Chờ cho bánh bớt nóng, Vi Tuyền cầm một cái bánh lên cắn một miếng, từ từ nhấm nháp. Hơn mười giây sau, Vi Tuyền chậm chậm lắc đầu, rồi vứt cái bánh vào thùng rác.

Tiếp đó, chị ta bưng cái bát thịt băm lên, đi vào nhà vệ sinh, đổ đám thịt ấy xuống lỗ cống thoát nước, và xối nước một chậu cho sạch.

Chị ta thở dài thườn thượt, rất thất vọng.

Dư Khải Lâm đến công ty, vừa bước đến bàn làm việc của mình, cô bỗng sững sờ.

Trên bàn có một bó hoa hồng vàng tươi thắm, được bọc rất đẹp, rất tinh tế. Một nữ đồng nghiệp thấy Dư Khải Lâm đến, liền nói với giọng rất ngưỡng mộ: “Dư Khải Lâm, bạn trai của cậu tuyệt quá, sáng sớm đã đưa hoa đến tặng, thật là lãng mạn!”

Dư Khải Lâm mỉm cười, rồi cầm bó hoa lên xem tấm danh thiếp cài ở đó. Cô chỉ thoáng nhìn nhanh rồi lập tức vo tròn tấm danh thiếp.

Số phận của bó hoa là được cắm vào thùng rác của công ty đặt ngoài hành lang.

Đến giờ ăn trưa, sự “gã rắc rối” ấy lại xuất hiện ở cửa chính của công ty, Dư Khải Lâm bèn gọi Mạnh Hiểu Tuyết cùng đi theo lối hành lang thông ra cửa sau.

Hai cô vào một quán ăn nhỏ, Dư Khải Lâm và Mạnh Hiểu Tuyết gọi một đĩa thịt, hai đĩa rau và một bát canh, rồi ngồi trò chuyện chờ nhà hàng bưng ra.

“Tiếc quá đi mất!” Mạnh Hiểu Tuyết lắc đầu, xuýt xoa.

“Tiếc cái gì?” Dư Khải Lâm hỏi.

“Bó hoa hồng vàng. Hoa đẹp là thế mà chị lại dùng nó để trang trí thùng rác.”

Dư Khải Lâm cười nói: “Nếu sớm biết cô thích thì tôi đã tặng cô đem về nhà mà cắm!”

“Thôi ạ! Làm thế tức là em nhận hoa của Lê Hân, như thế còn ra sao nữa?”

Nét cười trên mặt Dư Khải Lâm biến mất. “Này Hiếu Tuyết... từ nay đừng nhắc đến Lê Hân với tôi nữa.”

Mạnh Hiếu Tuyết nhìn Dư Khải Lâm. “Chị và anh ấy sao vậy? Em chỉ hỏi một lần này thôi, và từ nay sẽ không nhắc đến anh ấy nữa.”

Dư Khải Lâm trầm mặc rất lâu. “Anh ta phản bội tôi, dan díu với một cô gái...”

“Em cũng đoán là thế.” Mạnh Hiếu Tuyết tức giận nói, “Bọn đàn ông đều có cái thói lẳng nhăng như thế cả! Sau khi bị lộ tẩy thì lại nói ngon nói ngọt, tìm đủ mọi cách để làm lành, cứu vãn tình thế! Thực ra, ai mà biết liệu có phải bọn họ giả vờ giả vịt hay không?”

Dư Khải Lâm nín lặng không nói gì, dường như những câu nói của Hiếu Tuyết đã đụng chạm đến nỗi đau trong lòng cô.

Mạnh Hiếu Tuyết vốn thẳng tính, nhanh mồm nhanh miệng, hình như cũng nhận ra điều này, bèn vội chuyển sang ý khác, có ý an ủi: “Tuy nhiên, cánh đàn ông cũng có lúc lú lẫn. Nếu anh ấy đã biết lỗi và muốn sửa chữa, cam đoan không tái phạm, thì có thể nghĩ đến tha thứ cho họ một lần. Em cho rằng hành động của anh Lê Hân có vẻ là chân thành muốn sửa chữa sai lầm...”

Dư Khải Lâm lập tức ngắt lời cô: “Hiếu Tuyết đừng nói nữa đi! Cô không biết tình hình cụ thể. Không phải anh ta dan díu với một đứa bình thường, mà là...”

Dư Khải Lâm không nói tiếp được nữa, cô đưa tay lên bưng miệng, vẻ mặt tỏ ra rất khinh bỉ.

Mạnh Hiếu Tuyết cảm thấy có vấn đề sâu xa chi đây, bèn hỏi thăm dò: “Mà là gì?”

Dư Khải Lâm ngoảnh sang bên, hít sâu một hơi. “Thôi, tôi không muốn nói nữa. Hiếu Tuyết cũng đừng hỏi nữa.” Giọng rất dứt khoát, không thể khác.

Mạnh Hiếu Tuyết tuy rất muốn biết thêm, nhưng cũng đành im lặng, không dám gạn hỏi.

Nhà hàng đã bưng các món ra, cả hai xới cơm vào bát rồi bắt đầu ăn.

Đang ăn, Dư Khải Lâm bỗng nhớ ra một điều, bèn hỏi: “Hiếu Tuyết, cô có biết gần đây thành phố này xảy ra vụ án mạng chặt xác không?”

Mạnh Hiếu Tuyết đang nhai miếng thịt, cô suýt nữa mắc nghẹn. Cô cau mày: “Đang ăn cơm, chị Khải Lâm đừng nên nói những chuyện này, được không?”

“Ừ, xin lỗi nhé! Tôi định hỏi cô từ hôm qua, thế rồi bận quá, quên bém đi mất.”

Mạnh Hiếu Tuyết đặt đũa xuống bàn, lấy khăn giấy lau miệng, rồi hỏi: “Sao chị biết tin này? Đọc báo à?”

Dư Khải Lâm lắc đầu: “Không. Hôm qua Lê Hân nói cho tôi biết. Anh ta muốn lấy chuyện đó làm lý do để gọi tôi quay về tiếp tục sống chung với anh ta. Nhưng tôi không tin. Tôi cảm thấy đó là anh ta dọa tôi. Nhưng...chuyện ấy là có thật à?”

Mạnh Hiếu Tuyết cúi đầu nhìn xuống, một lát sau mới ngẩng lên chăm chú nhìn Dư Khải Lâm. “Chị Khải Lâm, thực ra, ngay hôm chị thuê chỗ ở mới, em đã định kể cho chị biết chuyện đó, nhưng lại lo chị sẽ hoảng sợ cho nên chỉ nhắc bóng gió rằng chị phải chú ý vấn đề an toàn.”

“Tức là cô đã biết từ trước rồi?” Dư Khải Lâm ngạc nhiên hỏi, “Sao trước đó tôi lại hoàn toàn không nghe nói gì cả?”

“Em nghe một cô bạn ở chỗ nhà trọ nói thế. Cô ta đến nhà bạn chơi, và đọc thấy tin đó trên báo. Nhưng hình như vụ đó đang bị chính quyền hoặc cảnh sát khống chế, nghe nói, số báo đăng tin đó đã bị thu hồi ngay

trong ngày. Tiếp đó, các thông tin và phản hồi đăng trên mạng cũng bị gỡ xuống hết. Có thể là người ta lo dân chúng hoang mang, sợ hãi, hoặc lo rằng tin đó sẽ ảnh hưởng bất lợi đến hình ảnh của thành phố.”

Dư Khải Lâm đờ ra: “Thảo nào tôi chẳng biết tí gì...” Rồi cô bỗng hỏi gấp: “Nghe nói, nạn nhân là một cô gái tỉnh ngoài, đơn thân. Đúng thế không?”

Mạnh Hiểu Tuyết nghĩ ngợi, rồi đáp: “Em không nghe nói... nhưng rất có thể là như vậy.”

Dư Khải Lâm bưng miệng, nét mặt lộ vẻ sợ hãi.

Mạnh Hiểu Tuyết nói: “Chị Khải Lâm, em nghe nói cảnh sát vẫn chưa bắt được hung thủ, và báo chí thì nói đến khả năng kẻ đó sẽ còn tiếp tục gây án, nhắc nhở mọi người phải cảnh giác, chú ý an toàn. Em cảm thấy... hiện nay chị ở một mình thì mọi người đều rất không yên tâm. Hay là, chị hãy bớt giận, nên nghe Lê Hân, quay về ở cùng anh ấy...”

Dư Khải Lâm lắc đầu, dứt khoát: “Không thể! Nếu thế thì tôi vừa khéo vào tròng của anh ta à? Anh ta kể cho tôi biết chuyện, là nhằm mục đích đó. Tôi đâu có thể để anh ta được việc một cách ngon lành như vậy?”

Mạnh Hiểu Tuyết chăm chú nhìn Dư Khải Lâm, tủm tỉm cười. “Em nhận ra rằng chị vẫn còn yêu anh Lê Hân.”

Con tim Dư Khải Lâm nhói đau như bị kim châm. Nhưng cô lập tức phủ nhận: “Đừng nói linh tinh. Tôi đã nhất quyết chia tay với anh ta, đây hoàn toàn không phải chuyện đùa!”

“Nhưng, tâm tư của con người có thể dần thay đổi theo thời gian, hưởng chi, có một vài người nào đó tuy đáng ghét nhưng khi chị thật sự mất họ rồi thì chị sẽ cảm thấy...”

“Thôi nào, Hiểu Tuyết đừng nói những điều này nữa.” Dư Khải Lâm ngắt lời, giơ bàn tay ra hiệu “chấm dứt”.

Mạnh Hiểu Tuyết nhún vai, rồi nói sang chuyện khác. “Chỗ ở mới của chị thế nào?”

“Chất lượng nhà rất tốt, giá thuê cũng hợp lý.”

“Nhưng... chị vẫn là ở một mình, chứ không như em có bạn ở bên, có thể hỗ trợ lẫn nhau.” Mạnh Hiểu Tuyết hiện đang cùng mấy cô bạn thuê chung một ngôi nhà, so với Dư Khải Lâm thì cô có phần khả quan hơn.

“Thì tôi còn cách nào khác?” Dư Khải Lâm thở dài, trầm ngâm, “Nhưng tôi cũng không hẳn là ở một mình... ít ra cũng có bà chủ nhà ở sát bên cạnh coi như hàng xóm; khi cần thiết vẫn có thể trông nom hỗ trợ nhau.”

“Tức là cô gái già lữ thì tuổi ngoài 40 chưa hề cùng ai, mà chị đã nhắc đến chứ gì?” Mạnh Hiểu Tuyết cố nén để không phì cười. “Chị ta là người thế nào?”

“Cũng được! Rất nhiệt tình, Chỉ hiềm, cách ăn uống thì hơi kì quái, và... đôi khi lại nhiệt tình hơi quá mức.”

Rồi cô kể với Mạnh Hiểu Tuyết mẩu chuyện uống trà tối qua.

“Hả? Chị ta cố tình o ép chị quá đáng thật!” Mạnh Hiểu Tuyết cau mày, “Sao chị ta dám ép buộc người khác nếm cái mùi vị quái gở ấy?”

“Cho qua! Về sau tôi nghĩ lại, thấy rằng chị ta cũng chẳng có ác ý gì, vì coi tôi là bạn nên mới làm thế cũng nên!”

“Kết bạn với hạng người như thế, em không chấp nhận nổi!”

Dư Khải Lâm im lặng một lúc, rồi nói: “À, tôi phát hiện ra chị ta còn có một số thói quen kì cục.”

“Kì cục ra sao?”

“11 giờ rưỡi đêm qua tôi nghe thấy ở bên cạnh phòng có tiếng bước chân chạy, chạy khoảng hơn nửa giờ.”

“Tập chạy trước khi đi ngủ?” Mạnh Hiểu Tuyết há miệng kinh ngạc. “Thế thì sẽ gây hưng phấn thần kinh, còn ngủ nghê gì được?”

“Đúng, tôi cũng nghĩ như vậy. Chẳng có ai tập chạy trước khi đi ngủ cả.”

“Chị không hỏi chị ta tại sao à?”

“Không. Tôi nghĩ đó là việc riêng của họ, chẳng việc gì đến mình.”

“Em không nói là chị phải can thiệp. Nhưng, chị nói là chị ta rất muốn kết bạn với chị chứ gì? Thế thì chị cứ nói với tư cách bạn bè rằng tập chạy trước khi đi ngủ chẳng ích lợi gì, trái lại còn có hại cho sức khỏe. Thế là có thể nói chuyện rất tự nhiên với chị ta.”

“Ừ, Hiểu Tuyết gợi ý rất khéo!” Dư Khải Lâm nói, “Lần sau tôi sẽ nói như vậy với chị ta.”

Mạnh Hiểu Tuyết nhìn các món ăn vẫn còn trên bàn. “Kìa, đang ăn bữa trưa yên ổn, chúng ta lại bàn những chuyện này thì còn ăn uống gì được nữa?”

“Tôi thật đáng trách.” Dư Khải Lâm mỉm cười, “Lần sau tôi sẽ mời cô một bữa rôm rả, đền cô vậy!” Rồi cô gọi phục vụ: “Tôi thanh toán.”

Cả hai rời khỏi quán ăn, lặng lẽ đi trên phố, có đến mấy phút không ai nói câu nào. Hình như mỗi người đều đang nghĩ ngợi gì đó.

Rồi Mạnh Hiểu Tuyết bỗng nhiên nói: “Chị Khải Lâm, em cảm thấy... có lẽ người hàng xóm của chị không giống như mọi người...”

Dư Khải Lâm dừng bước. “Ý cô là gì? Chị ta không giống như mọi người, thì là hạng người gì?”

Mạnh Hiểu Tuyết hơi do dự. “Ý em là, rất có thể chị ta là người... không bình thường lắm.”

“Sao cô lại cho là thế?”

“Cứ nghĩ mà xem, chị ta tuổi ngoài 40 không chồng; thích những khẩu vị kì quái, lại còn ép người khác nếm thử; tập chạy lúc đêm khuya... Những sự việc này hơi không bình thường.”

Dư Khải Lâm ngẫm nghĩ, rồi nói: “Tôi cho rằng... chưa đến nỗi nghiêm trọng như cô nói. Tôi chưa cảm thấy chị ta quái dị đến mức không bình thường.”

“Dù sao em cũng cứ nhắc chị một điều: những cô gái già độc thân thường có khuynh hướng gàn dở, rất dễ xuất hiện những hành vi cực đoan. Nếu chị không đụng đến đối phương thì còn tạm được, nhưng nếu có ngày chị làm phật ý họ thì coi chừng họ sẽ làm những chuyện hoàn

toàn không thể ngờ nổi!”

Dư Khải Lâm chợt nhớ đến hôm đầu tiên, khi cô đến hỏi thuê nhà, Vi Tuyền lạnh như băng đối đáp với đôi nam nữ kia, nhưng lúc gặp cô thì Vi Tuyền lại hết sức nhiệt tình; hai thái độ trước sau biến đổi khác hẳn. Cô bỗng cảm thấy bất an: “Hiểu Tuyết đừng nói thế, tôi nghe mà phát sợ.”

Mạnh Hiểu Tuyết hơi khó xử. “Chị Khải Lâm, thực ra em cũng biết hiện nay chị ở một mình, lại coi người chủ nhà ấy là hàng xóm... Lẽ ra em không nên nói những điều ấy rồi làm cho chị khó chịu. Nhưng... cảm giác của em đúng là như thế. Chị không biết à: trực giác của em luôn chính xác hơn hẳn nhiều người.”

“Được! Tạm đừng nói đến nữa.” Dư Khải Lâm không muốn tiếp tục đề tài này. “Được! Tôi sẽ chú ý.”

CHƯƠNG 7

Theo con mắt của Dư Khải Lâm thì sinh hoạt hàng ngày của Vi Tuyền tương đối tẻ nhạt, nhưng thực ra thì không hẳn là thế, chị ta vẫn có những “thú vui” của riêng mình.

Ngay lúc này, Vi Tuyền đã bắt đầu tìm “thú vui”.

Vừa ê a hát mấy câu hát tự biên, vừa thông thả mở ngăn kéo lấy ra chùm chìa khóa, xỏ vào ngón trỏ quay leng keng, rồi đi ra khỏi căn hộ của mình.

Bước ra chỗ lối đi, Vi Tuyền đứng lại, nhìn ngó bốn phía xung quanh, không thấy bóng ai, chị ta bước lại cửa phòng của Dư Khải Lâm, tra chìa khóa vào ổ rồi mở cửa ra.

Bước vào phòng. Nhẹ tay đóng khít cửa lại.

Giờ phút khoái trá nhất trong một ngày đã đến: thỏa sức dòm dò những bí mật riêng tư của khách thuê nhà!

Trước hết, chị ta bước đến trước tủ quần áo, mở cửa tủ, ngắm nghía các thứ áo quần trong đó.

À, mấy thứ quần áo này rất bình thường chẳng có gì đặc sắc. Chị ta khẽ lắc đầu, có vẻ hơi thất vọng. Nhưng rồi các thứ nội y đã khiến chị ta chú ý, hào hứng hẳn lên.

Cô gái này tỏ ra rất có con mắt thẩm mỹ đối với nội y! Vi Tuyền nghĩ bụng. Đúng, bộ đồ nội y đăng-ten màu tím nhạt này rất hợp ý mình, sao mình không thử một chút nhỉ?

Chị ta cởi hết quần áo trên người ném xuống sàn, người không mảnh vải, không sao, có gì mà xấu hổ? Rồi chị ta lấy đồ lót của cô khách thuê nhà mặc vào, cúi xuống ngắm nghía, rất hài lòng, và còn đi quanh trong phòng mấy vòng.

Hơn mười phút sau, Vi Tuyền mới cởi chúng ra, về tiệc nuôi, rồi lại đặt chúng vào chỗ cũ. Sau đó, chị ta lại ướm thử một bộ đồ ngủ bằng

lạ...

Sau hơn nửa giờ đồng hồ, Vi Tuyền mới đóng tủ áo lại, và rất tin rằng mình đã rất thận trọng đặt các thứ áo quần vào đúng vị trí cũ rồi, dù thám tử Sherlock Holmes cũng khó mà phát hiện ra chúng đã từng bị đụng vào.

Tiếp theo, tiết mục thứ hai.

Vi Tuyền đi đến trước cái bàn, ngăn kéo không khóa, chị ta kéo ngăn kéo ra. Vốn dĩ chỉ muốn tìm một vài vật nhỏ nhỏ liên quan đến đời sống riêng tư của chủ nhân, từ đó suy ra những chi tiết trong sinh hoạt, rồi liên tưởng đến những tình tiết lạ lùng liên quan đến chúng. Nhưng chị ta mừng rỡ vì phát hiện ra cuốn nhật ký nằm trong ngăn kéo! Quá tốt! Nó chẳng khác gì món quà rất lý thú đối với một kẻ thích dòm dỏ.

Vi Tuyền lật mở ra luôn, vồ vập phấn khích cứ như con nghiện vớ được một liều methamphetamine[1] thượng hạng.

[1]. Methamphetamine: Ma túy đá.

Lật vài trang xem, Vi Tuyền cảm thấy thất vọng. Chị ta đang hình dung mình sẽ nhâm nhi từ từ như đọc một cuốn truyện dài, nào ngờ đây lại là cuốn nhật ký mới, mới viết có hai lần - tức là bắt đầu viết từ hôm thuê nhà này.

Chị ta tất nhiên không biết rằng: vì muốn “quên hẳn” anh chàng Lê Hân, Dư Khải Lâm đã đốt bỏ cuốn nhật ký cũ ghi chép bao nỗi niềm.

Dù không được như “mong đợi”, thì Vi Tuyền vẫn rất khoái trá đối với hai lần viết nhật ký này của Dư Khải Lâm.

“Ngày 28 tháng 5.

... Hôm nay, thật kì lạ không tưởng tượng nổi, tôi thuê được căn hộ ở trung tâm thành phố mà giá chỉ có 1.500 tệ (một tháng). Suôn sẻ thuận lợi không ngờ, trước đó tôi cứ tưởng mình sẽ phải vào khách sạn ở tạm...

Căn phòng rất tốt, sáng sủa, sạch sẽ, buổi tối cũng rất yên tĩnh. Chị chủ nhà rất tốt bụng, rất nhiệt tình. Chị ấy mời tôi ăn cơm khoai tây xào

lòng non... hương vị hơi kì quái, nhưng tôi vẫn rất cảm kích. Chị ấy nói muốn kết bạn với tôi. Còn tôi, đương nhiên cũng mong được như thế. Tôi, một cô gái tỉnh ngoài, độc thân, ở một mình, có được một hàng xóm làm bạn thì quá tốt...”

Đọc đến đây, khuôn mặt Vi Tuyền rạng rỡ hẳn lên, chị ta rất hài lòng. Bây giờ lại đọc tiếp.

“Ngày 29 tháng 5.

... Hôm nay anh ta đến tìm tôi, bịa ra một lý do hảo huyền hết mức, muốn tôi trở về tiếp tục ở cùng anh ta, thật trơ trẽn vô liêm sỉ. Giờ đây hễ nhìn thấy anh ta, tôi thấy ghê tởm. Dám đưa ra cái yêu cầu ấy, thật là nực cười...”

Đọc đoạn này, Vi Tuyền không hiểu ý là gì, chỉ đoán là chuyện vương mắc tình cảm giữa đôi trai gái. Chị ta lại đọc tiếp.

“... Tôi cảm thấy kinh ngạc, tại sao chị Vi Tuyền lại ép tôi uống cái thứ nước trà quái dị ấy, tuy nhiên, tôi nghĩ chị ta chỉ là quá nhiệt tình mà thôi. Còn tôi, tôi lại tỏ ra không thể chấp nhận, lạnh lùng ra về. Giờ đây nhớ lại tôi cảm thấy mình thật quá đáng. Tôi không biết mình có làm chị Vi Tuyền tổn thương không, ngày mai tôi sẽ chân thành xin lỗi chị ấy. Mong sao chị Vi Tuyền không giận tôi...”

“Chà, con bé đáng thương.” Vi Tuyền lẩm bẩm, nét mặt tỏ ra ái ngại. Rồi chị ta gập cuốn nhật ký lại, đặt vào đúng chỗ cũ.

Vi Tuyền thở phào, cảm thấy rất hài lòng, thỏa thuê. Vi Tuyền chỉ muốn nháy múa cho sướng nhưng lại lo sẽ làm đổ vỡ các thứ ở đây, nên không dám.

À, vẫn còn một việc rất quan trọng, mình phải kiểm tra xem sao.

Vi Tuyền đi vào nhà vệ sinh, bật đèn lên. Chị ta bước lại gần tấm gương to treo bên cạnh bộ vòi hoa sen, gần như gí sát mặt vào, quan sát rất kĩ... rồi gật đầu hài lòng.

Rất tốt, không ai có thể nhận ra điều gì bất thường.

CHƯƠNG 8

Ngày trước Dư Khải Lâm luôn mong được tan tầm sớm một chút, nhưng hôm nay, lần đầu tiên, cô muốn nán lại công ty lâu một chút.

Cuộc chuyện trò lúc trưa với Mạnh Hiểu Tuyết khiến cô thấy sợ thật sự, thậm chí cảm thấy hối hận vì đã ra ngoài ở một mình. Cũng vì thế cô càng hận Lê Hân, nếu không tại anh ta làm cái chuyện bẩn thỉu kia thì cô đâu phải lâm vào tình cảnh như thế này?

Lúc tan tầm, Mạnh Hiểu Tuyết sắp ra về, Dư Khải Lâm không nén nổi nữa, gọi cô nán lại.

“Hiểu Tuyết, tối nay... cô đến ngủ cùng tôi được không?” Cô ngượng nghịu hỏi.

Mạnh Hiểu Tuyết sửng sốt nhưng lập tức hiểu ra: “Có phải chị Khải Lâm thấy sợ, sau câu chuyện nói lúc trưa không?”

Không thể giả bộ cứng rắn, Dư Khải Lâm gật đầu.

Mạnh Hiểu Tuyết nghĩ ngợi: “Đến ở với chị một đêm thì được, nhưng không thể là cách lâu dài đêm nào cũng đến ngủ với chị, đúng không?”

“Tôi không đòi cô đêm nào cũng đến với tôi. Nhưng hôm nay vừa nói về cái chuyện kia, tôi thấy rất sợ hãi. Chắc sau vài hôm nữa sẽ đỡ hơn.”

Mạnh Hiểu Tuyết thở dài: “Chị tội gì phải khổ thế? Anh Lê Hân muốn bảo vệ chị thì chị không chịu, nhưng lại gọi em đến ở cùng...”

“Thôi nào, tôi đã nói rồi, đừng nhắc đến anh ta nữa.” Dư Khải Lâm buồn bực, “Cô nói đi, cô có đến với tôi không?”

“Có! Có đến! Tối nay em sẽ thắp tùng chị tất tần tật nhưng với điều kiện chị phải chiêu đãi em một chiều bít tết.”

“Đồ quý sứ, coi chừng sẽ chết nghẹn đấy!” Dư Khải Lâm trách vui và nở nụ cười rạng rỡ.

Hai người vào hiệu ăn Tây dùng bữa thỏa thuê, sau đó đi dạo trung tâm thương mại mới khai trương. Cả hai mua được vài thứ quần áo,

Mạnh Hiếu Tuyết còn mua một cái mũ rất đẹp nữa. Hai người đều vui vẻ nhẹ nhõm, cảm giác sợ hãi trong Dư Khải Lâm đã dần bị xua tan.

Khi họ về đến căn hộ ở thuê thì đã hơn 9 giờ tối.

Mạnh Hiếu Tuyết đi một lượt nhìn ngó căn phòng, nói: “Căn hộ này rất hay, sạch sẽ, và cũng thanh tĩnh. 1.500 tệ là rẻ đấy!”

“Tiếc rằng nó chỉ có một phòng. Chứ nếu rộng rãi thoáng đãng như chỗ cô thuê, thì ở đây có thể thuê chung.”

“Thuê chung ở chung cũng có nhiều cái dở.” Mạnh Hiếu Tuyết ngồi xuống sofa, vắt chân chữ ngũ. “Ví dụ, dùng chung vệ sinh toa-lét, khi người này đang muốn đi vệ sinh thì trong đó lại đang có người dùng, rất gay đấy!”

Dư Khải Lâm rót cốc nước bưng đến đưa cho Mạnh Hiếu Tuyết. “Hiện giờ tôi ít nghĩ về những chuyện này, điều quan trọng nhất là vấn đề an toàn.”

“Đúng thế, ở một mình, đêm đến, nghĩ mà rùng mình.” Mạnh Hiếu Tuyết uống một hớp nước rồi đặt cốc nước xuống bàn.

Cả hai ngồi trò chuyện một lúc, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa. “Muộn thế này, ai đến tìm chị à?” Mạnh Hiếu Tuyết hỏi.

“Còn ai vào đây nữa? Chị chủ nhà!” Dư Khải Lâm khẽ nói, “Lần này cô có thể gặp chị ta!” Rồi cô đứng lên, ra mở cửa.

Quả nhiên, Vi Tuyền đang đứng cửa, tay lại bưng một cái khay đựng một món ăn rán vàng óng ánh, tươi cười nói với Dư Khải Lâm: “Khải Lâm hôm nay về muộn thế? Nhìn này, tôi rán một ít bánh, cầm sang để cô nếm thử.”

“Kìa, chị Vi Tuyền, thế này thì ngại quá... cứ ăn mãi các món của chị.”

“Đừng khách sáo, chúng ta là hàng xóm lại là bạn mà!” Vi Tuyền đưa cái khay cho Dư Khải Lâm, “Tôi chưa rõ cô ăn có quen không.”

Dư Khải Lâm nói xã giao một câu nhưng cũng không từ chối, đón lấy cái khay. “Thế thì xin cảm ơn chị Tuyền. Chị vào ngồi chơi đã?”

“Được! Tôi cả ngày ngồi nhà chán quá, cũng muốn trò chuyện với cô một lúc...” Vi Tuyền vừa nói vừa bước vào, chợt nhìn thấy Mạnh Hiếu Tuyết ngồi trên ghế, thì nét cười trên mặt chị ta bỗng biến mất, vẻ mặt cứng đờ.

“Thì ra cô đang có khách?” Chị ta lạnh lùng buông ra một câu và nhìn Mạnh Hiếu Tuyết.

Dư Khải Lâm vội giới thiệu: “Vâng. Cô ấy là Mạnh Hiếu Tuyết, đồng nghiệp ở công ty tôi.”

Mạnh Hiếu Tuyết đứng dậy, chủ động chìa tay ra: “Chào chị Vi Tuyền.”

Vi Tuyền quan sát Mạnh Hiếu Tuyết, rồi lại nhìn bàn tay đang chìa ra, lát sau mới đưa tay ra khẽ chạm vào bàn tay Mạnh Hiếu Tuyết rồi thu về ngay.

Dư Khải Lâm nói: “Chị ngồi đi, tôi rót nước cho chị.”

“Khỏi cần.” Vi Tuyền hờ hững nói, “Cô đang có bạn đến chơi, tôi không làm phiền nữa.”

“Không sao, chị Vi Tuyền ạ, chúng tôi chẳng có chuyện gì cần bàn bạc, chị cứ ngồi nói chuyện cũng được.”

“Để hôm khác.” Vi Tuyền xua tay rồi quay người bước ra khỏi phòng.

Dư Khải Lâm bưng khay bánh rán đứng nguyên tại chỗ, rồi quay lại, ngẩn ra nhìn Mạnh Hiếu Tuyết.

Mạnh Hiếu Tuyết đã ngồi trở lại ghế, đưa tay lên che miệng, lắc đầu, rồi phì cười “thật khó tin” cái chuyện vừa rồi.

Dư Khải Lâm đặt khay bánh lên bàn rồi ngồi xuống bên cô bạn, lúng túng nói: “Tôi thật không ngờ chị ta lại như vậy.”

“Chị ta thế là ý gì?”

“Tôi cũng chịu không hiểu.”

“Chị ta đang tươi cười bước vào để trò chuyện với chị, nhưng thái độ bỗng nhiên khác hẳn sau khi nhìn thấy em...” Mạnh Hiếu Tuyết ngẫm nghĩ. “Thái độ ấy là đối với em.”

“Nhưng, đâu có thể như vậy?” Dư Khải Lâm cảm thấy rất khó hiểu. “Chị ta không quen cô, thì chẳng có lý do gì để không ưa cô, bài xích cô cả.”

Mạnh Hiểu Tuyết chăm chú nhìn Dư Khải Lâm. “Lúc trưa em đã phân tích với chị rồi, có thể là chị ta hơi không bình thường, bây giờ xem ra đúng là như thế. Tâm lý và cách nghĩ của những con người kiểu này khác với người bình thường, chúng ta không thể phán đoán các hành vi của họ như đối với những người bình thường.”

“Vậy cô cho rằng chị ta là thế nào?”

Mạnh Hiểu Tuyết cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, rồi mới nói: “Em cho rằng cái lối xử sự vừa rồi của chị ta giống như của một ả đang ghen!”

“Gì cơ?” Dư Khải Lâm cảm thấy không biết nên khóc hay cười đây? “Ghen? Chúng ta là hai phụ nữ, chị ta ghen cái gì chứ?”

Mạnh Hiểu Tuyết xua tay. “Không phải cái chuyện đó. Ý em là, một cô gái già ru rú xó nhà, tính cách cô độc, lập dị, sẽ rất gàn dở khi nhìn nhận các sự việc. Ví dụ, chị ta chỉ muốn là bạn duy nhất của chị, và không muốn chị kết giao với người khác; nếu chị có bạn bè thì chị ta sẽ tức giận.”

Nghe Mạnh Hiểu Tuyết nói thế, Dư Khải Lâm lại nhớ đến hôm đầu tiên đến thuê nhà, Vi Tuyền nói mình ít có cơ hội tiếp xúc với mọi người, và mong được làm bạn tốt với cô. Lúc ấy Dư Khải Lâm cũng nói theo ý đó, rằng mình cũng có cảm giác cô đơn và muốn có bầu bạn... Chà chà! Thế thì, lúc này nhìn thấy cô và Mạnh Hiểu Tuyết gẩn bó, chị ta sẽ cho rằng đây là hành vi “phản bội chị ta”?

Cô nghệt ra một lúc, rồi lẩm bẩm: “Thế thì... đúng là có khả năng như Hiểu Tuyết nói.”

“Nếu đúng là thế, thì tốt nhất là chị nên giữ khoảng cách với chị ta!” Mạnh Hiểu Tuyết nghiêm túc nói, “Đối với hạng người có tính cách quái dị, thất thường đủ bề, thì chúng ta chỉ có thể kính nhi viễn chi!”

1. Kính nhi viễn chi: Thành ngữ trong Luận Ngữ (Khổng Tử) về cách ứng xử với quý thần; người đời sau vận dụng với ngụ ý “biết vậy, và tốt nhất là nên tránh xa”.

Dư Khải Lâm nhìn khay bánh rán, băn khoăn khó xử: “Nhưng, không phải tôi chủ động tiếp xúc với chị ta. Cô xem, thỉnh thoảng chị ta lại đưa sang chút đồ ăn, bánh trái bảo tôi ăn thử. Nếu tôi không nhận thì chị ta lại cho rằng tôi chê, nhưng nếu nhận thì có nghĩa là quan hệ với chị ta sẽ càng gần hơn...”

Mạnh Hiểu Tuyết cũng nhìn khay bánh rán vàng ươm, rồi bật cười. “Chẳng rõ bánh trái lần này sẽ là hương vị gì đây?”

Dư Khải Lâm nói: “Hay là chúng ta cứ thử ăn xem sao?”

Mạnh Hiểu Tuyết nhìn Dư Khải Lâm mấy giây, cố nhịn cười: “Được! Em cũng hơi tò mò rồi đây!”

Dư Khải Lâm cầm hai cái bánh lên, đưa cho Mạnh Hiểu Tuyết một cái. Cả hai nhìn bánh trong tay... rồi cắn một miếng.

Mạnh Hiểu Tuyết từ từ nhắm nháp. “Em cảm thấy... hương vị cũng được, không đến nỗi quá khó ăn.”

“Ừ, đúng thế!” Dư Khải Lâm nói, “So với món cơm khoai tây xào lòng non và thứ trà xanh cho thêm bơ thì món bánh này được coi là bình thường không vấn đề gì.”

“Nhưng rán nhiều mỡ quá, ăn hơi ngấy.” Mạnh Hiểu Tuyết lại cắn miếng nữa, và nhìn thấy nhân bánh rán. “Và... mùi vị nhân thịt thì hơi lạ, em không nhận ra là thịt gì.”

“Ừ... thịt hơi tanh tanh.” Dư Khải Lâm nói, “Có thể là thịt dê.”

“Không giống.” Mạnh Hiểu Tuyết lắc đầu. “Màu thịt dê không đỏ như thế này. Nếu nói là thịt dê thì vị của nó không đúng.”

Lúc này Dư Khải Lâm đã thôi không ăn nữa.

Mạnh Hiểu Tuyết nói: “Thịt này... có vẻ không được tươi.”

“Tôi cũng chịu không biết.”

“Thôi đừng ăn nữa!” Mạnh Hiếu Tuyết đặt cái bánh vào khay. “Dù thịt có vấn đề hay không, em cũng chẳng thấy dễ chịu gì.”

Dư Khải Lâm bần khoản nhìn khay bánh vẫn đầy ắp: “Còn nhiều quá, ta nên thế nào nhỉ?”

Mạnh Hiếu Tuyết nói: “Đồ đi cho gọn, cái thứ bánh nhí nhố nhân thịt không rõ nguồn gốc, ăn vào nhất định sẽ sinh chuyện.” Cô bung khay bánh lên bước đến bên thùng rác, giẫm vào cái lầy cho nắp bật lên rồi trút tất cả vào.

“Ơ kìa...” Dư Khải Lâm cảm thấy không ổn nào, vì dù sao cũng là thiện chí của chị hàng xóm nhưng không kịp nữa, Mạnh Hiếu Tuyết đã đổ bỏ thì cũng đành vậy.

Mạnh Hiếu Tuyết chìa bàn tay dính nhớp mỡ ra. “Em vào đi tắm đã!”

“Ừ!” Dư Khải Lâm đứng lên, “Tôi tìm cho cô cái váy ngủ nhé!”

Rồi cô lấy ra chiếc váy màu hồng. Mạnh Hiếu Tuyết cầm lấy, rồi đi vào toa-lét.

CHƯƠNG 9

Vi Tuyền trở về phòng mình, ngồi lên sô pha, hai tay bắt chéo, sắc mặt đầy vẻ hậm hực.

Mấy phút sau, chị ta cầm cái điều khiển lên bật ti vi. Một MC đứng tuổi, người hom hem đang dẫn chương trình giải trí, nhìn mà phát ón. Thực ra chương trình chẳng vấn đề gì, nhưng lúc này Vi Tuyền đang chán ghét tất cả mọi thứ. Hừ, chẳng thèm xem nữa, chị ta ấn nút OFF thật mạnh, tắt luôn, rồi ném cái điều khiển sang bên.

Chị ta đã sắp đặt ổn cả nhưng lại bị kẻ kia phá ngang, tức tối nhưng không biết trút giận vào đâu, ầm ức, bức xúc hết cỡ.

Vi Tuyền bỗng nghĩ đến một vấn đề: con bé kia chỉ đến chơi một lúc, hay là đêm nay nó ngủ lại bên đó? Hai đứa có thân thiết với nhau không? Con bé Khải Lâm nói rằng nó không có bạn bè - nói thế là bỡn cợt Vi Tuyền này?

Càng nghĩ càng tức, Vi Tuyền nghiêng răng ken két, ngọn lửa giận bốc lên rần rật nóng ran.

Mình phải xác định chuyện này. Vi Tuyền nghĩ vậy, rồi đi vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh của căn hộ bên này và nhà vệ sinh của căn hộ cho thuê chỉ cách nhau một tấm vách ngăn. Ngôi nhà này ban đầu không thiết kế như vậy, nhưng Vi Tuyền đã cho cải tạo lại.

Đây là một bí mật đặc biệt của riêng chị ta, chứ mọi khách thuê nhà đều không biết gì hết.

Vi Tuyền bước đến “bức vách ranh giới” có kê chiếc tủ áp tường, nhắc các vật “nguy trang” đặt trong tủ gồm các loại chai lọ dầu gội, sữa tắm... đặt sang bên, lộ ra một tấm kính trắng được chặn bởi một mảnh ván.

Từ đây nhìn qua tấm kính trắng có thể thấy rõ toàn bộ toa-lét bên phía Dư Khải Lâm thuê; còn ở bên đó thì chỉ là một tấm gương to.

Đây là tấm kính một chiều đặc biệt, nó chứng kiến vô số lần nhìn trộm rất bí ối của Vi Tuyền.

Gần như tối nào cũng vậy, hết như xem phim, Vi Tuyền đều đứng bên này rình mò, quan sát từng động tác, cử chỉ của người vào trong nhà vệ sinh bên kia, để tận hưởng sự thỏa mãn vô lối và khoái cảm bệnh hoạn của mình.

Mấy tối vừa qua, các động tác tằm tấp của Dư Khải Lâm chỉ có vậy, Vi Tuyền xem đã nhàm rồi, tối nay sẽ có thứ mới.

Vi Tuyền mong đêm nay Mạnh Hiểu Tuyết sẽ ở lại với Dư Khải Lâm.

Và chị ta đã không phải thất vọng.

Hơn mười phút sau, Mạnh Hiểu Tuyết cầm chiếc váy hồng bước vào nhà vệ sinh.

Vi Tuyền phấn chấn hẳn lên, nhịp thở cũng gấp gáp.

Mình phải xem xem con bé kia có sở thích gì đặc biệt không. Hãy phô diễn cả ra, không một mảnh vải, nào, làm đi!

Vi Tuyền chăm chú nhìn. Mạnh Hiểu Tuyết cởi hết quần áo, hiện ra một thân hình trẻ trung và gợi cảm. Cô bước đến bên vòi hoa sen, mở van nước, làn nước nhỏ li ti phun ra xối xả. Rồi cô điều chỉnh nhiệt độ thích hợp.

Mạnh Hiểu Tuyết đứng dưới vòi phun, nhắm mắt lại. Làn nước ấm áp xối từ đỉnh đầu chảy xuống, phun khắp thân thể. Mười ngón tay cô vuốt mái tóc dài xõa xuống hai vai, cô đưa tay lên xoa mặt, vuốt nước dính ngoài mắt, sau đó cô cầm chai dầu gội đầu xinh xắn ở trên giá dốc một ít ra lòng bàn tay rồi phết lên đầu. Gội đầu.

Vi Tuyền nhìn mấy phút, và hơi thất vọng - con bé này tắm gội đơn điệu nhạt nhẽo, chẳng có pha nào lý thú như chị ta mong đợi. Làn hơi nước bên đó dần dày đặc, mờ ảo, chẳng thể nhìn rõ nữa. Nhưng Vi Tuyền chưa định dừng lại, chị ta gí sát mặt vào mảnh kính, cứ như quyết ý phải xem bằng được một vài màn diễn hay ho.

Bỗng nhiên, hình như Mạnh Hiểu Tuyết chợt cảm nhận ra một điều gì đó, giật mình, áp hai tay che thân thể, sợ hãi nhìn quanh.

Vi Tuyền cũng hết sức kinh ngạc. Chị ta đã nhìn trộm kiểu này vô số lần mà chưa từng bị ai phát hiện ra, nhưng với bộ dạng của Mạnh Hiểu Tuyết thể hiện lúc này thì hình như cô ta đã nhận ra điều gì đó...

Chẳng lẽ... con bé này đã phát hiện ra “bí mật” của mình? Vi Tuyền lùi lại một bước. Không thể! Nó phát hiện sao nổi?

Dù tim đang đập như trống trận, Vi Tuyền vẫn tiếp tục quan sát cảnh tượng bên kia tấm kính đặc biệt, tâm trạng căng thẳng dần lắng xuống. Mạnh Hiểu Tuyết nhìn khắp xung quanh nhưng có vẻ như cô ta không phát hiện thấy điều gì lạ, tuy nhiên, rõ ràng là cô ta có cảm nhận gì đó, khóa nước lại, vội vã mặc chiếc váy ngủ vào rồi ra khỏi nhà vệ sinh.

Vi Tuyền lập tức chèn các chai dầu gội, sữa tắm... vào chỗ cũ, che tấm kính lại, sau đó khép cửa tủ.

Dư Khải Lâm đang ngồi trên sofa đọc tạp chí, rất kinh ngạc khi thấy Mạnh Hiểu Tuyết từ nhà vệ sinh hoảng hốt chạy ra. “Cô sao thế?”

Mạnh Hiểu Tuyết ngồi xuống bên cạnh Dư Khải Lâm, sắc mặt nhợt nhạt, thở gấp. Hồi lâu sau mới nói được một câu: “Vừa nãy... em có cảm giác... hình như có người trong nhà vệ sinh...”

Câu này khiến Dư Khải Lâm sợ phát run, sống lưng lạnh toát. “Gì cơ?” Cô gập cuốn tạp chí lại, kinh hãi, đưa tay bưng miệng.

“Em đang tắm, bỗng cảm thấy có một ánh mắt... có ai đó đang nhìn trộm.”

Dư Khải Lâm sợ hãi, người co rúm. “Cô nhìn thấy kẻ đang nhìn trộm à? Nó đứng ở đâu?”

“Không... nhưng em cảm giác rằng đúng là có chuyện đó.”

Dư Khải Lâm ngờ ngợ nhìn cô bạn. “Cảm giác? Có đáng tin không?”

Mạnh Hiểu Tuyết nói luôn: “Đương nhiên là đáng tin! Em từng nói với chị rồi: trực giác của em nhạy bén hơn hẳn mọi người khác, điều này em đã biết từ lâu!”

Dư Khải Lâm hơi do dự: “Chúng ta cùng vào nhà vệ sinh xem sao!”

Mạnh Hiếu Tuyết nuốt nước bọt, mạnh dạn gạt đầu.

Hai người khoác tay nhau, rón rén, từ từ bước đến cửa nhà vệ sinh, mở cửa ra. Không gian chật hẹp, dễ dàng nhìn khắp mọi chỗ. Dư Khải Lâm nhìn lên ô thông gió nho nhỏ, lúc này bên ngoài tối đen. “Nếu có kẻ nhìn trộm thì chỉ có thể nhòm qua cái ô cửa kia, nhưng đây là tầng hai, ai có thể trèo lên cao thế này mà nhòm ngó?”

Mạnh Hiếu Tuyết không thể nói gì, cô chỉ biết mím môi thật chặt.

“Hiếu Tuyết, có phải cô cảm nhận nhầm không?” Dư Khải Lâm hỏi.

Mạnh Hiếu Tuyết đứng đậy vẫn cảnh giác, nhưng cảm giác lúc nãy đã tiêu tan. Cô thở phào, kéo tay Dư Khải Lâm: “Chúng ta quay ra thôi.”

Cả hai lại ngồi xuống ghế, Mạnh Hiếu Tuyết nhìn vào mắt Dư Khải Lâm. “Chị Khải Lâm nghe em nói đã, hồi em 8 tuổi, có một hôm vào lúc sẩm tối đang cùng mấy đứa bạn nô đùa ngoài sân, em đang rất vui, nhưng bỗng cảm thấy rất bức bối khó chịu rồi khóc òa lên. Mẹ em tưởng em bị bọn bạn bắt nạt bèn chạy ra can thiệp. Chúng nó kể cả em đều ngớ ra, không hiểu là chuyện gì. Mọi người càng khuyên nhủ em thì em càng khóc mãi không thôi... Nửa giờ sau, mẹ em nhận được tin báo từ cảnh sát, rằng cha em ngồi tắc xi, chiếc tắc xi ấy đâm vào một xe buýt, cha em tử vong ngay tại chỗ...”

Nói đến đây, đôi mắt Mạnh Hiếu Tuyết nhòa lệ. Dư Khải Lâm vừa kinh ngạc vừa buồn rầu, không biết nói sao, chỉ ôm vai, vỗ về cô bạn.

Mạnh Hiếu Tuyết hít một hơi thật sâu, lau nước mắt. “Đó là chuyện hơn mười năm về trước. Em nói ra không vì muốn chị phải buồn lây, em chỉ muốn chị biết rằng: trực giác của em nhạy bén và chính xác, là có căn cứ.”

Dư Khải Lâm xúc động nói: “Ngày trước tôi cũng từng xem phim hoặc đọc sách nói về điều này, nào ngờ lại là chuyện có thật trong thực tế.”

“Và nó từng xảy ra với chính em, không chỉ một lần!” Mạnh Hiếu Tuyết nói, “Đương nhiên, không nhất thiết là sẽ có người chết. Đôi khi

chỉ là phát hiện về một chuyện nhỏ nào đó, ví dụ, bị lạc đường, nên chọn lối đi nào để quay ra... Có thể nói là em có giác quan thứ sáu tương đối mạnh, cho nên có thể cảm nhận được các sự việc mà người khác không thể nhận ra.”

“Ví dụ, vừa nãy cô cảm thấy có ánh mắt nào đó đang theo dõi mình, đó là thể hiện của giác quan thứ sáu chứ gì?”

Mạnh Hiểu Tuyết lặng lẽ gật đầu.

“Cô nói cho tôi biết những điều này, thực ra ý cô là gì?”

Mạnh Hiểu Tuyết nhìn người bạn thân, nín lặng hồi lâu rồi mới trả lời: “Chị Khải Lâm ạ, em cảm thấy căn hộ chị đang thuê này... có vấn đề!”

Dư Khải Lâm hoảng sợ, kinh hãi hỏi: “Có vấn đề gì?”

“Không rõ cụ thể là gì nhưng cứ khiến người ta cảm thấy bất an.”

“Cô cảm thấy từ lúc nào? Vừa bước vào đây đã có cảm giác đó à?”

“Không...” Mạnh Hiểu Tuyết cúi đầu ngẫm nghĩ, “Lúc mới bước vào thì cảm giác không rõ mấy, nhưng từ lúc chị Vi Tuyền sang... Tiếp đó là em vào nhà tắm thì...”

Nói đến đây, Mạnh Hiểu Tuyết ngẩng đầu lên. “Đúng! Cái cảm giác kì dị, bắt đầu có từ lúc chị chủ nhà Vi Tuyền xuất hiện! Có lẽ... không phải căn hộ có vấn đề mà là chủ nhà có vấn đề!”

Dư Khải Lâm nhớ đến những lời Mạnh Hiểu Tuyết nói với cô lúc ban ngày. “Hình như cô ngay từ đầu đã nghi ngờ chị ta có vấn đề?”

Mạnh Hiểu Tuyết mở to mắt: “Không! Những câu em nói với chị lúc trưa, chỉ là suy đoán chung chung thôi. Nhưng tối nay nhìn thấy chị ta thì cảm giác kì dị này rất rõ rệt.”

Dư Khải Lâm hỏi: “Cô cảm thấy chị ta có vấn đề gì?”

Mạnh Hiểu Tuyết cau mày. “Em... không thể suy đoán vô căn cứ, nhưng chắc chắn rằng con người chị ta ẩn chứa một thứ bí mật gì đó.”

Dư Khải Lâm ngẩng nhìn trần nhà, mơ hồ, khó hiểu. “Có lẽ, mỗi người chúng ta đều ẩn chứa một bí mật gì đó...”

“Ý chị nói là... bí mật đời tư chứ gì?” Mạnh Hiểu Tuyết nói, “Dù chúng ta có những điều bí mật thì cũng không gây nguy hại cho bất cứ ai, nhưng chị chủ nhà này thì khác, hơi khó lường đấy.”

“Cô cho rằng chị ta là một kẻ nguy hiểm à?” Dư Khải Lâm nhìn Mạnh Hiểu Tuyết. “Nếu nói thế thì e rằng hơi quá đáng? Tính cách chị ta lập dị và kì quặc thật nhưng tôi không nghĩ có thể đến mức như thế.”

Mạnh Hiểu Tuyết nhún vai, tỏ ý “thật là khó nói”, cũng tức là chính cô cũng không dám khẳng định.

Không khí trầm mặc kéo dài. lát sau, Mạnh Hiểu Tuyết nói: “Chị Khải Lâm ạ, an toàn là trên hết, vì thế, chị đừng ở đây nữa, nên tìm chỗ khác mà thuê.”

Dư Khải Lâm thở dài: “Tìm chỗ khác, đâu có dễ? Khu vực quanh đây, nhà có thể cho thuê thì họ đã cho thuê hết rồi. Vả lại, tôi đã đóng ba tháng tiền nhà cho chị ta, làm gì có tiền mà đi thuê chỗ khác?”

“Hay là... chị nghĩ ra lý do, rồi bảo chị ta trả lại tiền?”

“Tôi nghĩ ra lý do gì bây giờ?” Dư Khải Lâm rất khó xử. “Căn hộ này không có vấn đề gì nổi cộm... thì cô bảo tôi nên viện cớ gì đây?”

Mạnh Hiểu Tuyết nghĩ ngợi một hồi, cũng bí, không thể nghĩ ra một lý do thích hợp, chính cô cũng thấy quả là khó xử.

Dư Khải Lâm nói: “Thôi cho qua, Hiểu Tuyết ạ, không mệt óc làm gì nữa. Những điều cô nói với tôi, tôi sẽ hết sức lưu ý, cùng lắm là tôi sẽ cẩn thận mọi nơi mọi lúc, không gây sự, không trêu ghẹo gì chị ta.”

Mạnh Hiểu Tuyết vẫn do dự: “Chị Khải Lâm, em lại phải nhắc đến anh Lê Hân, chị đừng trách em. Với tình hình như hiện nay, nếu anh ấy chân thành xin lỗi chị, thì chị nên chiều ý anh ấy, lại về ở cùng anh ấy.”

Lúc này, Dư Khải Lâm không “mạnh mẽ” phản đối nữa. Cô mím môi, suy nghĩ rất lâu, nín lặng không nói gì.

Sau đó hai người nói sang các chủ đề khác, và dần dần thoát ra khỏi tâm trạng sợ hãi bất an. Lúc gần 11 giờ đêm, cả hai cùng lên giường nằm ngủ.

Trước khi đi ngủ, Dư Khải Lâm lại viết tỉ mỉ các sự việc xảy ra trong ngày vào cuốn nhật ký.

CHƯƠNG 10

Người ta lại thấy một bó hoa tươi cắm vào thùng rác ở hành lang công ty, lần này là hoa cát tường màu tím nhạt.

Dư Khải Lâm chỉ muốn Lê Hân đừng tiếp tục làm cái việc đáng chán này nữa. Những chuyện anh ta đã làm, đâu có thể dùng vài bó hoa để cứu vãn?

Đúng là lãng phí thì giờ, lại nhọc lòng vô ích, và cũng khiến cho những bông hoa thắm tươi trong vườn bị bày nhầm chỗ, giống như anh ta lúc này thể hiện nhầm tình yêu, hoàn toàn vô nghĩa. Dư Khải Lâm trầm nghĩ, rất lấy làm tiếc cho anh ta.

Sau 11 giờ trưa, di động của Dư Khải Lâm reo chuông. Gia đình cô gọi đến.

Cô vừa nghe máy, vừa bước ra hành lang.

“A lô, con chào mẹ! Mẹ có việc gì à?”

Giọng bà mẹ đầy vẻ lo lắng. “Khải Lâm, cha con bị ốm!”

Dư Khải Lâm sửng sốt. “Về bệnh gì hả mẹ?”

“Gần đây ông ấy cứ hay chóng mặt, tức ngực, sức rất yếu. Hôm qua mẹ đưa cha con đi viện kiểm tra, bác sĩ nói tim có vấn đề, hình như gọi là bệnh ‘suy tim sung huyết’.”

“Tình trạng có nghiêm trọng không?” Dư Khải Lâm hỏi. Cô chưa từng nghe nói đến căn bệnh này.

“Bác sĩ nói đây là chứng bệnh nguy hiểm, nhất định phải đặt máy trợ nhịp tim, nếu không sẽ nguy đến tính mạng.” Giọng bà mẹ nghẹn ngào.

“Thế thì phải nghe lời bác sĩ, xin làm phẫu thuật lắp máy trợ tim luôn đi!” Dư Khải Lâm lo lắng nói.

“Nhưng, Khải Lâm à, con biết đấy: năm ngoái cha mẹ mua nhà, tiền nong đã hết sạch, và còn phải vay bà con trong họ 100.000 nhân dân tệ. Nay mẹ chỉ có thể gom được hơn 10.000 đồng, không đủ tiền cho phẫu

thuật.”

“Bác sĩ nói tổng chi phí là bao nhiêu?”

“Riêng máy trợ tim đã hơn 20.000, phí phẫu thuật, tiền thuốc men nữa, cả thầy cần vài chục ngàn tệ...” Giọng bà mẹ thút thít.

Dư Khải Lâm, tay cầm điện thoại, sửng sốt, lòng cô thất lại.

“Con ơi, chỗ con hiện giờ có tiền không?” Bà mẹ hỏi.

“Con...” Dư Khải Lâm không nói nên lời. Cô thầm trách mình thật bất tài, vô dụng, khi cha mẹ rất cần giúp đỡ thì cô không có nổi một chút tiền.

Thấy con gái im lặng, bà mẹ liền hiểu ra ngay và lập tức an ủi cô: “Không sao, con ạ, con đi xa, sống một thân một mình không dễ gì, mẹ biết. Con đừng lo về chuyện này, mẹ sẽ nghĩ ra cách...”

“Liệu mẹ có thể có cách gì?”

Sau một hồi im lặng, bà mẹ nói: “Nếu bí quá... thì mẹ đành bán ngôi nhà đi...”

Dư Khải Lâm cuống lên: “Làm thế không được, mẹ ơi! Bán nhà rồi, cha mẹ sẽ ở đâu?”

“Nhưng, không thể không điều trị cho cha con.”

Dư Khải Lâm nghĩ rất nhanh: “Mẹ ạ, mẹ vừa nói mẹ đang có hơn 10.000, con sẽ gửi cho mẹ 10.000, còn thiếu, thì mẹ cứ vay tạm họ hàng và bạn bè để giải quyết việc cấp bách này đã, chứ đừng bán nhà, mẹ hiểu không?”

“Con có 10.000 à?” Bà đã hiểu ra, nếu Dư Khải Lâm đang có tiền thì vừa nãy nó đã nói ngay rồi.

“Mẹ không cần tìm hiểu làm gì, con sẽ có cách, tóm lại là, mẹ cứ làm như con vừa nói.”

Bà mẹ do dự giây lát: “... Được!”

“Trong một vài ngày tới, con sẽ gửi tiền về cho mẹ. Mẹ đừng lo...” Rồi cô động viên, an ủi bà mẹ.

Điện thoại xong, cô lo lắng vô cùng, lòng như có lửa đốt.

Nói ra thì dễ, nhưng phải làm gì để gom được 10.000 tệ đây?

Điều cô nghĩ đến, chỉ có thể là hỏi vay cô bạn thân duy nhất - Mạnh Hiếu Tuyết.

Lúc ăn cơm trưa, Dư Khải Lâm kể cho Mạnh Hiếu Tuyết biết chuyện cha cô đang ốm nặng, còn chưa kịp mở miệng hỏi vay tiền thì cô gái Mạnh Hiếu Tuyết thông minh đã đoán ra ý của bạn.

“Chị Khải Lâm cứ nói đi, chị cần bao nhiêu tiền?” Mạnh Hiếu Tuyết thẳng thắn hỏi luôn.

“Hiếu Tuyết... hiện giờ có tiền không?”

“Còn phải xem xem chị cần vay bao nhiêu đã?”

“... 10.000.”

Mạnh Hiếu Tuyết nghĩ ngợi. “Chị Khải Lâm, chị cũng biết rồi: hai chúng ta lương bổng na ná nhau, chị không để dành được mấy đồng, và em cũng vậy. Tuy nhiên hiện giờ em cũng đang có ít tiền, là do mẹ em gửi cho em để dùng vào lúc cần gấp. Em có thể cho chị vay để ứng phó...”

Dư Khải Lâm rất cảm kích nắm chặt tay Mạnh Hiếu Tuyết. “Tốt quá rồi, rất cảm ơn Hiếu Tuyết! Trong vài tháng tới, tôi sẽ tiết kiệm chi tiêu để gửi trả lại cô.”

“Chưa cần thiết phải thế! Chị trả chậm ít lâu cũng không sao.” Mạnh Hiếu Tuyết nói, “Vừa rồi em chưa nói xong. Lúc này em cũng không có 10.000, chỉ có thể cho chị vay 5.000 thôi.”

“À...” Dư Khải Lâm lại thấy chùng hửng. “Vậy thì... còn 5.000 nữa... sẽ thế nào đây?”

Mạnh Hiếu Tuyết nói: “Anh Lê Hân thì sao?”

Dư Khải Lâm mím môi im lặng, nhú mày.

“Chị Dư Khải Lâm à, em nghĩ rằng chị đang ở vào tình thế không bình thường, chị đừng sĩ diện làm căng nữa. Lê Hân đã chịu cúi đầu nhận lỗi với chị rồi, thì nên tạo cơ hội cho người ta. Nếu lúc này chị yêu cầu được giúp đỡ thì anh ấy sẽ tuyệt đối không từ chối.”

Dư Khải Lâm thở dài: “Chẳng giấu gì cô, tôi cũng đã từng nghĩ đến điều này. Nhưng... tôi từng ở cùng anh ta lâu như thế nên rất hiểu: anh ta là điển hình của nhóm người cuối tháng cạn tiền. Lương tháng duy trì được ba mươi ngày đã là quá may rồi... cho nên, dù anh ta muốn giúp tôi thì cũng vẫn là lực bất tòng tâm.”

Mạnh Hiếu Tuyết im lặng. Hồi lâu sau, cô mới nhìn Dư Khải Lâm, nói: “Em có ý tưởng này.”

“Ý tưởng gì?”

“Tôi qua chúng ta còn bàn cách yêu cầu chị chủ nhà trả lại khoản tiền đã nộp trước, nhưng lại không nghĩ ra lý do nào. Bây giờ lại khác: tình thế hiện nay chính là lý do danh chính ngôn thuận còn gì?”

Mắt Dư Khải Lâm sáng lên: “Ừ, đúng! Tôi sẽ nói là cha tôi ốm nặng, rất cần đến tiền, và tôi cũng cần về quê để chăm sóc ông, yêu cầu chị ta trả lại tiền nhà... thế là sẽ có 5.000 đồng!” Tuy nhiên, cô lại lập tức tiu nghỉu, “Nhưng nếu thế thì tôi sẽ ở đâu? Làm gì có tiền mà đi thuê chỗ khác?”

“Chị sẽ về ở với anh Lê Hân. Nếu chị vẫn không muốn thế thì có thể ở tạm với em.”

“Ừ! Đành làm thế vậy... Hiếu Tuyết, cô quá tốt với tôi.” Vậy là đã có lối thoát, Dư Khải Lâm như trút được gánh nặng, đã cảm thấy dễ chịu rất nhiều.

Tối đến, Dư Khải Lâm gõ cửa phòng Vi Tuyền.

“Khải Lâm, cô có việc gì à?” Vi Tuyền mở cửa.

“Vâng...” Dư Khải Lâm hơi nhăn nhó bần khoăn.

Vi Tuyền quan sát cô. “Vào nhà đã!”

Dư Khải Lâm bước vào, ngồi xuống ghế, rồi nói nội dung đã chuẩn bị sẵn: “Chị Tuyền ạ, sáng nay mẹ tôi gọi điện cho tôi, nói rằng cha tôi...” Cô kể tỉ mỉ tình hình bệnh tật của cha, và nhấn mạnh bản thân và gia đình không có tiền...

“À, ra thế... vậy cô định thế nào?” Vi Tuyền hỏi, thực ra chị ta cũng đã đoán ra.

“Chị ạ, hiện giờ tôi không thể nghĩ ra cách gì, cho nên, đành không thuê nhà nữa, để gửi tiền về cho mẹ tôi, thì cũng giúp đỡ cha mẹ được phần nào.”

“Cô định bảo tôi trả lại tiền thuê nhà chứ gì?”

Dư Khải Lâm ngượng nghịu gật đầu, và bổ sung luôn: “Chị Tuyền... chị không cần trả lại tôi toàn bộ, chỉ cần đưa tôi 5.000 là được.”

Vi Tuyền im lặng nhìn Dư Khải Lâm hồi lâu. Bầu không khí trong phòng im ắng một cách rất gượng gạo. Lát sau, chị ta nói: “Cô sẽ gửi tiền về nhà, nhưng vấn đề chỗ ở của cô thế sẽ giải quyết ra sao?”

Dư Khải Lâm nói: “Tôi chỉ còn cách đến ở nhờ cô bạn ít hôm.”

“Cô bạn, tức là Mạnh Hiểu Tuyết tối qua à?”

Dư Khải Lâm khẽ gật đầu. Cô mơ hồ cảm thấy Vi Tuyền không vui, chưa rõ tiếp theo chị ta sẽ thế nào, chị ta có chấp nhận yêu cầu của cô không. Tâm trạng cô rất thấp thỏm.

Vi Tuyền đứng lên, đi đi lại lại trong phòng mấy bước, sau đó bước đến chỗ cái tủ, mở tủ ra. Dư Khải Lâm nhìn theo, thấy chị ta kéo cái ngăn kéo ở giữa tủ rồi lấy ra 5.000 đồng.

“Cô cầm lấy!” Vi Tuyền đưa xấp tiền cho Dư Khải Lâm. “Đếm đi.”

“Không cần, chị ạ.” Dư Khải Lâm đón lấy xấp tiền, rất cảm kích, “Cảm ơn chị đã chiều ý, tôi thật ngại quá... Mấy hôm nay đã làm phiền chị rất nhiều... sáng mai tôi sẽ dọn đi, lúc đó sẽ gặp lại chị để xin chào từ biệt.”

Thấy Dư Khải Lâm chuẩn bị đứng lên thì Vi Tuyền ngồi xuống bên cạnh. “Khoan đã, tôi chưa nói đây tiền là trả lại tiền thuê nhà.”

Dư Khải Lâm sửng sốt, không rõ ý chị ta là thế nào.

Vi Tuyền nhìn cô. “Tôi đã nói rồi, tôi coi cô là bạn, nay cô gặp khó khăn, tôi đâu có thể khoanh tay đứng nhìn? Cô đến ở tạm với bạn, thì không thể là chuyện lâu dài ổn định, thế thì tôi cho cô vay món tiền này để dùng, còn cô, cô cứ tiếp tục ở lại đây.”

Dư Khải Lâm hoàn toàn không ngờ Vi Tuyền lại xử sự thế này, hết sức ngạc nhiên. Hồi lâu sau cô mới nói: “Chị Vi Tuyền, thế này thì rất không tiện...”

Vi Tuyền xua tay ngắt lời Dư Khải Lâm. “Nếu cô cũng coi tôi là bạn thì cô đừng từ chối!”

Dư Khải Lâm bùi ngùi cảm động, gật đầu, rồi cô cất xấp tiền vào túi xách. “Chị Tuyền, tôi sẽ gắng thu xếp để sớm trả nợ chị. À, tôi nên viết tờ giấy vay nợ gửi chị.” Nói rồi cô lục túi xách để lấy giấy bút.

Vi Tuyền ngăn lại: “Đừng viết! Đâu phải món tiền to tát gì chứ? Tôi tin cô.”

Tình thần và thể xác Dư Khải Lâm dường như tràn ngập một thứ tình cảm đầm ấm, khuôn mặt đỏ hồng. “Chị Tuyền... tôi không biết nên cảm ơn chị như thế nào cho phải... Tôi rất may mắn vì được quen biết một người tốt bụng như chị.”

Vi Tuyền cười, nói: “Đừng nói như thế nữa! Là chỗ bạn bè, khi gặp khó khăn thì phải giúp đỡ lẫn nhau chứ!”

Dư Khải Lâm đứng dậy. “Bây giờ tôi xin phép nhé!” Cô lại nói thêm: “Tôi rất cảm ơn chị.”

Vi Tuyền mỉm cười tiễn cô ra đến cửa.

Đóng cửa lại rồi, người đàn bà này nhếch mép cười, nét cười không dễ gì mà hiểu được.

Dư Khải Lâm trở về phòng mình, mở túi xách cầm xấp tiền ra đếm. Đúng là 5.000 đồng, không sai.

Quá tốt rồi, sự việc thuận lợi hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Không những trong một ngày gom được 10.000 đồng, mà cô còn tránh được tình thế ê chề phải “khuất phục” trước anh chàng Lê Hân.

Nằm trên giường, Dư Khải Lâm thở ra một hơi thật dài. Lúc này nhớ lại, mình đã từng nghi ngờ và hiểu lầm Vi Tuyền ra sao, cô cảm thấy mặt mũi đỏ bừng nóng ran vì hổ thẹn.

Để lấy lại sự thăng bằng về tâm lý, đồng thời cũng vì cảm kích đối với Vi Tuyền, cô quyết định cuối tuần này sẽ mời Vi Tuyền đi ăn để đáp lại sự thịnh tình của chị chủ nhà, à, của người bạn mới.

CHƯƠNG 11

Thứ sáu ngày 4 tháng 6.

Tại Sở Công an thành phố.

Diệp Lỗi vừa từ bên ngoài trở về, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, anh mới hoàn thành công việc liên quan đến một vụ án. Còn chưa kịp uống cốc nước thì đội trưởng Hoắc Văn đã bước đến, vẫy tay gọi anh: “Sang phòng tôi một lát!”

“Chà! Gay thật!” Diệp Lỗi lau mồ hôi trán. “Chắc không phải là lại có ngay một nhiệm vụ mới đấy chứ?”

Bước vào phòng làm việc của đội trưởng, Diệp Lỗi ngồi trên chiếc ghế da đối diện với Hoắc Văn, hỏi: “Đội trưởng có điều gì dặn dò à?”

“Mấy hôm nay chỗ cậu vẫn chưa nhận được tin báo nào về người mất tích à?”

“Chưa ạ!” Diệp Lỗi lắc đầu.

“Có lẽ chúng ta đã phán đoán không nhầm: nạn nhân bị giết rồi bị chặt xác đúng là người tỉnh khác hoặc thuộc diện nhân khẩu lưu động.”

Diệp Lỗi nghĩ ngợi, rồi nói: “Tuy nhiên, dù là người tỉnh ngoài thì cũng không thể hoàn toàn không có mối liên hệ với người xung quanh. Một ai đó bỗng dưng biến mất, chẳng lẽ những người đã từng tiếp xúc với cô ta lại không hề thấy kì lạ hay sao?”

Hoắc Văn đan chéo hai bàn tay, khuỷu tay chống xuống bàn, hai mắt rục rịch sáng. “Tôi cho rằng có hai loại tình hình. Một là, nạn nhân là nhân khẩu lưu động không việc làm hoặc không nơi cư trú ổn định. Cô ta không có đối tượng tiếp xúc cố định cho nên sau khi mất tích hoặc bị sát hại thì không ai nhớ đến hoặc quan tâm đến.”

Diệp Lỗi gật đầu, tiếp tục nghe đội trưởng phân tích.

“Hai là, nạn nhân là người có việc làm và chỗ ở cố định, nhưng trước khi bị sát hại, hung thủ đã nghĩ cách loan tin với những người xung

quanh rằng cô ta đã tạm thời di chuyển, chứ không phải là đi xa mãi mãi. Cho nên, mãi đến giờ vẫn không có ai trình báo với cảnh sát cả.”

Diệp Lỗi đưa tay sờ cằm. “Ý của đội trưởng là, rất có thể hung thủ đã tạo ra tình huống khiến mọi người xung quanh hiểu lầm rằng nạn nhân đã đi xa hoặc chuyển chỗ ở?”

“Khả năng này rất lớn.” Hoắc Văn ngừng lời. “Bộ phận thi thể đầu tiên của nạn nhân thứ hai xuất hiện vào ngày 29 tháng 4, đến nay, hơn một tuần đã trôi qua mà chưa thấy hung thủ tiếp tục vứt các mảnh xác.”

“Anh định nói về điều gì?” Diệp Lỗi hỏi.

Hoắc Văn trầm mặc rất lâu. “Tôi đang nghĩ, tên hung thủ này dựa vào điều gì để quyết định ngày vứt xác, hay chỉ là bất chợt đem đi vứt?”

“Lẽ nào chuyện vứt xác lại còn tùy thuộc tâm trạng của hắn?” Diệp Lỗi nói khô khan.

Hoắc Văn nghiêm nghị nhìn Diệp Lỗi. “Biết đâu, rất có thể là như cậu vừa nói.”

Diệp Lỗi không dám cười nữa, sắc mặt nghiêm trang.

“Lần trước tôi đã phân tích rồi: tâm lý của những tên sát thủ bệnh hoạn không như người bình thường. Cho nên, đối với hắn, việc giết người rồi chặt xác ra chưa chắc là vì muốn phi tang, rất có thể lại là một thú vui hoặc nhằm xả giận - tất nhiên là liên quan đến tâm trạng. Khi tâm trạng hắn ổn định, thì ham muốn đó giảm bớt, trái lại, khi hắn bực mình hoặc mất thăng bằng tâm lý, thì hắn muốn ra tay hành động để xả giận hoặc để tìm sự kích thích.”

Diệp Lỗi nói: “Ý của đội trưởng là, đã sau bảy ngày mà không thấy hung thủ tiếp tục vứt xác có nghĩa là tâm trạng hắn đang nhẹ nhõm dễ chịu?”

“Tôi nói, đây chỉ là khả năng. Dù sao đi nữa, dịp này rất nên tăng cường tuần tra ban đêm, nhất là ở các phố nhỏ ngõ khuất; phải quan tâm theo dõi những ai hay tiếp xúc với người tỉnh ngoài, không nên chủ quan. Tuyệt đối không để xuất hiện nạn nhân thứ ba tương tự!”

“Rõ!” Diệp Lỗi đứng dậy, thẳng người, đập hai gót chân.

Chiều nay Dư Khải Lâm đi siêu thị mua một lô thực phẩm, hoa quả và một số bát đĩa thìa... Sáng nay cô đã nói với Vi Tuyền, mời chị ta dùng cơm tối nay. Vi Tuyền rất vui.

Thịt bò phi-lê, thịt gà, cà rốt, hành tây, tỏi tây, bắp cải tím, rượu vang, các thứ gia vị và cả dưa hấu tráng miệng sau khi ăn nữa. Rất đầy đủ.

Cô xách một túi đầy ắp, về đến căn hộ ở thuê, lúc này đã 4 giờ chiều. Có thể bắt tay vào làm được rồi.

Lúc 6 giờ, Vi Tuyền sang căn hộ của cô. Vừa bước vào cửa, chị ta đã tấm tắc: “Chà! Thơm quá!”

Dư Khải Lâm mỉm cười, nói: “Tôi đang làm các món...”

“Khoan đã... để tôi đoán xem nào...” Vi Tuyền giơ tay, ngắt lời Dư Khải Lâm, rồi hít hà “đánh hơi” không khí trong phòng. “Gà quay, đúng không?”

“Chà...” Dư Khải Lâm ngạc nhiên, “Đúng thế! Khứu giác của chị Tuyền lợi hại thật!”

“Có là gì đâu mà! Ai thường xuyên nấu ăn, đều rất thuộc các loại hương vị.”

“Sắp xong ngay thôi! Chị cứ ngồi chơi, xem ti vi một lát là được!” Dư Khải Lâm nói.

“Có cần tôi giúp một tay không?”

“Không! Tôi đã chuẩn bị xong cả rồi, chỉ chờ chị sang thì bắt đầu làm món bít tết.”

Vi Tuyền mỉm cười. “Thì ra là cô mời tôi ăn cơm tây?”

Dư Khải Lâm ngượng nghịu. “Làm các món Trung Quốc thì quá phức tạp, tôi hơi vựng về. Cơm tây thì đơn giản hơn.”

“Cơm tây rất hay chứ! Tôi sắp được nếm trải tài nghệ của cô đây! À, tiện thể tôi nói luôn, bít tết chỉ nên làm chín sáu phần, tái bốn phần.”

“Được! Chừng hai mươi phút nữa là có thể ngồi vào bàn ăn.”

Dư Khải Lâm quay vào bếp tiếp tục làm các món. Vi Tuyền đi một vòng trong phòng rồi ngồi xuống ghế, mở một cuốn tạp chí xem.

Lúc 6 giờ rưỡi, Dư Khải Lâm bung đĩa sa lát, món bít tết hồ tiêu đen và món gà quay tẩm mật ong ra đặt lên bàn. Tiếp đó, cô cầm ra hai chiếc ly thủy tinh có chân, rót rượu vang vào. Bàn ăn là một chiếc bàn gấp nhỏ, mặt vuông, phủ khăn trải bàn màu trắng, cho nên các món choán chỗ gần kín mặt bàn.

Vi Tuyền bước lại nhìn các món ăn tây đâu ra đấy rất chuẩn, trầm trồ: “Không ngờ cô giỏi làm món ăn quá! Chẳng khác gì vào hiệu ăn tây!”

“Chả bỏ để chị phải chê cười! Thực ra tôi chỉ biết làm vài món mà thôi.” Dư Khải Lâm nói, “Chị ngồi đi!”

Hai người ngồi đối diện nhau. Dư Khải Lâm nâng ly rượu. “Nào, xin mời chị Tuyền, cảm ơn chị...”

“Kìa, đừng nói cảm ơn gì gì...” Vi Tuyền cũng nâng cốc, “Cô khách khí như thế thì chúng ta lại phải giữ kẽ. Chúng ta cứ vừa ăn vừa nói chuyện, thế mới dễ chịu chứ.”

Dư Khải Lâm cười. “Được ạ!” Cả hai nhấp rượu.

“Nên ăn bít tết trước, món này nên ăn nóng.” Dư Khải Lâm nói.

“Được! Nào, tôi ăn nhé!” Vi Tuyền cầm dao và đĩa cắt bít tết đưa vào miệng. “Được! Rất ngon. Thịt mềm, rất vừa phải.”

“Hợp khẩu vị của chị thì tốt rồi.” Dư Khải Lâm cầm dao cắt cái đùi của con gà quay đặt vào đĩa bày trước mặt Vi Tuyền. “Chị Tuyền nếm thử này đi!”

Vi Tuyền dùng ngón cái và ngón trỏ cầm cái đùi gà lên cắn một miếng, gật đầu. “Món này còn ngon hơn nữa! Hương vị này tôi mê nhất đấy!”

Gà quay phết mật ong, thực ra là Dư Khải Lâm đã có ý chế biến theo gu của Vi Tuyền, vì cô biết chị ta thích vị ngọt. Lúc này thấy khách ăn khoái khẩu, cô cũng tự thấy hài lòng, phấn chấn hẳn lên. “Chị thích ăn thì quá tốt rồi. Lúc này tôi cứ lo mình nấu nướng chưa đạt.”

“Ừ...” Vi Tuyền lim dim mắt, nhắm nháp, cảm nhận hương vị. “Không chỉ là ngon, tôi cảm thấy rất mê cái vị này đấy! Cô có thể dạy tôi cách làm món gà quay này không?”

“Rất đơn giản thôi. Chỉ cần lò vi sóng là làm được.”

“Cô mua lò vi sóng đấy à?”

“Vâng. Tôi ăn một mình, dùng lò vi sóng thì cũng tiện nhiều bề.”

“Cô dạy tôi cách làm đi?” Vi Tuyền vừa cầm dao cắt bớt tét vừa vui vẻ nói.

“Con gà, phải mổ moi, dùng tăm nhọn châm rất nhiều vết khắp bề mặt xung quanh con gà. Sau đó trộn đều bột hồ tiêu, muối, bột ớt và đường mạch nha phết lên khắp trong ngoài...”

Dư Khải Lâm kể tỉ mỉ cả quy trình làm gà quay. Vi Tuyền mắt chớp liên tục, nghe rất hào hứng. Cuối cùng, chị ta gật đầu, ý chừng đã hiểu cả rồi.

“Tại sao cô lại biết làm món gà quay này?” Vi Tuyền tò mò hỏi.

“Ngày trước tôi mua cuốn sách dạy nấu ăn mở ra đọc và thử làm theo sách.”

“Quá hay!” Vi Tuyền mừng rỡ nói, “Cô biết không, tôi rất thích nghiên cứu về ẩm thực, không ngờ cô cũng thích... thế thì từ nay chúng ta sẽ giao lưu nhiều hơn.”

“Vâng, được ạ!” Dư Khải Lâm lịch sự trả lời.

Tiếp đó hai người trò chuyện về một vài đề tài giữa phụ nữ với nhau. Dù nói về vấn đề gì, Dư Khải Lâm cũng cố lựa để chiều theo ý chị ta. Cô nhận ra rằng lần này mình mời khách tương đối thành công.

Vi Tuyền vui vẻ phấn chấn, chứng tỏ tâm trạng chị ta rất tốt.

Đang ăn nửa chừng, Vi Tuyền uống cạn ly rượu vang của mình. Dư Khải Lâm rót tiếp, nhưng chị ta xua tay, nói: “Hôm nay tôi rất vui, nên muốn vui hơn nữa, thứ rượu này chưa đủ độ...”

Dư Khải Lâm tỏ ra băn khoăn: “Xin lỗi chị Tuyền, tôi chỉ mua được một chai này.”

Vi Tuyền giơ ngón tay trở lên “xua” mấy lần. “Cô đợi nhé!” Rồi chị ta đứng dậy bước ra ngoài cửa, một phút sau trở vào, tay cầm một chai rượu trắng.

“Đổi sang thứ này, được chưa?” Vi Tuyền lại ngồi xuống ghế, khẽ lắc chai rượu.

“Nhưng... ăn món Âu mà uống rượu trắng thì không hợp lắm.”

“Có gì mà không hợp?” Cứ tin tôi đi. Rượu mạnh luôn thích hợp với mọi tình huống.” Vi Tuyền mở nắp chai rượu trắng, rót cho mình gần nửa ly, rồi hỏi Dư Khải Lâm: “Cô cũng dùng một chút chứ?”

“Tôi uống rượu này là được rồi.” Tay Dư Khải Lâm đang cầm ly rượu vẫn còn một ít rượu vang. Vi Tuyền nhướn mày: “Rượu này của tôi rất ngon, cô không nhấp một chút thật à?”

“Tôi không biết uống rượu trắng.”

“Coi như uống tí chút với tôi cho có khí thế...” Vi Tuyền nhìn cô, ánh mắt có nét nài nỉ. “Một chút thôi.”

Dư Khải Lâm không tiện từ chối nữa, đành nói: “Cũng được!” Cô uống nốt chút rượu vang còn lại, rồi chìa ly ra.

Vi Tuyền rất vui, rót cho cô nửa ly rượu trắng. Sau đó chị ta nâng ly: “Lần này coi như tôi mời rượu cô!”

Dư Khải Lâm hai tay bung ly rượu, hơi ngượng ngùng: “Tôi được chị Tuyền chiếu cố, tôi phải mời chị mới đúng chứ!”

Vi Tuyền lắc đầu, nói: “Không! Tôi cũng phải cảm ơn cô. Cô đã khiến cho tôi có được cảm giác mình đã kết giao với người bạn tốt. Cô không như cô gái lần trước đã ở đây...”

Nói đến đây, chị ta bỗng im bặt, sững sờ, đôi môi mấp máy, dường như nhận ra mình đã lỡ lời.

Dư Khải Lâm tò mò, hỏi: “Cô gái lần trước ở đây... Cô ấy làm sao?”

“Không sao.” Sắc mặt Vi Tuyền đã trở lại như bình thường. “Cô ta... chỉ hơi hơi nói một đằng, làm một nẻo, trí trá giả tạo... Thôi, không nói về cô ta làm gì!” Vi Tuyền nâng ly rượu. “Cạn chén vì tình hữu nghị giữa

chúng ta!”

Dư Khải Lâm cầm ly rượu lên, chạm cốc. “Cạn chén!”

Tuy nói là “cạn chén” nhưng Dư Khải Lâm chỉ nhấp một chút thôi, cô không chịu nổi cảm giác cháy bỏng của rượu mạnh. Trái lại, Vi Tuyền đã nốc cạn nửa ly rượu trắng trong tay.

Uống xong, chị ta nhìn ly rượu của Dư Khải Lâm. “Sao cô vẫn chưa uống?”

“Tôi... không biết uống rượu trắng thật mà.”

“Nhìn tôi đây, tôi đã uống cạn ly rượu to tướng, thì cô cũng nên uống nửa ly chứ? Nếu không, tức là coi thường tôi đấy!” Vi Tuyền nói nửa đùa nửa thật.

Hết cách rồi, Dư Khải Lâm đành liều uống nửa ly vậy. Cảm giác cay nóng dữ dội khiến cô bị sốc mạnh, cau mày nhăn mặt.

“Đúng rồi, có thể chứ!” Vi Tuyền hài lòng nói, “Còn nửa chén kia tôi cũng không dám ép cô nữa, cứ từ từ mà uống. Trong tối nay cô uống hết chỗ đó là được.” Nói rồi, chị ta lại tự rót cho mình già nửa ly.

Dư Khải Lâm rất ít khi uống rượu, nhất là rượu trắng nồng độ cao. Có thể nói cô vốn không có tử lượng gì hết, lại uống hai thứ “vênh nhau”, trước đó thì bụng rỗng, cho nên lúc này cô dần dần hoa mắt chóng mặt, dạ dày nhộn nhạo. Cố gượng đối thoại với Vi Tuyền mấy câu, nhưng rồi cô không nghe thấy gì nữa, cái đầu cứ ong ong, hai mắt díp lại. Bỗng nhiên, ruột gan cuộn dâng, đẩy các thực phẩm từ dạ dày lên cổ, chúng sắp sửa “xông ra” đến nơi. Cô vội đưa tay bưng miệng rồi cuống cuồng chạy bổ vào nhà vệ sinh.

“Chà! Gay rồi!” Vi Tuyền biết Dư Khải Lâm sắp bị nôn, chị ta đặt chén rượu xuống bàn, rảo bước đi theo để đỡ cô. Dư Khải Lâm chạy đến bồn rửa tay thì “ộc ộc...” xả ra một chập. Vi Tuyền đứng bên đấm lưng cho cô.

“Lùa ra” xong rồi, bụng trống rỗng, nhẹ cả mình, Dư Khải Lâm súc miệng nước lã, rồi dùng khăn mặt ướt lau mặt mũi. Lúc này đã thấy dễ chịu hơn nhiều. Vi Tuyền lại đỡ cô ra ngoài ngồi xuống ghế.

Dư Khải Lâm ngả lưng tựa ghế, ngửa cổ. Vi Tuyền rót cốc nước ấm bưng đến cho cô uống: “Thế nào rồi? Đã thấy dễ chịu hơn rồi chứ?”

“Vâng,” Dư Khải Lâm đỏ mặt, “Xin lỗi chị Tuyền... chị đang ăn, tôi đã làm cho chị...”

“Có gì đâu! Chỉ tại tôi, tôi cứ ép cô uống rượu trắng. Nếu sớm biết cô không xài được rượu mạnh thì tôi không nên ép nài...”

“Tôi rất hiếm khi uống rượu trắng.”

“Đúng thế, mới nhấp tí chút mà cô đã đổ gục rồi!” Vi Tuyền cười, nói.

Dư Khải Lâm cố gượng đứng lên: “Trong tủ lạnh có dưa hấu, tôi bỏ dưa hấu nhé!”

“Cô cứ ngồi, để tôi làm cho!” Vi Tuyền ấn vai Dư Khải Lâm, rồi đứng dậy đi về phía tủ lạnh.

Lát sau, chị ta bưng ra đĩa dưa hấu đã cắt miếng. Dư Khải Lâm ăn liền mấy miếng dưa hấu mát lạnh để trấn an cái dạ dày đang cồn cào nóng như bị lửa đốt.

Cảm giác của Dư Khải Lâm lúc này đã tạm ổn nhưng vẫn hơi váng đầu. Cô nói: “May quá, mai là chủ nhật không phải đi làm, nếu không, chỉ e tôi không thể dậy mà đi làm.”

“Không đến nỗi căng thẳng như thế đâu! Cô chưa bao giờ say rượu chứ gì? Cứ ngủ một giấc là sẽ ổn cả.” Vi Tuyền nói, “À, tôi vẫn chưa biết cô làm ở công ty nào nhỉ?”

“Công ty thiết kế trang trí nội thất, ở ngay gần đây thôi.” Dư Khải Lâm mở túi xách đặt bên cạnh lấy ra tấm danh thiếp, cầm hai tay đưa cho Vi Tuyền.

“Thì ra cô là một kỹ sư thiết kế cao cấp! Trình độ thật!” Vi Tuyền xem tấm danh thiếp, ngạc nhiên, mở to mắt.

“Có gì đâu! Vẫn chỉ là người làm thuê cho ông chủ mà thôi.” Dư Khải Lâm mỉm cười, tự chế nhạo mình.

Vi Tuyền nhìn tấm danh thiếp, rồi lại nhìn khuôn mặt thanh tú của Dư Khải Lâm, sắc mặt chị ta thể hiện những nét gì đó không rõ: “Có một

điều này tôi vẫn chưa hiểu, một cô gái trí thức đẳng cấp, lại xinh đẹp như cô, sao lại chưa có bạn trai?”

Dư Khải Lâm hơi mấp máy đôi môi, một tia sáng yếu ớt vừa lướt qua đôi mắt long lanh của cô.

Vi Tuyền nhận ra nét thay đổi tinh tế này, và cũng đã hiểu được bảy tám phần. Thói quen ham muốn đi sâu vào đời tư của người khác lại trở dậy trong lòng, khiến chị ta ngứa ngáy khó bề kiềm chế, Vi Tuyền bèn thử thăm dò: “Không phải cô chưa có bạn trai, mà là hai người đã bị trục trặc chứ gì?”

Dư Khải Lâm vốn không muốn nói ra chuyện này, nhưng có lẽ do trót uống rượu nên cô bỗng có ý muốn mãnh liệt phải thổ lộ với người khác. Bao nỗi buồn bã, chua xót, phần uất cùng trào dâng trong lòng, những bức xúc này không nói ra thì không chịu nổi.

“Đúng thế, tôi đã có bạn trai nhưng chúng tôi đã chia tay... chứ không phải chỉ là trục trặc bình thường của đôi trai gái...”

Thấy đối phương bắt đầu thổ lộ, Vi Tuyền cảm thấy rất yên tâm. Chị ta biết, một ai đó muốn “tâm sự” khi đã bắt đầu câu thứ nhất thì chắc chắn sẽ không dừng lại nữa...

“Chuyện là thế nào?” Vi Tuyền nói với giọng đầy quan tâm.

Dư Khải Lâm ngồi tựa vào lưng ghế sofa, ánh mắt xa xăm hướng về bức tường trước mặt, ký ức đang trở dậy trong cô: “Tình cảm giữa chúng tôi đang rất tốt. Tuy từ khi quen nhau đến lúc gắn bó chỉ vắn vẹn hơn một tháng nhưng tôi cảm nhận rằng anh ấy chính là người đàn ông của đời mình, và tôi có thể trao cả sinh mệnh cho người ấy, cho nên tôi đã không ngần ngại trao thân cho anh ấy. Chúng tôi đã sống chung. Tôi rất yêu anh ấy, và nghĩ rằng mình đương nhiên là cô gái duy nhất của anh... Cho đến khi... cách đây hơn một tuần lễ, tôi mới phát hiện ra mình đã quá ngây thơ...”

“Xảy ra chuyện gì à?” “Hôm đó cũng là ngày cuối tuần như hôm nay, lẽ ra cũng là ngày nghỉ của tôi, nhưng vì công ty có công tác khẩn, yêu

cầu vài kỹ sư thiết kế chúng tôi làm thêm giờ. Tôi ở lại công ty làm việc đến tối...

“Trong khoảng thời gian đó tôi đã vài lần gọi điện báo anh ấy cứ ăn tối chứ đừng chờ tôi, rất có thể tôi về hơi muộn. Anh ấy nói, lẽ ra sẽ chờ tôi để cùng đi xem phim, bây giờ anh đành đi một mình vậy. Lúc đó tôi cảm thấy rất áy náy, muốn về cho sớm để ở bên anh ấy.

“Lúc gần 10 giờ tối thì tôi và các đồng nghiệp hoàn thành công việc. Tôi định lập tức về nhà ngay, nhưng các bạn lại rủ đi ăn khuya, thực ra tôi cũng đang đói bụng bèn cùng đi ăn với họ. Lúc đang đi trên phố, tôi vô tình nhìn vào một con ngõ hẹp và tối, nhận ra một bóng người quen thuộc.”

“Là bạn trai của cô à?” Vi Tuyền hỏi, chăm chú nhìn cô. “Anh ta đang làm gì ở đó?”

Dư Khải Lâm mím môi. Ký ức ấy khiến cô vô cùng đau khổ.

“Anh ta... đang ôm một đứa con gái tóc nhuộm vàng kim, phấn son lòe loẹt. Bất chấp khung cảnh xung quanh nhếch nhác chẳng ra sao, chỉ có một cái thùng rác là vật cản che khuất, cả hai quấn lấy nhau sờ soạng hôn hít, rất bỉ ổi, vô liêm sỉ. Đứa con gái kia ăn mặc theo lối đầu đường xó chợ, mặc quần lưới liền bó sát màu đen, chân đi giày cao gót loại rác rưởi... tôi nhìn biết ngay là hạng người gì.”

“Cô có cảm giác nó là con điếm à?” Vi Tuyền nhìn Dư Khải Lâm, “Cô cho rằng bạn trai của cô đi với gái điếm?”

Dư Khải Lâm cười cay đắng: “Chứ lại không phải hay sao? Sự thật rành rành ra đó, rõ quá rồi còn gì?”

“Lúc đó cô có bước lại tận nơi hỏi thẳng luôn không?”

“Không! Cả hai đứng bên tường, anh ta quay lưng lại phía tôi, tôi không nhìn thấy mặt anh ta nhưng nhìn quần áo thì tôi nhận ra. Lúc đó tôi còn thoáng cầu may - đó chỉ là một gã trông giống anh ta mà thôi... Tôi rất mong gã đó không phải anh ta.”

“Thế thì tại sao cô dám khẳng định chính là anh ta?”

“Tôi đứng nấp vào một bên, rồi lấy di động ra gọi số của anh ta. Khi nghe thấy tiếng chuông di động vọng ra từ con ngõ tối tăm ấy, thì tôi bủn rủn, rụng rời, không còn biết gì nữa. Tôi câm lặng không nói nổi một câu, tắt di động đi, nhục nhã và căm giận, tôi khóc suốt dọc đường về đến nhà.”

“Sau đó, anh ta về nhà, thì anh ta giải thích thế nào với cô?”

“Anh ta còn gì để mà giải thích nữa? Anh ta quá biết tôi đã nhìn thấy tất cả, cho nên, dù dối trá hay ngụy biện thế nào cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Anh ta quỳ xuống trước mặt tôi, nói rằng bỗng nhiên cảm thấy cô đơn buồn tẻ, không kiềm chế nổi, nên đã dấn vào hạng đàn bà như thế... Tất cả chỉ là u mê đại đột trong phút chốc. Anh ta cầu xin tôi tha thứ...”

“Tức là, anh ta thừa nhận mình đã đi với gái điếm?”

“Phải! Anh ta nói, nó chỉ là gái điếm nên anh ta không có chút tình cảm nào hết, mà chỉ là trót sai lầm muốn tìm cảm giác về xác thịt, chứ trong lòng anh ta thì vẫn trung thành với một mình tôi thôi...”

“Chớ tin những lời trí trá của anh ta!” Vi Tuyền bỗng ùng ùng nổi giận, hét toáng lên. “Cái hạng đàn ông bỉ ổi, hạ lưu, đáng chết bằm chết vằm, cái đồ chuột bọ bẩn thỉu đê tiện! Bọn họ không đáng để thông cảm, chỉ đáng chết luôn đi, xuống mười tám tầng địa ngục để cho ác quỷ chặt xác thành trăm mảnh!”

Dư Khải Lâm sửng sốt nhìn Vi Tuyền, cảm thấy khó hiểu tại sao chị ta bỗng nhiên nổi giận ghê gớm đến thế. Vi Tuyền mặt mũi nổi gân xanh trông rất dữ tợn, cô nhìn thấy sợ, chút hơi men còn sót bỗng tan biến, cô tỉnh hẳn lại.

“Chị... chị sao thế?” Cô thận trọng hỏi.

Vi Tuyền nhìn Dư Khải Lâm. Hình như chị ta bỗng nhận ra mình hơi lỗ bịch quá đà, vội tự trấn an và cố bình tĩnh trở lại. “À... tôi không sao. Tôi chỉ... vì câu chuyện cô vừa kể ra khiến tôi nhớ đến một vài chuyện cũ.” Chị ta nói, nhưng vẫn thở dồn dập.

“Chị cũng từng trải qua chuyện tương tự à?”

“Ừ... nhưng tôi không muốn nhớ lại, và cũng không muốn kể ra nữa.”

Vi Tuyền nói, mắt nhìn xuống sàn nhà.

Dư Khải Lâm vội nói: “Không sao, chị Tuyền ạ, tôi biết những chuyện như thế này khiến người ta rất đau xót. Chị đã không muốn nói ra thì cũng đừng nghĩ đến nữa. Tốt nhất là quên đi! Ít ra là... tôi sẽ làm như vậy.”

Vi Tuyền ngoảnh nhìn Dư Khải Lâm. “Vì nguyên nhân đó mà cô bỏ anh ta, chuyển đến đây ở phải không?”

“Phải!”

“Sau đó anh ta có đi tìm cô không?”

“... Có! Đến gặp tôi, anh ta còn trơ trẽn nói rằng sẽ tiếp tục theo đuổi tôi, hi vọng tôi sẽ trở về chung sống với anh ta. Nhưng tôi đã trả lời rằng điều đó là không thể. Tôi đã dứt khoát không nghĩ gì về anh ta nữa.”

“Cô đã dứt tình?”

Dư Khải Lâm hơi ngần ngại một vài giây: “Đúng! Tôi cảm thấy anh ta đã dám làm cái chuyện đó một lần thì sẽ còn làm lần thứ hai thứ ba... sẽ dễ quên không biết sợ là gì nữa. Còn tôi, sau sự việc đó, tôi cảm thấy cả thể xác lẫn tâm hồn anh ta đều như nhuốc cả rồi.”

Vi Tuyền chăm chú nhìn Dư Khải Lâm, khẽ gật đầu: “Cô nói đúng, làm thế là phải!”

Căn phòng bỗng tĩnh lặng một lúc, cả hai đều không biết nên nói về gì nữa.

Dư Khải Lâm muốn giải tỏa bầu không khí nặng nề này, bèn nói: “Chị Tuyền, chị ăn dưa hấu đi!”

“Thôi, không ăn. Tôi về đây!” Vi Tuyền đứng dậy, nhìn bàn ăn với đũa bát đĩa cốc chén lộn xộn. “Có cần tôi thu dọn giúp không?”

“Không, không cần.” Dư Khải Lâm xua tay nói, “Cứ để tôi tự làm là được.”

“Ừ, thế nhé!” Vi Tuyền bưng cái khay đựng cùi dừa hấu lên, “Rồi tôi sẽ đem thùng rác ra ngoài đổ hộ cho, nếu om cùi dừa hấu ở sọt rác thì ruồi nhặng sẽ bay đến.”

“Cảm ơn chị Tuyền.” Dư Khải Lâm nói.

Vi Tuyền bưng cái khay đến bên thùng rác, chân nhấn vào cái lẫy, vừa định trút vỏ dừa hấu vào thì chị ta nhìn thấy một thứ “rác” trong đó, sắc mặt đang bình thường bỗng sa sầm.

Dư Khải Lâm lấy làm lạ vì thấy sắc mặt Vi Tuyền thay đổi hẳn, trông rất không vui. Cô bước lại hỏi: “Sao thế, chị Tuyền?” Đồng thời nhìn thùng rác.

Chao ôi, trời đất ạ, gay rồi! Cô thầm kêu lên. Vì trong thùng rác vẫn còn mấy cái bánh rán mà Vi Tuyền cho cô hôm trước! Lúc đó Mạnh Hiểu Tuyết trút vào đây nhưng rồi cô đã quên không xách đi đổ rác.

Dư Khải Lâm rất lúng túng, vội giải thích: “Chị ạ... rất xin lỗi, tôi cảm thấy bánh rán rất ngon nhưng hơi ngấy quá cho nên tôi...”

“Không sao.” Vi Tuyền lạnh lùng nói, “Coi như tôi đã nhiệt tình không phải lỗi!”

Dư Khải Lâm mặt đỏ như gấc: “Không... chị ạ, không phải là...”

Vi Tuyền đưa cái khay đựng cùi dừa hấu cho Dư Khải Lâm, sau đó cúi xuống thò hai tay vào thùng rác nhặt mấy cái bánh rán lên.

Dư Khải Lâm nhìn Vi Tuyền, hết sức kinh ngạc. “Chị... chị làm gì thế này?”

Vi Tuyền liếc nhìn cô, giọng nặng nề: “Có gì đâu? Cô không ăn thì tôi đem cho chó ăn, kéo lãng phí quá!”

Câu nói mát, mát lạnh như băng, buốt như mũi kim châm vào con tim Dư Khải Lâm.

Rồi chị ta cầm mấy cái bánh rán, mở cửa bước ra, không thềm chào một tiếng.

Dư Khải Lâm đứng áp vào tường, toàn thân mềm nhũn, từ từ sụp xuống sàn, ngồi đó bất động, đờ đẫn như người mất hồn. Hồi lâu sau cô

đưa tay lên bụng mặt khóc thút thít.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống má xuống cằm, trong đó chứa đựng nỗi xót xa, hối hận, cắn rứt và cả oan ức nữa. Dư Khải Lâm hoàn toàn không ngờ. Mọi việc, vốn đã được giải quyết tương đối ổn thỏa, cô đã rất cẩn nhắc, rất thận trọng để tạo ra bầu không khí hài hòa, nhưng đến phút cuối cùng thì tất cả đã tan thành mây khói. Lần đầu tiên Dư Khải Lâm đã có dịp trải nghiệm, thấm thía cảm giác thất bại nặng nề là gì. Lúc này chỉ còn cuốn nhật ký là người bạn trung thực đáng tin cậy nhất của Dư Khải Lâm. Nó có thể bao dung, có thể hiểu được mọi nỗi khổ tâm của cô. Cô vừa rớt nước mắt vừa ghi lại nỗi oan ức và chua xót trong lòng.

Sau khi thu dọn bát đĩa cốc chén, Dư Khải Lâm cả thể xác lẫn tinh thần rã rời bất lực, chỉ muốn vào tắm nước nóng rồi lên giường nằm nghỉ.

Đứng dưới làn nước xối xả, ấm áp của vòi hoa sen, cô hoàn toàn không ngờ rằng, phía sau tấm gương treo ngay trước mặt đang có một đôi mắt oán hờn nhìn xoáy vào cô.

Đã ngủ rồi, cô choàng tỉnh vì lại nghe thấy từ tường phía bên kia truyền sang tiếng bước chân tập chạy. Lúc này vẫn là 11 giờ rưỡi.

Âm thanh to hơn lần trước, chứng tỏ chị ta chạy rất mạnh.

Dư Khải Lâm bỗng nhớ đến đêm hôm nọ, lần đầu tiên nghe thấy tiếng bước chân chạy, hôm đó cô từ chối uống cốc trà của Vi Tuyền; còn lần này, hôm nay lại xảy ra chuyện như thế...

Liệu có phải, chị ta chạy bộ trong nhà có nghĩa là chị ta đang tức giận? Và, điều này thể hiện một sự việc tồi tệ gì đó?

Dư Khải Lâm bỗng cảm thấy toàn thân gai lạnh.

CHƯƠNG 12

Những người lang thang, muốn được ăn sáng thật sự - ăn vào lúc sáng sớm, thì thật khó. Sáng sớm ai ai cũng vội vã đi rầm rập trên khắp các phố to ngõ nhỏ, để đi làm hoặc đi học, không có thì giờ để ý đến một ông lão ăn mày bên đường, đương nhiên, chuyện bố thí thì lại càng không xảy ra. Và, người lang thang nếu muốn nhặt vài đồ ăn thừa của họ vớt trong thùng rác thì cũng phải chờ đến 9 giờ rưỡi sáng trở đi.

Ông già lang thang này vốn cũng biết giờ ăn sáng của mình, nhưng vấn đề là cả ngày hôm qua ông ta không có chút gì vào bụng, cho nên dù lúc này mới 5 giờ sáng, ông ta đã đói cồn cào, đói hoa cả mắt.

Dù sao thì vẫn cứ phải cầu may, dù hi vọng này quá mong manh, nhưng ông ta vẫn mong sẽ bới được thứ gì đó trong thùng rác để ăn.

Ông già đã bới hai thùng rác ven con phố lớn, không kiếm được gì. Thùng rác đã bị một người nhặt ve chai nào đó ‘chiếu cố’ từ đêm qua, lúc này không những chẳng thể bới được chút đồ ăn mà ngay cái lon đồ hộp hay cái hộp nhựa có thể bán được vài xu cũng không có. Ông quá ngao ngán và chùng hững, cơn đói lại càng thả sức hoành hành khắp cơ thể.

Sau khi đi hết hai con phố, ông già vật vờ đi đến một cái chợ nho nhỏ. Khoảng hơn một giờ nữa, ở đây sẽ tấp nập. Ông cho rằng nơi này nhất định sẽ có vài thứ đồ ăn còn sót lại, nhưng, thật bất hạnh, chị quét rác được người quản lý chợ thuê quét, đã quét dọn quá sạch sẽ. Sao các người chẳng để sót lại vài thứ gì đó, để cho lão già này có thể sinh tồn? Ông nghĩ vậy.

Cũng may, chỗ bên kia có một cái kho chứa rác nho nhỏ. Chỉ mong nó chưa bị ‘đồng nghiệp’ nào ra tay trước, và ít ra sẽ vớ được vài miếng đậu phụ thiu hoặc mẩu bánh trái quá hạn sử dụng. Ông ta thăm cầu khẩn và bước đến để bới tìm.

Ông nhìn thấy một túi ni lông nhỏ màu xanh, buộc lại hẵn hoi, bên trong có vài thứ gì đó tròn thon, chẳng biết là cái gì. Ông ta nhấc túi lên rồi mở ra.

Gì thế này? Ông ta mở to mắt.

Bánh rán! Và... có vẻ vẫn còn mới! (Với ông, “mới” tức là chưa bị mốc bị thiu). Thu hoạch bất ngờ khiến ông già lang thang cao hứng lạ thường, đúng lúc đói lả thì tìm thấy đồ ăn, chẳng khác gì kẻ sắp chết chìm vớ được khúc gỗ nổi. Ông cầm một cái bánh lên cắn luôn. Thơm quá, mỡ béo ngậy!

Ông ăn hết cái bánh thứ nhất chỉ trong chớp mắt, bụng đã cảm thấy âm ỉm. Cái thứ hai, ông nhai từ từ để cảm nhận hương vị của nó. À... ngẫm cho kĩ, thấy nhân bánh hơi lạ, không nhận ra là thịt gì. Có thể là vì nó đã biến chất nhưng vẫn còn ngon chán, mình chỉ cần no bụng, thế thôi. Ông không bận tâm, vì dạ dày ruột gan ông đã chai lì từ lâu, không chất độc nào xâm phạm nổi.

Ăn liền ba cái bánh rán, ông già đã thấy no bụng. Trong túi vẫn còn bốn cái nữa, tốt quá rồi, bữa trưa nay thậm chí chiều nay mình khỏi phải lo. Ông thắt miệng túi lại, chuẩn bị xách đi. Lúc này ông lại nhìn vào góc xa hơn của kho rác - vẫn còn một cái túi ni lông to màu đen, căng phồng.

Hôm nay vận của mình quá son, ông già thầm nghĩ. Phải mở ra xem trong đó là gì, rất có thể lại vớ bở cũng nên.

Ông già chui vào kho rác, xách cái túi đó ra ngoài, cởi miệng túi, niềm vui to lớn cứ như trúng xổ số dâng lên trong người, nhưng rồi niềm vui lập tức biến mất, thay vào đó là lo lắng và nghi hoặc. Cái đám đo đỏ này... là thứ gì? Giống như cỗ lòng... lòng lợn thì phải? Ông ta đoán vậy. Nhưng ông lại lập tức nhìn thấy một thứ trong cái túi này, và người ông run bắn chẳng khác gì bị điện giật.

Ôi cha mẹ ơi... đây là bàn tay người! Không hề nhìn nhầm, ông sợ quá kêu thét lên rồi quăng luôn cái túi ấy đi, một vài mảnh nội tạng và bàn

tay văng ra.

Sợ hết hồn, hai chân ông già bỗng mềm nhũn, người đổ sụp xuống đất, rồi vừa bò vừa lết lùi nhanh về phía sau. Thế rồi ông già va phải người quản lý chợ.

Người quản lý đang đi vào chợ thì bị ông già ăn mày xô phải, bực quá định mắng cho mấy câu. Nhưng ông ta lại nhìn theo ánh mắt của ông già ăn mày và đã nhìn thấy cái tay và “cỗ lòng” vương vãi trên mặt đất. “Ồ trời...” Ông ta kêu lên, sợ quá mắt tròn tròn. Mấy giây sau ông ta vội lấy di động ra gọi cho cảnh sát.

Diệp Lỗi ngồi thụp xuống, tay anh đeo găng, mở cái túi ni lông đen ra nhìn kĩ một lúc, rồi đứng dậy nói với Hoắc Văn: “Sếp ạ, sơ bộ phán đoán rằng đây gồm hai bàn tay, hai cánh tay, tì và thận của nạn nhân thứ hai.”

Sắc mặt nghiêm nghị, lạnh lùng, nặng nề. Hoắc Văn khẽ gật đầu: “Giao các vật chứng cho phòng giám định.”

Diệp Lỗi buộc miệng túi ni lông lại rồi đưa cho một cảnh sát đứng bên, anh này xách túi bước đi.

Hoắc Văn quay lại nhìn người quản lý chợ vừa nãy báo cảnh sát: “Anh là người đầu tiên phát hiện ra à?”

“Không phải tôi.” Người đàn ông trung niên không ngớt xoa tay, rồi chỉ vào ông già lang thang đang ngồi co rúm bên cạnh, “Mà là người này.”

Ánh mắt sắc sảo của Hoắc Văn lia sang ông lão ăn mày đang ngồi dưới đất. Ông già ngẩng đầu lên nhìn bắt gặp ánh mắt của Hoắc Văn thì sợ hết hồn, người run bần, ông già vội giải thích: “Báo cáo ông công an, tôi không làm gì cả, tôi chỉ đang bới tìm đồ ăn... và không ngờ... tôi lại mở cái túi đó ra...”

Hoắc Văn nhìn ông già đang lóng ngóng, run sợ, và hiểu ra ngay, ông già đáng thương này không liên quan gì đến vụ giết người chặt xác cả, ông ta chỉ là người phát hiện ra mà thôi. Sắc mặt và ánh mắt của anh trở lại ôn hòa điềm tĩnh: “Bác đừng căng thẳng, tôi sẽ hỏi mấy câu, chỉ cần

bác có sao nói vậy là được, tôi sẽ không gây khó dễ cho bác.”

Ông già lang thang gật đầu lia lịa.

“Cái túi đó vứt ở trong hay ở ngoài kho chứa rác?”

“Ở trong, tít trong cùng. Tôi phải chui vào mới xách ra được.”

Hoắc Văn gật đầu: “Bác là người đầu tiên nhìn thấy cái túi, lúc đó bác có thấy ai lảng vảng gần chỗ này không?”

Ông già nghĩ ngợi, rồi nhăn mặt: “Hình như không có ai cả. Lúc đó còn rất sớm, đường phố chẳng có mấy người qua lại.”

“Tức là, khi bác đến đây thì bác không nhìn thấy ai vứt rác cả?”

“Vâng, đúng.”

Xem ra, cái túi ni lông ấy là do hung thủ vứt vào đây từ đêm qua, Hoắc Văn thầm nghĩ. Rồi lại hỏi: “Tại sao bác lại đến đây bới rác?”

“Tôi đói quá, định bới rác tìm ra thứ gì đó ăn được. Lúc đầu tôi nhặt được một cái túi bánh rán, tôi đã ăn hai, ba cái, sau đó lại muốn tìm thêm cái gì đó, thế rồi tôi nhìn thấy cái túi ni lông to, căng phồng. Nào ngờ lúc mở ra thì lại là...” Ông già lại sợ hãi run rẩy.

Hoắc Văn nhìn quanh mặt đất: “Làm gì có bánh rán nào?”

Cái túi bánh rán lúc nãy quăng đi vì sợ hãi, bây giờ ông ta vội nhặt nó lên, cầm hai tay đưa ra trước mặt Hoắc Văn: “Túi bánh đây này.”

Cái túi bần chết khiếp, Hoắc Văn chỉ liếc nhìn thoáng qua. Anh chỉ cần xác định ông lão ăn mày này nói thật hay nói dối. Lúc này hỏi thế là đủ rồi, Hoắc Văn quay sang anh cảnh sát trẻ: “Cậu dẫn ông ta về sở, lấy lời khai và ghi biên bản. Sau đó đưa ông ta đến trại thu gom gần nhất.”

Ông già cảm thấy căng thẳng, hỏi: “Cảnh sát các ông sẽ không bắt giam tôi đấy chứ?”

“Không phải là bắt giam. Vào trại thu gom, các bác sẽ được ăn được ở. Hơn hẳn là đi lang thang ăn xin ngoài phố.”

Anh cảnh sát trẻ nói với ông già: “Nào, bác đi theo tôi.”

Ông già vui vẻ đi theo, rồi lên xe cảnh sát.

Hoắc Văn và Diệp Lỗi ngồi lên xe cảnh sát, Diệp Lỗi rút cuốn sổ tay ra, vừa ghi vừa đọc: “Chủ nhật, ngày 5 tháng 6. Phần thứ hai của nạn nhân thứ hai bị vứt vào kho rác bên cạnh chợ Lê Khê. Gồm hai bàn tay, hai cánh tay và một số nội tạng.”

Hoắc Văn đặt hai tay lên vô lăng, cau mày: “Hôm qua chúng ta còn đang tính thời gian hung thủ tiếp tục vứt các mảnh xác, thì hôm nay xuất hiện. Hừ!” Anh cười chua chát, “Cứ như là hấn nghe thấy chúng ta bàn bạc, và hấn không muốn chúng ta phải thất vọng!”

Diệp Lỗi nhìn cuốn sổ tay: “Cách lần vứt xác thứ nhất tám ngày.” Anh nhìn đội trưởng, “Theo như phân tích của anh, thì chắc là hôm qua hung thủ gặp phải chuyện khó chịu gì đó.”

Ánh mắt Hoắc Văn nhìn xuống, chỉ im lặng không bảo sao. Một lúc sau anh mới nói: “Điều tra có tiến triển gì không? Có phát hiện ra đối tượng nào khả nghi không?”

“Phòng điều tra đã cung cấp tư liệu về một số người ở một mình, đã từng hoặc đang qua lại với phụ nữ đơn thân người tỉnh ngoài.” Diệp Lỗi mở cặp da màu đen lấy ra một tập giấy đưa cho Hoắc Văn. “Nhưng đây mới chỉ là một phần thôi, họ chưa thể thống kê toàn bộ, vì con số quá lớn.”

Hoắc Văn giở xem từng trang. Phòng điều tra đã cho tư liệu cơ bản gồm ảnh, họ tên, tuổi, nghề nghiệp của những người có khả năng phạm tội. Hoắc Văn xem hết mấy chục trang giấy, rồi hỏi: “Tại sao lại toàn là nam giới nhỉ?”

Diệp Lỗi nói: “Có lẽ phòng điều tra cho rằng, dám phạm tội giết người chặt xác, khả năng này của nam giới lớn hơn là nữ giới.”

Hoắc Văn không hài lòng, lắc đầu. “Chưa chắc đâu!”

“Các cậu ấy nhận định quá chủ quan và cũng thiếu kinh nghiệm nữa. Vụ giết người hàng loạt và chặt xác xảy ra ở bang Ohio nước Mỹ năm 1987, hung thủ là một phụ nữ.”

Diệp Lỗi gật đầu, nói: “Lát nữa tôi sẽ đến gặp và nhắc họ tìm cả những đối tượng phụ nữ phù hợp điều kiện.”

Hoắc Văn hỏi: “Trong đám người này có đối tượng nào sàng lọc trọng điểm để điều tra không?”

“Có!” Diệp Lỗi ghé sang, lật giở, tìm ra khoảng chục đối tượng. “Những gã này đã nhiều lần giao du với các phụ nữ độc thân người tỉnh ngoài, có vài gã còn sống chung với họ.”

“Được! Cần theo dõi mấy gã này. Và nhắc phòng điều tra tiếp tục thống kê các đối tượng khả nghi.”

“Vâng.”

Hoắc Văn nghiêng rặng: “Tôi không tin con cáo già tàn độc không bao giờ lộ cái đuôi ra.”

CHƯƠNG 13

Sáng thứ hai, ngày 6 tháng 6, Vi Tuyền sau khi biết chắc Dư Khải Lâm đã đi làm, chị ta lập tức dùng chìa khóa mở cửa phòng của cô, bước vào.

Chị ta đã không nén nổi nữa. Kể từ lần trước đọc trộm nhật ký của Dư Khải Lâm, Vi Tuyền chưa đọc thêm lần nào. Sau mấy ngày trời, chắc sẽ có nhiều trang mới được viết, lần này Vi Tuyền sẽ được “sống” một buổi sáng no nê tin tức đây!

Vi Tuyền bước thẳng đến cái bàn đọc sách, lôi ngăn kéo, cầm cuốn nhật ký lên. Vừa định mở ra, thì chị ta lại nhìn thấy chai rượu vang đặt trên bàn - chai rượu tối hôm nọ đã mở để chiêu đãi Vi Tuyền, vẫn còn già nửa chai. Vi Tuyền nghĩ bụng: vừa nhâm nhi vừa thưởng thức chuyện riêng tư của con bé này, không phải là càn thú vị hay sao? Nhưng, nếu rượu bị vơi đi thì liệu con bé có biết không?

Cân nhắc một lúc, Vi Tuyền đoán rằng nếu mình chỉ nhấp một chén nhỏ thì chẳng ai có thể phát hiện ra - trừ phi trước đó đã đo bằng thước milimét, nhưng đời nào lại có ai làm như thế?

Vi Tuyền ung dung bước đến chỗ nấu ăn cầm cái ly rượu ra, rồi rót nửa ly. Sau đó ngồi xuống ghế bên cái bàn. Chuyển đi khoái trá bắt đầu.

Vi Tuyền mở cuốn nhật ký, bỏ qua những trang đã đọc lần trước.

“Ngày 30 tháng 5.

Sáng nay tôi hỏi Hiếu Tuyết về chuyện vụ án giết người chặt xác, không ngờ cô ấy lại biết chuyện đó. Thì ra Lê Hân không bịa đặt để lừa tôi...”

Đôi mắt Vi Tuyền bỗng mở to, sắc mặt biến đổi, rất căng thẳng.

“Hiếu Tuyết nói rằng, hiện giờ cảnh sát vẫn chưa bắt được hung thủ, báo chí đưa ra khả năng hung thủ sẽ còn tiếp tục gây án. Hiếu Tuyết cho rằng tôi sống một mình như hiện nay rất không an toàn, khuyên tôi hãy

nén giận, trở về ở cùng với Lê Hân. Nhưng lòng tôi không thể nào nhẹ nhõm cho được...”

Vi Tuyền lim dim mắt, sững sờ, nín thở.

“... Sau đó chúng tôi bàn về những tiếng bước chân chạy bộ từ bức tường bên cạnh truyền sang đêm qua. Hiểu Tuyết cho rằng có thể Vi Tuyền là người không bình thường, những cô gái già sống độc thân thường có khuynh hướng gàn dở cố chấp, rất dễ có những hành vi cực đoan. Tôi cảm thấy cách nhìn nhận của Hiểu Tuyết có phần hơi cường điệu nhưng những lời của cô ấy nói vẫn khiến tôi thật sự cảm thấy bất an...”

Đọc những dòng này, Vi Tuyền mím môi, cố kìm nén cơn giận, tiếp tục xem.

“... Buổi tối, cô ấy đến căn hộ tôi mới thuê ngủ cùng tôi. Lúc Hiểu Tuyết vào toa-lét tắm gội, cô ấy bỗng ngờ ngợ có kẻ nào đó đang nhìn trộm. Nhưng khi chúng tôi cùng vào nhà tắm xem xét thì không thấy có ai hết. Hiểu Tuyết khẳng khẳng nói rằng trực giác của mình rất nhạy bén, chuẩn xác hơn mọi người. Cô ấy còn nói căn hộ này và chị chủ nhà có vấn đề, và tiếp tục khuyên tôi đừng ở đây nữa, nên quay về với Lê Hân. Lòng tôi rối bời, không biết nên làm gì bây giờ...”

“Chà chà, Mạnh Hiểu Tuyết... đồ con đĩ!” Vi Tuyền vừa sợ vừa tức, mặt mũi đỏ gay, nghiến răng ken két, tức quá toàn thân run lên, quên cả ly rượu vang đang cầm trong tay, cái ly bị nghiêng hẳn, rượu đổ luôn xuống cuốn nhật ký.

Vi Tuyền kinh hãi, tái mặt, thềm kêu lên “gay rồi”. Chị ta vội bước đến chỗ bàn trà gạt luôn mấy tờ khăn giấy rồi thấm rượu trên những trang nhật ký, lau cho khô. Nhưng màu rượu vang đỏ thì vẫn còn đó, giấy nhật ký thì bị nhàu, nhăn lại. Vi Tuyền đứng đờ ra, không biết nên xử lý ra sao.

Chết dở rồi! Chị ta thầm nghĩ. Có lẽ Dư Khải Lâm sẽ phát hiện ra, và chỉ cần suy luận rất giản đơn là sẽ đoán ra nguyên nhân.

Phải làm gì đây? Vi Tuyền lo cuống lên. Mình không thể vứt cuốn nhật ký đi, nếu làm thế thì sẽ bị lộ ngay. Bây giờ chỉ còn cách chờ cho màu rượu nhạt đi, con bé sẽ không để ý thấy hoặc nó sẽ lật giở bỏ qua trang này...

Vi Tuyền rất bất an, thầm tính toán, lát sau dần dần bình tĩnh trở lại.

Nếu đúng là hết cách, thì sẽ...

Hôm nay, Dư Khải Lâm phải làm thêm cả buổi tối ở công ty, lúc về đến căn hộ thì đã gần 10 giờ đêm. Cô rất mệt mỏi, chỉ muốn vào tắm rửa rồi đi ngủ, nhưng thói quen bao năm hình thành vẫn bắt cô phải lấy cuốn nhật ký ra.

Điều mà Vi Tuyền lo sợ đã xảy ra thật: khi giở đến trang X, Dư Khải Lâm bỗng nhìn thấy góc trái phía dưới của trang giấy bị nhàu, và có màu đỏ nhạt. Thật đáng ngờ, cô cúi xuống gi sát mũi vào... và ngửi thấy mùi rượu vang. Dư Khải Lâm ngồi đờ ra.

Thế này là chuyện gì? Tại sao lại có vết rượu vang ở đây? Cô nhớ rất rõ, sau khi uống rượu vang vào tối thứ bảy, cô không hề đụng đến chai rượu nữa, và, đêm qua, lúc viết nhật ký xong, trang giấy này vẫn sáng sủa như thường.

Tiếp tục suy nghĩ một hồi, Dư Khải Lâm bỗng giật mình, run rẩy. Cô hiểu ra rằng đã có người len vào phòng này đọc trộm nhật ký của cô! Người có thể làm chuyện này, chỉ có thể là...

Ôi chao! Dư Khải Lâm đưa tay bưng miệng. Chị ta làm cái chuyện này bao lâu rồi? Chẳng lẽ chị ta đã đọc hết những điều cô viết trong cuốn nhật ký?

Cô vội lướt nhìn một lượt các trang viết, nghĩ rằng tất cả đã bị Vi Tuyền đọc trộm và biết rõ cả, cô lạnh toát sống lưng. Điều đáng sợ hơn là, cô chưa biết Vi Tuyền còn làm những chuyện gì nữa trong căn phòng này.

Lúc này, điều duy nhất mà Dư Khải Lâm có thể khẳng định là Mạnh Hiểu Tuyết đã nói rất đúng: Chị chủ nhà này chính xác là người không

bình thường. Và có lẽ, mình không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa.

CHƯƠNG 14

Hôm sau, ăn cơm trưa xong, Dư Khải Lâm và Mạnh Hiểu Tuyết lững thững bách bộ ra quảng trường, ngồi xuống ghế đá. Dư Khải Lâm kể cho bạn biết chuyện cuốn nhật ký. Mạnh Hiểu Tuyết rất kinh ngạc, và bị sốc mạnh.

“Em từng nói rằng chị chủ nhà ấy có vấn đề, bây giờ chị đã thấy em nói quá đúng chưa?” Mạnh Hiểu Tuyết nói, “Có bị mất thứ gì không, chị đã kiểm tra chưa?”

Dư Khải Lâm lắc đầu: “Không mất gì. Tôi hiện giờ tiền nong chẳng có, các đồ dùng thì là của chị ta, có gì mà mất?”

Mạnh Hiểu Tuyết ngẫm nghĩ, rồi nói: “Có nghĩa là chị ta có cái thói xấu thích dòm dỏ, thích dò la các chuyện riêng tư của người khác, coi đó là điều lý thú. Con người này rất không bình thường!”

“Bây giờ tôi nên làm gì?” Dư Khải Lâm lo lắng hỏi.

“Đừng ở đó nữa! Chị ta có những thói quen quái dị, tội gì phải ở cạnh chị ta!”

“Tôi cũng nghĩ thế, không muốn ở đó nữa, nhưng phải làm thế nào để chị ta trả lại tiền cho tôi?”

“Chị cứ cầm cuốn nhật ký ra nói thẳng thừng luôn, chắc chắn chị ta phải câm như hến!”

“Nhưng, tôi phải làm gì để chứng minh rằng vết rượu vang ở cuốn nhật ký là do chị ta gây ra? Chị ta hoàn toàn có thể chối phăng và nói là do tôi tự gây ra.”

Mạnh Hiểu Tuyết lại nghĩ ngợi: “Đúng là... nếu chị lớn tiếng lý sự với chị ta, thì lại bất lợi cho chị.”

“Chính xác! Vì tôi hiện đang nợ chị ta 5.000 đồng, nếu chị ta nổi khùng, bắt tôi trả nợ, thì tôi làm gì có tiền?”

“Hay là... chị thay khóa cửa đi! Chị ta sẽ không vào được nữa.”

“Tôi cũng đã nghĩ đến điều này, nhưng làm thế thì thể hiện thái độ của mình quá rõ, chẳng khác gì nói thẳng sự việc ra với chị ta.”

Mạnh Hiểu Tuyết thở dài: “Cứ như chị nói, thì chuyện này rất khó xử.”

“Tôi phải tìm cô để bàn bạc là vì tôi rất bí, nghĩ không ra cách gì.” Dư Khải Lâm bần khoản nói, “Chủ yếu là vấn đề tiền. Tôi mắc kẹt về điều này.” Mạnh Hiểu Tuyết im lặng một lúc, rồi lẩm bẩm: “Chị chủ nhà này có quá nhiều điểm quái dị, tuổi ngoài 40 không chồng, khẩu vị ăn uống theo kiểu lạ hoắc, nửa đêm tập chạy bộ, dòm dỏ chuyện riêng tư của người khác... Có lẽ, điều mà em lo lắng, không phải là không thể...”

Dư Khải Lâm lấy làm lạ, hỏi: “Hiểu Tuyết lo lắng điều gì?”

Mạnh Hiểu Tuyết nhìn Dư Khải Lâm, do dự, rồi nuốt nước bọt. “Chị Khải Lâm à, em nói ra, có lẽ chị sẽ sợ hãi...”

Dư Khải Lâm nhìn cô bạn, vẻ bất an: “Cô cứ nói đi?”

“Em cảm thấy có lẽ... chị chủ nhà này có liên quan đến vụ án giết người chặt xác mà báo chí đã nhắc đến.”

“Hả?” Dư Khải Lâm khẽ kêu lên, sợ tái mặt, đưa tay lên bưng miệng: “Hiểu Tuyết đừng làm tôi sợ...”

“Không phải em cố ý dọa chị.” Mạnh Hiểu Tuyết nói, “Thực ra, ngay đêm hôm nọ ngủ ở chỗ chị, em đã có cái ý nghĩ này rồi. Nhưng nếu nói ra thì lại e sẽ khiến chị sợ hãi, nhưng hôm nay em đành phải nói ra. Vì nghe chị kể lại cái chuyện bị chị ta xem trộm nhật ký, cộng với cảm nhận của em trong buổi tối hôm đó...”

Em càng cảm thấy chị ta đáng nghi. Rất có thể chị ta đúng là...”

“Kìa, cô đừng nói nữa...” Dư Khải Lâm sợ quá, hai bàn tay bắt chéo nắm chặt cánh tay.

Mạnh Hiểu Tuyết thấy Dư Khải Lâm kinh hãi, bèn an ủi: “Em cũng chỉ đoán vậy thôi chứ chưa chắc đã đến mức ấy.”

“Nhưng nếu đúng là thế thì sao?” Dư Khải Lâm nói giọng run run, “Thì tôi... rơi vào tình thế nguy hiểm!”

Mạnh Hiểu Tuyết nói: “Chị Khải Lâm nên quay về ở với anh Lê Hân thì hơn!”

Dư Khải Lâm cảm thấy khó xử: “Mấy hôm nay anh ta không tìm gặp tôi nữa. Có lẽ là tại hôm nọ tôi nói với anh ta rất dứt khoát, rất căng, nên anh ta cảm thấy không thể hi vọng gì ở tôi nữa. Nếu anh ta cứ im lặng, muốn tôi chủ động liên lạc với anh ta, thì tôi chịu không thể làm được.”

Mạnh Hiểu Tuyết thở dài: “Đã đến nước này rồi mà chị vẫn cứ sĩ diện khiếp quá?”

“Không phải là chuyện sĩ diện, mà là tôi có nguyên tắc của mình.” Dư Khải Lâm không muốn tiếp tục nhắc đến Lê Hân nữa, “Hiểu Tuyết cố nghĩ cách giúp tôi xem, liệu có thể có cách gì khác không?”

Mạnh Hiểu Tuyết ngẫm nghĩ rất lâu, rồi nói: “Có cách! Em nghĩ ra một cách để chị thoát khỏi chị ta, đồng thời cũng đòi lại được tiền thuê nhà.”

“Cô nói đi?” Dư Khải Lâm vội hỏi.

Mạnh Hiểu Tuyết chăm chú nhìn cô: “Trước hết, chị cứ thản nhiên như không, giả bộ không biết gì về chuyện nhật ký. Sau đó chị đi mua một bộ camera cực nhỏ lắp ở một chỗ kín đáo trong phòng chị. Nếu chị ta lại lén vào phòng thì camera sẽ ghi lại toàn bộ các hành vi của chị ta. Chị sẽ dùng nó làm tư liệu giao cho cảnh sát, thế là sẽ không chế được chuyện xâm phạm đời tư. Và thế là chị sẽ danh chính ngôn thuận yêu cầu trả lại tiền nhà! Và chưa biết chừng chị còn được bồi thường một khoản tiền cũng nên!”

“Bồi thường thì tôi không thiết, chỉ cần đòi lại được tiền nhà rồi đi khỏi đó, là tôi thỏa mãn rồi!” Dư Khải Lâm ngừng lại, hơi ngần ngừ, “Liệu cách này của cô có được việc thật không?”

“Chị cứ tin em đi, cái hạng người có thói xấu soi mói sẽ không đời nào chỉ dòm dỏ một lần, chắc chắn chị ta sẽ còn mò vào phòng chị. Rất có thể chị ta đã nhiều lần lén vào rồi, nhưng đến lần này thì mới bị lộ.” Mạnh Hiểu Tuyết hơi ngừng lời, rồi bổ sung, “Em không tùy hứng đoán bừa đâu. Cứ nghĩ mà xem, chị ta dám vào phòng chị vừa xem trộm nhật

ký vừa uống rượu vang, đủ thấy chị ta thực táo tợn, can rỡ không sợ gì ai! Chỉ riêng chi tiết này đã đủ thấy chị ta là kẻ già đời đã quen làm bừa. Có lẽ người ở thuê trước đây cũng là đối tượng bị chị ta dòm dỏ xem trộm!”

Dư Khải Lâm rùng mình, toàn thân nổi da gà. Cô công nhận rằng Mạnh Hiểu Tuyết nói rất có lý.

“Thế nào? Chị có thử dùng biện pháp này không?” Mạnh Hiểu Tuyết hỏi.

Dư Khải Lâm thoáng suy nghĩ, rồi gật đầu: “Ở đâu bán camera mini?”

“Các trung tâm máy tính đều có bán.” Mạnh Hiểu Tuyết nhìn ra phía đường phố, “Ngay gần đây cũng có một cửa hàng bán máy tính.”

Dư Khải Lâm đứng lên: “Chúng ta đi mua ngay bây giờ.”

Cả hai đi vào khu vực bán máy tính, tìm một quầy chuyên bán thiết bị ngoại vi máy tính và các loại máy ghi hình. Mạnh Hiểu Tuyết chủ động hỏi luôn: “Ông chủ ơi, chỗ các vị có bán camera siêu nhỏ không?”

Chủ quầy là một nam giới tuổi ngoài 40, nhìn hai cô: “Các cô mua dùng vào việc gì?”

“Chúng tôi mở hiệu thời trang, muốn lắp camera để giám sát.” Mạnh Hiểu Tuyết bịa luôn lý do.

“Thế thì được!” Ông chủ gật đầu, “Chủ yếu là vì bên công an luôn nhắc chúng tôi: khi bán loại hàng hóa đặc biệt này cần hỏi bên mua dùng vào mục đích gì, và không được dùng vào các việc bất hợp pháp.”

Dư Khải Lâm và Mạnh Hiểu Tuyết đưa mắt nhìn nhau.

Ông chủ lại hỏi: “Hai cô dùng hàng cao cấp hay hàng bình thường?”

“Loại nào rẻ tiền thôi.” Dư Khải Lâm nói.

Ông chủ “ừ, được”, rồi mở tủ phía sau lấy ra một bộ camera chỉ nhỏ bằng nửa bao diêm. Dư Khải Lâm và Mạnh Hiểu Tuyết xúm lại xem kỹ, ống kính của nó bé xíu, bằng cái ngòi bút bi, tất cả đều màu đen, nếu lắp ở một góc nhà thì rất khó nhận ra.

“Bao nhiêu tiền ạ?” Dư Khải Lâm hỏi.

Ông chủ lại lấy ra một lô các phụ kiện kèm theo. “Cộng với dây nối đầu thu, thẻ dữ liệu gắn vào máy tính, ổ điện chuyên dùng cho camera, cả thảy là 560 đồng.”

“Chà! Đắt thế cơ à?” Dư Khải Lâm ngạc nhiên.

“Vẫn còn kêu đắt ư?” Ông chủ mỉm cười, “Loại này tôi đưa ra là rẻ nhất rồi!”

“Có thể tính rẻ hơn nữa không?” Mạnh Hiểu Tuyết nói, “Rồi chúng tôi còn đến mua nữa...”

Hai bên mặc cả một hồi, cuối cùng ngã giá là 520 đồng. Ông chủ dặn dò cách sử dụng, cách lắp đặt đầu camera siêu nhỏ, cách kết nối với máy tính và lưu dữ liệu ra sao...

Hai cô mua xong, ra khỏi cửa hàng. Dư Khải Lâm thở dài: “Đang cạn tiền thì lại phải chi 500 đồng mua cái của nợ này. Tôi rất mong nó sẽ được việc...”

“Chị cứ chờ, rồi sẽ thấy nó rất được việc.” Mạnh Hiểu Tuyết nói rất tự tin.

Dư Khải Lâm nhìn đồng hồ đeo tay. Lúc này là hơn 1 giờ chiều, phải hơn một tiếng nữa mới đến giờ làm ở công ty. “Chúng ta về công ty nghỉ ngơi đã.”

Mạnh Hiểu Tuyết gật đầu, cả hai vừa bước đi được mấy bước thì di động của Dư Khải Lâm trong túi xách bỗng đổ chuông. Cô lấy ra xem. Là một số máy lạ.

“A lô, xin chào.” Dư Khải Lâm lên tiếng trước.

“Xin hỏi, có phải cô Dư Khải Lâm không?” Một giọng nam giới.

“Vâng! Anh là...”

Đối phương nói với Dư Khải Lâm gần một phút. Mạnh Hiểu Tuyết quan sát bạn, thấy Dư Khải Lâm dần há to miệng, vẻ hết sức kinh ngạc. Lát sau, Dư Khải Lâm ậm ừ khẽ nói: “Vâng... được... tôi hiểu rồi...” Điện thoại kết thúc.

Mạnh Hiểu Tuyết hỏi: “Ai gọi cho chị đấy?”

Vẻ mặt Dư Khải Lâm có phần ngờ ngác, há miệng, nghệt ra một lúc rồi mới nói: “Xảy ra chuyện hoàn toàn không ngờ...”

“Chuyện gì thế?”

Dư Khải Lâm nhìn Mạnh Hiểu Tuyết. “Cú phone vừa rồi gọi từ bệnh viện, họ nói là Vi Tuyền vừa bị tai nạn giao thông.”

“Hả?” Mạnh Hiểu Tuyết kêu lên. “Chuyện là thế nào?”

“Cụ thể thì tôi không rõ, ông bác sĩ ấy chỉ nói chị ta bị thương ở đầu, hiện đang hôn mê không nặng lắm, chỉ cần làm một tiểu phẫu. Cũng cần kiểm tra toàn diện nữa. Đoán rằng không quá nghiêm trọng.”

“Tại sao ông ta lại gọi điện cho chị?”

“Ông ta nói là Vi Tuyền trong người không có tiền nong gì, nhưng thấy trong túi áo chị ta có tấm danh thiếp của tôi, bèn hỏi tôi có phải là bạn chị ta không, và bảo tôi cầm tiền đến.” Dư Khải Lâm hơi ngờ ngác, “Cô xem, bây giờ tôi nên đến bệnh viện không?”

Mạnh Hiểu Tuyết nghĩ ngợi, rồi nói: “Đến! Đương nhiên là nên đến! Như thế, thể hiện rằng chị không nghi ngờ gì chị ta, và vẫn coi chị ta là bạn. Làm thế sẽ khiến cho Vi Tuyền lơ lửng cảnh giác đối với chị, và kế hoạch của chúng ta sẽ dễ thành công.”

Dư Khải Lâm ngẫm nghĩ, rồi gật đầu, “Cô nói đúng.” Nhưng cô lại nhăn nhó, “Chỉ hiềm, tôi làm gì có tiền mà cầm đến?”

“Cứ đến đó đã rồi hãy hay. Đến, chúng tôi quan tâm đến chị ta.” Mạnh Hiểu Tuyết hỏi: “Là bệnh viện nào?”

“Bệnh viện số 4.”

“Cách đây không xa. Chúng ta đi tắc xi đến!” Nói rồi Mạnh Hiểu Tuyết vẫy tắc xi, cả hai lên xe. Xe phóng nhanh về hướng bệnh viện.

CHƯƠNG 15

Đến nơi, Dư Khải Lâm và Mạnh Hiểu Tuyết hỏi thăm các nhân viên, rồi đi đến cửa phòng cấp cứu. Mạnh Hiểu Tuyết dừng chân: “Em không vào, em đứng ngoài chờ chị.”

Dư Khải Lâm nghĩ ngợi rồi cũng gật đầu nói: “Được!”

Bước vào phòng cấp cứu, Dư Khải Lâm nhìn thấy Vi Tuyền đang nằm trên giường số 2. Chị ta đang nhắm mắt, trán dán băng băng cầm máu tạm thời, trên mặt có vài vết máu đã khô. Dư Khải Lâm bước lại, nói với ông bác sĩ đeo kính đang cúi xuống kiểm tra cánh tay của Vi Tuyền. “Chào bác sĩ, tôi là Dư Khải Lâm - bạn của chị Vi Tuyền.”

“À, cô đã đến rồi.” Ông bác sĩ đứng thẳng người lên, gật đầu với cô.

“Chị ấy bị tai nạn giao thông như thế nào ạ?” Dư Khải Lâm hỏi, “Có nghiêm trọng không?”

“Không rõ chị ấy có việc gì gấp, cứ thế đi qua đường khi xe cộ vẫn đang lưu thông.” Giọng ông có ý trách móc, “Cũng may, anh lái xe, chiếc xe khách mini, đã kịp phanh gấp, cho nên va chạm không mạnh lắm. Chúng tôi đã kiểm tra sơ bộ: vết rách ở đầu dài 4cm, phải khâu lại, và cánh tay chỉ bị sây sát. Thế là may rồi, không đến nỗi nào.”

“Vâng, thế thì tốt rồi.”

“Cô là bạn của chị ấy? Nạn nhân vẫn chưa đóng tiền điều trị, thuốc men, cô đóng giúp chị ấy đi! Tôi sẽ thu xếp để làm tiểu phẫu ngay.”

“Dạ... cần nộp bao nhiêu tiền ạ?”

“Tạm đóng 3.000 đã!”

“Chà...” Dư Khải Lâm sững sờ, “Nhiều thế cơ à...”

Vi bác sĩ nhìn cô. “Thế mà là nhiều ư? Phí phẫu thuật, tiền thuốc, tiền chụp CT toàn thân, lại còn phí tổn theo dõi hậu phẫu và điều trị nữa. 3.000 mới chỉ là tiền tạm ứng mà thôi!”

Dư Khải Lâm ngượng nghịu nói: “Vâng, tôi hiểu ạ... Tôi không kêu là đắt... Nhưng lúc này tôi không thể có nhiều tiền như vậy...”

“Cô ra ngân hàng rút tiền đi!”

“Không phải vì tôi không mang tiền theo người, mà là... thật sự không có nhiều tiền như thế.” Dư Khải Lâm càng lúng túng.

Bác sĩ xòe tay ra: “Thế thì cô nói xem nên thế nào đây? Bệnh viện chúng tôi đã có quy định rõ ràng, phải nộp tiền đã thì mới làm phẫu thuật.”

Lúc này, Vi Tuyền đang nằm trên giường bệnh “ơ hồ...”, xem ra chị ta đã tỉnh lại và nghe thấy bác sĩ nói chuyện với Dư Khải Lâm. Vi Tuyền khẽ giơ tay lên, giọng yếu ớt: “Khải Lâm...”

Dư Khải Lâm bước lại gần, cúi xuống, quan tâm nói: “Chị Tuyền đã tỉnh rồi à? Chị không sao chứ?”

“Ừ, vẫn ổn.” Vi Tuyền thều thào nói, “Tôi đã nghe hai người nói chuyện, cô không có tiền, tôi biết... thế này vậy... cô đến nhà tôi, lấy hộ tôi 5.000 đồng đem đến đây, được không?”

Dư Khải Lâm sửng người: “Làm thế... có ổn không?”

“Có gì mà không ổn? Cô giúp tôi mà!” Vi Tuyền tháo chìa khóa đeo ở thắt lưng ra đưa cho Dư Khải Lâm, “Tiền tôi để trong cái ngăn kéo giữa tủ áo. Cô biết rồi đấy, lần trước tôi lấy tiền ở đó ra đưa cho cô vay.”

Dư Khải Lâm đành cầm lấy chìa khóa: “Vâng, được! Tôi sẽ về lấy ngay.”

Cô vừa định bước đi thì Vi Tuyền nắm lấy tay cô, nói: “Khải Lâm, cô là bạn của tôi, tôi tin cô. Mau về lấy, rồi cầm đến đây! Đừng chậm trễ kéo lỡ thời gian.”

Mạnh Hiểu Tuyết đứng ngoài cửa vẫn nghe họ đối thoại, nghe thấy câu vừa rồi, cô sửng sốt.

Dư Khải Lâm nhìn Vi Tuyền, gật đầu nói: “Tôi hiểu, chị ạ!” Rồi cô rảo bước ra khỏi phòng cấp cứu.

Hai cô lại gặp nhau, rồi cùng đi trên hành lang, ra khỏi bệnh viện. Dư Khải Lâm nói: “Vi Tuyền bảo tôi về nhà...”

“Biết rồi, em đã nghe thấy cả rồi.” Mạnh Hiểu Tuyết nói, rồi nhìn thẳng vào Dư Khải Lâm. “Câu nói cuối cùng của chị ta, chị có nhận ra vấn đề gì không?”

Dư Khải Lâm ngó ra: “Chị ta bảo tôi đi nhanh rồi quay lại đây cho nhanh, đừng chậm trễ... Thì có vấn đề gì?”

“Đương nhiên rồi!” Mạnh Hiểu Tuyết nói, “Chị vẫn chưa nhận ra à? Câu nói đó có một ẩn ý sâu xa.”

Dư Khải Lâm nhìn bạn.

“Chị nghĩ mà xem, tình trạng của Vi Tuyền đã ổn định chứ không có gì nguy cấp cả, tại sao chị ta phải dặn chị ‘đừng chậm trễ’? Rõ ràng là không có khả năng chị cố ý dènh dang trên đường, khả năng dènh dang duy nhất là khi chị vào căn hộ của chị ta!”

“À... cô cho rằng ngụ ý của Vi Tuyền qua câu nói đó là tôi đừng nán lại nhà chị ta quá lâu, phải không?”

“Em cho rằng, ẩn ý sâu xa của Vi Tuyền là không muốn chị đụng đến các chỗ khác trong nhà chị ta.” Mạnh Hiểu Tuyết lim dim mắt. “Chúng tôi, trong nhà chị ta phải có điều bí mật chi đây.”

“Tôi đương nhiên sẽ không đụng đến các thứ gì khác trong nhà Vi Tuyền.” Dư Khải Lâm nói, cô hơi đỏ mặt.

“Nếu trong tình huống thông thường thì đương nhiên là thế. Nhưng chúng ta đang nghi ngờ Vi Tuyền, chị quên rồi à? Cho nên, đây là cơ hội ngàn năm có một!”

“Chẳng lẽ ý cô là chúng ta sẽ lục soát nhà chị ta?” Dư Khải Lâm lắc đầu, “Tôi chịu không thể làm cái việc đó.”

Mạnh Hiểu Tuyết nghiêng đầu sang bên, than thở: “Chị thật là... em biết nói với chị thế nào mới phải đây?”

Dư Khải Lâm nói: “Chúng ta đừng đứng lại nói chuyện nữa. Tôi đã nhận lời với chị ta rồi, chỉ còn cách khẩn trương về đó lấy tiền hộ chị ta.

Nếu không, sắp đến giờ làm rồi, coi chừng sẽ muộn mất.”

Câu này vừa khéo nhắc Mạnh Hiểu Tuyết: “Ừ nhỉ! Đúng là phải nhanh nhanh lên. Gọi tắc xi, em sẽ đi với chị.” Mạnh Hiểu Tuyết nói.

Hai người vội lên tắc xi đang đỗ trước cổng bệnh viện, đi về nhà Vi Tuyền.

Dư Khải Lâm dùng chìa khóa Vi Tuyền đưa cho mở cửa phòng, đi vào lôi cái ngăn kéo nhỏ ở giữa tủ ra, thấy có một tập tiền mặt. Cô đếm ra 5.000 đồng, nhét vào túi trong của túi xách, xong xuôi, cô đóng cửa tủ lại rồi nói với Mạnh Hiểu Tuyết: “Chúng ta đi thôi.”

Mạnh Hiểu Tuyết nhìn căn phòng, vẻ rất tiếc nuối: “Chúng ta bỏ qua cơ hội quá tốt này thật à? Cơ hội như thế này chỉ có một lần, khi chị ta xuất viện rồi thì không thể lục soát phòng chị ta nữa.”

Dư Khải Lâm nói: “Hiểu Tuyết à, chúng ta không phải cảnh sát, không có quyền lục soát nhà ai cả. Vả lại, Vi Tuyền là người rất tỉ mỉ chặt chẽ, nếu chúng ta đụng đến các thứ của chị ta, làm sai lệch các vị trí vốn có hoặc để lại các dấu vết thì chắc chắn chị ta sẽ biết ngay. Vì thế, chúng ta đừng nên có cái ý nghĩ này thì hơn.”

Mạnh Hiểu Tuyết hết cách, đành thở dài: “Thôi được, cho qua vậy.”

Cả hai vừa định đi ra thì Mạnh Hiểu Tuyết bỗng kêu lên: “À, sao chúng ta lại quên mất cái thứ ấy..”

Dư Khải Lâm không hiểu ra sao, nhìn Mạnh Hiểu Tuyết: “Là thứ gì?”

“Bộ camera siêu mini chị mua lúc nãy.”

Dư Khải Lâm ngó ra, kinh ngạc: “Cô định làm gì?”

“Chị nghe em nói đây, nếu chị muốn biết Vi Tuyền có liên quan đến vụ án giết người chặt xác hay không, thì đây chính là cơ hội tuyệt vời trời cho! Lắp camera ngay trong phòng này thì hơn là lắp trong phòng chị! Chị chỉ cần cài đặt kết nối với máy tính của mình là có thể nhìn rõ mọi tình hình bên này, cũng tức là soi bằng hết mọi bí mật của chị ta!”

“Không, không được!” Dư Khải Lâm không ngớt lắc đầu. “Tôi vốn rất trách chị ta xâm phạm đời tư của mình, bây giờ tôi lại làm cái trò ấy thì

còn xâm phạm đời tư của chị ta nhiều hơn! Làm thế là phạm pháp!”

“Em biết rồi, nhưng chị cần tự bảo vệ mình, đây chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.” Mạnh Hiểu Tuyết kéo tay Dư Khải Lâm, “Chị nghĩ mà xem, Vi Tuyền có thể rình lúc chị đi vắng lên vào bên kia, thì chị ta cũng có thể lại rình lúc chị đã ngủ say hoặc lúc chị không đề phòng mà lên sang! Nếu chị ta có ý đồ hiểm độc thật, thì chị chết là cái chắc! Chị đã hiểu chưa nào? Hiện giờ không phải lúc làm bậc chính nhân quân tử. Muốn giữ lấy mạng thì chị buộc phải xác định xem chị ta có phải là hạng người kia như chúng ta nghi ngờ không.”

Mạnh Hiểu Tuyết nói một thôi một hồi khiến Dư Khải Lâm sợ tái mặt, sống lưng lạnh toát. Cô kinh hãi mở to mắt, không biết nên làm gì cho phải.

Mạnh Hiểu Tuyết mở di động xem giờ: “Không còn thời gian để do dự nữa đâu, sắp đến giờ đi làm. Chị đưa camera ra đây, em sẽ giúp chị đặt vào một chỗ kín đáo. Chúng ta phải làm nhanh lên, chứ nán lại đây quá lâu thì Vi Tuyền sẽ sinh nghi.”

Dư Khải Lâm vẫn chần chừ do dự. Mạnh Hiểu Tuyết sổi ruột quá giật cái túi xách của Dư Khải Lâm, lấy bộ camera ra, nói: “Cứ để em làm! Em sẽ chịu trách nhiệm tất!”

Rồi cô ngẩng đầu quan sát khắp xung quanh, nhận ra khung cửa sổ có màu sơn rất giống với màu của camera, tấm rèm cửa thì màu sẫm, sẽ có tác dụng hỗ trợ che khuất, nếu đặt camera ở đó thì Vi Tuyền không thể nhận ra. Chọn được vị trí rồi, Mạnh Hiểu Tuyết vội kéo một cái ghế đến bên cửa sổ, rồi đứng lên ghế. Sau đó cô làm theo hướng dẫn của ông chủ hiệu bán camera, cài cái ống kính bé xíu ấy vào một góc khuất.

Cuối cùng, Mạnh Hiểu Tuyết dùng khăn giấy lau sạch mặt ghế, rồi nói với Dư Khải Lâm đang đứng ngây ra: “Xong rồi! Chúng ta ra thôi!”

Dư Khải Lâm có vẻ bất an. “Hiểu Tuyết, quả thật tôi vẫn cảm thấy làm thế này thì hơi...”

“Thôi nào, không bàn nữa! Ta đi thôi!” Mạnh Hiếu Tuyết thúc giục,
“Khi nào Vi Tuyên ra viện trở về, sự thật sẽ được làm rõ.”

CHƯƠNG 16

Mấy hôm nay đi làm ở công ty, tâm trạng Dư Khải Lâm vẫn thấp thỏm không yên. Cô hồi hận. Hễ nghĩ đến cái đầu camera lắp trong căn hộ của Vi Tuyền, cô lại thấy bút rứt và có cảm giác mình đang trong vai một kẻ nhìn trộm đáng khinh bỉ. Cái đầu camera nhỏ xíu ấy không có vẻ là một công cụ hỗ trợ cô, nó giống như một quả bom hẹn giờ nằm trong lòng cô, nó sẽ nổ tung khi Vi Tuyền trở về. Dù cô đã nhiều lần tự an ủi rằng chị ta trở về không dễ gì phát hiện ra nó nhưng cô vẫn thấy hồi hộp sợ hãi. Tâm trạng “có tật giật mình” luôn giày vò Dư Khải Lâm. Tiếc rằng cô không thể lấy quả bom hẹn giờ ấy ra được nữa, vì đó là ‘cơ hội duy nhất để thâm nhập căn phòng của Vi Tuyền’ như Mạnh Hiểu Tuyết nói.

Trưa thứ sáu, lúc Dư Khải Lâm ra khỏi cổng chính của công ty, cô lại nhìn thấy Lê Hân đang đứng chờ ở cổng.

Mấy hôm nay Lê Hân không cầm hoa đến nữa, hình như anh đã đoán ra ‘điểm đến’ đáng buồn của những bó hoa tươi thắm kia, cho nên lần này ‘chính chủ’ đến vậy. May sao, anh nhận ra Dư Khải Lâm nhìn thấy anh nhưng cô không quay ngoắt bỏ đi như mấy lần trước. Lần này khả quan, không đến nỗi nào.

Anh rảo bước đến chỗ cô, rất tươi cười, nói: “Khải Lâm đã tan tầm à?”

Một câu hỏi “thừa”. Dư Khải Lâm hờ hững “ừ”, sắc mặt cô không có ý xua đuổi cự tuyệt.

“Chúng ta cùng đi ăn, được không?” Giọng Lê Hân tha thiết.

Thực ra, Dư Khải Lâm dường như muốn nhận lời nhưng những ý nghĩ tấy chay tích tụ bao ngày như một thứ ràng buộc đóng khung trong tiềm thức của cô lại mạnh hơn, khiến cô buột miệng nói luôn: “Không cần! Anh có việc gì không?”

Lê Hân ngập ngừng, cũng không cố nài, anh nói: “Vẫn là chuyện anh nói lần trước, anh chân thành mong em bỏ qua chuyện cũ, đến ở cùng

anh. Khải Lâm, em nên tin rằng anh thật sự lo cho sự an toàn của em. Em biết không, mấy hôm trước cảnh sát lại phát hiện thấy một số mảnh thi thể ở bên ngoài, ở bãi rác bên cạnh một khu chợ nào đó. Em không nhận ra tình thế của mình đang rất khiến anh lo lắng hay sao?”

Dư Khải Lâm mím môi không nói gì. Thực ra cô đang cân nhắc, nếu Lê Hân lại tìm gặp cô và đưa ra yêu cầu này thì cô sẽ suy nghĩ nghiêm túc...

Lê Hân thấy lần này Dư Khải Lâm không tỏ thái độ từ chối dứt khoát, anh biết cô đã có đổi thay trong cách nghĩ, anh không thể để lỡ thời cơ: “Em ạ, anh biết em vẫn trách anh, nhưng anh xin hứa với em anh không bao giờ làm cái chuyện có lỗi với em nữa. Nếu anh không thực hiện được thì trời sẽ giáng sấm sét để...”

Dư Khải Lâm ngắt lời thề độc của Lê Hân, cô không cần điều này: “Khỏi cần nói thế! Đề nghị của anh... em sẽ nghĩ kỹ xem sao. Nhưng trước tiên em phải nói rõ, giả sử em lại chuyển đến chỗ anh, thì em chỉ như một người ở trọ mà thôi, và không có nghĩa là chúng ta lại khôi phục quan hệ nam nữ. Em và anh mỗi người ở một gian, không can thiệp lẫn nhau. Hàng tháng em sẽ trả anh tiền thuê nhà.”

Lê Hân nghe thấy thế thì rất mừng - Dư Khải Lâm thỏa hiệp, là một bước tiến rất dài rồi. Anh lập tức bằng lòng ngay: “Được, được! Chỉ cần em đến ở, ngoài ra anh xin chiều ý em tất. Nhưng em nên nhanh chóng quyết định đi! Mình em ở bên ngoài thêm ngày nào thì anh ngày ấy càng thêm lo lắng, đêm đêm mất ngủ...”

Dư Khải Lâm nhìn đi chỗ khác chẳng thiết nghe những câu sặc mùi sách vở này. Cô buông một câu: “Trước tuần sau, em sẽ trả lời anh.” Rồi cô bước đi không ngoái đầu lại.

Lê Hân thầm nhẩm, hôm nay thứ sáu, trước tuần sau, tức là chỉ hai hôm nữa... Tốt rồi, mặt anh ửng hồng, rất vui vẻ dường như muốn nhảy cẫng lên.

Dư Khải Lâm sau khi tan tầm buổi chiều trở về căn hộ, sững sốt vì thấy cửa phòng bên cạnh mở toang, thì hiểu rằng Vi Tuyền đã xuất viện, trở về. Cô lập tức cảm thấy căng thẳng vì nhớ đến cái ống kính camera kia.

Chắc là Vi Tuyền đã nghe thấy tiếng chân bước của Dư Khải Lâm, chị ta từ trong nhà đi ra, mỉm cười với cô: “Khải Lâm đã về rồi à?”

“... Chị Tuyền, chị đã ra viện?” Dư Khải Lâm gắng kiềm chế tâm trạng căng thẳng. Cô thấp thoáng nhìn thấy bên dưới lọn tóc xõa xuống trán chị ta có vết khâu do bệnh viện xử lý.

“Ừ! Tôi đã không có vấn đề gì đáng lo nữa rồi.” Vi Tuyền nói, “Chuyện hôm đó, tôi cảm ơn cô nhé!”

“Chị Tuyền đừng khách khí! Bệnh viện đã khám tổng thể cho chị rồi chứ?” Dư Khải Lâm nói xã giao.

“Rồi! Bác sĩ nói không có vấn đề gì cả.” Chị ta chỉ vào vết thương trên trán, “Bây giờ chỉ chờ hai tuần nữa, thì đến cắt chỉ.”

“Không vấn đề gì thì tốt rồi.” Dư Khải Lâm nói, “Tôi vào nhà đây.” Cô lục túi xách lấy chìa khóa cửa ra.

“À... Khải Lâm...” Vi Tuyền gọi, “Cô xem, hôm đó cô về đây lấy tiền hộ tôi, tôi quên bég không nói trong tủ lạnh đang có đồ uống, cô cứ việc dùng, chắc lúc đó cô đang khát...”

Dư Khải Lâm ngó ra, rồi nói luôn: “À, không sao chị ạ, lúc đó tôi cũng không khát.”

“Khỏi cần khách sáo giữ ý với tôi, hôm đó... cô không mở tủ lạnh ra xem có đồ uống gì không à?”

Dư Khải Lâm vốn hơi ngạc nhiên không hiểu tại sao Vi Tuyền cứ phải nói mãi cái chuyện đồ uống trong tủ lạnh... nhưng cô bỗng hiểu ra. Cô nhìn chị ta, nói: “Chị Tuyền ạ, tôi không mở tủ lạnh của chị, và cũng không đụng đến bất cứ thứ gì khác. Lấy tiền trong cái ngăn kéo xong xuôi, tôi chạy đến bệnh viện ngay!”

Lúc này thì Vi Tuyền ngượng ngịu. “À, cô ạ... tôi không có cái ý đó. Tôi chỉ muốn nói là cô đừng khách sáo gì, thế thôi.”

Dư Khải Lâm không muốn bàn tiếp nữa, chỉ hờ hững nói: “Không còn vấn đề gì nữa... thì tôi về đây!”

“Ừ... được!”

Dư Khải Lâm bước vào phòng mình, khóa cửa lại, sau đó ngồi xuống ghế sofa, thở ra một hơi rất dài.

Cô thấy bực mình vì Vi Tuyền dám nghi ngờ cô đụng đến các thứ của chị ta. Nhưng cô lập tức bình tĩnh trở lại, nhận ra một điều: Vi Tuyền nói bóng gió dò hỏi cô mấy câu vừa rồi, chắc chắn phải có một ý gì đó.

Cái tủ lạnh.

Dư Khải Lâm bỗng sửng sốt. Tại sao chị ta đặc biệt chú ý vấn đề cái tủ lạnh có bị mở ra không? Trong tủ lạnh chứa những bí mật gì đó hay sao? Ý nghĩ này khiến cô liên tưởng đến một điều kinh khủng nào đó về Vi Tuyền. Cô nhớ ra, tủ lạnh của chị ta rất to, không mấy hợp lý với sinh hoạt của một người độc thân. Có cần thiết phải dùng cái tủ lạnh to đùng như thế không?

Dư Khải Lâm thấp thỏm bất an, suy đoán, nghĩ ngợi hồi lâu. Cô bỗng nhớ ra: Không cần thiết phải ngồi đây đoán mò vì đã có cách để tiếp xúc với sự thật.

Dư Khải Lâm nhìn chiếc laptop đặt trên bàn. Cách đây hai hôm cô đã thử vận hành - xem các hình ảnh thu được từ cái đầu camera nhỏ xíu đó. Bây giờ chỉ cần mở máy tính là có thể biết rõ tình hình bên căn phòng của Vi Tuyền.

Sau vài phút chần chừ, cô đứng dậy bước đến trước cái bàn viết, bật công tắc máy tính.

Tiếp đó cô thực hiện vài thao tác đơn giản, trên màn hình máy tính đã xuất hiện hình ảnh từ trên nhìn xuống căn phòng của Vi Tuyền, kể cả chính chị ta nữa.

Lúc này Vi Tuyền đang thu dọn bát đĩa trên bàn ăn, tức là chị ta vừa ăn xong bữa tối.

Dư Khải Lâm đỏ mặt, căng thẳng, vì đây là lần đầu tiên nhìn trộm người khác. Dù biết rõ không thể bị Vi Tuyền phát hiện ra nhưng cô vẫn cảm thấy nơm nớp lo sợ, và có cảm giác tội lỗi.

Ngồi xem chừng mười phút, Dư Khải Lâm tắt chương trình này - vì Vi Tuyền sau khi cơm nước xong chỉ ngồi trên sofa đọc sách, chẳng có hành động gì đặc biệt cả.

Dư Khải Lâm bỗng cảm thấy mình rất tội tệ, bí ối, cô thầm tự mạt sát mình. Cô mở báo chí xem các tin thời sự.

11 giờ đêm, cô vào nhà vệ sinh tắm rửa, sửa soạn đi ngủ. Hôm nay cô không viết nhật ký trước khi đi ngủ như thói quen mọi ngày, vì lo rằng Vi Tuyền lại đột nhập để xem trộm.

Không lâu sau khi lên giường nằm, Dư Khải Lâm lại nghe thấy tiếng bước chân tập chạy từ tường bên kia truyền sang. Kì lạ nhỉ? Vi Tuyền mới bị tai nạn giao thông, nên nghỉ ngơi ít lâu cho lại sức mới phải, vừa ra viện vài hôm đã dám vận động mạnh thế này thì không đúng.

Dư Khải Lâm từ từ ngồi dậy, cô muốn biết chuyện là thế nào. Vi Tuyền nửa đêm tập chạy vẫn là câu hỏi đeo bám cô bấy lâu, bây giờ cô có thể biết đáp án.

Cô bước ra chỗ bàn viết bật máy tính xem hình ảnh camera giám sát.

Sao thế nhỉ?

Cô áp sát màn hình, dụi mắt, nghi ngờ mắt mình có vấn đề thì phải?

Vì căn phòng của Vi Tuyền đang sáng đèn, tiếng bước chân chạy đang tiếp tục, nhưng không nhìn thấy ai chạy cả!

Dư Khải Lâm kinh ngạc gần như ngừng thở, đầu óc cô không kịp suy nghĩ xem thế này là chuyện gì. Vi Tuyền không chạy bộ trong phòng thì tiếng bước chân ở đâu ra?

Sau một lúc đờ đẫn ngồi nghệt ra, cô căng mắt rà soát khắp căn phòng của Vi Tuyền. Cô bỗng nhìn thấy một thứ đặt trên bàn rồi lập tức

hiểu ra tất cả.

Trên bàn đặt một chiếc máy ghi âm!

Dư Khải Lâm hít sâu một hơi. Thì ra, mỗi lần Vi Tuyền “chạy bộ ban đêm” chỉ là trò giả dối! Chị ta cho chạy băng ghi âm phát ra tiếng bước chân! Nhưng, từ đây lại nảy ra một câu hỏi: Chị ta đã đi đâu? Tại sao phải tạo ra âm thanh này để che đậy hành vi của mình?

Trực giác mách bảo Dư Khải Lâm, trong này chắc chắn phải có vấn đề.

Tim cô đập loạn xạ. Không do dự nữa, mình nhất định phải đi khỏi đây, chuyển đến chỗ Lê Hân. Ngày mai thực hiện ngay!

CHƯƠNG 17

Sớm tinh mơ hôm sau, Dư Khải Lâm đã dậy. Đêm qua coi như không ngủ, sợ hãi và lo lắng khiến cô không thể nào yên, một số sự việc cũng ám ảnh cô.

Hiện giờ cô phải đối mặt với hai vấn đề: một là, chắc chắn Vi Tuyền đang làm những việc gì đó mờ ám khuất tất, nhưng chị ta có liên quan đến vụ án giết người chặt xác không? Căn cứ vào những điều đã biết về chị ta thì không thể nào kết luận được.

Hai là, nếu mình chuyển đến chỗ Lê Hân thì nên nói với Vi Tuyền như thế nào? Mình đang nợ chị ta 5.000 đồng, bây giờ nói là chuyển đi thì chị ta có đồng ý không?

Với vấn đề thứ nhất, Dư Khải Lâm đã nghĩ đến việc báo cảnh sát, nhưng lại cảm thấy chẳng có chứng cứ gì xác đáng, e rằng chỉ là sự hiểu lầm. Về vấn đề thứ hai, thì cô cảm thấy rất khó xử, Giờ đây cô không bận tâm Vi Tuyền có chịu trả lại tiền nhà cho cô không, đây chỉ là chuyện nhỏ, điều cô lo ngại là nếu chọc giận Vi Tuyền nổi khùng, giả sử chị ta đúng là hạng người kia, thì liệu có thể xảy ra chuyện kinh khủng không?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Dư Khải Lâm quyết định: tạm thời không cho chị ta biết ý định chuyển đi, chiều nay, nhân lúc chị ta không chú ý, cô sẽ lặng lẽ ra khỏi nhà. Mọi chuyện còn lại, sẽ bàn bạc với Lê Hân hoặc Mạnh Hiểu Tuyết đã, rồi tính sau.

Ý định đã hình thành, cô mở di động gọi cho Lê Hân.

Lê Hân nhanh chóng nghe máy (chắc anh nhận ra ngay số máy của cô gọi đến), giọng anh rất phấn chấn hồ hởi: “Khải Lâm, em đã quyết định chuyển đến chỗ anh phải không?”

Dư Khải Lâm khẽ “ừ” một tiếng.

“Tốt quá rồi!” Giọng Lê Hân mừng rỡ khó bề hình dung, “Anh sẽ chuẩn bị bữa ăn rôm rả để đón em! Chúng ta ăn ở nhà, được chứ?”

“Tạm chưa bàn điều này làm gì.” Dư Khải Lâm nói, “Ở đây, em mới sắm một số thứ, một mình không xách nổi, sau 1 giờ chiều nay anh đến đây xách hộ em được không? Địa chỉ là số nhà 11 ngõ Tứ Điều phố Mễ Thị, ngôi nhà hai căn hộ, trên tầng hai.”

Dư Khải Lâm vốn nghĩ rằng Lê Hân sẽ lập tức “ừ” ngay, vì đây là cơ hội quá tốt để anh “thể hiện”... nhưng thật bất ngờ, chờ đến mấy giây Lê Hân vẫn không bảo sao, cuối cùng, anh mới lúng túng nói: “Khải Lâm, anh rất muốn đến đó giúp em... Nhưng có lẽ là không thể... Vì hôm nay anh bận chút việc.”

Dư Khải Lâm hoàn toàn không ngờ Lê Hân lại từ chối yêu cầu của cô, lý do thì cũng rất vớ vẩn: “Anh vừa nói là sẽ ở nhà chuẩn bị một bữa ăn ra trò, sao bây giờ đã lại có việc rồi?”

“Là vì... anh vừa mới nhớ ra...” Câu trả lời rất... quẩn!

Dư Khải Lâm không hài lòng, nhưng cô nhớ ra giữa mình và Lê Hân không còn là quan hệ bạn gái bạn trai nữa, không nên “nói xăng”, cô chỉ hờ hững nói: “Thế thì cho qua. À, em xin hỏi ‘anh chủ nhà’, chỗ anh tiền thuê là bao nhiêu?”

Lê Hân nhận ra Dư Khải Lâm bực mình, anh hơi ngần ngừ, rồi nói: “À, hay là... anh lại đến xách đồ hộ em vậy...”

“Thôi! Anh không phải cố gượng.” Dư Khải Lâm nói mát.

“Để anh nghĩ xem đã... đầu giờ chiều nay... thì có thể.”

“Được! Cứ thế nhé! Em sẽ sắp xếp hành lý.”

Điện thoại xong, Dư Khải Lâm kéo chiếc va li da dưới gầm giường ra, xếp quần áo và các đồ dùng lặt vặt vào. Cô vào bếp, xếp lò vi sóng, bát đĩa và các thứ đồ linh tinh khác vào mấy chiếc túi to. Xem thời gian, lúc này là 9 giờ sáng. Cô phác ra kế hoạch: ra ngoài phố mua vài cái túi đựng, ăn trưa xong thì quay về nhà, chắc lúc đó Lê Hân sẽ đến là vừa.

Phải chờ đến 1 giờ chiều mới “di tản” vì Dư Khải Lâm biết Vi Tuyền có thói quen ăn cơm trưa xong thì ngủ một giấc, lúc đó cô ra đi thì chị ta khó mà biết được.

Dư Khải Lâm nhẹ tay mở cửa phòng bước ra, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Nhìn sang bên Vi Tuyền, cửa phòng chị ta đang đóng. Tốt quá. Cô đi thật nhẹ chân bước xuống cầu thang. Đi ra.

12 giờ rưỡi.

Lê Hân đến, đến sớm 30 phút so với giờ đã hẹn. Anh đứng ở hành lang trên tầng hai, nhìn hai cửa phòng đều đang đóng, nghĩ ngợi một lúc. Rồi anh lấy di động ra nhắn tin cho Dư Khải Lâm.

Khải Lâm em có trong nhà không? Anh đang đứng ngay ngoài cửa nhà nhưng không biết là căn hộ nào.

Tin trả lời rất nhanh: Em đang ngồi ăn ngoài phố, nửa tiếng nữa sẽ về đến nhà, anh cứ chờ em.

Lê Hân đứng ở hành lang, do dự một lát, anh quyết định lại xuống tầng dưới. Đúng lúc này, Vi Tuyền mở cửa ra nhìn thấy anh đang chuẩn bị rời đi.

Chị ta chăm chú nhìn Lê Hân, rồi hỏi: “Anh đến tìm Dư Khải Lâm à?”

Lê Hân bị chị ta nhìn từ đầu đến chân, anh cảm thấy mất tự nhiên, môi khẽ động đậy nhưng không nói gì.

“Vào bên phòng tôi mà đợi cô ấy!” Vi Tuyền nghiêng đầu, chỉ vào phòng mình.

Lê Hân hơi do dự, rồi cũng gật đầu, bước vào.

Khi anh đã vào rồi, Vi Tuyền lại ghé ra hành lang nhìn, xác định lúc này bên ngoài không có ai. Chị ta quay lưng về phía Lê Hân và khóa ngay cửa lại, đôi mắt cũng lóe lên một tia lạnh buốt.

Gần 1 giờ chiều, Dư Khải Lâm cầm mấy cái túi trở về. Vừa rồi đứng dưới sân, cô không nhìn thấy Lê Hân trên hành lang, nghĩ rằng lên đến nơi thì sẽ gặp anh đang đứng chờ mình, nào ngờ lại không thấy bóng anh đâu. Cô hơi ngạc nhiên nhìn quanh một lượt, đúng là Lê Hân không có trên này.

Lạ nhỉ? Rõ ràng là anh nhắn tin cho cô nói là đã đến rồi, bây giờ lại chạy đi đâu? Dư Khải Lâm cầm chìa khóa mở cửa phòng mình bước vào,

ném mấy cái túi lên giường, rồi gọi di động cho Lê Hân.

Bài hát nhạc chờ vang lên mấy lần mà Lê Hân không nghe máy. Dư Khải Lâm thấy rất kì quái, các hiện tượng rất không hợp lý. Một cảm giác không hay, thấp thoáng xuất hiện trong đầu, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì với Lê Hân?

Cô bỗng nghĩ đến một khả năng: lúc Lê Hân đã lên đây rồi, có lẽ anh đã thử gõ cửa phòng cô và không thấy ai mở cửa, sau đó anh mới nhắn tin cho cô. Những động tĩnh này của anh đã khiến cho Vi Tuyền chú ý... Chẳng lẽ lúc này anh đang ở trong nhà Vi Tuyền?

Cô thầm kêu lên “gay rồi”. Nếu Vi Tuyền hỏi Lê Hân đến đây với mục đích gì, và Lê Hân đã thẳng thắn trả lời chị ta, thì kế hoạch “lặng lẽ ra đi” của cô sẽ thất bại. Nhưng cô lại nghĩ, nếu đúng là thế thì cũng không vấn đề gì. Lê Hân đang có mặt ở đây, cô sẽ nói thẳng luôn với Vi Tuyền. Cô và Lê Hân, hai người, chẳng sợ gì một mình chị ta!

Nghĩ đến đây, Dư Khải Lâm ra khỏi phòng mình, bước sang gõ cửa phòng Vi Tuyền.

Một lúc lâu sau Vi Tuyền mới ra mở cửa. Chị ta hỏi: “Khải Lâm, cô có việc gì à?”

“Chị Vi Tuyền, tôi muốn hỏi thăm, vừa nãy chị có thấy một thanh niên đến tìm tôi không?”

Vi Tuyền bộ dạng như ngó ra: “Tôi không biết, tôi chỉ ngồi trong nhà mà!”

Dư Khải Lâm ngạc nhiên: “Ý chị là chị không nghe thấy ai gõ cửa bên tôi à?”

“Không nghe thấy.” Vi Tuyền đáp, rồi hỏi lại: “Cô có hẹn với ai à?”

“... Vâng, với một người bạn.”

“Chắc không phải là bạn trai cũ của cô đấy chứ?” Vi Tuyền nói.

Dư Khải Lâm không hiểu tại sao chị ta lại đoán đúng, cô thầm kinh ngạc, đáp: “... Đúng thế.”

“Hai người đã hòa hợp rồi?”

“Không... anh ấy đến tìm tôi vì có chút việc.”

Vi Tuyền nói: “Có thể là anh ta chưa đến cũng nên. Cô cứ về chờ anh ta một lát, chưa biết chừng anh ta sẽ đến ngay thôi.”

Dư Khải Lâm dường như mất tự chủ, gạt đầu, định bước đi, nhưng cô chợt nhận ra khi nói chuyện với cô, Vi Tuyền luôn đứng chắn giữa cửa, cứ như sợ cô bước vào nhà. Cô bỗng gai người. Chắc không phải là...

“À, chị Tuyền...” Ý nghĩ trong đầu Dư Khải Lâm biến đổi mau lẹ, “Tôi sắp được lĩnh lương tháng này, tôi sẽ tạm trả nợ chị 2.000 đồng trước.” Cô vừa nói vừa từ từ thò tay trái vào túi quần một cách rất tự nhiên, sờ đúng phím “redial” của di động rồi nhấn nút. Hôm nay cô chỉ phone cho một mình Lê Hân.

“Không cần phải thế! Khi nào cô gom đủ số thì trả tôi một thể cũng được. Có còn việc gì nữa không?” Vi Tuyền nói, và làm động tác “sắp đóng cửa”.

“Không có việc gì nữa, tôi về nhé, chào chị...”

Đúng vào lúc này thì trong phòng Vi Tuyền vọng ra tiếng nhạc chuông di động, khe khẽ. Vi Tuyền hơi sững sờ, vẻ mặt bỗng căng thẳng.

Dư Khải Lâm thì bị sốc mạnh nhưng cô cố trấn tĩnh, giả bộ thản nhiên như không nghe thấy gì hết, đồng thời lại lặng lẽ ấn nút “tắt”, tiếng chuông di động trong kia lập tức im bật.

“Tôi không làm phiền chị nữa.” Dư Khải Lâm cố tỏ ra rất bình tĩnh, quay người bước đi, rồi vào phòng mình.

Vi Tuyền nhìn theo cô, rồi lại ngoái nhìn vào trong nhà mình, cúi đầu nghĩ ngợi. Cặp lông mày dần nhíu lại, hình như chị ta đã hiểu ra một điều gì đó.

Dư Khải Lâm khóa luôn cửa lại, tim đập thành thịch, đập như điên. Cô đã khẳng định Lê Hân đang trong căn hộ của Vi Tuyền, cô cần nhanh chóng biết rõ tình trạng anh ra sao.

Ôi, mau lên đi! Ngồi trước màn hình khởi động của máy tính, cô rất sốt ruột chỉ muốn nó nhanh nhanh lên, để chuyển đổi sang hình ảnh

camera đang quét căn hộ của Vi Tuyền. Cô thầm cầu nguyện Lê Hân vẫn đang an toàn, cô chỉ mong có thể. Sau đó cô sẽ lập tức báo cảnh sát.

Nhưng bàn tay Dư Khải Lâm đang run bần bật, tâm trạng rối bời, cô cố gắng làm các thao tác chuyển đổi nên bị nhầm lẫn lung tung, lúc này biến thành video phát lại cảnh Vi Tuyền đang ăn cơm tối hôm qua.

Dư Khải Lâm vốn chưa quen với chương trình, lúc này lại quá hoang mang, nên cô quên mất cách điều chỉnh để camera phát hình ảnh giám sát trực tiếp, cô nhấn vào nút “tua nhanh”, cô dường như đã chẳng còn năng lực phán đoán.

Nhưng đúng vào lúc này cô lại nhận ra màn hình chạy có hình ảnh “bất thường” về Vi Tuyền, bèn nhấn nút chạy tốc độ bình thường.

Cô cần nhìn kĩ các hình ảnh này: Hình ảnh Vi Tuyền đang mở tủ lạnh. Cô nhìn lên góc màn hình thể hiện thời gian là 11:15 PM, tức là hơn một tiếng đồng hồ trước khi Vi Tuyền giả vờ tập chạy bộ.

Vi Tuyền mở tủ lạnh lấy ra một cái bọc to với nhiều lớp ni lông quấn quanh, chị ta lần lượt mở ni lông ra.

Trong đó có thể là cái gì? Dư Khải Lâm nín thở.

Cuối cùng cô đã nhìn thấy.

Sau khi gỡ lớp ni lông trong cùng, Vi Tuyền thò tay nhấc lên một cái đầu người đông lạnh rồi đi vào bếp.

Đầu Dư Khải Lâm như vừa nổ tung, trước mắt cô là một màn đỏ hoe, ruột gan cô co thắt nhọn nhọn, choáng váng, chóng mặt, ghê cổ buồn nôn. Đến lúc này, mọi phỏng đoán đáng sợ trước đây đã được chứng minh là đúng. Cô đã biết mười mấy ngày qua mình đã sống bên cạnh một kẻ như thế nào.

Toàn thân run rẩy, cô cầm di động lên. Không cần xem tình hình đang xảy ra bên căn hộ của Vi Tuyền, và càng không dám tưởng tượng liệu Lê Hân có bị chung số phận như chủ nhân của cái đầu người đông lạnh đó hay không, Dư Khải Lâm chỉ mong anh vẫn giữ được mạng trước khi cảnh sát kịp chạy đến đây.

Nhưng, khi các ngón tay run bần bật của cô chưa kịp bấm số gọi cảnh sát thì ngoài kia đã vang lên tiếng gõ cửa của Vi Tuyền. “Dư Khải Lâm mở cửa! Tôi có việc muốn gặp cô.”

Dư Khải Lâm hoảng quá giật mình đánh rơi di động xuống đất, cô lập tức nhặt lên để tiếp tục bấm số gọi cảnh sát. Nhưng cô lại nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ - Vi Tuyền đang mở khóa phòng cô!

Trời ơi, mù ta dám... dám xông thẳng vào đây! Có phải mù đã phát hiện ra điều bí mật của cô? Có lẽ trước đó, khi tiếng chuông di động của Lê Hân vang lên, mù đã ý thức ra chuyện gì rồi! Dư Khải Lâm sợ quá cơ hồ sắp chết ngất! Vi Tuyền đã mở được cửa! Dư Khải Lâm bỗng nhớ ra màn hình đang phát trực tiếp hình ảnh giám sát, cô vội nhào đến gạt màn hình máy tính xuống.

Vi Tuyền bước vào và nhìn thấy Dư Khải Lâm đang rất hoảng loạn ngồi chặn phía trước máy tính, hai tay giữ chặt.

“Cô đang làm gì thế?” Chị ta lạnh lùng hỏi, vẻ mặt vô cảm lì lợm.

“Không... làm gì cả.” Hai tay cô áp chặt nắp máy tính, cô không hiểu rằng động tác này lại là hớ hênh “lạy ông tôi ở bụi này”.

Vi Tuyền chăm chú nhìn chiếc máy tính, mắt đảo tròn, hình như đã hiểu ra điều gì. Mù từ từ bước lại gần: “Chắc không phải là cô...”

“Không, không phải...” Hai chân Dư Khải Lâm hơi nhũn ra, cô rất hồi hộp, sắp sửa nôn ọe, thở rất gấp, sợ hãi lắc đầu.

Vi Tuyền thẳng tay gạt cô sang bên, rồi mở máy vi tính lên, mù lập tức nhìn thấy hình ảnh chính mình trong màn hình - đang bưng cái đầu người đi vào bếp!

Mù hoảng hốt, mặt tái nhợt, ngoảnh sang nhìn, thì thấy Dư Khải Lâm đang bấm số di động. Mù lập tức trở nên điên cuồng, dã man cực độ, miệng tru tréo rít lên: “À... mà... đồ con đĩ!” Rồi nhào đến Dư Khải Lâm.

Dư Khải Lâm bị Vi Tuyền to vâm xô ngã xuống đất và ghì chặt, cô kêu thét lên, di động văng ra. Vi Tuyền đè lên người Dư Khải Lâm, mù vận hết sức lực tát cho cô hai cái tát nổ đom đóm mắt. Tiếp đó mù rú lên

như con chó điên và bóp cổ cô.

“Mày là con dê tiện, tao đối xử với mày tốt như thế, tao coi mày là bạn, tao cho mày vay tiền, thế mà mày dám giở thủ đoạn chơi khăm tao! Mày lắp máy quay trong nhà tao để thu thập chứng cứ rồi giao cho cảnh sát, phải thế không? May mà tao đã kịp thời phát hiện, nếu không thì mày đã làm tới lên rồi! Thì ra mày cũng tệ hại như con dê tiện lần trước thuê nhà này, chúng mày đều đáng chặt xác thành trăm mảnh!”

Dư Khải Lâm bị mù ta bóp nghiêng cổ, không thở nổi. Cô cố vùng ra, hai tay đưa lên cào cấu mặt mù nhưng chỉ làm xước mặt chứ không thể thoát nổi gọng kìm cứng như sắt của mù, cô sắp chết ngạt đến nơi. Đúng vào lúc này cô cố sờ xung quanh hi vọng vớ được một thứ để làm vũ khí nhưng vô ích.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đầu óc cô vụt nhớ ra một thứ: cô co chân phải lên tối đa tháo chiếc giày cao gót. Bản năng sinh tồn đã cho cô sức mạnh kinh người, cô đập gót giày trúng thái dương Vi Tuyền, một cú đập trời giáng.

“Á...” Vi Tuyền kêu thét lên, người mù đổ vật sang trái, ngất xỉu.

Dư Khải Lâm đưa hai tay lên đỡ yết hầu, thở hồng hộc, kinh hãi đứng thẳng lên và nhìn xem Vi Tuyền đang nằm bất động. Bị ăn đòn trúng chỗ hiểm, mù chưa thể nào hồi tỉnh.

Không còn thì giờ để sợ hay do dự nữa, việc cần làm ngay tức khắc là chạy sang căn hộ của Vi Tuyền để xem xem Lê Hân sống chết ra sao.

CHƯƠNG 18

Dư Khải Lâm bước đi loạng choạng, đẩy cửa xông vào phòng Vi Tuyền. Không thấy Lê Hân đâu, chắc là đang ở trong bếp hoặc nhà vệ sinh. Cô cầu trời đừng bắt cô phải nhìn thấy một cái xác bị nhét vào tủ lạnh.

Không thấy trong bếp. Dư Khải Lâm kinh hãi đẩy cửa nhà vệ sinh thì nhìn thấy Lê Hân đang gục dưới sàn, ngất lịm, hai tay bị trói ngoặt ra sau lưng, hai chân cũng bị dây thừng trói chặt, mồm bị nhét khăn mặt, đỉnh đầu có vết máu, chắc chắn đã bị mụ Vi Tuyền tấn công bằng vật cứng. Cô hoảng hốt đỡ anh lên, giật cái khăn trong miệng ra, lay người anh thật mạnh, gọi to: “Lê Hân! Anh Lê Hân?”

Lê Hân từ từ mở mắt, nhìn thấy Dư Khải Lâm.

Dường như phải một lúc sau anh mới tin đây là sự thật: “... Khải Lâm... có phải em không?”

“Đúng, em đây!” Cô xoa mặt xoa má Lê Hân, ý nghĩ trách móc anh đã hoàn toàn tan biến, chỉ có yêu thương đang tràn ngập trong lòng. “Anh thấy trong người thế nào? Anh có sao không?”

Lê Hân há miệng: “Đầu anh... vẫn còn hơi đau. Mụ ta là... một con điên. Anh đứng ngoài cửa chờ em, rồi bị mụ ta lừa vào nhà, sau đó anh bất ngờ bị mụ đánh ngất... là chuyện gì thế này?”

Dư Khải Lâm nói trong nước mắt: “Nó đúng là con điên! Nó chính là hung thủ vụ án giết người chặt xác...”

Lê Hân rất căng thẳng, hỏi: “Là mụ ta? Lúc này mụ ta đâu?”

“Lúc nãy nó xông vào phòng em định giết em... em vật lộn với nó, rồi phang gót giày cao gót đánh nó ngất luôn.”

“... Hay quá rồi! Khải Lâm!” Lê Hân đồng tình, nhìn cô, “Mau cởi trói cho anh đi!”

Dư Khải Lâm cởi dây trói hai tay cho Lê Hân, sau đó cả hai cùng cởi thừng ở chân. Chân tay Lê Hân bị tê cứng, phải một lúc sau mới gượng đứng lên được.

Dư Khải Lâm xem vết thương trên đầu Lê Hân: “Đầu anh thế nào, còn đau không?”

“Vẫn hơi đau, nhưng đã không đáng ngại nữa.”

“Chúng ta phải mau báo cảnh sát!”

“Đúng! Nhưng phải sang xem con mù điên ấy thế nào đã...” Lê Hân thận trọng nói, “Em đã thấy mù bị ngắt rồi thật chứ?”

“Chắc thế!”

Lê Hân nắm tay Dư Khải Lâm, cả hai cùng đi sang căn hộ bên cạnh.

Bước vào rồi, Dư Khải Lâm chỉ vào vị trí lúc nãy Vi Tuyền ngã vật xuống: “Ở kia kìa...”

Đang nói nửa chừng, cô bỗng dờ ra.

Không thấy Vi Tuyền nằm trên sàn nhà!

Dư Khải Lâm bỗng căng thẳng, hoảng sợ: “Mụ ta... đi đâu rồi?” Cô ngoảnh lại nhìn thì kinh hãi tột độ: Vi Tuyền chớp nhoáng xuất hiện ở cửa phía sau lưng cô, tay cầm dao găm sáng loáng lao vào đâm Lê Hân!

“Coi chừng!” Dư Khải Lâm hét lên. Lê Hân dường như đã lường trước, anh quay ngoắt lại và vừa khéo tóm luôn cả hai tay của Vi Tuyền, mũi dao dừng lại ngay trước mặt anh.

Lê Hân ghì chặt tay mù, hai người cùng vận hết sức lực để áp đảo đối phương, ghì nhau được mấy giây. Mụ ta bất ngờ há mồm cắn luôn vào mũi Lê Hân, anh đau quá kêu thét lên, ngã người ra phía sau, ngã ngửa. Vi Tuyền nhân đó nhào đến, hai tay cầm dao đâm xuống cực mạnh.

Vào phút giây quyết định sinh tử, Lê Hân quên cả đau, anh lại tóm được cổ tay Vi Tuyền và chặn đứng nhát đâm. Nào ngờ con đàn bà này lên cơn điên, sức lực của mù còn mạnh hơn cả đàn ông, mũi dao sắp phập vào cổ anh đến nơi!

Dư Khải Lâm đứng bên, cô quá sợ hãi lúng túng không biết nên làm gì, nhưng nhìn thấy Vi Tuyền đã chiếm ưu thế, Lê Hân không địch nổi nữa, cô cuống lên nhìn khắp căn phòng! Chai rượu! Nhìn thấy chai rượu vang của mình trên bàn, cô vội chạy đến chộp lấy, vận hết sức nơi bàn tay đập cái chai lên đầu Vi Tuyền!

“Choang...” một tiếng, chai rượu vỡ tan. Vi Tuyền khựng lại, người mù chao lắc mấy lần, con dao trong tay rơi xuống sàn nhà, rồi “huych” một tiếng, mù đổ vật xuống. Cú đập trời giáng, mạnh hơn hẳn cú đập gót giày cao gót lúc nãy.

Lê Hân thở hồng hộc, đứng lên, đầu và mặt đầm đìa mồ hôi. Lần này đúng là chết hụt! Tim đập thành thịch, vẫn chưa hết sợ.

“Anh thế nào rồi?” Dư Khải Lâm vội chạy đến bên Lê Hân, thấy mũi anh có một vòng vết răng, mũi rớm máu.

Lê Hân sờ mũi. Đau điếng, nghiêng răng ken két. Anh cố nén cơn đau, nói: “Anh không sao.”

Dư Khải Lâm nhìn mù Vi Tuyền nằm vật trên sàn, cô không sao hiểu nổi: “Mụ ta... tại sao mụ ta cứ như muốn giết anh bằng được?”

“Vì mụ là một con điên! Điên, thì thôi rồi, còn có gì đề nói nữa?” Lê Hân nói, rồi anh cúi xuống cầm con dao lên đâm thật mạnh vào vùng tim Vi Tuyền! Người mù giật cục, cái đầu rướn lên thẳng đơ, hai mắt lồi ra, máu rỉ ra hai mép. Vài giây sau, cái đầu mù hạ xuống, rơi ngoặt sang bên. Mụ đã toi đời.

“Ồi...” Dư Khải Lâm sợ quá đưa tay lên bưng miệng. “Sao... sao anh lại giết? Mụ ta đang chết ngất, bất tỉnh, chúng ta chỉ cần báo cảnh sát bắt mụ là được...”

Lê Hân rút dao xuống sàn, đặt tay lên vai Dư Khải Lâm: “Khải Lâm, đây là điều bất đắc dĩ phải làm. Em đã nhìn thấy cả rồi, con đàn bà này vừa điên lại vừa hung hãn, nếu chúng ta không giải quyết triệt để luôn, anh chỉ sợ khi cảnh sát chưa kịp đến mà mụ đã tỉnh lại thì mụ sẽ liều với chúng ta đến cùng!”

Dư Khải Lâm nín lặng không biết nói sao. Cô sợ hãi nhìn Vi Tuyền nằm bất động trên sàn, mắt vẫn trợn trừng. Lê Hân bước lại gần nhìn thật kỹ cái xác, rồi thở phào: “Yên tâm! Mụ không sống lại được đâu!”

Dư Khải Lâm chợt nhớ đến cái di động của mình, lúc nãy vật lộn với Vi Tuyền, nó bị văng đi đâu mất không biết. Cô bảo Lê Hân: “Anh mau gọi điện, báo cảnh sát đi!”

“Được! Nhưng...” Lê Hân cúi đầu nghĩ ngợi, “Em ạ, cảnh sát đến rồi, chúng ta sẽ giải thích với họ như thế nào về cái chết của con mụ này?”

“Thì chúng ta chỉ có thể nói rằng mình phòng vệ chính đáng nên đã giết mụ!” Dư Khải Lâm hơi ngừng lại, “Anh không phải lo, em sẽ làm chứng trước cảnh sát rằng mụ chính là hung thủ giết người chặt xác.”

Lê Hân nghe, hơi kinh ngạc nhìn Dư Khải Lâm: “Em sẽ chứng minh như thế nào?”

Dư Khải Lâm bước đến trước laptop đặt trên cái bàn, chỉ vào màn hình, nói: “Mấy hôm trước, nhân lúc mụ vắng mặt, em đã đặt máy camera giám sát trong phòng mụ, bây giờ sẽ mở lại video quay tối qua.”

Lê Hân chăm chú nhìn màn hình. “Sao không thấy bóng người?”

“Lúc nãy em đã nhìn thấy mụ ta mở tủ lạnh... xách ra một cái đầu người.” Cô rùng mình, “Chưa rõ hiện giờ mụ đang ở trong bếp hay đã ra ngoài.”

“Em chưa xem hết đoạn video này à? Đêm qua em không xem?”

“Không! Tối qua em chỉ xem một lúc. Thấy đoạn đầu rất bình thường, nên em không xem tiếp... Về sau, lúc sau 11 giờ đêm, nghe thấy tiếng bước chân chạy bộ thì em lại trở dậy mở xem lần nữa. Nhưng lúc đó có lẽ mụ ta đã ra ngoài - cho nên em không xem được cảnh lấy mảnh thi thể đem ra.”

Lê Hân nhìn chăm chăm màn hình, anh bỗng tắt luôn video này rồi nhấn nút “xóa bỏ”.

“Kìa, anh? Anh làm gì thế?” Dư Khải Lâm sững sốt, ngó ra, “Đoạn video này là chứng cứ tốt nhất để chứng minh Vi Tuyền là hung thủ giết

người chặt xác, sao phải xóa đi?”

Lê Hân ngoảnh sang nhìn Dư Khải Lâm. “Khải Lâm em biết không, chứng cứ do cá nhân tự thu thập thì không được coi là bằng chứng chính thức. Em lại nhân lúc chủ nhà đi vắng để lắp đặt camera theo dõi, hành vi này là phạm pháp. Cho nên, chúng ta không thể giao video này cho cảnh sát...”

“Nhưng, đây là tình huống đặc biệt...” Dư Khải Lâm cảm thấy không thể chấp nhận được. Cô chợt nghĩ đến một điều gì đó, cô bèn nói với Lê Hân: “Thôi được! Em nghe anh. Anh cùng em sang bên đó, giúp em tháo ống kính camera xuống, nó được lắp trên khung cửa sổ.”

“Được! Anh sẽ làm ngay.” Lê Hân bước đi. “Chờ anh quay sang đây thì chúng ta sẽ báo cảnh sát.”

Dư Khải Lâm gật đầu nhìn theo Lê Hân ra khỏi phòng. Cô lập tức ngồi xuống trước mặt laptop, tìm mở ổ lưu dữ liệu của máy - ổ F.

Đêm qua trước khi đi ngủ, cô đã copy tất cả các video giám sát đưa vào ổ F rồi.

Những động thái vừa rồi của Lê Hân khiến Dư Khải Lâm rất nghi ngờ. Cô nghĩ ngợi, hình như anh ấy sợ người ta nhìn thấy các video giám sát này. Thế là sao? Mình phải làm rõ mới được!

Cô tìm thấy video quay tối hôm qua mà lúc nãy bị Lê Hân xóa bỏ. Mở ra, nhấn play, rồi nhấn nút “tua nhanh”, đồng thời quan sát. Đoạn băng quay cảnh Vi Tuyền mở tủ lạnh lấy cái đầu người, đây rồi. Cô nín thở, tim đập nhanh, tiếp tục xem nó.

Vi Tuyền vào bếp khá lâu không thấy bóng đâu. Rồi chị ta cũng quay ra, đi đến cửa phòng, mở cửa.

Khi nhìn thấy bóng một người xuất hiện ngoài cửa, toàn thân Dư Khải Lâm dường như đông cứng, chết lặng. Mắt cô mở to, mở to hết cỡ, và hai tay bưng miệng thật chặt.

Trời đất ơi! Người xuất hiện ngoài cửa chính là Lê Hân!

Trong đầu cô như có trăm ngàn con ong đang bay vo ve khiến tất cả trở nên hỗn loạn, cơ hồ không còn năng lực để suy nghĩ xem những chuyện này là thế nào đây? Đêm qua Lê Hân đã đến gặp Vi Tuyền? Giữa hai người là quan hệ gì?

Các hình ảnh tiếp tục hiện ra: Vi Tuyền vào bếp xách ra một cái túi ni lông màu đen, rồi lại đưa cho Lê Hân cầm một túi xách to để mua hàng. Sau đó hai người cầm một số hoa quả trên bàn thả vào cái túi mua hàng. Lê Hân xách nó lên, trông giống như vừa mới đi siêu thị mua sắm khá nhiều thứ.

Cả hai cùng... xử lý thi thể.

Khi đã hiểu rõ các hình ảnh này là gì, thế giới xung quanh Dư Khải Lâm bắt đầu chao đảo, nháo nhào.

Kinh sợ, hãi hùng tột độ khiến Dư Khải Lâm quên rằng mỗi nguy hiểm đang tồn tại. Một lúc sau cô mới chợt nghĩ ra điều gì đó. Cô vội vã tắt luôn video, nhưng khi quay đầu lại thì... thật bất ngờ, cô nhìn thấy Lê Hân đang đứng sau lưng.

"A... á..." Dư Khải Lâm đứng bật dậy khỏi ghế, bản năng thôi thúc cô lùi về phía bức tường, sống lưng lạnh toát. Cô nhìn chăm chăm Lê Hân như nhìn một con rắn độc.

"Khải Lâm, em dám copy, giữ lại những video này à?" Lê Hân nói, giọng bi ai, "Em đã nhìn thấy tất cả rồi phải không?"

Cổ họng Dư Khải Lâm như bị thứ gì đó lèn chặt, không thể phát ra một âm thanh nào. Lúc này cô chú ý đến một cánh tay của Lê Hân đang để ở phía sau lưng, tay đang xách một cái túi nhỏ thì phải, cô càng sợ hãi tột độ.

Lê Hân nhận ra ánh mắt của Dư Khải Lâm. Anh ta giơ cái túi ni lông đó ra trước mặt, thở dài: "Anh vốn định lạng lẽ đem thứ này ra ngoài vứt đi. Anh lo rằng khi cảnh sát đến, họ khám xét nhà Vi Tuyền tìm thấy những thứ này, thì khiến em cũng sẽ nghi ngờ. Nhưng nay em đã biết cả rồi thì anh không cần phải giấu em nữa."

Nói rồi Lê Hân dốc các thứ trong cái túi xuống sàn nhà: một bộ tóc giả màu vàng kim, một đôi tất lưới màu đen và vài thứ đồ trang điểm như son môi, đánh mắt...

Những thứ này bỗng gọi cho Dư Khải Lâm nhớ đến một ký ức... cô lắc đầu, và cố nghĩ về những gì đang xảy ra hiện giờ, nhưng đầu óc cô như đã hóa đá, không vận hành nổi.

Lê Hân quay ra đóng cửa phòng lại, rồi khẽ nói giọng trầm trầm: “Khải Lâm, mọi việc đã đến nước này rồi, anh sẽ nói ra tất cả. Chỉ mong em sẽ hiểu cho anh, tin anh, và đừng coi anh như con mụ điên Vi Tuyền.”

Dư Khải Lâm ngò vục nhìn anh ta.

“Thực ra, anh là người thứ nhất thuê căn hộ này.” Lê Hân nói, “Khi đó anh chưa được công ty phân cho căn hộ độc thân ở chung cư, anh bèn thuê nhà này để ở. Dịp đó anh có cô bạn gái ở tỉnh ngoài. Quan hệ với nhau chừng hơn một năm, anh dần nhận ra tính cách cô ấy bị lệch lạc nghiêm trọng - cô ấy quá ấu trĩ và rất hay lý tưởng hóa các sự việc. Cho đến một hôm, anh và cô ấy cãi nhau to chỉ vì một chuyện vặt vãnh. Và cũng ngay ở đây, anh nêu ý kiến phải chia tay nhau.

“Điều mà anh không ngờ là cô ấy dùng dùng lên cơn rồ dại, xông vào liều chết với anh. Anh trốn vào nhà vệ sinh thì cô ấy vác dao xông vào luôn. Anh không rõ cô ấy định giết anh thật hay chỉ muốn hù dọa, nhưng anh vẫn rất sợ hãi. Hậu quả là... khi anh đối phó để tự vệ, anh đã lỡ tay giết chết cô ấy.”

Dư Khải Lâm sợ hãi nhìn Lê Hân, không thể đoán rằng anh ta nói thật hay nói dối.

“Khi nhận ra cô ấy đã tắt thở, anh quá sợ hãi không biết phải làm gì nữa. Những ngày sống ở đây, anh hoàn toàn không ngờ nữ chủ nhà này là một kẻ điên rồ chuyên nhìn trộm, cho nên vụ án mạng xảy ra trong nhà vệ sinh đã bị mụ ta nhìn thấy rõ cả, qua tấm kính đặc biệt lắp trong nhà vệ sinh. Khi anh đang kinh hãi vô cùng lúng túng, thì Vi Tuyền từ gian bên cạnh đi sang, ánh mắt vô cùng ma quái điên rồ.

“Vi Tuyền nói với anh rằng mẹ ta có thể giúp anh xử lý cái xác cô gái, với điều kiện... anh phải làm người tình bí mật của mẹ ta! Lúc đó anh đang hoang mang cực độ không thể nghĩ gì nữa, liền nhận lời Vi Tuyền. Anh chỉ muốn mẹ ta sẽ giúp anh nhanh chóng thủ tiêu cái xác và giữ bí mật vụ việc. Tiếp đó, mẹ ta làm những việc kinh khủng hơn anh tưởng tượng rất nhiều: chặt cái xác ra, chia thành vài phần, rồi đưa vào tủ lạnh, cách ít hôm thì đem ra ngoài vứt đi. Thủ đoạn của Vi Tuyền thật đáng sợ nhưng cũng rất khôn ngoan - cảnh sát vẫn không thể bắt được mẹ ta... đúng ra là... vẫn chưa bắt được cả hai người bọn anh.”

Dư Khải Lâm cố nén cảm giác ghê cổ chỉ chực nôn ọe. “Tức là anh cũng phối hợp với mẹ ta... để vứt xác?”

“Đúng! Mẹ ta ép buộc anh. Em biết rồi, anh không thể từ chối, anh chỉ còn cách nghe theo sự sắp đặt của mẹ ta. Anh đoán rằng Vi Tuyền đã từng có quá khứ giết người, nếu không, mẹ ta không thể thành thạo và xảo quyệt đến thế: Vi Tuyền cải trang thành một người khác hẳn, sau đó cùng anh giả vờ giống như một cặp tình nhân đi dạo phố, tay mẹ ta xách cái túi mua hàng, cứ thế thản nhiên như không, đi đến một chỗ vắng ở con phố hoặc ngõ nào đó, lôi cái túi đựng xác ra vứt vào thùng rác, nhẹ nhõm, giản đơn, chẳng khác gì vứt một cái vỏ chuối... và không hề bị ai chú ý cả.”

“Lần nào vứt xác, anh cũng đi cùng mẹ ta?” Dư Khải Lâm run run hỏi.

“Không! Vì không muốn bị cảnh sát nghi ngờ, Vi Tuyền phải thay đổi cách vứt xác. Có khi Vi Tuyền đi một mình, lần khác cả hai cùng đi. Vi Tuyền không tin anh nên không để mình anh xách đi vứt. Điều đáng sợ ở mẹ ta là, mẹ ta có thể xách cái túi mua hàng hoặc cái túi đeo vai đi phố suốt vài chục phút, không vội vã luống cuống, cứ thế đi rất tự tin. Dù cảnh sát có đi ngay bên cạnh cũng không thể ngờ rằng trong túi mẹ ta đang có thứ gì. Anh cảm thấy Vi Tuyền đang hưởng thụ một cảm giác kích thích. Hình như việc đó đem lại cho mẹ ta có một khoái cảm không gì sánh nổi.”

Dư Khải Lâm ruột gan nhộn nhạo, co thắt, cô cố kìm nén cảm giác kinh tởm cả về sinh lý và tâm lý.

“Anh vốn cho rằng giải quyết xong cái xác đó thì tất cả sẽ kết thúc. Nhưng thật không ngờ Vi Tuyền lại như lên cơn nghiện cái thứ khoái cảm bệnh hoạn ấy, không thể dứt ra. Sau khi anh chuyển đi khỏi nhà này, mẹ ta bắt đầu lên mạng săn tìm các cô gái tỉnh ngoài, độc thân, muốn thuê chỗ ở.

“Hậu quả là lại có một cô gái trở thành vật hi sinh cho mẹ ta - tức là cô gái đã đến đây thuê nhà trước em.”

Dư Khải Lâm run sợ hỏi: “Mẹ ta cho thuê nhà, mục đích là để giết cô ấy?”

Lê Hân lắc đầu, giọng có phần mơ hồ: “Hình như... không hoàn toàn là như vậy. Anh không hiểu rõ người đàn bà đáng sợ này. Thoạt đầu mẹ ta muốn kết bạn với cô gái ấy... nhưng anh không biết về sau đã xảy ra chuyện gì, Vi Tuyền đã giết cô ấy...”

Dư Khải Lâm rùng mình, toàn thân gai lạnh. Cô nhớ đến một vài tình huống trong những ngày sống bên cạnh Vi Tuyền, và đã đoán ra ít nhiều.

Lê Hân bước lại gần Dư Khải Lâm, vẻ mặt có nét bẽ tắc xen lẫn bi ai: “Chắc bây giờ Khải Lâm đã có thể thông cảm với anh? Anh sở dĩ phải chung đụng, và bị người đàn bà đáng sợ này khống chế, thực chất là vì anh đã bị mẹ ta nắm được điểm yếu bất khả kháng, anh bị mẹ ta ép buộc! Người duy nhất anh thật sự yêu, chỉ có em! Thực chất là anh chưa bao giờ phản bội em. Buổi tối hôm đó... thực ra, không phải anh lén lút đi với gái điếm, mà là...”

“Mà là hai người đang vớt xác ở con hẻm ấy!” Dư Khải Lâm sợ hãi nhìn Lê Hân, “Và không ngờ bị em bắt gặp!”

“Đúng thế. Lúc đó nhìn thấy em đang đi đến, anh vô cùng hoảng hốt, anh sợ em sẽ nhận ra anh và cũng sợ bị em nghi ngờ anh đang làm chuyện gì trong con hẻm tối tăm... cho nên anh đành lập tức ôm hôn Vi Tuyền, nhân đó che đi khuôn mặt của cả anh lẫn mẹ ta, giả vờ như đang

lén lút dan díu với gái...”

Vẻ mặt Lê Hân vô cùng ảo não: “Nhưng anh không ngờ vẫn bị em nhận ra, em rất tức giận, đến nỗi ngay ngày hôm sau bỏ đi luôn không thèm nói nửa lời. Sau đó sự việc diễn biến kì cục và càng nguy hiểm. Em đăng tin “cần thuê nhà” lên mạng, bị Vi Tuyền để ý, thế rồi em đã chuyển đến ở thật. Đó là tình huống anh lo sợ nhất. Cho nên anh mới đến tìm em, mong sao em lại trở về ở với anh, anh rất muốn em đi khỏi nơi này! Khải Lâm, anh thực lòng muốn điều tốt cho em.”

Dư Khải Lâm nhìn Lê Hân, cô khó mà tin được: “Bây giờ anh nói những điều này, chắc không phải là muốn em lại làm bạn gái của anh đấy chứ?”

Lê Hân đứng đờ ra hồi lâu, đầu cúi xuống: “Không. Anh không dám có cái khát vọng xa vời này nữa. Khải Lâm, những lời anh vừa nói đều là thực lòng cả. Giờ đây anh chỉ mong em hãy tha cho anh, đừng để cho cảnh sát biết anh có dính líu đến sự việc này.”

“Không thể như vậy!” Dư Khải Lâm nói luôn, “Anh phải chịu trách nhiệm về những việc anh đã làm!”

Lê Hân van nài: “Khải Lâm, em có thể nhẫn tâm như vậy ư? Em muốn chính em sẽ giao anh cho cảnh sát, sau đó đứng nhìn anh bị kết án tử hình hay sao?”

Dư Khải Lâm mím chặt môi, hồi lâu sau mới nói: “Nếu những lời anh kể lúc nãy là thật cả, thì anh chỉ là ngộ sát, lỡ gây chết người, và là đồng mưu phạm tội mà thôi, sẽ không đến nỗi bị xử nặng như thế đâu.”

“Nhưng, can án, tù đầy là không thể tránh khỏi.”

“Thì cũng là hậu quả mà anh đáng phải gánh chịu.” Dư Khải Lâm nghiêm khắc nói, “Lê Hân, anh đã sai ngay từ đầu, em mong anh sau đây sẽ không tiếp tục phạm sai lầm nữa.”

Lê Hân chăm chú nhìn Dư Khải Lâm. Cả hai nhìn nhau đến một phút.

Cuối cùng, Lê Hân cúi đầu nói: “Em nói đúng. Đã đến lúc anh nên đối diện với những tội lỗi mình đã gây ra.”

Dư Khải Lâm bỗng cảm thấy Lê Hân có phần đáng thương. Dù nói gì đi nữa, đây vẫn là người mà cô từng rất yêu. Đôi mắt cô trào lệ: “Nếu... nếu anh thực lòng sám hối, phục tùng bản án... thì có lẽ... em sẽ chờ anh...”

Lê Hân mừng rỡ ngẩng đầu lên: “Thật thế chứ, Khải Lâm? Em nói thật không?”

“Thật thế.” Dư Khải Lâm rần rôi gạt đầu.

Lê Hân như vừa trút được gánh nặng ngàn cân: “Nếu thế, thì anh chẳng phải tiếc than và do dự nữa.”

Anh lấy di động ra, đưa cho Dư Khải Lâm, “Em gọi cho cảnh sát đi!”

Dư Khải Lâm cầm lấy di động, cô chợt thấy rất cảm động, nhìn Lê Hân bằng ánh mắt tán thành, rồi cô bật máy.

Màn hình sáng lên. Cô vừa bấm xong các chữ số, chưa kịp ấn nút “gọi” thì bị một sợi thắt lưng da choàng vào cô và nhanh chóng siết lại.

“Khải Lâm hãy tha thứ cho anh.” Hai tay Lê Hân kéo hai đầu thắt lưng về hai hướng. “Anh yêu em, thật thế, rất yêu em. Nhưng anh không thể để em hủy hoại đời anh.”

Dư Khải Lâm, hai tay tóm chặt sợi thắt lưng nhưng không thể thắng nổi cái sức mạnh đang muốn cướp đi sinh mạng của mình. Cổ họng cô phát ra vài âm thanh khe khẽ. Khuôn mặt trắng mịn đang dần chuyển sang tím tái, chỉ vài giây nữa thì cô nghẹt thở.

Bỗng nhiên, vang lên tiếng “rầm...” rồi cửa bật tung, một cảnh sát trẻ chìa khẩu súng ngắn, quát lớn: “Dừng lại! Nếu không, tôi bắn luôn!”

Lê Hân kinh hãi, tái mặt, lập tức buông tay ra. Dư Khải Lâm lập tức hít thở được, hai tay đỡ cổ họng, ho sặc sụa không ngớt. Đã bước một chân vào cửa âm phủ, giờ cô lại trở về.

Diệp Lỗi áp sát Lê Hân, ra lệnh: “Đặt hai tay ra sau gáy, quỳ xuống!”

Thực ra, chẳng cần ra lệnh thì Lê Hân đã sợ hết hồn, hai chân mềm nhũn, ngã khụy xuống sàn.

Dư Khải Lâm bủn rủn, kiệt sức, từ từ lê bước đến bên cảnh sát Diệp Lỗi, rồi ngoảnh sang nhìn Lê Hân. Ánh mắt cô khiến hân ớn lạnh rùng mình.

Diệp Lỗi lập tức còng tay Lê Hân ngoắc còng vào chân giường, rồi anh lấy di động ra gọi cho đội trưởng: “Báo cáo sếp, đã có kết quả vụ án. Thằng cha tên là Lê Hân đúng là có liên quan đến vụ giết người chặt xác!”

“Quá tốt rồi!” Ở đầu dây bên kia, Hoắc Văn phấn chấn hét lên, “Đang ở đâu? Tôi sẽ đến ngay!”

Diệp Lỗi thông báo địa điểm cho Hoắc Văn, rồi tắt máy. Anh nhìn Dư Khải Lâm, mỉm cười: “Chắc cô cảm thấy rất ngẫu nhiên, rất khéo, tại sao tôi kịp chạy vào khi cô sắp chết đến nơi. Có phải thế không?”

Dư Khải Lâm ngơ ngác nhìn anh cảnh sát trẻ khôi ngô tuấn tú.

Diệp Lỗi chỉ vào Lê Hân: “Thằng cha này là một trong số những kẻ bị tình nghi, nằm trong tầm ngắm của cảnh sát. Gần đây cảnh sát chúng tôi liên tục theo dõi hân. Chỉ tiếc rằng tối qua vì có nhiệm vụ nên chúng tôi đã không giám sát hân, nếu không hân đã bị tóm cổ ngay đêm qua!

Sáng nay, ở một bãi rác, người ta lại phát hiện ra một túi đựng một phần thi thể. Chúng tôi lập tức theo dõi chặt hân, tôi được phân công bám sát mọi hành tung của hân. Hân lên tầng trên này rồi, rất lâu không thấy lộ mặt ra, tôi đoán có lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi. Khi tôi chạy lên đến cửa này thì nghe thấy tiếng cô và hân nói chuyện! Nên cảm ơn căn phòng này cách âm rất kém, nên tôi mới nắm được mọi tình hình ở đây.”

Dư Khải Lâm bỗng hiểu ra tại sao anh cảnh sát này có thể kịp thời chạy vào cứu được cô. Và, không phải nghi ngờ gì nữa, những mảnh thi thể sáng nay họ phát hiện thấy chính là việc mà Vi Tuyền đã thực hiện khi mụ ta “đang tập chạy” trong phòng!

Hơn mười phút sau, Hoắc Văn dẫn hai cảnh sát nữa đến. Họ kiểm tra tủ lạnh của Vi Tuyền, phát hiện thấy hai phần của thi thể (đựng trong hai cái túi). Dư Khải Lâm đưa cho cảnh sát chứng cứ là các video giám

sát. Xét thấy cô đã có công giúp đỡ cảnh sát phá án, Hoắc Văn không truy cứu việc cô tự ý lắp đặt camera nữa. Thủ phạm chính trong vụ án đã chết, kẻ tòng phạm đã bị bắt. Việc trinh sát phá án kết thúc ở đây.

Vĩ thanh

Mấy hôm sau, vụ án kinh khủng chấn động toàn thành phố “giết người chặt xác” đã không cần che giấu úp úp mở mở nữa. Sau khi khám phá thành công, nó đã được đăng hoàng công khai đăng tải trên trang nhất các tờ báo lớn của địa phương. Chỉ hiềm, điều mà mọi người đều rất không ngờ là trong khi mình đang sợ hãi bàn tán về vụ việc đáng sợ này, thì nhân vật chính đã được thay đổi tên họ - là một cô gái - đã lặng lẽ đi khỏi tầm quan sát của họ. Cô âm thầm ra đi, đi khỏi cái thành phố đã khiến cô có một ký ức đớn đau, vĩnh viễn không thể xóa bỏ.

Cô gái độc thân, côi lòng giá buốt, run rẩy, đã xin thôi công tác ở thành phố này. Sau khi từ biệt cô bạn gái duy nhất vô cùng thân thiết, cô lên chuyến tàu tốc hành chuyển bánh sớm nhất trong ngày.

Cô nằm trên giường trong toa xe, cảm giác thật sự là rất mệt mỏi. Đã chán ngấy cái thân phận của người khách thuê nhà nơi tha hương, cô phải trở về miền đất đầm ấm, đầy ắp tình thân và luôn quan tâm đến cô. Ở đó, cô không cần phải dè chừng hay nghi ngờ ai. Ở đó, thể xác và tâm hồn cô sẽ hoàn toàn nhẹ nhõm. Và nếu trong cô vẫn còn chút ít sinh lực, thì cô chỉ muốn làm một việc: Cô sẽ nói với mọi người rằng, “Nơi tôi phải trở về là nhà của tôi, chứ không phải là chỗ ở của tôi.”

Ám Hỏa đã kể xong câu chuyện của anh. Sự thật là, khi đang kể chuyện, anh cũng nhận ra hình như tâm trạng của mọi người có phần bất ổn. Mắt họ mở to, và dần mở to hơn, thậm chí có người đờ ra, há miệng. Lúc này thì anh có thể hỏi được rồi: “Các vị sao vậy, tại sao cứ nhìn tôi khiếp thế?”

Thực ra, người ngồi nghe cũng như người kể chuyện gần như đều muốn ngừng lại giữa chừng. Họ muốn ngắt lời anh để nói cho anh biết một điều quan trọng. Nhưng vì phép lịch sự và cả ngạc nhiên nữa, họ

đều không lên tiếng (huống chi, lên tiếng thì đã muộn). Bây giờ họ không nén được nữa, có bốn năm người gần như đồng thời kêu lên: “Ám Hỏa, câu chuyện của anh đã phạm quy rồi!”

Khuôn mặt Ám Hỏa bỗng biến sắc. Anh vốn tưởng rằng vẻ mặt của họ như thế là vì quá mãi mê lắng nghe một câu chuyện đáng sợ, bây giờ họ nói câu nói ra này chẳng khác gì sấm nổ giữa trời quang khiến anh kinh hãi, cứng họng. Phải một lúc sau, Ám Hỏa mới run run hỏi: “Các vị nói thế... là ý gì? Sao tôi lại phạm quy?”

Thiên Thu hơi lo lắng nói: “Chẳng lẽ anh không nghe thấy sáng nay chúng ta đã bàn những gì hay sao? Những điều đã bàn, chính là các nội dung xuất hiện trong câu chuyện anh vừa kể!”

Long Mã nhắc Thiên Thu: “Cô quên à? Sáng nay, thực ra là cả ngày, Ám Hỏa không hề xuống dưới này.”

Thiên Thu kêu lên: “Ừ nhỉ!”

“Xem ra, đêm qua anh ấy không nghe thấy những âm thanh kia!” Goth nói.

Ám Hỏa nhìn họ một chập, rồi anh bỗng gầm lên: “Thôi đừng chơi trò ú tim nữa đi! Thực ra là thế nào, các vị cứ cho tôi biết! Tại sao lại bảo câu chuyện của tôi phạm quy?”

“Kìa, Ám Hỏa bình tĩnh một chút!” Nam Thiên nói, “Vấn đề là thế này: đêm hôm qua chúng tôi, ít ra là bảy người, đều nghe thấy tiếng bước chân chạy huỳnh huých ở đại sảnh tầng dưới, tiếng bước chân lúc nhanh lúc chậm, sau đó bỗng ngừng lại. Vừa khéo giống hết một số đoạn trong câu chuyện của anh!”

Ám Hỏa mặt tái nhợt, miệng há hốc, hai mắt trợn trừng như sắp rách cả mi mắt. Anh không sao tin nổi, hỏi: “Có cái chuyện đó ư? Tại sao không ai trong các vị nói cho tôi biết?”

“Anh ở trên gác suốt ngày không xuống dưới nhà, lúc gần 7 giờ tối mới ra khỏi phòng, chúng tôi đâu có lúc nào để mà kể cho anh biết?” Sa Gia đành phải nói, “Vả lại, chúng tôi đâu có ngờ rằng câu chuyện của anh

lại na ná như tình hình xảy ra trong thực tế?”

“Vậy là đã nói ra vấn đề chính rồi!” Một giọng trẻ trung và bình thản. Chris nói. “Tại sao câu chuyện của anh ấy lại có thể trùng hợp hết sức kì lạ với tình hình thực tế xảy ra? Tôi nghĩ, chắc các vị sẽ không cho rằng đây chỉ là ngẫu nhiên chứ?”

“Đúng thế! Không thể là ngẫu nhiên.” Lake ngược ngùng nói, “Bây giờ thì... có vẻ như sự việc đêm qua phát sinh là nhằm hãm hại Âm Hỏa! Đúng là gặp ma rồi!”

“Nhưng nếu là thế thì vẫn hơi có phần không xuôi tai.” Chris nói, “Trong mười ba người chúng ta, có bảy người nghe thấy âm thanh kia, sáu người còn lại thì nói là mình không nghe thấy. Giả sử có ai đó định cố ý hãm hại Âm Hỏa, thì sẽ nảy ra hai vấn đề: một là, tại sao người đó lại biết trong câu chuyện của Âm Hỏa sẽ xuất hiện tình tiết giống hệt? Hai là, nếu đêm qua Âm Hỏa có nghe thấy tiếng bước chân chạy đó thì anh ấy đương nhiên sẽ không đưa tình tiết này vào sáng tác của mình. Và, tại sao người đó có thể khẳng định Âm Hỏa không nghe thấy tiếng bước chân kia?”

“Cứ như cậu nói thì không có ai cố ý hãm hại Âm Hỏa cả, nhưng cậu cũng nói hoàn toàn không thể là ngẫu nhiên. Tôi muốn nghe phân tích của cậu, cậu cho là thế nào, thiên tài trẻ tuổi?” Hoang Mộc Chu nhìn Chris ánh mắt khiêu khích.

Chris đảo tròn đôi mắt, hỏi: “Anh Âm Hỏa thường hay ngủ say không?”

“Tàm tạm.” Âm Hỏa cứ như người mất hồn, anh đang lo lắng bất an, “Nếu tiếng động tương đối lớn thì tôi có thể nghe thấy.”

“Trong câu chuyện của anh, nhân vật chạy bộ vào ban đêm, hoặc nói là tạo ra âm thanh chạy bộ, tại sao anh lại nghĩ ra tình tiết đó?”

Nghe câu hỏi của Chris, Âm Hỏa bỗng há hốc miệng, như đã nghĩ đến một việc quan trọng: “À đúng, tôi nghĩ ra tình tiết đó là vì được gợi ý từ một giấc mơ đêm qua.”

Chris nhìn chăm chăm vào Âm Hỏa và lập tức truy vấn: “Anh mơ như thế nào?”

Âm Hỏa cố ngẫm nghĩ nhớ lại: “Không có nội dung cụ thể, mà chỉ là một vài hình ảnh rời rạc rất mơ hồ kết hợp lại. Nhưng trong đó có tình tiết đêm khuya chạy bộ. Lúc tỉnh lại, tôi cảm thấy tình tiết này rất thú vị nên tôi đã dựa vào nó để sáng tác ra câu chuyện.”

“Trong giấc mơ của anh, thì ai chạy bộ trong đêm khuya?”

“... Hình như là chính tôi.”

“Năm mơ rồi tỉnh lại, anh có thể nhớ được gần như toàn bộ giấc mơ à?”

“Về cơ bản là thế.”

“Trước đây anh đã gặp chuyện tương tự thế này chưa? Ý tôi là, ngày trước anh có bao giờ dựa vào nội dung giấc mơ để viết tiểu thuyết không?”

“Đã từng có!” Âm Hỏa gật đầu, “Thực ra, có thể coi như đó là một thói quen đặc biệt của tôi. Tôi thường nhớ rất rõ nội dung giấc mơ, tôi cũng hay có những giấc mơ hình thành linh cảm sáng tác, cho nên có đến vài cuốn tiểu thuyết tôi đã sáng tác đều là như thế cả.”

Chris khẽ gật đầu, rồi im lặng mấy giây, sau đó cậu đưa ra một câu hỏi khiến mọi người đều sửng sốt: “Anh đã từng bị mộng du bao giờ chưa?”

Âm Hỏa, thực tế là tất cả mọi người, đều hết sức kinh ngạc. Âm Hỏa quá sợ hãi: “Cậu... hỏi cái câu này là thế nào? Cậu cho rằng... đêm qua, chính tôi...”

Chris nhìn thẳng vào mắt Âm Hỏa: “Anh cho là thế nào? Có cái khả năng này không?”

“Không thể!” Âm Hỏa kêu lên, “Tôi chưa bao giờ bị mộng du cả!”

Bầu không khí trong đại sảnh lắng xuống mấy giây. Hạ Hầu Thân hắng giọng: “Ngày trước tôi từng đọc một cuốn sách viết rằng, có một số người vốn không hề mộng du, nhưng ở vào một hoàn cảnh đặc biệt hoặc

roi vào tình huống đặc biệt nào đó thì có thể xảy ra mộng du mà chính người ấy lại không hề hay biết.”

Ám Hỏa hơi bực mình, đáp luôn: “Tôi có mộng du hay không, tự tôi biết rõ!”

“Nhưng vấn đề nằm ở chỗ: Tại sao anh khẳng định rằng mình không mộng du?” Long Mã nói, “Theo tôi được biết, người mộng du thì không biết rằng mình đang mộng du, trừ phi được người khác gọi cho tỉnh lại.”

Ám Hỏa hơi há miệng, ngập ngừng định nói nhưng lại thôi. Anh cau mày, hai môi mím chặt, dường như nội tâm anh đang giằng xé gay gắt. Hồi lâu sau anh mới nói nên lời: “Sở dĩ tôi biết rõ mình không mộng du, là vì... có người có thể chứng minh cho tôi điều này.”

Câu nói của anh khiến mọi người sửng sốt. Bắc Đẩu tò mò hỏi: “Anh có thể chứng minh?”

Ám Hỏa im lặng, ánh mắt anh lướt nhìn tất cả mọi người - anh muốn tìm và quan sát nhân vật có thể “làm chứng” cho mình. Nhưng nhân vật ấy lại không đứng ra, còn Ám Hỏa cũng không mạnh dạn chỉ rõ người ấy là ai. Chắc chắn ở đây phải có uẩn khúc gì đó.

Chừng hơn một phút sau, Thiên Thu phá tan sự im lặng: “Tôi cho rằng, anh Ám Hỏa đã không muốn nói ra thì chúng ta đừng đi sâu vào chuyện này nữa. Anh ấy nói mình không mộng du, thì là không mộng du!”

Bạch Kinh phì cười: “Thế thì kì lạ đấy! Không ai trong chúng ta thừa nhận đêm qua mình xuống dưới nhà đi đi lại lại, chẳng lẽ là ma làm hay sao?”

“Chắc là có người đang bày trò gì đó!” Long Mã nói, “Rõ ràng là trong chúng ta có người không nói thật.”

“Tuy nhiên, ở cái chốn quái dị này dù có ma thật thì cũng không cho là kì lạ!” Hạ Hầu Thân phát biểu ý của riêng mình.

Sa Gia hai tay ôm vai, run run: “Anh Hạ Hầu Thân đừng nói thế! Ở đây vốn đã đủ khốn đốn rồi!” Không riêng gì Sa Gia, mấy người khác cũng có

vẻ lo lắng bất an.

Ám Hỏa bỗng đứng lên, nói: “Tôi... tôi phải về phòng nghỉ một lát đã.”

“Còn chưa cho điểm câu chuyện kia mà?” Nam Thiên nhắc nhở.

“Thôi, không cần cho điểm nữa.” Ám Hỏa buông ra một câu rồi đi thẳng lên gác. Có thể nhận ra bây giờ anh chẳng thiết quan tâm vấn đề này nữa.

Mọi người nhìn theo bóng Ám Hỏa, rồi cũng giải tán. Sự việc này chỉ còn cách kết thúc ở đây, tất cả đều đáng ngờ và li kì khó hiểu. Điều duy nhất có thể khẳng định là lại có thêm một người phạm quy chẳng đâu vào đâu cả.

Đêm đã khuya, Ám Hỏa bức bối đi đi lại lại trong phòng. Đã vi phạm quy tắc của trò chơi, thần kinh anh căng như dây đàn, không sao ngủ được. Một vài vấn đề vướng mắc cũng ám ảnh anh.

Đêm qua anh và người ấy đã ở bên nhau.

Sự việc này chỉ anh và người ấy biết. Bây giờ nhớ lại, anh cho rằng ở đây có thể có chuyện man trá. Có phải người ấy tiếp cận anh, vì một mục đích nào đó? Có lẽ chỉ vì muốn hãm hại anh?

Nhưng. Anh cau mày, rồi bỗng ngẩng đầu lên thật mạnh. Không thể. Đêm khuya, mình và người ấy ở bên nhau. Giả sử đúng là ban đêm có người ra ngoài vận động thân thể, thì cũng không thể là bất cứ ai trong hai người.

Chẳng lẽ... mình đã bị mộng du thật? Anh bắt đầu nghi ngờ chính mình. Nhưng anh lập tức nghĩ rằng, nếu là thế thì người đã ở cùng anh không thể không biết.

Chết tiệt! Chuyện này là thế nào? Anh lo lắng gãi đầu gãi tai, sự việc không sao hiểu nổi này khiến anh bức dọc, bất an. Nhưng, đúng vào lúc này Ám Hỏa nghe thấy dưới nhà vọng lên tiếng bước chân khe khẽ. Người anh căng cứng, toàn thân nổi da gà. Anh nghĩ đến một sự việc.

Người đi đi lại lại ở dưới nhà đêm qua, đích xác không phải là mình!

Thế thì người đó là ai?

Lúc này, câu trả lời đang ở bên ngoài phòng này.

Tiếng bước chân vẫn đang còn, chỉ cần mở cửa bước ra thì có thể biết ngay chuyện là thế nào. Đồng thời có thể chứng minh với mọi người rằng mình không hề mộng du. Âm Hỏa căng thẳng, tim đập liên hồi, anh tự nhắc mình hãy bình tĩnh. Đây có thể là một cái bẫy! Tiếng bước chân đáng sợ trong đêm, nghe giống như u hồn đang dụ người ta bước vào địa ngục, làn không khí dày đặc hiểm nguy và những tín hiệu của cái chết. Nếu bây giờ bước ra thì có thể vén bức màn bí mật nhưng cũng có thể mất mạng!

Không có nhiều thời gian để do dự, Âm Hỏa biết những tiếng bước chân này sẽ không tồn tại quá lâu. Rốt cuộc, anh quyết định - phải liều một phen! Dù phải mạo hiểm cả tính mạng, anh cũng phải làm rõ xem là chuyện gì.

Cánh cửa phòng rung rung mở ra. Âm thanh đó lại càng rõ rệt, giống như những nhát búa nặng trĩu gõ vào tim Âm Hỏa. Anh đã có thể nhận ra âm thanh này phát ra từ tầng trệt, nói chính xác hơn, nó phát ra ở ngay dưới chỗ anh đang đứng.

Cửa mở ra rồi, ánh sáng yếu ớt từ trong phòng lọt ra, dù sao cũng khiến cho đại sảnh dưới kia sáng lờ mờ, mắt anh cũng dần thích nghi với bóng tối. Anh cảnh giác nhìn xung quanh, không thấy bóng ai từ các phòng khác bước ra. Toàn những người nhát như cáy! Anh vừa thầm trách họ vừa chăm chú nhìn xuống tầng dưới kia. Nhưng, kẻ phát ra tiếng bước chân lại như đang chơi trò trốn tìm với anh, hẩn cứ nấp dưới đó chứ không chịu hiện thân. Âm Hỏa vừa sốt ruột vừa sợ hãi nhưng cũng không thể làm gì.

Anh bỗng nghe ra, tiếng bước chân ấy hơi chuyển hướng thì phải... hình như nó đang lên cầu thang. Tim anh bỗng co thắt ... vì vị trí của phòng anh ở nằm ngay chỗ đầu cầu thang rẽ phải. Lúc này tiếng bước chân đang dần tiến về phía anh.

Từng bước, từng bước, âm thanh đang dần dần gần thêm nữa. Âm Hỏa phát hoảng, anh đoán chỉ mười giây nữa thì gã đó sẽ lên hết cầu thang rồi xuất hiện trước mặt anh. Chưa bao giờ căng thẳng như lúc này nhưng anh cố gắng kiềm chế để không kêu lên hoặc nôn oẹ cho nhẹ bớt, anh thậm chí muốn chạy như điên quay trở lại phòng mà lẩn trốn như một con thỏ nhát gan. Nhưng, e rằng đã muộn mất rồi, vì quá sợ hãi nên toàn thân anh mềm nhũn bất lực, không thể nhúc nhích.

Đúng vào lúc gã ấy sắp hiện thân, thì tiếng bước chân bỗng ngừng lại. Tim anh cũng tạm thời ngừng đập luôn.

Vài giây sau, tiếng bước chân lại vang lên, nghe có vẻ như nó bước đi theo hướng ngược lại.

Âm Hỏa hoàn toàn không hiểu chuyện là thế nào. Nếu anh vẫn giữ được suy nghĩ tỉnh táo, thì điều duy nhất mà anh nghĩ đến là - cái “âm thanh” kia đã cảm nhận ra có người đang đứng ở đầu cầu thang, người ấy (dù là nam hay nữ) không muốn hấn lộ diện trước mặt mình, nên hấn mới quay trở lại, bước đi.

Âm Hỏa không đủ can đảm truy đuổi xem sao, anh chỉ thở phào. Nhưng anh bỗng nghĩ đến một điều, bèn rảo bước đến giữa hành lang tầng hai này rồi nhìn xuống dưới.

Anh đã không nhầm, đứng ở vị trí này có thể nhìn thấy người đó ở tầng dưới! Và anh đã nhìn thấy một cảnh tượng có lẽ là quái dị nhất trong đời mình: trong đêm tối có một người đang quay lưng về phía anh, đầu cúi xuống, chậm chậm bước đi. Khi đi đến chỗ hoàn toàn tối đen thì tiếng chân bước ngừng hẳn, “người ấy” tan biến vào bóng tối.

Âm Hỏa không thể chịu đựng nổi nữa, anh không muốn nán lại cái hành lang đáng sợ này một giây nào nữa! Toàn thân nổi da gà, ra lệnh cho anh phải lập tức chạy về phòng là nơi có thể tạm thời che chở cho anh.

Đã khóa cửa phòng, tim vẫn đập nhanh, anh vẫn chưa hết sợ. Lúc này anh mới nhận ra quần áo mình ướt đẫm mồ hôi. Phải mấy phút sau anh

mới hết run, năng lực tự kiểm soát và suy nghĩ cũng dần khôi phục.

“Người” mà anh nhìn thấy lúc này, giả sử hẳn không phải ma quỷ thì cũng là một quái nhân kinh dị chẳng tử tế gì hơn ma quỷ. Giống như Frankenstein¹ hoặc những vai quái nhân trong opera, nó không bao giờ hiện thân, ngoại trừ thời khắc cuối cùng bị diệt vong. Đây là điểm chung của những người kiểu này. Cho nên, chưa nhìn thấy hoặc nói là chưa nhìn rõ mặt “hắn” thì cũng chẳng phải lỗi tại mình.

1. Frankenstein: Nhân vật trong tiểu thuyết cùng tên của Mary Shelley, nữ văn sĩ người Anh.

Tuy nhiên, cũng không phải anh hoàn toàn không có chút thu hoạch gì. Trong đêm tối, ngay giới tính của “hắn” anh cũng không thể nhận ra, nhưng vẫn nhìn thấy kiểu dáng trang phục của “hắn”. “Hắn” mặc sơ mi, cổ áo dựng đứng. Âm Hỏa có thể khẳng định điều này là vì lúc đó anh nhìn hẳn từ phía sau, không nhìn thấy cổ, nhưng nhận ra cổ áo dựng đứng che gáy.

Đây là một phát hiện quan trọng.

Mình đã biết ngày mai cần làm gì rồi. Anh thầm nghĩ.

Sáng hôm sau, Âm Hỏa xuống dưới nhà sớm hơn bất cứ ai. Dù đêm qua giấc ngủ rất tệ, mắt vẫn các tia đỏ, nhưng tinh thần anh rất sung mãn. Niềm tin là một thứ sức mạnh to lớn, nhất là khi rất tin rằng mình vẫn có thể tiếp tục sống và được tự do thì nó là sức mạnh tinh thần vô địch, nó có thể giúp con người làm được bất cứ việc gì khi đang rơi vào nghịch cảnh.

Các nhà văn đã lục tục thức dậy, và từ trên gác đi xuống, vào đại sảnh để nhận bữa sáng. Âm Hỏa rất lấy làm kì lạ, tại sao không một ai đề cập đến những tiếng bước chân đáng sợ đêm qua. Khỉ thật! Chẳng lẽ lần này chỉ có một mình anh nghe thấy? Anh rất băn khoăn thấp thỏm.

Cũng may, sự xuất hiện của Goth khiến anh thở phào.

“Đêm qua các vị có nghe thấy tiếng gì không?” Goth hót hơ hót hải từ cầu thang đi xuống, “Tiếng bước chân bí hiểm ấy lại xuất hiện!”

Lúc này ở đại sảnh đã có mười người, họ (không kể Âm Hỏa) đều lắc đầu. Hạ Hầu Thân nói: “Tại sao tôi không hề nghe thấy âm thanh phải gió ấy dù chỉ một lần nhỉ?”

“Đêm qua, âm thanh ấy nhỏ hơn đêm hôm kia, nếu ai ngủ say thì có lẽ không thể nghe thấy. Nhưng tôi xin cam đoan rằng nó có xuất hiện!” Goth nhấn mạnh.

“Tôi thường ngủ say như chết.” Bắc Đẩu nói, vẻ tiếc nuối, “Thế thì tiếc thật! Tôi chưa nghe thấy lần nào, nếu nghe thấy thì tôi sẽ mở cửa chạy ra nhìn xem sao.”

Có lẽ Goth cho rằng Bắc Đẩu có ý nói kháy mình là kẻ nhất gan, anh không mấy hài lòng, nói: “Cậu không nghe thấy cho nên không biết cái âm thanh ấy xuất hiện lúc đêm hôm khuya khoắt khiến người ta rùng mình sồn gai ốc! Nếu cậu đủ can đảm, thì đêm nay cứ việc ngồi canh ở đại sảnh tầng một mà xem xem ai đang bày trò ma mãnh! Tôi đoán rằng đêm nay nó sẽ lại xuất hiện.”

Bắc Đẩu lặng thinh.

Nam Thiên đêm qua cũng không nghe thấy tiếng bước chân kì quái ấy. Anh vốn tưởng rằng nó chỉ xuất hiện một lần, nào ngờ nó lại tiếp tục. Lúc này, anh và mấy người nữa không ai bảo ai, đều nhìn vào Âm Hỏa. Rõ ràng là họ chưa quên cái giả thiết ‘Âm Hỏa mộng du’.

Âm Hỏa đương nhiên biết rất rõ, mình có thể rần rỏi đàng hoàng nói với mọi người rằng, nhân vật đi bách bộ trong đêm hôm đó không phải là anh, vì anh đã nhìn thấy người ấy và còn nhớ cả một đặc điểm của ‘hắn’.

Chính vì thế mà anh giữ im lặng. Anh còn có một mục đích quan trọng, quan trọng hơn là xóa bỏ mọi nghi ngờ hoặc phỏng đoán của mọi người đối với anh. Cho nên lúc này anh giả vờ không nhìn thấy những ánh mắt dò hỏi và nghi hoặc của họ, với dáng vẻ rất tự nhiên, anh đi vòng qua họ bước thẳng đến tủ lấy đồ ăn.

Thực ra là anh đi vòng qua phía sau họ để quan sát dáng dấp và áo quần của từng người.

Anh đã ngầm quan sát như vậy ngay từ đầu. Nhưng anh rất ngạc nhiên, vì không phát hiện ra áo quần của ai na ná như “gã đi bộ ban đêm bí hiểm” ấy.

Điều khiến anh cảm thấy rất kì lạ là, kể từ sau khi nhìn thấy trang phục của “hắn”, anh cứ có cảm giác quen quen. Chắc chắn mình đã gặp người mặc chiếc áo ấy ở đâu đó! Cho nên, Âm Hỏa dám khẳng định: Người ấy ở ngay trong đám người này!

Nhưng rồi, Âm Hỏa rất ngao ngán thất vọng: anh đã không ngừng quan sát dáng dấp và trang phục của tất cả mọi người rất kĩ, cho đến tận 6 giờ rưỡi chiều mà vẫn không tìm ra “hắn”. Tuy nhiên, cái cảm giác quen quen ấy của anh lại càng rõ rệt hơn trước, anh càng cảm thấy “hắn” ở ngay bên cạnh nhưng không thể khẳng định là ai. Cái cảm giác này khiến anh bức xúc sắp hóa điên đến nơi.

Đã đến 7 giờ mà Âm Hỏa vẫn không thể xác định, đành vậy, anh cùng mọi người ngồi vây quanh bàn. Trò chơi tối nay bắt đầu.

Long Mã là vai chính trong tối nay, ông tỏ ra rất đàng hoàng, đâu đã vào đấy, không vấn đề gì. Như một diễn viên giàu kinh nghiệm, ông ngồi ngay ngắn nhìn mọi người và mỉm cười rất tự tin. Các nhà văn đều cảm nhận rất rõ thái độ này của ông, chắc chắn câu chuyện mà ông sắp kể sẽ rất đặc sắc.

“Tôi hi vọng câu chuyện của mình sẽ đem lại cho các vị một sự ‘gợi mở’ nào đó.” Long Mã mở đầu bằng câu nói này, “Mỗi cuốn sách tôi viết, mỗi câu chuyện tôi sáng tác, tôi đều hi vọng các vị sẽ quan tâm nhiều hơn để ngụ ý sâu xa trong đó.”

“Anh nói ‘gợi mở’ là gợi mở về phương diện nào?” Bạch Kinh tò mò hỏi.

“Cứ nghe rồi sẽ biết.” Long Mã mỉm cười bí hiểm, mọi người không hiểu ra sao. “Tôi bắt đầu nhé! Câu chuyện có tên là ‘Dự luật xác sống’”

PHẦN 6

Câu Chuyện Của Buổi Tối Thứ Sáu

DỰ LUẬN XÁC SỐNG

Mở đầu

Ngày 8 tháng 4 năm 201..., ngày Lễ Phục sinh, hàng vạn người dân thành phố Atlanta nước Mỹ tụ tập ở đại lộ phía trước tòa nhà Quốc hội, đường tắc nghẽn. Họ giơ cao các tấm biển hoặc căng biểu ngữ, hò hét, yêu cầu chính quyền bang Georgia “trả lại quyền tự do biến thành xác sống”.

Cũng ngày hôm đó (có thể là do hiệu ứng và sức ảnh hưởng từ Atlanta), trên quảng trường Brussels ở Bỉ và quảng trường Prague ở Czechia, cùng một thời điểm, cũng tụ tập hàng vạn người, đông chưa từng có, đương nhiên những người này tuyệt đối không phải du khách. Họ giơ cao các tấm biển đủ kích thước lớn nhỏ, viết “Chính tôi làm chủ thể xác tôi”, “Hãy để cho xác sống đến với chúng ta”, “Tôi là xác sống, hãy đem tôi đi!”...

Ngày 1 tháng 5 năm 201... ở rất nhiều nơi lại nổ ra các cuộc biểu tình khổng lồ với hàng vạn người tham gia, yêu cầu chính phủ tổ chức biên soạn “Dự luật xác sống” theo ý nguyện của dân chúng. Lần này là quy mô toàn cầu: quảng trường Đỏ (Moscow), quảng trường Plaza de Mayo (Argentina), đại lộ Shinjuku Main (Tokyo, Nhật Bản) quảng trường Thời Đại (New York, Mỹ), cảng Victoria (Hong Kông), quảng trường Kongens Nytorv (Copenhagen, Đan Mạch), quảng trường Hiến Pháp (San Diego, nam California, Mỹ)... phạm vi gần như khắp thế giới.

Dân chúng tuần hành đã đành, còn có cả một số tổ chức quốc tế nổi tiếng, các nhà lãnh đạo tôn giáo cũng tham gia đóng chốt ở các vị trí. Vatican - trong lịch sử tranh luận khoa học, họ luôn đứng nhằm chỗ - thì lần này họ tỏ ra rất thận trọng, đến giờ vẫn chưa phát biểu ý kiến, họ chỉ

nói rằng nay mai đức Giáo hoàng sẽ có bài nói chuyện về vấn đề này.

Hình thành thể tương quan với tình hình này, là các tín đồ Do Thái ở thánh địa Jerusalem và các tín đồ đạo Hồi - lần này họ lại có được sự đồng thuận, đại diện của hai tôn giáo đã lần lượt tuyên bố “nếu xác sống là phương hướng của Thượng đế (hoặc thánh Ala) chỉ bảo cho chúng ta, thì chúng ta nên thuận theo ý Người sắp đặt...”

Sau đó, lại có một vị chức sắc của Ấn Độ giáo tuyên bố tại Jakarta, ủng hộ thái độ của các tôn giáo phương Tây. Phát ngôn của ông ta bị giới truyền thông nước ngoài cho rằng có lẽ là bị động bởi một số sức ép từ Ấn Độ. Bởi vì ở New Delhi, Bombay và Bengaluru đều nổ ra các cuộc biểu tình thị uy với những quy mô khác nhau. Dân chúng hô hào đòi xây dựng Dự luật xác sống, ngoài ra còn yêu cầu chính phủ phải thả những xác sống đang bị giam giữ cách ly. Người biểu tình đều choàng áo dài, tay cầm nến; một số người còn quỳ sụp xuống đất hô khẩu hiệu “Xác sống là người thân của chúng tôi, họ phải được trở về nhà!”

Nhận thấy sức ép từ dân chúng khắp nơi và khuynh hướng rõ rệt mà các tôn giáo đã thể hiện, người phát ngôn của Nhà Trắng, nước Mỹ, đã phải lên tiếng yêu cầu dân chúng cần chờ chính phủ có thời gian xem xét, bởi lẽ, thông qua một dự luật quan trọng liên quan đến nhân loại (chắc họ nghĩ đến ảnh hưởng của Mỹ đến mọi quốc gia trên thế giới) không phải chuyện có thể dễ dàng quyết định, cần phải bàn thảo với nhiều bên liên quan.

Cái thế giới này rõ ràng là điên rồi! Cha tôi thường nói câu này.

Là con trai của một nhà xã hội học và nhà luật học, tôi ít nhiều cũng được kế thừa năng lực phân tích sự vật một cách lý tính. Đây là lý do hôm nay tôi có mặt ở đây để bình tĩnh thuật lại cái sự việc điên rồ này. Dù giọng nói của tôi có thể gây cho các vị cảm giác hơi già dặn, nhưng tôi xin nói rõ: tôi mới 17 tuổi, là học sinh lớp 11. Tôi sống trong “thời đại xác sống” - như cách nói của Phùng Luân bạn tôi.

Xác sống (cũng có người gọi là tang thi, ví dụ Phùng Luân một người đam mê tang thi), sự vật mới mẻ này xuất hiện cách đây khoảng năm năm. Hồi đó tôi vừa tốt nghiệp tiểu học và đang nghỉ hè rất vui vẻ thoải mái. Một hôm vào lúc sẩm tối, tôi ngồi nhà xem ti vi, chương trình thời sự đưa tin thành phố Madera ở Mexico xuất hiện một loại vi rút kì quái: chúng có thể làm cho người chết sống lại sau vài tiếng đồng hồ - cho dù, về mặt sinh lý học thì những người “sống lại” ấy không được coi là người đang sống. Vì tim “hẫng” không đập, não cũng không hoạt động, “hẫng” không có bất cứ yếu tố sinh tồn nào cả. Nhưng điều đáng sợ nhất là “hẫng” có thể đi lại và làm một số động tác đơn giản. Các nhân viên y tế chưa bao giờ gặp chuyện kì quái này, ai cũng vô cùng sợ hãi không hiểu ra sao nữa. Rốt cuộc, kẻ “sống lại” một cách kì lạ ấy bị bệnh viện nhốt riêng một nơi, cách ly, để chờ các chuyên gia y học nghiên cứu xem sao. Vì thực tế nhiễm vi rút này na ná các hình ảnh về “xác sống” mà tiểu thuyết và phim ảnh vẫn miêu tả, cho nên bệnh viện Mexico ấy đặt tên thứ vi rút đó là “xác sống vi rút” - tiếng Anh là “Solanum virus”. Danh từ này vẫn dùng cho đến nay.

Nội dung tin tức đó cơ bản là như vậy. Anh có thể tưởng tượng ra nó sẽ khiến tôi và hàng trăm triệu người trên thế giới nghe tin tức này bị sốc như thế nào. Nhưng không chỉ là bị sốc, các tin tức tiếp theo mới thật sự khiến cả thế giới hóa điên: dường như chỉ trong vòng mấy hôm, các nước ở nhiều khu vực khác nhau như Mỹ, Trung Quốc, Tanzania, Hàn Quốc, Ai Cập, Úc, Đức... đều phát hiện ra vô số người mắc căn bệnh kì lạ này. Gần như chỉ trong thời gian cực ngắn, vi rút đã lan ra khắp thế giới - điều này vốn dĩ là không thể, không có thứ vi rút nào có thể chỉ trong vài ngày lan ra khắp năm châu, thậm chí là toàn cầu. Hiện tượng này chỉ có thể chứng tỏ một điều: vi rút xác sống không xuất phát từ Mexico rồi lan nhanh rộng khắp, mà là chúng đồng thời sinh ra ở các nơi trên thế giới. Tại sao nó lại bỗng nhiên xuất hiện, đến nay vẫn là một điều bí ẩn.

Ai cũng nhận ra rằng, trong thời kỳ đầu của sự kiện này, cả thế giới đều kinh hoàng sợ hãi giống như những trận dịch bệnh từng xảy ra trong lịch sử, ai cũng hãi hùng nơm nớp, chỉ lo trốn tránh không kịp. Các tín đồ tôn giáo thì cho rằng ngày phán xét đã đến, xác sống xuất hiện là sự trừng phạt cuối cùng của Thượng đế dành cho loài người.

Nhưng, điều không ai có thể ngờ là, khoảng nửa năm sau, sự thế lại có những chuyển biến rất kịch tính. Một số sự kiện liên tiếp xảy ra khiến người ta dần cảm thấy... có lẽ vi rút xác sống không phải là sự trừng phạt của Đấng tối cao, trái lại, có thể là món quà mà Đấng tối cao ban tặng cho loài người.

Sự kiện có tầm ảnh hưởng lớn nhất là Viện Khoa học Hoàng gia Thụy Điển công bố kết quả sau sáu tháng nghiên cứu của họ. Nghiên cứu cho thấy vi rút solanum lây truyền qua đường máu và chất dịch cơ thể, cũng tức là, khi giao lưu tiếp xúc bình thường với các xác sống thì không bị lây bệnh. Một điểm quan trọng là xác sống không đáng sợ như phim kinh dị vẫn miêu tả, chúng không tấn công con người để rồi biến họ thành đồng loại của mình. Phim ảnh kiểu đó thường dựa vào giả định cố hữu, và chỉ thuần túy là hư cấu tưởng tượng với trình độ cao. Các nhà khoa học đã tiếp xúc với xác sống suốt nửa năm trời, nhận ra rằng họ không hề nguy hiểm, thậm chí báo cáo còn tuyên bố rất hài hước rằng, sống chung với họ còn an toàn hơn sống chung với nhân loại thông thường (trong loài người còn có những kẻ nguy hiểm chuyên lừa đảo, trộm cướp, giết người...), còn xác sống thì tương đối ngoan ngoãn như gia súc vậy.

Ngoài ra, nghiên cứu về xác sống còn hé lộ một số tình tiết khiến người ta rất hứng thú. Những chi tiết này trở thành điều cốt lõi để nhìn nhận lại về xác sống. Một là, xác sống không dùng đến hệ thống tiêu hóa và hệ thống tuần hoàn, tức là, chúng không cần ăn uống mà vẫn có thể “sống”.

Hai là, xác sống không hề thể hiện bất cứ nhu cầu vật chất nào giống như trong sinh hoạt của loài người (ví dụ: đói, khát, nghỉ ngơi...); cho nên có thể coi xác sống là một loại sinh vật hoàn toàn tự dưỡng.

Ba là, xác sống không có cảm giác đau, có nghĩa là chúng không phải khổ sở về bệnh tật và đớn đau.

Bốn là, xác sống không có hoạt động não bộ và tư duy, chứ không như người ta nhận thức về xác sống khi chúng mới xuất hiện. Não của chúng chỉ lưu giữ một số ý niệm đơn giản của động vật cấp thấp, giúp chúng có thể đưa ra một số phản ứng mang tính bản năng, ví dụ, khi bị “gọi” thì chúng biết làm động tác đơn giản là quay người lại.

Bản thân tôi vốn đoán rằng ý đồ ban đầu các nhà khoa học Thụy Điển công bố kết quả nghiên cứu này là muốn xóa bỏ nỗi lo sợ đối với xác sống và vi rút Solanum. Nhưng một số người lại phát triển suy luận theo hướng cực đoan, cho rằng sự xuất hiện của xác sống, nhìn từ một góc độ nào đó, là nhằm thực hiện ba điều mơ ước của nhân loại bấy lâu nay:

- 1- Trường sinh bất tử
- 2- Không cần ăn vẫn sống được
- 3- Giải thoát khỏi đau khổ

Và thế là, sau khi vi rút Solanum xuất hiện chừng một năm, thế giới đã xuất hiện người đầu tiên chủ động biến thành xác sống!

Một người nhiễm AIDS ở Tuy-ni-di, không thể chịu đựng nỗi nỗi đau thể xác cũng như tinh thần do căn bệnh vô phương cứu chữa này đem lại, và cũng không có tiền bạc để điều trị, anh ta đã chủ động tiếp xúc với một phụ nữ mang trong mình vi rút Solanum (khi đó chị ta vẫn chưa biến thành xác sống) và có quan hệ tình dục với người này, anh ta đã lây nhiễm được “thành công” vi rút Solanum.

Một thời gian sau, bệnh nhân AIDS này biến thành xác sống, anh ta đã triệt để thoát khỏi sự hành hạ đau đớn của bệnh tật, chuyển sang một hình thức sống mới mẻ. Giới truyền thông đã theo dõi sát sao và đưa tin rằng hiện nay đã năm năm trôi qua, anh ta vẫn sống yên ổn!

Sự kiện này gây nên một làn sóng xô xao toàn thế giới, một số người có hoàn cảnh tương tự anh chàng Tuy-ni-di dường như được gọi mở đầu óc - có thể giải thoát và được sống “mãi mãi” bằng phương thức này còn hơn là phải suốt đời chịu đựng đủ thứ đau khổ.

Và thế là xuất hiện một trào lưu chủ động biến thành xác sống, cứ thế tiếp diễn, nối tiếp nhau không ngừng...

Một học sinh trung học phổ thông ở Sapporo, Nhật Bản, vì ba năm liền thi trượt đại học, tình cảm với bạn gái bị đổ vỡ, cậu ta đã mất hết niềm tin vào cuộc sống. Cậu đã có ý định tự sát, nhưng rồi cậu lại chọn giải pháp “chiết trung”: cậu tìm đến một bệnh nhân nhiễm vi rút xác sống, xin máu của người ấy...

Một thương gia ở Elhovo, Bun-ga-ri, mắc món nợ khổng lồ sau khi công ty bị phá sản, ông ta đã lựa chọn biến thành xác sống để thoát ly cuộc sống.

Đen đui nhất là một gia đình ở Ethiopia. Cả gia đình bốn người đều nhất trí biến thành xác sống, nguyên nhân chỉ vì quá nghèo khổ. Sau một đợt đói ăn kéo dài, họ đã lựa chọn dứt khoát không ăn nữa. Nghe nói, cả nhà họ đã rất vất vả để tìm được một “xác sống”, hết sức xúc động, vì họ sắp được đón nhận nỗi sướng vui của một cuộc sống mới.

Giai đoạn đầu, người lựa chọn biến thành xác sống đều là những người đang gặp chuyện bi đát và đau khổ nào đó. Về sau, những người có cuộc sống sung túc, thậm chí đáng để ngưỡng mộ, cũng gia nhập thế giới xác sống bởi những lý do xa lắc xa lơ không ai hiểu nổi.

Ở thành phố Leeds, nước Anh có một nhà tỷ phú tuổi ngoài 70, trước kia từng có ảo tưởng hão huyền mãi mãi được sống cùng trang viên và của cải của mình, đương nhiên ông ý thức được quỹ thời gian để sống trên đời không còn mấy nữa, nhưng “xác sống” xuất hiện trên thế giới đã giúp ông tìm ra cách giải quyết.

Chúng ta có thể hiểu được cách nghĩ của nhà tỷ phú này, nhưng cách nghĩ của cô người mẫu Brazil nổi tiếng, thì người ta khó bề tưởng

tượng, không sao hiểu nổi. Cô mới 47 tuổi, không có bệnh tật gì, cô lựa chọn trở thành xác sống với lý do duy nhất là... muốn vĩnh viễn giữ được sắc đẹp. Trước đó cô đã từng nói trên truyền hình rằng, cô không thể chịu đựng nổi khi nhìn thấy mình ngày càng già đi. Sau khi cô biến thành xác sống, người ta mới hiểu ra rằng đây là con đường để cô thực hiện ước mơ.

Có quá nhiều những ví dụ tương tự, không thể liệt kê ra hết. Bắt đầu từ anh chàng người Tuy-ni-di biến thành xác sống, đến nay, khắp thế giới đã có hàng ngàn vạn người gia nhập hàng ngũ này. Khởi phát ban, chính phủ các nước đang hoang mang đến đâu. Khi họ phát hiện ra việc chủ động biến thành xác sống đang là một xu hướng hiện hữu không thể dừng lại, thì họ hiểu rằng cần phải có biện pháp cưỡng chế mạnh mẽ để khống chế không cho tiếp tục phát triển. Các lực lượng vũ trang đã ra tay, tập trung toàn bộ xác sống và cả những người mới nhiễm vi rút xác sống (chưa biến thành xác sống, vì vi rút này cần có thời gian 'nằm vùng' nhất định), nhốt lại để cách ly, không cho dân chúng tiếp xúc với họ. Nhưng hành động này rõ ràng mang tính chuyên chế áp đặt, khiến dân chúng phẫn nộ. Vì thế mà trên khắp thế giới đã nổ ra hàng loạt các cuộc biểu tình diễn hành thị uy.

Hiện nay, các quốc gia đều đang đối mặt với một vấn đề: chính phủ phải đưa ra các chính sách hoặc bộ luật về xác sống. Các nhà cầm quyền đều đau đầu khó xử, phải cân nhắc lợi hại ra sao giữa khống chế và thỏa hiệp.

Phía trên đã nói khá dài tổng quát về hiện trạng của thế giới trong thời đại hiện nay. Bây giờ tôi nghĩ nên rút gọn đề tài, và quay trở lại nói về tôi.

Tôi sống ở Bắc Kinh - Trung Quốc.

Nhà chúng tôi là một gia đình gồm các học giả, cha tôi là nhà học xã hội và nhân học, rất nổi tiếng; mẹ tôi là nhà luật học nổi tiếng, cả hai đều là nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn trong giới học thuật. Tôi có người anh

traí đang làm nghiên cứu sinh ở một trường đại học hàng đầu trong nước, chuyên ngành Sinh học, học kỳ này sẽ tốt nghiệp.

Dù đã nói thế rồi, nhưng có lẽ quý vị vẫn chưa nhận ra điều đặc biệt của gia đình tôi. Tôi sẽ nói rõ hơn một chút. Liệu Trung Quốc có đưa ra Dự luật xác sống không, nội dung và quy định của luật này sẽ như thế nào, ý kiến của cha mẹ tôi có sức nặng đáng kể.

Nhưng cha tôi thường nói, cái thế giới này đã điên rồi. Từ câu nói này, các vị có thể nhận ra khuynh hướng của cha tôi.

Ông luôn kiên quyết phản đối cái chuyện người biến thành xác sống. Dưới sự ảnh hưởng của cha tôi, thì thái độ của tôi, mẹ tôi và anh tôi cũng là phủ định cái chuyện đó.

Cha tôi cho rằng, con người ta dù rơi vào nghịch cảnh tồi tệ đến đâu vẫn nên giữ vững nhân tính và lòng tự trọng cơ bản nhất của con người. Ông cảm thấy nếu con người biến thành xác sống - dù thoát khỏi một số đau khổ và lo âu, nhưng đồng thời cũng mất đi niềm vui và ý nghĩa khi được làm người. Kể từ khi biến thành xác sống thì kẻ đó, dù là nam hay nữ, sẽ không được coi là người nữa, mà chỉ là một loài động vật cấp thấp đã bị thoái hóa, đó là một trạng thái sinh tồn đáng bị khinh rẻ.

Mặt khác, cha tôi có có một luận điểm, hoặc nói là một dự cảm - điều này ông chỉ nói trong nội bộ gia đình chứ chưa bao giờ công khai phát biểu ở bất cứ đâu vì sợ rằng những lý luận này sẽ gây hoang mang trong xã hội.

Cha tôi cho rằng, sự xuất hiện của xác sống, tính cho đến nay thì dường như chưa gây ra mối nguy hoặc hỗn loạn nào, thậm chí còn được một số người đang bế tắc coi là niềm hạnh phúc. Tuy nhiên, ông lờ mờ cảm thấy đây mới chỉ là khúc dạo đầu, là sự im lặng tạm thời trước khi tai họa mang tính hủy diệt ập đến, giống như sự yên bình im ắng trước khi bão tố kéo đến.

Thực tình, tôi không hiểu mối lo của cha tôi bắt nguồn từ đâu, dựa vào căn cứ nào. Tôi thậm chí không quan tâm trong tương lai sẽ xảy ra

tai họa hoặc chuyện gì đáng sợ. Điều tôi quan tâm nhất hiện nay là chính tôi. Có một điều bí mật, tôi vẫn giấu người nhà tôi nhiều ngày rồi.

Hôm kia, lúc đang ăn cơm, tôi giả vờ ngẫu nhiên đưa ra câu hỏi - những xác sống tồn tại trên thế giới này, họ có cảm giác như thế nào nhỉ?

Cha tôi trả lời: Vấn đề này chẳng có ý nghĩa gì, giống như con muốn biết đời sống của cá vàng hoặc con chó, à con kiến (ông sửa lại là con kiến, chắc là vì ông cảm thấy con chó còn cao cấp hơn cả xác sống) ra sao, điều này tuyệt đối không thể. Mẹ tôi thì nói ngắn gọn là: “Chịu, không biết.” Lúc đó anh trai tôi đang cầm di động soạn tin nhắn, có lẽ anh không nghe thấy câu hỏi của tôi.

Cả ba người đều không nhận ra rằng, tôi hỏi câu ấy không vì... rồi hơi, cũng không vì tò mò, và càng không phải là vô nghĩa. Thực ra, lúc hỏi câu đó, tôi đang cực kì sợ hãi, vì vấn đề này liên quan chặt chẽ đến tương lai của tôi.

Đó là... sau vài ngày hoặc nửa tháng nữa, tôi sẽ biến thành một xác sống!

CHƯƠNG 1

Sự việc này phải bắt đầu nói từ chủ nhật tuần trước.

Trưa hôm đó, Phùng Luân gọi điện cho tôi, bảo tôi chiều nay đến chơi nhà cậu ta. Tôi đang ở nhà ngồi sông phát chán, bèn trả lời luôn: Không cần chờ đến chiều, tôi sẽ đến chỗ cậu ngay bây giờ. Phùng Luân rất mừng.

Phùng Luân là một trong mấy cậu bạn thân của tôi, và là anh chàng có cá tính nhất trong số đó. Lúc này tôi đã nhắc đến rồi, cậu ấy tuyệt đối là người đam mê tang thi - tức xác sống. Tôi muốn nhấn mạnh: đặc điểm này đã được khẳng định từ trước khi thế giới của chúng ta bước vào “thời đại xác sống”. Trong ấn tượng của tôi, Phùng Luân chỉ toàn xem phim nhựa hoặc phim hoạt hình và chơi game về xác sống, ngoài ra, hầu như không có thú vui nào khác. Được cậu ấy nhiệt tình giới thiệu, tôi cũng đã xem nhiều bộ phim kinh điển về xác sống: Bình minh xác sống, 28 ngày biến đổi kinh hoàng, Đồ bị thịt, Tôi là chuyện lạ, v.v... Đương nhiên tôi cũng đã xem không ít bộ phim tầm thường, khỏi phải kể tên phim ra làm gì. Nhưng tôi khác với Phùng Luân, tôi chỉ coi đó là trò giải trí chứ không say mê như cậu ta. Tôi thường không thể hiểu nổi tại sao xác sống - đồ quái dị ghê tởm ấy lại có thể khiến người ta mê mẩn như vậy? Có lẽ nguyên nhân nằm ở gia đình tôi - từ bé tôi đã được giáo dục theo lối chính thống, chỉ cho phép tôi thích những bộ phim cao siêu tao nhã, như phim Nghệ sĩ dương cầm trên biển hoặc Người ngâm ngợi...

Có thể tưởng tượng, người như Phùng Luân, khi phát hiện ra thời đại xác sống đã đến thật rồi thì sẽ xúc động đến đâu! Cái cảm giác ấy giống như một người cuồng yêu điện ảnh bất chợt tỉnh giấc nồng rồi nhận ra mình đang có mặt ở Hollywood. Lúc này tôi vẫn nhớ rõ bộ dạng của Phùng Luân cách đây năm năm mừng rỡ như thằng rồ (tôi chịu không hiểu nổi cậu ta đang mừng về điều gì).

Tuy nhiên, có một sự việc dường như là do ông trời cố ý đùa giỡn Phùng Luân: cho đến nay là hơn năm năm trời cậu ta chưa từng nhìn thấy một xác sống thứ thiệt (không tính xác sống trong phim ảnh). Tôi đương nhiên cũng chưa từng nhìn thấy. Hai chúng tôi khác nhau ở chỗ: tôi cho rằng đó là điều may cho mình, còn cậu ta thì cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Đây cũng là điều cậu ta than thở với tôi nhiều nhất.

Thực ra cũng không có gì là lạ, lúc trước tôi đã nói rồi: đối với xác sống, hiện nay chính phủ đang khống chế và đề phòng ráo riết hơn mọi vấn đề. Chỉ cần ở một nơi nào đó có bệnh nhân bị nghi ngờ dính phải vi rút xác sống, thì người ấy lập tức biến khỏi tầm mắt của dân chúng. Người ấy có thể trở về hay không, thì còn phải xem xem người ấy có nhiễm vi rút thật không. Cho nên, dù chúng ta đang sống trong thời đại xác sống, nhưng khả năng nhìn thấy xác sống trên đường phố thì quá thấp, giống như đi chơi phố mà được gặp Brad Pitt¹, xác suất cực nhỏ.

1. Brad Pitt: Diễn viên điện ảnh nổi tiếng người Mỹ.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi những điều này, tôi đã bước đến cổng khu dân cư Phùng Luân ở. Nhà cậu ấy khá gần nhà tôi, chỉ rẽ vài góc phố là đến. Hai chúng tôi rất hay sang chơi nhà nhau và cùng là khách thường xuyên của nhau.

Nhà Phùng Luân ở tầng một, tôi bấm chuông cửa. Trong nhà lập tức trả lời: “Cửa không khóa, cậu cứ vào đi!”

Tôi bước vào tiền sảnh, cởi giày, rồi xỏ chân vào đôi dép lê có sẵn ở đó. Giữa hai chúng tôi, khi sang chơi nhà nhau thường xuề xòa đơn giản như vậy.

Vào phòng khách, tôi nhìn thấy Phùng Luân cởi trần, ngồi xếp chân bằng tròn trên sàn nhà, cậu ta đang chơi game Xác sống vây thành - 3 bằng máy Xbox. Mắt tôi đảo tròn, cảm thấy cách thức giải trí của Phùng Luân vẫn thế, chẳng có gì mới. Nhưng cũng nên nói thêm, nếu một hôm nào đó tôi đến nhà Phùng Luân thấy cậu ta đang cầm cuốn Song thành ký đọc thì tôi sẽ sợ giật mình, cho rằng cậu ta đã bị bắt cóc, còn Phùng

Luân đang ngồi đây chỉ là ảo ảnh.

Phùng Luân ngoảnh sang tôi: “Chào Lạc Thần, cậu đã đến rồi!”

Tôi nhìn quanh căn phòng thênh thang, trang trí rất đẹp: “Cha mẹ cậu đâu, lại đi vắng à?”

“Cha mẹ tôi đi vắng suốt ngày, tôi chẳng biết họ đang bận những việc gì nữa!” Phùng Luân nhún vai, “Như thế càng hay, tôi được thoải mái hơn.”

Cha Phùng Luân là sếp của một công ty thương mại, làm ăn rất quy mô và thường hay phải gặp gỡ tiếp khách. Bà mẹ là Tổng Giám đốc một chi nhánh công ty, cũng rất ít thời gian ở nhà, cho nên Phùng Luân có tính độc lập rất cao, hơn hẳn các thiếu niên 17 tuổi. Cha mẹ Phùng Luân làm cho cậu ta vài cái thẻ ngân hàng, thẻ tín dụng để tiêu xài; không rõ họ vì muốn bù đắp cho con trai hay vì họ chẳng coi tiền là tiền nữa? Thực tình, tôi cũng hơi thèm muốn được như Phùng Luân. Tuy nhiên cha tôi đã nhiều lần tỏ thái độ không tán thành với cách giáo dục con như thế.

“Cậu chơi không?” Phùng Luân đưa bảng điều khiển cho tôi.

“Tôi không biết chơi, ngồi xem cậu chơi vậy! Tôi đang khát quá, có nước không?”

“Trong tủ lạnh có Coca và bia, cậu muốn uống gì cứ lấy ra mà uống.”

Tôi lấy ra lon bia Polo lạnh, uống một hụm, chà, mát tận ruột tận gan. Thực ra hàng ngày tôi không hề bia rượu, nhưng không hiểu sao hễ đến nhà Phùng Luân thì tôi cảm thấy mình nên thả lỏng một chút.

Tôi ngồi bên cạnh Phùng Luân, vừa uống bia vừa nhìn vào màn hình - từng đọt từng đọt xác sống tấn công nhân vật chính nhưng đều bị đánh vỡ đầu toi tả, bị xử lý sạch sẽ. Kỹ thuật ứng phó rất thuần thục, Phùng Luân thao tác rất dễ dàng gọn nhẹ.

Xem một lúc rồi, tôi đành phải hỏi: “Cậu thấy có ý nghĩa gì không?”

Phùng Luân ấn nút “tạm dừng”, ngoảnh sang nhìn tôi: “Không! Rất chán. Game này tôi đã đánh bay vô số lần.”

“Thế mà vẫn còn chơi?”

Phùng Luân thở dài: “Bí quá. Gần đây họ chẳng tung ra game xác sống mới, phim ảnh cũng thế. Hình như đề tài này đã rất khó để có được bước đột phá.”

“Tôi đoán rằng sau khi đời thực xuất hiện xác sống thì mọi người đều không muốn nhìn xác sống trong thế giới ảo nữa.”

“Có lẽ thế.” Phùng Luân ngừng một lát, “Nếu tôi có thể sống trong thế giới trò chơi thì tốt.”

Tôi nhìn vào mắt Phùng Luân, nhắc cậu ta: “Chính cậu đang sống trong thế giới như thế còn gì?”

Phùng Luân lắc đầu, cho rằng tôi chưa hiểu ý cậu ta. Lúc đầu tôi cũng ngỡ là như vậy, nhưng hiện nay tôi đã hiểu ra, xác sống trong game khác hẳn xác sống trong thực tế. Chúng không tấn công con người và cũng không xuất hiện ngoài đường phố, thì quá chán!”

Tôi cau mày: “Chẳng lẽ cậu muốn biến thành như thế?”

Phùng Luân vung tay lên làm động tác cầm gậy bóng chày bổ vào đầu xác sống: “Cậu không cảm thấy thế này sẽ rất phấn khích à?”

“Tôi cảm thấy ghê ghê.”

Phùng Luân bĩu môi: “Cậu đúng là con mọt sách!” Một bàn tay nắm lại đấm vào bắp thịt cánh tay kia, “Cậu nên giống tôi đây, khát vọng một cuộc chiến đấu ra trò!”

“Thế ư?” Tôi châm biếm, “Nếu có ngày cậu biến thành xác sống thì tôi mong đầu óc cậu vẫn giữ được tỉnh táo.”

Phùng Luân đưa tay đỡ cằm, cứ như đang ngẫm nghĩ lời tôi vừa nói. Hồi lâu sau, cậu ta bảo: “Tôi nói thật, nếu đúng là được biến thành xác sống thì tuyệt vời!”

Tôi nghiêm túc nói: “Chắc không phải cậu nói thật?”

Phùng Luân chăm chú nhìn tôi rồi cười ha hả. “Đương nhiên không, tôi nói đùa thôi! Sao cậu lại dễ tin như thế?”

Tôi có cảm giác mình bị chế giễu nhưng chẳng thể làm gì cậu ta.

“Thôi, chúng ta đi chơi vậy! Tôi chiêu đãi cậu, được chưa?” Phùng Luân vỗ vai tôi, rồi đứng dậy, tắt ti vi và máy chơi game.

“Trời nóng thế này, đi đâu chơi?” Hiện đang là tháng 6, Bắc Kinh chẳng khác gì cái lò nướng khổng lồ.

“Chúng ta tìm chỗ mát.” Phùng Luân mặc áo phông, “Đi nào!”

Ra khỏi nhà. Tôi thật sự không nghĩ ra có thể đến chỗ nào chơi. Chẳng lẽ hai thằng con trai lớn tướng lại đến Di Hòa Viên ngắm cảnh? Tôi cứ tưởng Phùng Luân đã nảy ra ý tưởng gì đó thú vị, nhưng lẽ ra tôi nên sớm nghĩ cậu ta chẳng phải con người sáng ý. Thế là, chúng tôi ra khỏi căn phòng chơi game để đi vào một khu vực giải trí rộng lớn hơn - trung tâm trò chơi điện tử! Hai chúng tôi mất hơn một tiếng đồng hồ ở đây rồi mới đi ra.

Nhìn bộ dạng tiu nghỉu của tôi, Phùng Luân hiểu rằng mình đã ‘chiêu đãi’ một buổi chiều vô vị, cậu muốn bù đắp cho tôi, bèn nói: “Chúng ta đến nhà hàng Häagen-Dazs[1] vậy, tôi sẽ đãi cậu một châu kem!”

[1]. Häagen-Dazs: Thương hiệu kem nổi tiếng của Mỹ, đã có mặt tại nhiều quốc gia trên thế giới.

Häagen-Dazs? Vào nơi ấy, thì chúng tôi có vẻ như một cặp tình nhân. Nhưng thôi, mặc kệ! Nếu không được công tử con nhà giàu chiêu đãi thì tôi đâu dám tiêu tiền vào những món xa xỉ tốn kém ấy. Cậu ta mời thì tôi tội gì lại không đi?

Hai chúng tôi vẫy tắc xi đi đến hiệu kem của giới trẻ đẳng cấp, vào bàn ngồi. Phùng Luân nói với cô phục vụ: “Kem và đồ ăn đầy đủ!”

“Chỉ hai chúng ta, ăn hết được à?” Tôi hỏi.

“Ăn được bao nhiêu thì ăn!” “Công tử” nói.

Lát sau, khay kem cộng với vô số món ăn được bưng đến, nhìn đã thấy ngon. Sau khi gắp viên kem xinh xắn chấm sô-cô-la đưa vào miệng, tôi không thể không công nhận đúng là một cách hưởng thụ tuyệt diệu.

Chỉ trong phút chốc, Phùng Luân đã ăn liền mấy viên kem, rất say sưa khoái trá. Tôi nói đùa: “Nếu cậu biến thành xác sống thì không thể

thưởng thức món ăn thượng hạng này nữa!”

“Đúng thế!” Cậu ta tỏ ra rất đồng tình, rồi bổ sung: “Nhưng tôi không quan tâm điều này.”

“Thế thì cậu quan tâm điều gì?” Tôi lại gấp một viên kem bơ sữa hai màu trông giống như bánh ga tô, đưa vào miệng.

Phùng Luân cầm cái đĩa nhỏ chỉ vào phía sau tôi: “Kia kia!”

Tôi ngoảnh lại nhìn theo hướng đó. Một bàn ăn nhỏ kê sát cửa sổ, một cô gái rất trang nhã, mặc mini jupe, đôi chân thon dài trắng như ngọc, đang ngồi một mình, những ngón tay búp măng cầm cốc kem xinh xắn...

“Ôi dào...” Tôi bật cười, “Cậu đúng là đồ con lợn!”

“Cậu chớ nói là mình không có hứng với một người đẹp như thế.”

Khi ngồi với gã Phùng Luân này, tôi thường cố gắng thể hiện hình tượng của một chính nhân quân tử, nếu không, chúng tôi sẽ bị người ta coi là hai gã công tử ăn chơi đàng điếm: “Điểm khác biệt căn bản giữa tôi và cậu là, tôi dùng bộ não để suy nghĩ, còn cậu dùng các bộ phận khác.”

“Thôi đi, đừng ra vẻ ta đây đứng đắn!” Phùng Luân bị người đẹp kia hút hết hồn vía, đến nỗi không nhận ra ý châm biếm của tôi, khẽ nói: “Tôi không phải là kẻ si mê háu gái, nhưng con bé kia đúng là hàng đỉnh, tôi dám nói rằng đôi chân của nó ăn đứt bọn nữ sinh ở trường ta.”

Tôi nhận ra ánh mắt Phùng Luân không rời đôi chân ngọc ngà của người đẹp, bèn nhắc: “Cậu có thể giữ ý một chút được không? Cậu cứ nhìn dán mắt vào cô ta, nếu bị cô ta nhận ra thì là rất bất lịch sự.”

“Thế thì đã sao? Chưa biết chừng, sau khi nhận ra tôi thì cô ta lại bị tôi thu hút cũng nên. Gái xinh ngồi một mình ở Häagen-Dazs, rất có thể là đang chờ đợi một cuộc gặp gỡ tình cờ lãng mạn!”

Trời đất ạ, gã Phùng Luân này đã hoang tưởng sẽ hẹn hò với cô gái kia! Vì không muốn bị thiên hạ coi là đồng hạng với gã, tôi bèn nhìn về hướng ngược lại, thế rồi tôi nhận ra một người mà tôi biết đang ngồi ở

phía đó.

Chẳng bao lâu sau, cô gái kia đã để ý đến Phùng Luân đang “hết lòng quan tâm” đến mình! Nhưng không giống như “giả thiết” của Phùng Luân, cô ta đứng lên rồi bước đi, ra khỏi cửa hàng kem. Phùng Luân thờ dài thất vọng. Lúc này cậu ta nhận ra tôi đang nhìn chéch đi, cậu ta ngừng ăn kem.

“Này! Chắc không phải cậu cũng phát hiện ra một người đẹp đấy chứ?” Phùng Luân vừa nói vừa ngoảnh nhìn theo hướng tôi đang nhìn. Và nhận ra người mà tôi đang chú ý đến, là một người đàn ông trung niên khoảng ngoài 40 tuổi.

“Ông ta là ai thế?” Phùng Luân hỏi.

“Là ông chủ một hiệu sách mà tôi hay đến.”

“Sao cậu cứ phải nhìn ông ta mãi?”

“Vì tôi cảm thấy ông ta... hơi không bình thường.” Tôi ngập ngừng nói.

“Sao?” Phùng Luân lại nhìn người đàn ông đó, thấy ông ta đang cúi đầu, sắc mặt trắng bệch, đờ đẫn.

“Lúc này phục vụ viên đến hỏi ông ta cần dùng món gì, ông ta không nói một câu, thậm chí chẳng buồn nhìn cô phục vụ, cứ thế ngồi nghệt ra đã khá lâu rồi.”

“Chắc ông ta đang bị sốc về chuyện gì đó. Cậu sang hỏi han mấy câu được không?” Phùng Luân nói.

Thực ra tôi đang định làm thế, nhưng lúc này... tôi không thể không nói ra sự phát hiện đáng sợ của tôi: “Bộ dạng ông ta khác hẳn mọi ngày. Và... nếu tôi không hoa mắt thì...”

Tôi ngừng lại, mơ hồ nghĩ ngợi. Hình như Phùng Luân cảm thấy điều gì đó, vẻ mặt bỗng nghiêm túc hẳn lên, nhìn tôi: “Cậu quan sát được những gì?”

Tôi nuốt nước bọt: “Hình như ông ta... đã liền mấy phút không hề chớp mắt.”

CHƯƠNG 2

Tôi có thể cảm nhận được Phùng Luân bỗng toàn thân căng cứng, đôi mắt bỗng mở to. Hai chúng tôi nhìn nhau đến nửa phút, không nói một câu.

“Này... Lạc Thần...” Rốt cuộc, Phùng Luân cất tiếng. “Chắc không phải cậu cảm thấy...”

“Tôi không biết nữa.” Tôi hoảng hốt nói. “Chắc không thể có cái chuyện ngẫu nhiên như vậy?”

“Đúng thế! Chúng ta đâu có thể dễ dàng gặp được một...” Cậu ta lại ngoảnh đầu nhìn ‘mục tiêu’, người cậu hơi run run.

Còn tôi, tôi không thể không tiếp tục nghĩ theo hướng đó. “Cậu biết không, ngày trước tôi hầu như ngày nào cũng đến hiệu sách của ông ta, nhưng cách đây khoảng hơn một tháng thì hiệu sách bỗng dựng đóng cửa, nhưng không chuyển đi đâu hết! Tôi vốn cảm thấy hơi lạ, nhưng hôm nay nhìn thấy bộ dạng ông ta...”

“Trời đất!” Phùng Luân khẽ kêu lên, “Nghe cậu nói thế, tôi cảm thấy hoàn toàn có thể là chuyện đó...”

Lưng tôi từ từ toát mồ hôi, tôi chưa bao giờ nghĩ đến cái tình huống này nên không biết nên làm gì bây giờ. Giữa ông chủ hiệu sách và tôi, không chỉ là mối quan hệ chủ hiệu - khách hàng. Ông là người rất tốt bụng. Vì tôi thường xuyên đến đó nên ông luôn trừ phần trăm cho tôi, còn mời tôi vào một góc thoáng đãng ngồi đọc sách miễn phí và uống trà. Chúng tôi đều là những người mê sách, nên cũng hay đàm đạo về những đoạn văn hay, thú vị của một cuốn sách nào đó, chúng tôi giống như đôi bạn vong niên. Nhưng bây giờ tôi ngờ rằng ông đang rơi vào tình trạng đáng sợ, tôi không dám bước đến chào một câu - không chỉ vì sợ hãi, tôi còn rất lo điều phỏng đoán đáng sợ của mình sẽ bị chứng minh là đúng. Lúc này tôi chỉ biết cầu may, mong sao tất cả chỉ là một sự

hiểu lầm tồi tệ.

Lúc tôi vẫn đang nghĩ ngợi thì cửa kính của nhà hàng Häagen-Dazs bị mở ra. Mấy người đàn ông bước vào, nhìn biết ngay họ không vào để ăn kem. Trông họ đều rất nghiêm nghị, ánh mắt nhanh chóng đưa khắp các nơi, tìm kiếm... Khi ánh mắt họ dừng lại ở ông chủ hiệu sách thì cả mấy người đều bước đến, định mời ông ta ra ngoài.

Tôi dùng từ “mời” nhằm châm biếm cái cung cách bắt người theo lối ép buộc của họ. Thực tế là, hai người trong số họ nắm luôn cánh tay của ông chủ hiệu sách, mặt thì nặn ra nét cười, trông giống như họ đang đỡ một ông già sang đường cho an toàn. Cái trò hề ấy có thể lừa được mọi người đang ở trong cửa hàng kem chứ không thể lừa nổi tôi. Tôi biết họ đang làm việc gì.

Phùng Luân cũng đã nhận ra, hoảng hốt hạ thấp giọng, nói với tôi: “Này, Lạc Thần nhìn kia! Họ định bắt ông ấy!”

Tôi mím môi, nhìn mấy người kia ghì ông bạn của tôi dẫn đi, cảm thấy lúng túng, không biết nên làm gì bây giờ.

Phùng Luân bỗng đứng lên, bảo tôi: “Chúng ta đến đó xem sao!”

“Liệu có ý nghĩa gì không?” Tôi dờ dẩn hỏi.

“Cậu nghe đây!” Phùng Luân nói rất nhanh, cứ như sợ rằng nói chậm một chút thì mấy người kia sẽ chạy mất. “Từ lâu tôi đã nghe nói ở ven thành Bắc Kinh có một cơ sở bí mật khép kín, tập trung xác sống và nghiên cứu về họ. Nhưng nó thuộc diện cơ mật của chính phủ, không ai biết địa điểm cụ thể ở đâu. Tôi cho rằng mấy người kia sẽ giải ông ta đến đó!”

“Cậu định làm gì?” Thực ra tôi đã đoán chuẩn rồi.

“Cậu không muốn biết trung tâm ấy ở đâu à?”

Cậu không muốn nhìn tận mắt cái nơi tập trung xác sống hay sao?”

Phùng Luân xúc động, người run run.

Nhìn thấy mấy người kia đã dẫn ông chủ hiệu sách ra đến cửa, tim tôi đập thình thịch, nhưng đầu óc tôi vẫn tỉnh táo. “Dù chúng ta đi theo thì

cũng không thể nhìn thấy gì. Nơi đó đâu phải vườn bách thú, bán vé vào cửa?”

“Mặc kệ, không nghĩ nhiều làm gì! Đây là cơ hội ngàn năm có một, tôi không thể bỏ qua!” Phùng Luân lo lắng nhìn theo những người kia. “Cậu muốn đi không?”

Xem chừng, Phùng Luân sẽ đi vô điều kiện, kể cả đi một mình. Tôi hơi lưỡng lự, rồi đứng lên nói: “Đi!”

Không phải tôi vì muốn thỏa mãn lòng hiếu kì, mà là tôi quan tâm, muốn xem xem họ định làm gì ông bạn của tôi.

Hai chúng tôi rảo bước ra phía ngoài, Phùng Luân đưa cho nhân viên phục vụ 300 đồng, nói: “Khỏi cần trả lại tiền thừa.”

Ra ngoài cửa rồi, chúng tôi nhìn thấy mấy người đó đưa ông chủ hiệu sách lên chiếc xe du lịch màu đen. Tình hình này khiến tôi nhớ đến phong cách làm việc của Cục Tình báo Trung ương Mỹ trong phim ảnh. Chiếc xe đó chưa kịp đóng cửa thì Phùng Luân đã gọi được tắc xi.

“Bám theo chiếc xe kia!” Phùng Luân nói với lái xe.

Xe chúng tôi liên tục bám sát chiếc xe du lịch màu đen rất lâu, rồi ra khỏi đường cao tốc vành đai, chạy ra ngoại thành.

Khi chạy đến đại lộ ngoại ô, xe cộ và người di chuyển dần vắng vẻ, lúc này Phùng Luân nghĩ đến điều gì đó thì phải, bảo anh lái xe: “Giữ một khoảng cách với xe kia, đừng để họ nhận ra chúng đang bám theo.”

Anh lái xe nhìn hai chúng tôi qua gương chiếu hậu. Chắc anh ta ngờ rằng chúng tôi đang rơi vào một tình thế của chiến tranh gián điệp nào đó.

Khoảng năm phút sau, chiếc xe đen rẽ ngoặt vào một con đường nhỏ rồi chạy tiếp, phía trước là một nhà máy bỏ hoang. Xe chúng tôi vừa chạy đến chỗ ngoặt thì Phùng Luân bảo anh lái xe: “Được! Dừng xe ở đây.”

Xe đỗ vào bên đường, Phùng Luân trả tiền xe, còn “boa” cho anh ta 50 đồng nữa: “Tạm chưa xuống xe vội, ngồi đây quan sát một lúc đã.”

Tôi không rõ cậu ta nói với tôi hay nói với anh lái xe, nhưng tôi phải khâm phục khả năng xử sự bình tĩnh và thận trọng của cậu ta.

Ngồi trong tắc xi, chúng tôi nhìn qua cửa kính thấy chiếc xe du lịch màu đen ấy chạy về phía một khu nhà bí mật xung quanh là tường vây kín, ngoài cổng không gắn biển gì hết. Một ông già từ phòng bảo vệ bước ra, mở cổng sắt. Bên trong nhà máy bỏ hoang này trông rất kín đáo âm u. Phùng Luân khẽ thì thào bên tai tôi: “Có lẽ đây chính là trại tập trung xác sống!”

Tôi nhìn Phùng Luân, không bình luận gì về cái tên mà cậu ta ngẫu hứng đặt ra.

Sau khi chiếc xe đen kia và hẳn bên trong, hai chúng tôi mới ra khỏi tắc xi. Khu vực này ngày trước rõ ràng là một khu công nghiệp, rồi bỏ hoang, hiếm ai bước vào đây. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là nơi quá tốt để thành lập một trại tập trung xác sống - tôi tạm chưa nghĩ ra từ ngữ nào khác.

Chúng tôi đứng cách cổng sắt hơn chục mét. Phùng Luân hích cùi tay vào tôi, nói: “Cậu nhìn thấy không: bên cạnh cổng sắt có một cửa ngách nhỏ đang mở ra. Họ canh gác không nghiêm.”

“Đây đâu phải là nhà tù?” Tôi nói.

“Đúng thế. Cho nên, chúng ta sẽ vào được bên trong, chẳng khó gì.” Phùng Luân nói, “Tôi rất có kinh nghiệm trong chuyện này. Mỗi lần đi học muộn giờ, không muốn bị bác canh cổng ghi tên, tôi đều...”

“Khoan đã...” Tôi nhìn Phùng Luân, “Tại sao chúng ta phải tìm cách lén vào chẳng khác gì những tên trộm cắp?”

Phùng Luân ngạc nhiên nhìn tôi: “Thế thì cậu định thế nào? Chắc không định công khai đàng hoàng đi vào đấy chứ?”

“Tất nhiên sẽ làm thế!” Khí thế cao ngạo được di truyền từ gia đình khiến tôi nghiêm sắc mặt nói, “Tôi sẽ yêu cầu họ cho gặp người phụ trách ở đây. Sẽ hỏi họ lý do tại sao lại đưa bạn tôi vào đây.”

“Liệu có được không? Liệu họ có đồng ý cho chúng ta vào không?”

Thực ra tôi không thật tin là sẽ được việc nhưng tôi biết đây là cách duy nhất: “Dù được hay không, tôi cũng đòi họ phải giải thích với tôi. Chứ nếu cứ lén vào thì chắc là không được. Nếu đây đúng là trại tập trung xác sống thì bên trong không thể không có hệ thống giám sát, nếu họ phát hiện ra chúng ta lén vào thì chúng ta sẽ ở thế bị động.”

“Ừ, có lý.” Phùng Luân gật đầu, rồi sốt sắng nói, “Thế thì chúng ta làm thử xem sao.”

Hai chúng tôi bước đến cổng sắt thì ông già gác cổng nhìn thấy, rồi từ gian nhà nhỏ đi ra, đứng chặn ở cổng, lớn tiếng: “Này, hai cậu kia, không được vào đây!”

Tôi bình thản như không, bước đến trước mặt ông, hỏi: “Thế à? Đây là nơi nào hả bác?”

“Không phải trường học của các cậu.” Ông ta hất tay cứ như xua đuổi những con chó hoang: “Mau đi đi!”

Thái độ của ông già rất không lịch sự. Nhưng tôi vẫn nén giận, không sao hết, với những người văn hóa lơ mơ kiểu này, mình không thể hi vọng gì nhiều. “Cháu đến đây là có nguyên nhân. Lúc nãy cháu nhìn thấy mấy người đàn ông đưa một người bạn cháu lên xe ô tô rồi phóng vào đây. Cháu muốn hỏi xem chuyện đó là thế nào.”

Ông già có phản ứng rất nhanh, chắc ông đã được huấn luyện nghiệp vụ, hoặc là vì ông đã gặp nhiều tình huống kiểu này: “Tôi không có trách nhiệm trả lời những vấn đề này, tôi chỉ là người gác cổng.”

“Thế thì ai sẽ trả lời cháu?”

“Cứ về mà hỏi người nhà của bạn cậu, họ sẽ cho biết sự việc là thế nào.”

Đối thoại đến đây, thực ra cả hai bên đều hiểu ý nhau là gì rồi. Tôi và Phùng Luân nhìn nhau. Đối diện với ông già trả lời rất chặt chẽ không chút sơ hở, tôi cũng bí không biết nên làm thế nào. Ánh mắt Phùng Luân nhìn tôi như muốn nói “Cậu thấy chưa, tôi đã nói rồi: làm kiểu này không xong!”.

Tôi nghĩ ngợi, cảm thấy chúng tôi đi một chặng đường dài đến đây, rồi bị mấy câu nói của ông già lừa trở về, thì không thể chấp nhận được. “Cho cháu gặp một vị phụ trách nào đó ở đây được không?” Nói xong câu này, tôi có cảm giác mình thật lì lợm, bám dai như đĩa.

“Không được! Họ không có thì giờ tiếp bất cứ ai!” Ông già nói, vẻ khó chịu. “Đừng đứng đây phí thì giờ nữa, về đi! Đi đi!”

Tôi đang nghĩ xem có nên vận dụng thủ đoạn mà tôi đã nghĩ từ nãy: công bố đại danh của cha tôi. Thông thường, tôi hiếm khi làm thế, vì tôi không muốn thiên hạ cho rằng tôi chỉ là kẻ sống dựa vào hào quang của người cha nổi tiếng. Nhưng, khi cần thiết thì sao? Có điều, tôi ngờ rằng ông già gác cổng này căn bản không biết cha tôi là ai.

Đúng lúc tôi đang do dự thì điện thoại trong phòng bảo vệ reo chuông. Ông già lại xua tay với chúng tôi: “Đi đi!” Rồi quay vào nghe điện thoại.

Phùng Luân buồn bực nhìn tôi: “Bây giờ nên thế nào?”

Tôi đang định nói cho cậu ta biết ý định của mình, cả hai sẽ bàn xem tính khả thi đến đâu, thì bất ngờ nhận ra cú phone cho ông già hình như liên quan đến chúng tôi...

“Vâng, đúng thế... thủ trưởng ở trên đó đã nhìn thấy cả rồi à?” Lúc này giọng của ông già rất cung kính, khép nép. “Xin lỗi thủ trưởng. Tôi sẽ bảo họ đi ngay!” Ngừng một lát. “Họ nói là đã nhìn thấy người quen bị giải vào đây...”

Không rõ người ở đầu dây bên kia nói những gì, lúc này ông già ngượng nghịu trả lời: “Vâng... được! Tôi hiểu ạ! Tôi sẽ nói với họ ngay.”

Điện thoại xong, ông ta lại bước ra nói với tôi và Phùng Luân: “Hai cậu muốn vào chú gì? Viện phó của chúng tôi bảo hai cậu cứ đợi, ông ấy sẽ cử người ra đón hai cậu vào phòng làm việc của ông ấy.”

Tôi rất lầy lăm lạp, hỏi: “Tại sao ông Viện phó lại tiếp chúng tôi?”

“Các cậu cứ vào, rồi sẽ biết.” Ông già nghiêm mặt nói.

Tôi và Phùng Luân nhìn nhau, đều thấy nghi hoặc khó hiểu về cái bước ngoặt bất ngờ này.

Chỉ hai phút sau, từ phía tòa nhà ở giữa, phía trước, có một người đi ra. Là một nam giới khoảng 30 tuổi. Anh ta đi đến cổng, nói với tôi và Phùng Luân: “Mời hai cậu đi theo tôi.”

CHƯƠNG 3

Con người, cũng thật kì lạ, dường như đều có thể “giở chúng” đi ngược lại với mọi sự vật. Lúc này chúng tôi còn cố lý sự đòi gặp người phụ trách của họ, bây giờ được mời vào hẳn hoi thì tôi lại do dự, lại lo sợ mình rơi vào một cái bẫy nào đó. Nhưng tôi nhận định rằng, họ cũng không dám làm gì hai chúng tôi giữa thanh thiên bạch nhật thế này, cho nên sau một thoáng lưỡng lự, chúng tôi bèn đi theo anh ta.

Đọc đường, tôi để ý đến những khối nhà ở hai bên tòa lầu chính, đề chữ “Khu A”, “Khu B”, “Khu C”... Cửa sổ các căn phòng nhìn ra phía chúng tôi đều đồng loạt đóng im ỉm và kéo rèm hẳn hoi. Cảnh tượng này khiến người ta liên tưởng đến vô khối chuyện...

Phùng Luân ghé tai tôi khẽ nói: “Tôi dám cá rằng các xác sống đang ở trong những căn phòng kia!”

Tôi nhướng mày, tỏ ý tán thành.

Bước vào tòa nhà ở giữa rồi, chúng tôi đi thang máy lên tầng sáu. Anh chàng dẫn đường luôn im lặng không nói một câu, đưa chúng tôi vào cửa văn phòng, làm động tác “mời vào”. “Viện phó đang ở trong này.”

Tôi đẩy cánh cửa đang khép hờ, cùng Phùng Luân bước vào. Một người đàn ông trung niên tuổi ngoài 40 đang ngồi trước bàn làm việc, đương nhiên là ông Viện phó ở đây. Nhìn thấy chúng tôi vào, ông ta đặt tập tài liệu đang xem xuống bàn, chỉ vào bộ ghế da kê bên cạnh bàn: “Mời ngồi!”

Tôi và Phùng Luân ngồi xuống, Viện phó nhìn thẳng vào chúng tôi: “Chắc hai cháu không biết đây là nơi nào?”

Tôi và Phùng Luân nhìn nhau. Rồi tôi thẳng thắn nói: “Cháu đoán đây là nơi nhốt các xác sống, đúng không?”

Viện phó lắc đầu: “Ý cháu không sai nhưng cách diễn tả thì không chuẩn. Chúng tôi dành cho họ nơi ở thích hợp với cuộc sống của họ, thế

thôi.”

Phùng Luân xúc động, sốt sắng: “Thì ra, đây là nơi ở tập trung của các xác sống của thành phố này!”

“Hiện nay hầu như các thành phố của mọi quốc gia đều bố trí những khu vực như thế này, có gì là lạ đâu.” Viện phó bình thản nói, ông ta hơi ngừng lại, “Tuy nhiên, tôi hi vọng các cháu không nên nói rộng ra bên ngoài về địa chỉ này, vì ở đây không phải điểm tham quan du lịch gì cả. Người có thể vào đây, là các nhân viên công tác như chúng tôi và các xác sống được đưa đến. Ngoài ra thì không ai được vào cả.”

Tôi rất hiếu kì, hỏi: “Thế thì tại sao chú lại cho bọn cháu vào?”

Ông Viện phó đứng dậy, rời bàn làm việc bước đến trước mặt chúng tôi, hai tay bắt chéo, chăm chú nhìn chúng tôi, khiến chúng tôi cảm thấy mất tự nhiên. Một lát sau, ông hỏi: “Người đàn ông vừa được đưa vào là người quen của các cháu à?”

“Vâng.” Tôi trả lời, “Ông ấy là bạn cháu.”

“Có lẽ ông ta nhiều hơn cháu đến hai mươi tuổi...”

“Đúng thế, ông ấy là chủ một hiệu sách, cháu là khách hàng lâu năm của ông ấy. Hai bên rất tốt với nhau, cho nên... cháu nghĩ ông ấy là bạn.”

Viện phó hơi gật đầu, tỏ ý đã hiểu ra: “Hai người đã từng tiếp xúc với nhau như thế nào?”

“Ý chú là gì?” Tôi chưa hiểu câu hỏi của Viện phó.

“Hai người có cùng ăn cơm hoặc dùng chung cốc chén hay không?”

Tôi từ từ há hốc miệng, và dường như đã hiểu ra tất cả.

“Thế này thì... chú La (chủ hiệu sách) đã biến thành xác sống thật rồi?” Hồi lâu sau tôi mới đưa ra được câu hỏi này.

“Bây giờ thì chưa, nhưng sắp sửa biến thành xác sống. Bác sĩ của chúng tôi đã khám cho ông ấy, đoán rằng chỉ một vài hôm nữa.” Viện phó nhắc tôi, “Cháu chưa trả lời câu hỏi của chú.”

Tôi bỗng cảm thấy hơi lo lo, Phùng Luân cũng mở to mắt chăm chú nhìn tôi. Tôi cố nhớ lại xem sao... hình như tôi và chú La tiếp xúc chỉ là

nói chuyện và uống trà, ngoài ra không có gì đặc biệt cả... Rồi bất chợt nhớ ra một sự việc cách đây không lâu, tôi chợt dạ.

“... Cháu không biết đây có gọi là cùng ăn cơm hay không...” Tôi ấp úng nói.

“Cứ nói đi, nói cụ thể xem?” Viện phó nói.

“Cách đây hơn một tháng, cháu đến hiệu sách của chú La xem sách... và thấy một cuốn sách rất hay, rồi mãi ngồi đọc, đọc đến tận giờ ăn tối vẫn chưa muốn ra về. Khi đó chú La ở trên gác (tầng một mở hiệu sách, tầng hai để ở) chế biến món thịt dê, chú ấy nhiệt tình mời cháu cùng ăn. Cháu hơi ngại ngùng, nhưng vì chú ấy cứ mời mãi, và... mùi thơm của món thịt dê thì quá hấp dẫn, cháu bèn lên gác ngồi ăn một chút với chú ấy...”

“Hai người có nhúng cùng một nồi không[1]?” Vẻ mặt của ông Viện phó dần nghiêm túc khiến tôi có cảm giác “không hay rồi”. Tôi trả lời: “... Có!”

[1]. Thịt dê rất dễ chín, chỉ cần nhúng nước sôi (tựa như thả vào nồi lẩu) là ăn được

“Và cũng dùng chung một bát nước chấm?”

“Hình như... đúng thế ạ!”

“Chú muốn cháu khẳng định là chấm chung hay riêng.”

Tôi nhớ lại chi tiết. Kết quả này chính tôi cũng không muốn nghe: “Chấm chung.”

Viện phó hít sâu một hơi, cau mày: “Nếu thế thì hơi tệ mất rồi.”

Tôi nhìn ông ta, cảm thấy bất an.

Ông ta quay lại, đứng tựa vào bàn làm việc. “Nếu hai người cùng ăn cơm tây, ý của chú là dùng suất ăn riêng, thì sẽ tốt hơn nhiều. Nhưng nếu đã cùng nhúng thức ăn vào một nồi rồi ăn...”

“Thì sẽ lây vi rút tang thi phải không?” Tôi vội hỏi ngay.

“Chỉ nên nói là có khả năng này. Cháu biết không: vi rút Solanum có thể lây nhiễm qua nước bọt.”

“Nhưng hôm đó cháu chỉ gặp có vài đũa...” Giọng nói của tôi bỗng ngàn ngạt, yếu hẳn đi.

“Ăn nhiều hay ít, không quan trọng. Ở đây là vấn đề xác suất - nếu may mắn thì có thể ăn cả một nồi cũng không hề gì, còn nếu đen đui thì dù chỉ gặp một miếng cũng bị lây nhiễm. Cũng tức là, cháu có bị dính vi rút có trong nồi lẩu hoặc nước chấm hay không.”

Đầu tôi ong ong hỗn loạn. Tôi vẫn còn trẻ, có vô số thứ chưa biết là gì, và vô số chuyện chưa được trải qua. Tôi không muốn trở thành một thành viên mới ở nơi này. Sợ hãi và lo lắng khiến ruột gan tôi nhộn nhạo, co thắt.

Phùng Luân ngồi cạnh tôi cũng sợ chết khiếp, hỏi hộ tôi: “Vậy bây giờ nên làm gì, thưa chú?”

“Và, cháu có cùng ăn cơm với bạn cháu không?” Viện phó chỉ vào tôi và hỏi Phùng Luân.

Tôi vô cùng kinh ngạc. Mới lúc nãy ông ta còn lo tôi bị nhiễm vi rút tang thi, bây giờ ông lại ngờ rằng tôi là người truyền vi rút cho Phùng Luân. Thân phận tôi càng thêm bi đát.

Phùng Luân nuốt nước bọt: “Chúng cháu, lúc nãy cùng ăn kem.”

“Hai cháu có dùng chung một thìa xúc không?”

Phùng Luân đỏ mặt: “Tất nhiên là không. Bọn cháu dùng đĩa riêng.”

“Thế thì không vấn đề gì lớn. Hai cháu có cùng ăn thứ gì khác không?”

Tôi và Phùng Luân cùng nghĩ ngợi. Chúng tôi đã cùng ăn vô số thứ, không thể kể ra hết, nhưng có thể nhớ rằng phần nhiều là ăn riêng các thứ quà vặt, ăn cơm tây, hình như số lần ăn cơm Trung Quốc thì rất ít.

Vài phút sau, Phùng Luân nói: “Cháu không biết những lần cùng ăn có dẫn đến truyền bệnh sang nhau hay không... vì quá nhiều. Cháu không sao đoán được...”

“Tạm cho qua! Chúng tôi sẽ giúp các cháu có được kết luận.” Viện phó nói, “Bây giờ chú có thể cho hai cháu biết, tên của cơ sở này gọi là

‘Trung tâm dự phòng và nghiên cứu xác sống’. Miễn phí kiểm tra cho tất cả những ai có khả năng nhiễm vi rút Solanum. Sau một tuần, hai cháu có thể biết số phận của mình.”

Tôi vẫn cho rằng mình sẽ nghe câu này vào hôm trước ngày công bố kết quả thi đại học, thật không ngờ lại nghe trong trạng thái quái dị này.

Phùng Luân còn kinh ngạc hơn tôi nhiều: “Ý chú là, cả hai chúng cháu đều phải kiểm tra ư?”

“Đúng! Phải kiểm tra bất cứ ai có thể đã dính vi rút Solanum để loại trừ khả năng biến thành xác sống. Đây là trách nhiệm đối với hai cháu và cũng là đối với những người xung quanh hai cháu nữa.”

“Nếu... cháu nói là nếu, kiểm tra ra bọn cháu đã nhiễm vi rút tang thi, thì sẽ thế nào?” Phùng Luân sợ hãi hỏi.

Viện phó nhìn hai chúng tôi hồi lâu: “Chú nghĩ, hai cháu đều là người lớn rồi, nên có thể nghe chú nói những lời chân thực - nếu hai cháu không bị nhiễm thì đương nhiên có thể ra về, nhưng nếu đã bị nhiễm, thì rất lấy làm tiếc... hai cháu phải sống nốt những ngày còn lại của đời mình ở đây!”

Lời của ông ta khiến tôi và Phùng Luân ngây đờ như tượng gỗ, lưng thấm đẫm mồ hôi.

Viện phó thấy chúng tôi sợ hết hồn, bèn an ủi: “Chú cho rằng các cháu đừng quá lo lắng. Tin rằng các cháu cũng đã hiểu tình hình hiện nay: có rất nhiều người đang rất mong được biến thành xác sống.”

“Nhưng cháu thì không.” Tôi buồn bã nói, “Cháu chỉ muốn làm một người bình thường để cảm nhận mọi niềm vui hoặc nỗi buồn mà mọi sự việc đem đến cho mình. Đó mới là cuộc sống đích thực.”

Nói xong, tôi nhìn Phùng Luân, thấy cậu ta đang cúi đầu như đang nghĩ ngợi gì đó, chứ không phụ họa hưởng ứng những lời của tôi.

Tôi không biết có phải ông Viện phó vẫn đang nghĩ cách an ủi tôi không. Ông nói: “Chú mong cháu có thể tạm thời bảo lưu ý kiến của mình. Có lẽ sau khi cháu hiểu được đời sống của xác sống, thì cháu sẽ

đổi ý.”

Câu nói của ông ta ngụ ý rất sâu xa, lúc này tôi khó mà hiểu được. Thấy tôi chỉ ngồi im không nói gì, ông cho rằng tôi đã bình tĩnh trở lại và chuẩn bị chấp nhận thực tế có thể xuất hiện mọi khả năng. Ông thở mạnh một hơi: “Lát nữa hai cháu nên gọi điện thông báo với gia đình. Có lẽ cũng phải xin phép nhà trường cho nghỉ học vài hôm. Các vấn đề khác thì khỏi phải lo, chú sẽ bảo người thu xếp đầy đủ. Chỗ ở, ăn uống ở đây chẳng kém gì khách sạn...”

“Chú... khoan đã...” Tôi kinh ngạc miệng há hốc. “Chú nói sao? Bảo chúng cháu kể từ lúc này phải ở lại đây không về nhà nữa ư?”

Viện phó nghiêng đầu nhìn tôi: “Chú đã nói nhiều như thế rồi, mà hình như các cháu vẫn chưa hiểu rõ tình trạng của mình hiện nay? Các cháu đã bị nghi ngờ nhiễm vi rút Solanum, nếu chủ quan cho các cháu ra về khi chưa được loại trừ rõ ràng, thì có khả năng sẽ khiến cho nhiều người khác bị lây nhiễm, đúng chưa? Cho nên các cháu phải hiểu một cách đầy đủ mới phải. Giống như người nhà ông chủ hiệu sách đó, chưa cần chúng tôi mời, họ đã chủ động đề nghị được đến đây để làm xét nghiệm.”

Dù ông ta nói lý lẽ bằng chứng đâu ra đấy, tôi vẫn không thể tiếp thu: “Không được! Cha mẹ cháu không thể chấp nhận cái sự thật này! Cháu không muốn họ phải lo lắng sợ hãi theo cháu!”

Tôi nhìn sang Phùng Luân, bộ dạng cậu ta thản nhiên cứ như không vấn đề gì cả. Tôi thì khác, tôi quan tâm đến người thân của mình. Nghĩ đến gia đình, tôi bỗng nhiên ý thức ra một vấn đề...

“Chú Viện phó ạ, theo cháu được biết, hiện nay Trung Quốc và toàn thế giới đều chưa đưa ra bất kì một dự luật nào về xác sống. Chú ép bọn cháu ở lại đây, thì phải có căn cứ pháp lý chứ?”

Viện phó sững sốt, hình như ông không ngờ một cậu học sinh trung học lại nói ra được những câu sắc bén đẩy ông vào thế bí. Viện phó lúng túng nói: “Hình như cháu hiểu rất rõ vấn đề này thì phải?”

“Vâng! Cháu hiểu rất rõ.” Tôi tung ra quân át chủ bài, “Về chuyện dự thảo ‘Dự luật xác sống’, thì cháu ở nhà thường xuyên nghe cha mẹ cháu đề cập đến.”

“Thế à? Cha cháu là ai?”

“Là Lạc Truyền Minh - nhà xã hội học nổi tiếng.” Phùng Luân đã tranh tôi trả lời, hình như cậu ta cho rằng mình đứng ra giới thiệu thì thích hợp hơn.

Có thể thấy, sau khi nghe đại danh của cha tôi, ông Viện phó rất kinh ngạc và kính nể, ông hơi há miệng, hồi lâu sau mới nói: “Đã thế thì... tôi sẽ gọi điện hỏi ý kiến của ông ấy.”

“Không cần! Chắc chắn cha cháu chỉ mong cháu trở về. Cũng như cháu thôi, cha cháu không muốn để cho người nhà, nhất là mẹ cháu, phải lo lắng.”

Viện phó nói: “Dù là thế thì chúng tôi vẫn phải kiểm tra triệt để cho cháu, đây là trách nhiệm của chúng tôi.” Ông ta nhấn mạnh một lần nữa.

“Cháu hoàn toàn tán thành điều này, cháu bằng lòng hợp tác để kiểm tra, và cũng muốn biết rõ mình có bị lây nhiễm không. Cho nên, chú xem xem thế này có được không: cháu hứa mỗi ngày sẽ đến đây làm xét nghiệm, làm xong, cháu lại về nhà; hôm sau lại đến, cho đến khi làm xong mọi xét nghiệm.”

Viện phó suy nghĩ kỹ đề nghị của tôi: “Được! Nhưng cháu phải hứa với chú: trước khi đưa ra các kết quả xét nghiệm, cháu phải tuyệt đối tránh mọi hành vi có thể dẫn đến truyền nhiễm.”

“Dù chú không nhắc thì cháu cũng làm như thế.” Tôi nói, Phùng Luân cũng tỏ ý tán thành.

“Ngày mai, hai cháu đến vào lúc nào?”

Tôi nghĩ ngợi. “Chỉ có thể là buổi tối, vì chúng cháu sẽ xin phép nghỉ giờ tự học buổi tối[2].”

[2]. Một số trường trung học ở Trung Quốc tổ chức “tự học buổi tối” tại trường.

“Được! Chúng ta sẽ làm như thế. 7 giờ tối mai, hai cháu đến thẳng văn phòng này gặp chú. Chú sẽ nói trước với phòng bảo vệ.” Viện phó chăm chú nhìn hai chúng tôi, “Chú tin, hai cháu vì nghĩ cho người nhà của mình, hai cháu sẽ đến đúng giờ.”

“Đương nhiên ạ!” Tôi không quên phép lịch sự, nói: “Xin cảm ơn chú viện phó!”

Ông ta giơ tay, tỏ ý chúng tôi có thể ra về.

Tôi và Phùng Luân quên cả thang máy, cứ thế chạy ào xuống cầu thang bộ.

Ra khỏi trung tâm xác sống, hai chúng tôi đi ra đường cái, có đến mấy phút không nói năng gì. Tôi không biết liệu có phải Phùng Luân cũng nghĩ như tôi không - đây là một buổi chiều kì quái không hiểu ra sao nữa. Chúng tôi xuất phát từ sự quan tâm đối với một người bạn nên mới đến cái nơi chết tiệt này, không ngờ cuối cùng lại tự chui đầu vào thòng lọng! Không biết đây là phúc hay là họa?

“Lạc Thần à...” Rốt cuộc, Phùng Luân mở miệng nhưng có vẻ rất nặng nề.

“Cậu định nói gì?” Tôi cũng bức xúc nhìn cậu ta.

“Tôi không biết nên nói gì bây giờ...” Phùng Luân nhìn tôi, “Tôi chỉ có thể bảo đảm với cậu: nếu cậu biến thành xác sống, thì không đời nào tôi cầm gậy bóng chày đập vỡ đầu cậu!”

Mắt tôi đảo tròn, kinh ngạc về chính tôi, tôi vừa nói lại vừa có thể phối hợp thể hiện nốt sự khôi hài đáng buồn này: “Cảm ơn! Tôi cũng có thể hứa với cậu: nếu hai chúng ta đều biến thành xác sống thì tôi sẽ gắng hết sức để không coi cái đầu cậu là cây gậy bóng chày.”

CHƯƠNG 4

Chiều thứ hai, tôi và Phùng Luân gặp giáo viên chủ nhiệm của lớp mình (hai chúng tôi học khác lớp) xin phép nghỉ các buổi tối tự học. Sau khi tan học, chúng tôi vào nhà hàng Âu ăn một chút đồ ăn nhanh, sau đó lên tắc xi chạy đến trung tâm xác sống.

Ông già gác cổng chắc chắn đã được cấp trên dặn dò, khi nhìn thấy hai chúng tôi, ông đã mở ngay cánh cửa ngách, nói: “Lên thẳng văn phòng Viện phó, chứ đừng đi lung tung.”

Có lẽ ông ta đoán được tâm tư chúng tôi, vì lúc trước Phùng Luân nói rằng phải vào chỗ nhất xác sống xem để thỏa mãn trí tò mò, nhưng hai chúng tôi nhìn thấy ông già bắt đầu gọi điện thoại chắc là báo tin chúng tôi đã đến cho Viện phó biết, nên đã từ bỏ ý định này.

7 giờ kém 15 chúng tôi lên đến văn phòng Viện phó.

“Các cháu rất đúng giờ đấy!” Ông ta ngồi trên ghế da sau bàn làm việc, hài lòng nói. Rồi chỉ tay vào ghế đệm. “Tạm ngồi chờ một lát, bác sĩ làm xét nghiệm 7 giờ sẽ đến.”

Tôi và Phùng Luân lại ngồi vào sofa như hôm qua, lưng ghế mềm mại dễ chịu nhưng tôi không nhẹ nhõm chút nào.

Hình như Viện phó nhận ra sự bất an của tôi, ông mỉm cười: “Đừng căng thẳng. Kiểm tra vi rút Solanum cũng na ná như kiểm tra sức khỏe thông thường, chú có thể nói vắn tắt cho các cháu biết.”

Tôi cảm thấy ông viện phó này rất tốt bụng, hiền hòa, tinh ý, dễ thông cảm với người khác, chứ không khệnh khạng tỏ vẻ... tôi có thêm thiện cảm và tin tưởng ông ta.

“À, chú quên chưa tự giới thiệu, chú họ Ngô.” Ông ta nói, “Kiểm tra vi rút Solanum chủ yếu là xét nghiệm máu, các chất dịch, tổ chức tế bào và các bộ phận khác, tìm ra các chỉ tiêu kháng thể và miễn dịch liên quan. Xét nghiệm cần bốn ngày, ngày thứ năm sẽ có kết quả.”

Ông ta ngừng lại một chút: “Ngoài ra, căn cứ vào quy định mới của viện nghiên cứu chúng tôi, trong thời gian bốn ngày sẽ để cho các đối tượng bị nghi nhiễm vi rút được ‘trải nghiệm thực tế’ nữa.”

Tôi và Phùng Luân nghe ù ù cạc cạc, cùng hỏi: “Nghĩa là gì hả chú?”

Viện phó hơi cau mày: “Các cháu cũng biết rồi, hiện nay người ta nhìn nhận về việc biến thành xác sống rất khác trước, có một số người tìm mọi cách để biến thành xác sống, nhưng một số khác thì sợ hãi lo lắng về chuyện bị nhiễm vi rút Solanum - sau khi bị nhiễm, không đợi đến khi phát bệnh thì họ đã tự sát, thái độ này quá cực đoan. Cho nên, chúng tôi dành cho mọi người cơ hội biết rõ về trạng thái sinh tồn của các xác sống, nhằm tuyên truyền rằng: thực ra, biến thành xác sống không đáng sợ như thế, đây chỉ là một hình thức chuyển đổi của sự sống mà thôi.”

Phùng Luân xúc động nói: “Vậy là, chú sẽ dẫn bọn cháu đến xem các xác sống thật sự, phải không?”

Viện phó bật cười: “Cháu nói cứ như là chú sẽ dẫn các cháu đến vườn thú xem sư tử, cá sấu à? Không, không đơn thuần là ‘xem’. Cơ sở chúng tôi hi vọng, thông qua hình thức này sẽ giúp các vị thật sự hiểu rõ trạng thái sinh hoạt và các đặc tính của xác sống, loại bỏ cảm giác sợ hãi.”

Tôi định nói với ông ta rằng ông nên giúp Phùng Luân loại bỏ tâm lý hứng thú, vui mừng không giống ai, chứ không phải cảm giác sợ hãi trong người cậu ta - là những điều hiện nay cậu ta đang thể hiện rất rõ rệt.

Nam giới 30 tuổi hôm qua dẫn chúng tôi lên đây, lúc này đang từ ngoài cửa bước vào. “Báo cáo Viện phó Ngô, bác sĩ chuyên khoa xét nghiệm đã đến!”

“Tôi sẽ dẫn hai vị này đến ngay.” Viện phó nói, rồi nhìn hai chúng tôi: “Thế nào? Đi chứ?” Hai chúng tôi đi theo ông, vào thang máy, đi xuống tầng hai. Thang máy mở cửa, chúng tôi bước ra, rồi nhìn thấy trên tường của đại sảnh ở tầng này treo một tấm biển viết: “Khu vực xét

nghiệm vi rút Solanum”.

Viện phó bước đến một ô cửa sổ nhỏ cầm ra hai tờ giấy đưa cho chúng tôi, bảo chúng tôi điền các thông tin cá nhân vào. Xong xuôi, ông dẫn chúng tôi sang phòng xét nghiệm máu, nói là hôm nay tiến hành xét nghiệm máu.

Đúng như ông ta đã nói, quá trình lấy máu để xét nghiệm cũng giống như khi khám sức khỏe nói chung. Hai chúng tôi được làm rất nhanh.

Sau đó mới là trọng điểm: Viện phó dẫn chúng tôi đến khu sinh hoạt của các xác sống.

Phùng Luân xúc động đã đành, chính tôi cũng hồi hộp. Bởi vì, trải qua nhiều thời gian, rốt cuộc lần đầu tiên tôi sắp được nhìn thấy xác sống đích thực.

Ra khỏi tòa nhà trung tâm, chúng tôi đi về phía khu B ở bên cạnh. Tôi hỏi: “Chú ơi, các khu B, khu C... có phân biệt gì không? Các xác sống ở đó có gì khác nhau?”

“Không khác nhau về bản chất, chủ yếu là chia theo thời gian cư trú. Khu A, dành cho các xác sống đến đây sớm nhất, đại khái là cách đây chừng năm năm; khu B là bốn năm... cứ thế suy ra, cả thảy có năm khu vực sinh hoạt của các xác sống, bình quân mỗi khu chứa 600 xác sống.”

“Tức là, ở đây có khoảng hơn 3.000 xác sống, phải không?” Tôi bị sốc mạnh, “Nhiều thế ư?”

“Bắc Kinh là một thành phố lớn!” Viện phó nói, “Các thành phố nhỏ hơn thì xác sống không nhiều như thế đâu!”

Chúng tôi đã đi đến thềm tòa nhà khu B. Viện phó nói với nhân viên trông coi ở cửa về mục đích đến đây, một anh từ trong phòng bước ra, có vẻ như sẽ đi cùng chúng tôi. Viện phó hất hàm về phía trong, ra hiệu cho chúng tôi đi vào.

“Chúng cháu... cứ thế này mà vào à?” Tôi do dự.

Viện phó mỉm cười: “Còn phải thế nào nữa? Cháu muốn mặc bộ đồ phòng chống bạo lực à? Yên tâm, họ không tấn công ai cả.”

“Nhưng cháu vẫn cảm thấy...” Tôi không muốn nói ra hai chữ “sợ hãi” nhưng vẻ mặt tôi đã nói lên tất cả.

“Hiện nay các xác sống đều ở phòng riêng của mình, đừng lo!” Viện phó động viên tôi.

“Thôi nào, Lạc Thần cậu đừng thế nữa, mất mặt lắm!” Phùng Luân thì rất sốt ruột: “Chẳng có gì mà phải sợ!”

Tôi không muốn bị họ chê cười, tặc lưỡi đánh bạo bước vào.

Đi vào bên trong khu B, tôi thấy bố trí như các buồng bệnh nhân trong bệnh viện. Các tòa nhà gác xếp hình vòng cung, vây tròn khoảng sân tầng trệt dành cho các hoạt động. Mỗi tòa nhà có sáu tầng, mỗi tầng gồm một số phòng nhỏ. Lúc này mới 7 giờ rưỡi tối nhưng khung cảnh ở đây khiến người ta có cảm giác sắp nửa đêm đến nơi - các phòng đều tối om, không ánh đèn. Cả khu này im ắng lạ thường, cứ như là các tòa nhà đang bị bỏ hoang.

Phùng Luân kinh ngạc hỏi: “Các xác sống ở trong này... thật ả?”

“Đương nhiên! Phòng nào cũng có.” Viện phó nói, “Nếu chưa tin, các cháu cứ đi đến cửa mà nhìn xem.”

Phùng Luân bước đến cửa một phòng gần nhất, ghé nhìn vào trong. Cánh cửa cũng y hệt cửa phòng ở bệnh viện: bên trên có một ô kính, đứng ngoài có thể nhìn rõ tình hình bên trong. Nhưng vẻ mặt của Phùng Luân thì hình như cậu ta chẳng nhìn thấy gì cả.

Tôi đứng cạnh Viện phó và anh nhân viên. Tôi tạm thời chưa dám bước lên, chỉ chăm chú nhìn phản ứng của Phùng Luân. Viện phó nói nhỏ với anh nhân viên mấy câu, anh này sờ túi áo lấy ra một vật trông như cái điều khiển từ xa, đưa cho Viện phó.

Phùng Luân mở to mắt nhìn vào trong phòng, như trong đó tối om, không nhìn thấy gì hết. Đúng lúc cậu ta đang cố căng mắt ra nhìn thì đèn trong phòng bật sáng, mọi khuôn mặt của xác sống xuất hiện ngay ở cửa. Nếu không bị ô kính kia ngăn cách thì hai bên sẽ áp mặt vào nhau.

“Á...” Phùng Luân sợ quá kêu ré lên, loạng choạng lùi lại ngay, “Ôi... chết tiệt!” Cậu ta phát hoảng. Tôi đứng cách xa ba mét cũng sợ quá giật mình.

Viện phó bật cười, rồi bước đến vỗ vai Phùng Luân, nói: “Xin lỗi nhé, mỗi lần dẫn một người trẻ tuổi đến tham quan lần đầu, chú đều thích đùa một chút, cháu đừng để bụng!”

Phùng Luân không những không khó chịu, trái lại, còn cảm thấy ưng cái tính cách này của Viện phó. Phùng Luân bưng miệng cười, nói: “Cháu nói thật, đúng là cháu quá sợ nhưng lại cảm thấy rất phấn khích!”

“Xác sống không cần đèn đóm gì à?” Tôi đứng từ xa, hỏi.

“Đúng! Họ không cần. Ánh đèn chẳng có ý nghĩa gì với họ cả!”

“Ý chú là, họ không còn năng lực cảm ứng thị giác?”

“Không phải thế! Mà là ngược lại!” Viện phó nói, “Xác sống có khả năng nhìn trong đêm tối, giống như các con vật thuộc họ Mèo.”

Tôi kinh ngạc há to miệng: “Thật ư?”

“Đúng thế! Tại sao lại xuất hiện cái hiện tượng kì lạ này, cho đến giờ vẫn chưa có công trình nghiên cứu nào đưa ra được kết quả xác đáng.” Viện phó chỉ vào xác sống đang ở trong căn phòng, nói với Phùng Luân: “Bây giờ cháu đã hiểu tại sao đang ‘hắn’ đứng bên trong tấm kính nhìn cháu chứ? Lúc này cháu đứng sát ô kính ghé nhìn vào và không thấy gì cả, nhưng ‘hắn’ đã phát hiện ra cháu từ trước rồi.”

Phùng Luân ngó ra, thật kì lạ khó tin.

“Đây là phòng số 1 khu B. Có hai xác sống ở trong đó, đều là nam giới.” Viện phó giới thiệu, “Nhân vật đang đứng cửa giương mắt nhìn chúng ta, có lẽ đã tiếp xúc với người đến từ bên ngoài nhiều hơn, nên mới thích đứng cửa quan sát. Chúng tôi đặt cho nhân vật này biệt hiệu...”

“Là gì ạ?” Tôi hỏi.

“Là sát thủ phục thù.” Viện phó nói.

Tôi nuốt nước bọt thật mạnh. Viện phó bật cười: “Xin lỗi nhé, chú không sao nhìn được. Thực ra là ‘Kẻ canh ruộng lúa mì.’”

Tôi cố nén tâm trạng bất an của mình. “Thú vị thật!”

“Hai cháu định cứ đứng xa thế này nhìn à? Không muốn bước lại gần mà xem? Với rất nhiều người, đây là cơ hội hiếm hoi. Chú tin rằng trước đây hai cháu chỉ nhìn thấy xác sống trong phim.”

Viện phó nói không sai, đây đúng là cơ hội hiếm có. Tôi và Phùng Luân cùng tiến sát cánh cửa. Lần đầu tiên tôi được đứng gần thế này để nhìn xác sống thật sự. Cảm giác này thực khó diễn tả.

Họ mặc đồng phục, làn da trắng xanh, đôi mắt “trống rỗng”. Mắt họ đã không còn con ngươi và màu sắc, nhìn toàn thể là một màu trắng xám. Lúc này cả hai xác sống đều đứng ở cửa, chúng tôi nhìn họ, họ cũng chăm chú nhìn chúng tôi. Hai bên khác nhau ở chỗ: chúng tôi thỉnh thoảng phải chớp mắt, còn họ thì hoàn toàn không cần.

Tôi không thể nhìn xác sống quá lâu, tôi cứ có cảm giác rờn rợn. Bèn ngoảnh sang hỏi ông Viện phó: “Tại sao họ không cần chớp mắt, hả chú?”

“Hệ thống thần kinh cảm ứng của xác sống đã bị hủy hoại, thì các thần kinh phản ứng điều khiển chớp mắt cũng không tồn tại nữa.”

“Thật đáng buồn.” Tôi than thở.

“Tùy thuộc cách lý giải của cháu như thế nào.” Viện phó nói, “Với người bình thường, thì đây đương nhiên là sự khiếm khuyết. Nhưng với người đã bị khốn đốn vì bệnh tật hành hạ, thì đây chẳng khác gì một liều thuốc tốt - mất hệ thống thần kinh có nghĩa là không bao giờ cảm thấy đau đớn nữa. Và điều này là nguyên nhân khiến cho rất nhiều người chủ động biến thành xác sống.”

Tôi ngẫm nghĩ. “Không cảm thấy đau, ngoài ra có lẽ các xúc giác khác cũng không còn nữa, phải không ạ?”

“Đúng thế đấy!” Viện phó gật đầu.

Tôi đang hình dung, giả thiết rằng tay đang cầm quyển sách nhưng tay hoàn toàn không có cảm giác mình đang cầm và không cảm nhận được trọng lượng của nó. Điều này sẽ là thế nào đây? Nếu tôi biến thành xác sống thật, thì tôi không bao giờ đọc sách được nữa... Thực ra là không thể làm nổi bất cứ việc gì. Tôi chú ý quan sát, thấy trong phòng của hai xác sống này trống trơn gần như không có đồ vật gì, không có giường, chỉ có hai cái ghế một chiếc ti vi.

“Xác sống biết xem ti vi không?” Tôi hỏi Viện phó.

“Điều này thì... thật khó nói, có lẽ chỉ các xác sống mới trả lời được - nếu họ biết nói. Chú chỉ có thể nói rằng khi bật ti vi thì họ có phản ứng, họ nhìn về phía màn hình rất lâu, nhưng họ có thật sự xem chương trình hay không thì ai mà biết được.”

Tôi nghĩ đến một vấn đề có liên quan đến điều này: “Xác sống có trí lực không?”

“Có!” Viện phó trả lời khẳng định, “Nhưng rất thấp. Các thí nghiệm ở đây nghiên cứu, cho thấy trí lực của họ chỉ ở mức xấp xỉ loài động vật gặm nhấm.”

“Như là chuột, là thỏ?” Tôi cau mày.

“Na ná như vậy. Nhưng cháu nên biết, đây đã là tiến bộ rất lớn rồi. Khi xác sống mới xuất hiện, các nhà nghiên cứu đều cho rằng trí lực của xác sống còn thấp hơn cả côn trùng.”

Tôi nhận ra mình đã gặp một đề tài hứng thú nhất từ trước đến giờ: “Chú nói là ‘tiến bộ’? Chẳng lẽ là từ khi xuất hiện đến nay, xác sống vẫn đang không ngừng biến hóa?”

“Đúng thế, họ có một số biến hóa nho nhỏ. Chúng tôi và các nhà nghiên cứu nước ngoài đã sớm chú ý đến vấn đề này rồi.” Ông ta bỗng rất hào hứng nhìn chúng tôi. “Khi xác sống vừa mới xuất hiện, người Mỹ đã làm một thí nghiệm, các cháu đã nghe nói đến chưa?”

Tôi và Phùng Luân cùng lắc đầu.

“Họ làm thế này...” Ông ta bắt đầu, như kể một câu chuyện, “Nhà nghiên cứu đưa mấy chục xác sống đến một cây cầu gãy. Khi đi đến mép chỗ gãy, ông ta bám vào ròng rọc ở sợi cáp treo trên không rồi trượt sang mép bên kia, còn những xác sống thì đều rơi xuống dưới, không ai trong số họ ý thức được chuyện gì đã xảy ra, hoặc thử chuyển hướng để sang được bên kia.”

“Chúng tỏ rằng xác sống thời kỳ đầu gần như không có năng lực tư duy.” Tôi nói.

“Đúng thế. Nhưng bốn năm sau, tức là năm ngoái, họ làm lại thí nghiệm đó. Kết quả lần này rất khác với lần trước, các xác sống không bị ngã khỏi cầu gãy một cách ngớ ngẩn nữa, tất cả đều dừng lại ở mép gãy. Tức là chỉ sau vài năm ngừng ngủ, trí lực của họ đã có sự phát triển.”

Tôi hít sâu một hơi: “Cháu có thể hiểu đó là sự ‘tiến hóa’ không? Giả sử các xác sống cứ âm thầm lặng lẽ tiến hóa từng tí một, thì đó sẽ là điều hết sức đáng sợ.”

Viện phó đưa tay nắn cằm, ngón cái miết vào những sợi râu, dường như ông đang ngẫm nghĩ điều tôi vừa nói. Hồi lâu sau, ông nói: “Quan điểm của cháu rất thú vị đấy! Nhưng chú cho rằng điều đó là không thể. Nếu đúng là sự tiến hóa thì tốc độ tiến hóa nhanh kinh khủng! Chúng ta nên nhớ rằng nhân loại tiến hóa từ vượn trở thành con người có trí khôn phải trải qua hàng triệu năm, nếu xác sống chỉ cần vài năm ngừng ngủ đã làm được, thì là điều trái ngược với tiến hóa luận.”

“Vậy chú sẽ giải thích như thế nào về chuyện trí lực của xác sống có tiến bộ?” Tôi hỏi.

“Chú chỉ có thể nói rằng, cho đến giờ, hiện tượng đó vẫn là một điều bí ẩn. Sự xuất hiện của xác sống vốn đã là điều bí ẩn. Cho nên, mọi vấn đề xoay quanh họ đều là những bí ẩn chưa thể khám phá.” Viện phó nói, “Tuy nhiên, dù nói gì đi nữa, thì sự tiến bộ của xác sống vẫn cứ là tốt.”

“Thế ạ? Chú cho rằng đó là điều tốt?”

“Lẽ nào không phải thế? Ít ra là đối với xác sống. Trong tương lai có thể phát triển thì vẫn tốt hơn là mãi mãi giẫm chân tại chỗ.”

Tôi im lặng, tạm chưa nghĩ ra luận điểm gì có thể phản bác. Nhưng tôi nhớ đến câu nói của cha tôi, ông cho rằng sự xuất hiện của xác sống là khúc dạo đầu của một đại họa sắp ập đến. Quan điểm triết học mà ông chỉ bảo cho tôi, ảnh hưởng đến tôi, cũng khiến tôi cảm thấy bất an: bất kì sự vật nào cũng có tính chất hai mặt. Một sự việc phát triển theo chiều hướng tốt, cũng có nghĩa là nó có thể đem lại một hậu quả xấu nào đó.

Đồng thời tôi lại nhớ đến triết lý nhân sinh của mẹ tôi: không có định nghĩa tuyệt đối dành cho Hay và Dở. Ví dụ, đánh mất tiền, với người bị mất tiền thì đó là chuyện dở, nhưng đối với người nhặt được món tiền đó thì lại là chuyện hay.

Sự xuất hiện của xác sống và sự ‘tiến hóa’ của họ - với nhân loại thì đó là chuyện hay hay chuyện dở?

Đáp án cho câu hỏi này là gì, mãi rất lâu về sau tôi mới hiểu ra.

CHƯƠNG 5

Rời phòng số 1, Vạn Phúc dẫn chúng tôi đến trước cửa căn phòng số 72 tòa nhà số 2 của khu B. Anh nhân viên tháp tùng Viện phó cầm remote bật đèn điện trong phòng.

Tôi và Phùng Luân nhìn qua ô kính ở cánh cửa, thấy trong phòng có hai xác sống, một nam một nữ. Khác với xác sống “Người canh ruộng lúa mì”, cả hai không bước ra cửa “ngheh đón” chúng tôi, họ ngồi trên hai chiếc ghế kê sát nhau, trông như đang ngây đờ ra. Hình như, bất kể lúc nào, mọi xác sống trông đều như thế này thì phải?

“Đôi vợ chồng này rất bất hạnh. Một trong hai người bị nhiễm vi rút Solanum rồi lây sang người kia, thế là cả hai đều biến thành xác sống.” Viện phó nói, “Căn cứ vào ý nguyện của họ trước khi biến thành xác sống, chúng tôi bố trí họ ở chung một phòng.”

“Làm thế này có ý nghĩa thực tế gì không?” Tôi hỏi.

“Thoạt đầu chúng tôi cho là không, vì nghĩ rằng đây chỉ là cách bố trí nặng về hình thức. Nhưng đến nay đã qua bốn năm, chúng tôi nhận ra là có ý nghĩa.”

Tôi nhìn viện phó: “Họ cũng xuất hiện biến hóa à?”

“Đúng thế! Bốn năm trước, khi họ mới vào đây, hai ‘người’ không hề tiếp xúc và giao lưu với nhau - vì sau khi biến thành xác sống thì trí nhớ và tình cảm đều biến mất. Quan sát, thấy họ cũng không khác gì các xác sống ở các phòng khác. Nhưng nửa năm sau chúng tôi phát hiện thấy họ thỉnh thoảng khẽ vuốt má hoặc sờ tóc đối phương, hình như đang truyền đạt một tình cảm nào đó. Hiện tượng này khiến chúng tôi kinh ngạc.

Tôi rất ngạc nhiên: “Liệu có phải họ nhận ra nhau là ai?”

“Về mặt lý thuyết thì không thể. Không có nghiên cứu nào cho thấy xác sống đã mất trí nhớ rồi nhưng vẫn có khả năng khôi phục. Nhưng

cũng có thể là do nghiên cứu chưa sâu. Nếu nói theo cách nói của cậu lúc nãy thì có lẽ đây là một sự ‘tiến hóa’ cũng nên.”

Tôi nhớ đến một vấn đề thú vị: “Liệu có phải, sau mấy năm ở cùng, sự biến hóa của họ liên quan đến mối quan hệ vợ chồng đã từng có không? Ý cháu là, nếu để cho hai người khác giới hoàn toàn không quen biết nhau ở chung, có lẽ sau vài năm họ sẽ nảy sinh tình cảm cũng nên?”

Viện phó nhìn tôi, có phần tán thành: “Chú cảm thấy cháu rất có tố chất để làm một người nghiên cứu khoa học.” Ông ta bỗng nhớ ra điều gì đó, “À, cha mẹ cháu đều là học giả nổi tiếng, chắc chắn ít nhiều đã ảnh hưởng đến cháu nhỉ.”

“Có nghĩa là các chú cũng cho là như vậy?”

“Không chỉ cho là như vậy. Chúng tôi đã làm thế rồi. Ở khu E, chúng tôi bố trí một số cặp gồm hai xác sống tầm tuổi suýt soát nhau ở cùng một phòng, nhằm thử nghiệm về khả năng nảy nở tình cảm như cháu vừa nói. Nghiên cứu này mới triển khai được nửa năm, muốn biết kết quả thì có lẽ phải chờ vài năm nữa.”

Lúc này Phùng Luân chỉ vào đôi vợ chồng xác sống trong căn phòng, nói: “Nhìn kìa, họ đã ngã người vào nhau!”

Chúng tôi bước đến nhìn qua ô kính, thấy họ ngồi ngả đầu vào nhau thân thiết như một đôi bạn tình hạnh phúc.

“Thật là kì diệu!” Viện phó trầm trồ, “Tuy không phải lần đầu chú nhìn thấy họ thể hiện các cử chỉ thân mật, nhưng chú vẫn thấy xúc động - họ âu yếm nhau như các cặp vợ chồng, ngoại trừ...”

Ông ta ngừng không nói nữa, điều này kích thích sự hiếu kì của chúng tôi. Phùng Luân hỏi: “Ngoại trừ gì ạ?”

“Ngoại trừ việc không thể phát sinh hành vi tình dục. Các xác sống đều không có khả năng giới tính.”

Tôi và Phùng Luân hơi đỏ mặt.

“Nếu không tính đặc điểm này, thì tôi cho rằng trạng thái của họ gần giống như một cặp đôi gắn bó trọn đời!”

“Xác sống có thể ‘sống mãi’ thật không? Về phương diện y học, thực ra họ là người đã chết rồi, sao thân thể vẫn không bị phân hủy?” Tôi tò mò hỏi.

“Vấn đề này liên quan đến chuyên môn rất sâu, chú chỉ có thể nói đơn giản mấy câu.” Viện phó nói, “Cháu cũng đã biết sơ sơ rồi: nhân tố chủ yếu dẫn đến thể xác phân hủy là sự tấn công của vi sinh vật. Người ta khi đang sống, thì hệ thống miễn dịch đã thiết lập một hàng rào ngăn chặn vi sinh vật thực hiện mục tiêu của chúng. Khi chết rồi, thì hàng rào đó biến mất. Vi sinh vật sẽ ‘hưởng thụ’ đồng thời không ngừng sinh sôi nảy nở với tốc độ chóng mặt, và khiến thi thể bị phá hủy về phương diện tế bào.”

Thấy tôi không nêu thắc mắc nữa, Viện phó biết tôi đã hiểu vấn đề ông diễn tả, tiếp tục nói: Nhưng, khi người ta biến thành xác sống rồi thì các loại vi sinh vật phân hủy xác người bình thường sẽ tự khắc tránh xa các tế bào bị nhiễm vi rút gây bệnh, điều này lại có tác dụng chống phân hủy. Đó là lý do tại sao thân thể xác sống không bị phân hủy.”

Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu rõ, rồi lại đưa ra câu hỏi mới: “Tình trạng này cứ thế được duy trì lâu dài à?”

“Trừ phi có một số vi sinh vật có thể bất chấp hiệu ứng chống trả của vi rút Solanum, nếu không phải thế thì xác sống sẽ được trường tồn.” Viện phó hơi ngừng lại, “Ít ra là cho đến giờ các xác sống được chúng tôi tiếp nhận từ đầu, vẫn đang ‘sống’ khỏe re!”

Tôi đào sâu suy nghĩ. Giả sử xác sống có thể sống mãi cùng đất trời, và họ lại có tốc độ tiến hóa nhanh kinh khủng, thì hình thái cuối cùng của xác sống sẽ là như thế nào? Thế giới trong tương lai sẽ ra sao?

Giọng của Phùng Luân đã cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. “Đã 9 giờ kém 10 rồi, sắp đến lúc kết thúc thời gian tự học buổi tối.”

“Các cháu phải ra về à?” Viện phó hỏi.

“Vâng. Chúng cháu giấu cha mẹ và nhà trường để đến đây.” Tôi nói.

“Hiểu rồi. Thế thì chúng ta cũng kết thúc cuộc trải nghiệm thực tế ở đây.” Viện phó nói, “Tối mai, vẫn là 7 giờ, chú sẽ ở văn phòng chờ các cháu.”

Hai chúng tôi chào ông ta, rồi rời khỏi trung tâm xác sống.

CHƯƠNG 6

Lúc về đến nhà thì vừa khéo trùng với thời gian hết giờ tự học buổi tối. Tôi bước vào phòng khách như bình thường, thả cặp sách xuống ghế, và chào cha mẹ tôi.

“Lạc Thần, con đã về rồi à?” Mẹ tôi nói, “Ăn hoa quả đi!” Trên bàn trà là cái làn đựng vải và nho, bà đẩy nó về phía tôi.

“Anh con đâu?” Tôi vừa bóc vải vừa hỏi.

“Đang ở trên gác, ngồi viết báo cáo nghiên cứu khoa học, mai đem nộp cho cơ quan. Viện Khoa học Sinh học rất coi trọng anh con.”

“Anh ấy luôn là sinh viên tài năng!” Nói rồi, tôi cắn quả vải.

Anh tôi là Lạc Sâm, tôi nghĩ anh ấy gần như là một người hoàn hảo. Tôi nói thế hoàn toàn không vì đó là anh trai mình - dù rất ghét anh ấy, tôi vẫn cứ đánh giá anh ấy như thế. Nhưng tôi luôn tin rằng hiếm có ai trên đời này lại không mến yêu anh, một thanh niên tuấn tú, thân hình cân đối, đầu óc thông minh, luôn chân thành trong ứng xử... tôi có thể đưa ra hai chục từ ngữ tương tự để ca ngợi ưu điểm của anh, nhưng nếu tiếp tục liệt kê thì e chính tôi cũng phải ghen tị với anh! Có lúc tôi thật sự nghi ngờ ông trời đã thiên vị quá mức, tại sao ông lại tập trung quá nhiều ưu điểm cho một con người? May sao cha mẹ tôi không phải ông trời, họ không thiên vị hai đứa con của mình, luôn thương yêu cả hai như nhau.

Anh tôi là nghiên cứu sinh, học kỳ này sẽ tốt nghiệp. Hiện nay anh đang thực tập tại Viện khoa học Sinh học danh tiếng lẫy lừng, buổi tối lại về nhà.

Mẹ tôi đang xem ti vi, chương trình về pháp luật, tối nào mẹ tôi cũng xem. Cuối chương trình thường dành ít phút mời chuyên gia phát biểu ý kiến đánh giá, nhà đài rất hay mời mẹ tôi. Coi như bà đang xem chính mình trên ti vi.

Lúc 10 giờ tối, chương trình này kết thúc. Cha tôi nói: “Xem ‘Bản tin cuối ngày’ đi!” Ông bấm remote chuyển kênh.

Họ phát một số tin thông thường, tôi vừa ăn nho vừa nhìn qua loa. Đến phần “Tin quốc tế” thì tôi chăm chú xem.

“Biểu tình đòi đưa ra Dự luật xác sống hôm qua lại bùng phát. Địa điểm lần này là ở La Hay - cơ quan chính phủ Hà Lan. Hàng vạn người kéo đến trước đại sảnh Ridderzaal - trung tâm tòa nhà Quốc hội, yêu cầu chính phủ đưa ra chính sách hoặc điều luật ‘công nhận tính hợp pháp của việc tự nguyện biến thành xác sống’... Người phát ngôn của chính phủ Hà Lan nói rằng dân chúng đi biểu tình lần này rất có thể là do tổ chức Tuần Lộc xúi giục...”

“Tổ chức Tuần Lộc là gì ạ?” Tôi hỏi.

“Hình như con không mấy chú ý vấn đề thời sự gần đây.” Cha tôi nói, “Đó là một tổ chức được thành lập ở ngoại quốc, thoát đầu quy mô rất nhỏ, mấy năm sau đã lớn mạnh và trở thành một tổ chức rộng khắp toàn cầu, hiện nay ở rất nhiều quốc gia đều có nòng cốt và các thành viên của tổ chức Tuần Lộc.”

“Tổ chức này làm về gì?”

“Là phái cấp tiến ra sức chủ trương và ủng hộ cá nhân tự biến thành xác sống. Nghe nói, có đến một nửa số cuộc biểu tình về vấn đề ban hành ‘Dự luật xác sống’ nổ ra ở các quốc gia là do tổ chức này sắp đặt.”

“Thế mà con chưa từng nghe nói đến.” Tôi băn khoăn.

“Vì trước đây tổ chức này toàn hoạt động bí mật, nhưng hiện nay họ đã phát triển mạnh, đã hùng mạnh, họ mới dần dần công khai hóa, trở thành tiêu điểm rất được công chúng chú ý.”

“Thế thì biến thành đối đầu với chính phủ rồi!”

“Đúng là như vậy! Nhưng vì họ không có hành động nào phạm pháp rõ rệt nên chính phủ cũng chẳng thể làm gì họ.”

“Ở Trung Quốc có các thành viên của tổ chức Tuần Lộc không?”

“Không biết. Hiện giờ vẫn chưa có thông tin chính thống nói rằng có hay không có, tuy nhiên, có rất nhiều người đoán rằng tổ chức Tuần Lộc đã thâm nhập Trung Quốc từ lâu, chẳng qua bọn họ chưa có hành động nào rõ rệt mà thôi.”

“Tại sao họ lại đặt tên tổ chức là Tuần Lộc? Nghe có vẻ như liên quan đến ông già Noel!” Mẹ tôi cũng tham gia câu chuyện.

“À, ngụ ý là thế này: tôn chỉ của họ là phát quà cho nhân loại!” Cha tôi “hừ” một tiếng, chế nhạo, “Đúng là nực cười! Tôi cho rằng, họ chỉ là những gã quậy phá, chỉ muốn gây rối mà thôi!”

Không hiểu sao, tôi lại có cảm giác đề tài này đang phát triển theo hướng bất lợi cho mình, chính tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên. Bản thân tôi còn chưa biết liệu mình có biến thành xác sống hay không, nhưng lập trường của tôi đã âm thầm ngả sang phía “xác sống”.

Tôi không muốn nghe cha tôi lại đưa ra những lập luận cao siêu về đề tài xác sống là động vật cấp thấp hoặc là đại họa nữa - chỉ tổ làm cho tâm trạng vốn đã bất an của tôi sẽ càng thêm rối loạn.

Tôi bước lên cầu thang uốn cong, đi lên tầng hai, trên này có hai buồng ngủ của tôi và của anh trai tôi. Chưa vội về phòng mình, tôi muốn vào phòng của anh tôi trước, để chào anh ấy một câu.

Đẩy cửa phòng anh bước vào, tôi thấy anh đang hai tay nâng tạ, luyện cơ tay. Anh mặc quần đùi bó sát, còi trần, mồ hôi lấm tấm khắp cơ thể cân đối do tập thể hình, tôi trông mà phát thèm. Tôi thì hơi còm, không thể so với anh. Tôi thiếu chăm chỉ bền bỉ trong luyện tập, còn anh thì kiên trì không biết mệt mỏi.

Thấy tôi vào, anh đặt tạ xuống sàn, thở ra một hơi dài: “Lạc Thần đã về rồi à?”

“Em đã về từ lâu.” Tôi nói, “Mẹ nói là anh đang viết báo cáo nghiên cứu khoa học kia mà?”

“Đã viết xong rồi.” Anh nói rất hào hứng, “Em biết không, nghiên cứu sinh vật học là công việc rất hay.”

“Em có thể tưởng tượng được.”

“Không! Em tưởng tượng sao nổi? Chỉ những ai trực tiếp làm thì mới cảm nhận được niềm vui vô hạn trong đó! Ví dụ, nghiên cứu của anh tuần trước, anh quan sát ngỗng Emden... khục... khục...” Anh ngừng lại, tay bưng miệng ho một chập.

“Anh bị cảm à? Trời đang oi bức...”

“Không biết nữa. Gần đây anh hay bị ho, có lẽ là viêm phế quản cũng nên. Mặc kệ nó. Anh nói tiếp nhé: anh quan sát thấy một cảnh rất hài hước khi ngỗng Emden giao phối với nhau...”

Anh kể với tôi các mẫu chuyện thú vị về các con vật, kể rất hay, rất có duyên. Tôi phải công nhận rằng, tâm trạng tôi đang rất tệ, thế mà cách kể chuyện của anh vẫn khiến tôi hứng thú vô cùng. Anh tôi là một chàng trai rất hấp dẫn.

Cứ thế, cuộc trò chuyện lý thú kéo dài đến gần 11 giờ đêm. Anh tôi nói: “Thôi! Bây giờ phải đi tắm. Em có cùng vào xối nước cho mát không?”

“Lát nữa em mới tắm.”

“Được! Anh vào tắm đây!” Anh tôi lấy một chiếc quần soóc, rồi ra khỏi phòng.

Chưa về phòng mình vội, tôi áp hai tay lên mặt thở dài thườn thượt, bụng quặn đau.

Tôi thầm nhắm trong đầu, tôi cầu xin - xin Thượng đế cho con tiếp tục làm một người bình thường. Con thật sự không muốn rời bỏ người thân của mình, để vào trung tâm xác sống, suốt ngày đêm ở chung với một đứa con gái lạ hoắc xấp xỉ tuổi con...

CHƯƠNG 7

Tối hôm sau họ làm xét nghiệm nước tiểu cho chúng tôi.

Tôi và Phùng Luân đương nhiên phải hỏi xem kết quả kiểm tra tối qua thế nào, nhưng ông Viện phó từ chối trả lời. Ông nói là phải tổng hợp đủ các kết quả xét nghiệm thì mới có được kết luận chính xác.

“Trải nghiệm thực tế tối nay, chú sẽ dẫn hai cháu đến khu A gặp một xác sống đặc biệt.” Viện phó nói.

“Đặc biệt ở chỗ nào ạ?” Tôi hỏi.

“Cứ đến đã, rồi nói sau.”

Chúng tôi đến khu A - như trước đây ông ta đã giới thiệu, đây là nơi cư trú của những xác sống thuộc hàng “nguyên lão” tức là đến đây sớm nhất.

“Tôi dẫn hai cháu này đến thăm ‘Bàn Cổ’[1].” Viện phó nói với nhân viên trực ca đêm. “Ông ta vẫn ổn đấy chứ?”

[1]. Bàn Cổ: Nhân vật trong thần thoại Trung Quốc thời thượng cổ; ở đây ngụ ý hài hước: “đồ cổ”, “lão thành”.

Nhân viên này tuổi ngoài 40, ông ta chẳng có tính hài hước gì cả, từ phòng bảo vệ bước ra, rất nghiêm trang trả lời: “Báo cáo Viện phó Ngô, xác sống vẫn không có gì biến đổi.”

“Thế thì tốt quá.” Viện phó khẽ nhướn mày rồi ngoảnh lại bảo tôi và Phùng Luân: “Chúng ta vào đi!” Cả bốn chúng tôi đi vào bên trong khu A, cấu trúc ở đây giống hệt khu B. Viện phó nói: “Bàn Cổ chúng ta muốn gặp, ở trên tầng ba. Nếu hai cháu không ngại, thì chúng ta đi cầu thang?”

“Không sao ạ.” Tôi nói, “Các xác sống ở đây đều được các chú đặt biệt hiệu cho, phải thế không?”

Viện phó mỉm cười: “Không! Chúng tôi chỉ đặt biệt hiệu cho vài xác sống điển hình. Làm thế sẽ gây được ấn tượng sâu hơn.”

Tôi gật đầu. Thăm nghĩ, có thể là vì làm việc ở nơi này quá buồn tẻ nên người ta mới tranh thủ mọi cơ hội có thể có được chút niềm vui.

Chúng tôi đã đứng trước cửa phòng 149 trên tầng ba, anh nhân viên đi cùng dùng remote bật đèn trong phòng. Tôi và Phùng Luân đứng ngay trước cửa, nhòm qua ô kính. Không nhìn thấy xác sống đâu.

“Trong phòng này có ‘người’ không?” Phùng Luân lấy làm lạ hỏi.

“Có lẽ họ đang chơi trốn tìm.” Viện phó chớp mắt, nói. “Chúng tôi sẽ tìm họ.”

Viện phó bước đến bên phải cửa, nghiêng người nhìn vào. “Hi! Tôi tìm thấy họ rồi!” Tôi và Phùng Luân cũng bước đến chỗ đó, thì ra hai nam xác sống đang ở góc trái của căn phòng, mặt hơi ngẩng lên và quay vào tường, cứ như đang chăm chú nhìn cái gì đó trên tường.

Chúng tôi nhìn một lúc, rồi Phùng Luân nói: “Cháu chưa nhận ra hai xác sống này có điểm gì đặc biệt.”

“Đúng thế, điểm đặc biệt mà chú nói, không nằm ở thân thể, mà là đặc biệt về một ý nghĩa nào đó.”

Tôi ngoảnh nhìn Viện phó, chờ ông giải thích.

“Thực ra, chỉ một trong hai xác sống có điểm đặc biệt.” Viện phó chỉ vào một xác sống thấp nhỏ, “Ngồi ở góc. Nhìn thấy chưa? Anh ta chính là ‘Bàn Cổ’ mà chú nói đến. Anh ta là người đầu tiên ở đây, thậm chí là người đầu tiên trong cả nước chủ động biến thành xác sống.”

“Chà...” Tôi khẽ kêu lên, “Cháu nhớ ra rồi, mấy năm trước cháu có nghe giới truyền thông đưa tin về anh ta.”

“Đến giờ cháu có còn ấn tượng về nội dung bản tin đó không?”

“Cháu không nhớ được nữa.”

“Cháu thì sao?” Viện phó hỏi Phùng Luân, cậu ta cũng lắc đầu.

“Quá trình biến thành xác sống của anh ta rất lạ lùng.” Viện phó bắt đầu giới thiệu, “Cách đây năm năm, người đàn ông này khoảng 25-26 tuổi, từ tỉnh khác đến Bắc Kinh tìm việc làm, không ngờ đã nhanh chóng rơi xuống vực sâu của cuộc đời. Khi đó gần như mọi điều bất hạnh đều

ập đến với anh ta: thất nghiệp triền miên, bị hà hiếp, lừa gạt, khốn đốn hết mức, bị sốc về tình cảm... cuối cùng, cơm ngày ba bữa cũng không lo nổi, rồi lang thang đầu đường xó chợ...”

“Thế là anh ta nghĩ đến chủ động biến thành xác sống để được giải thoát, phải không ạ?” Phùng Luân nói.

“Không, không đơn giản như vậy đâu!” Viện phó lắc đầu nói. “Hồi đó cả nước ta chưa có ai tiên phong chủ động biến thành xác sống, và có lẽ chính anh ta cũng không nghĩ đến chuyện này. Các chuyện xảy ra sau đó là, anh ta được một người bạn mới quen ít lâu giúp đỡ, cho anh ta đến nhà mình ở, nuôi ăn, và còn tìm việc làm cho nữa. Số phận của anh thanh niên này có cơ chuyển biến.”

“Anh ta đã gặp được người tốt.” Tôi nói.

“Nói thật, tôi không dám khẳng định người giúp đỡ anh ta có động cơ gì khác không trong sáng không.”

“Tại sao ạ?”

Viện phó ngập ngừng: “Người giúp đỡ anh ta... là một người đồng tính!”

Tôi hơi há miệng.

“Tuy nhiên, trọng điểm không ở chỗ này. Dù động cơ của người bạn đó là gì, thì thực tế vẫn là anh ta đã được giúp đỡ rất nhiều.”

Tôi thấy hơi khó hiểu: “Đã được như thế thì anh ta đã thoát khỏi tình cảnh khốn cùng rồi, sao còn phải chủ động biến thành xác sống?”

“Người bạn đồng tính kia là người đã bị nhiễm vi rút Solanum.”

“À... trời đất!” Tôi bỗng hiểu ra tất cả, vẻ mặt tôi thể hiện mình đã đoán ra những sự việc phát sinh sau đó...

“Không đâu...” Viện phó khẽ xoa tay, “Chú biết hai cháu sẽ nghĩ theo chiều hướng đó, ai nghe câu chuyện này cũng đều có phản ứng như vậy.” Ông ta tỏ ý ‘cũng đành vậy’, “Đừng nên tưởng tượng người đồng tính là đáng sợ, thực tế là người ấy không có bất kì hành động nào xâm hại hoặc quá đáng với anh ta cả. Cả hai chỉ ở chung như những người bạn

bình thường. Ngoài ra, lúc trước tôi đã nhấn mạnh, nếu anh ta và người bạn đó phát sinh mối quan hệ bất chính rồi dẫn đến nhiễm vi rút thì đó không phải là ‘chủ động’ biến thành xác sống.”

“Vậy chuyện là thế nào?” Phùng Luân tò mò hỏi.

“Họ ở cùng chung vài tháng, thoát đầu rất bình thường, sau đó anh ta dần dần nhận ra thân thể của người bạn này không ngừng biến đổi xấu đi - mới đầu là sốt cao, đau nhức, đau bụng, nhức đầu... Sau đó thì nặng dần: nôn ọe, đi ngoài liên tục, các cơ quan đều bị hư tổn, xuất huyết cả trong lẫn ngoài. Anh ta lại không nghĩ theo hướng bị nhiễm vi rút xác sống, chỉ cho rằng người bạn này mắc bệnh gì đó thông thường, và nhiều lần nhắc bạn đi viện khám bệnh, điều trị. Nhưng hình như người bạn ấy đã biết tình trạng của mình là gì, nhất định không đi khám để rồi bị cách ly - không muốn tự chui đầu vào rọ!

Hậu quả là vi rút tang thi tấn công khá nhanh so với thời kỳ ủ bệnh. Không đầy ba ngày trời, vào một buổi trưa anh ra ngoài mua cơm quay về thì phát hiện ra người bạn ấy đã chết trên giường. Anh rất thương xót bạn, đang định gọi điện cho bệnh viện thì nhìn thấy cái xác bạn bỗng nhiên ngồi dậy. Lúc này anh mới hiểu ra chuyện là thế nào.”

Nói đến đây, viện phó ngừng lời. Hình như cảnh ngộ của “anh chàng xác sống” đó rất hấp dẫn Phùng Luân, cậu ta hỏi luôn: “Sau đó thì sao? Tại sao anh ta lại biến thành xác sống?”

“Chuyện xảy ra sau đó rất lý thú.” Viện phó trầm trồ, “Không rõ anh ta suy nghĩ những gì, thấy bạn biến thành xác sống rồi, không báo cảnh sát, không báo cho bệnh viện hoặc những đơn vị hữu quan như chỗ chúng tôi chẳng hạn, anh ta lại quyết định rất can đảm và cũng rất kì quái khó bề tưởng tượng - anh lựa chọn tiếp tục sống chung với xác sống này!”

Phùng Luân kinh ngạc há mồm trợn mắt.

“Cháu còn phải kinh ngạc hơn nữa: anh ta sống chung với xác sống gần ba tháng trời! Trong thời gian đó anh ta tiếp xúc với ‘người bạn xác

sống' ở cự ly gần và nhận ra sau khi biến thành xác sống thì người ấy sống rất yên ổn, bình lặng, nhàn nhã. Cuộc sống đó dường như còn dễ chịu hơn chính anh đang suốt ngày tất tả mệt mỏi để mưu sinh. Thế rồi cho đến một hôm, anh không nén nổi nữa, anh chủ động biến thành xác sống! Sở dĩ chú biết được những chuyện này là do đọc cuốn nhật ký của anh ta. Đây là toàn bộ quá trình mà chú nắm được."

Kết cục của câu chuyện khiến Phùng Luân thở ra một hơi thật dài, xuýt xoa, thở mạnh, bất giác nhìn về phía nhân vật chính đang ngồi trong phòng. Lát sau, Phùng Luân hỏi: "Anh ta chủ động biến thành xác sống như thế nào, hả chú?"

Viện phó lắc đầu: "Chú cũng chịu không biết. Nhưng chúng ta có thể nghĩ rằng, anh ta hàng ngày sống bên cạnh xác sống thì sẽ có vô số cách để làm được. Cháu có thể tha hồ tưởng tượng, suy đoán ra anh ta làm thế nào để biến thành xác sống."

Phùng Luân cúi đầu trầm ngâm, hình như cậu ta đang nghĩ về vấn đề này thật? Viện phó nhận ra tôi từ nãy đến giờ chỉ cúi đầu, im lặng, bèn hỏi tôi: "Cháu sao thế?"

Tôi ngẩng nhìn ông một lúc lâu, rồi đáp: "Lúc nãy chú nói, trước khi người ta biến thành xác sống thì thân thể có một số hiện tượng tồi tệ, phải thế không?"

"Đúng thế!" Viện phó nhìn tôi, "Tại sao cháu lại chú ý đến điều này? Lẽ nào..."

"Tối qua cháu cảm thấy hơi nhâm nhảm đau bụng..." Giọng tôi run run.

Viện phó nghiêm túc hỏi tôi: "Có các hiện tượng gì khác nữa không? Ví dụ nhưc đầu, bị sốt chẳng hạn?"

"Hình như là... không ạ."

"Cháu có bỗng dưng cảm thấy buồn nôn không?"

"Dạ... cháu không rõ nữa." Thực tế là lúc này tôi chỉ muốn nôn ọe, nhưng tôi chỉ muốn tin rằng đây là do sợ hãi rồi thấy ghê cổ.

Viện phó chăm chú nhìn hồi lâu, rồi nói: “Đừng lo! Chú cảm thấy cháu chỉ là bị ảnh hưởng bởi các yếu tố tâm lý mà thôi.”

“Thật thế ạ? Sao chú biết đây không phải là các dấu hiệu xuất hiện trước khi biến thành xác sống?” Tôi lo lắng hỏi.

“Nếu cháu bị nhiễm vi rút Solanum và đã phát bệnh, thì triệu chứng sẽ không chỉ đơn giản là đau bụng. Lúc này chú nói rồi, sau khi các triệu chứng xuất hiện, thì trong vòng ba hôm nó có thể lấy mạng người ta và hoàn thành sự chuyển hóa thành xác sống.”

Tôi cảm thấy hơi nhẹ nhõm một chút, rồi lại hỏi: “Thời gian vi rút tang thi nằm vùng là bao nhiêu ngày hả chú?”

“Nói chung, có thể là từ ba ngày cho đến hai tháng.”

“Trong thời kỳ ủ bệnh, thì có các triệu chứng gì?”

“Có lẽ có một số dấu hiệu nhẹ nhẹ chứng tỏ khả năng miễn dịch bắt đầu đi xuống. Tuy nhiên phần lớn các trường hợp đều không có biểu hiện gì, cho đến khi phát bệnh thì mới biết.”

Sắc mặt tôi tái nhợt. Phùng Luân nhận ra tôi đang căng thẳng, bèn nói: “Lạc Thần, cậu đừng tự hù dọa mình. Nếu cậu phát bệnh thật thì có lẽ cậu không thể đứng đây mà nói chuyện với mọi người.”

“Cậu ta nói đúng đấy!” Viện phó mỉm cười, “Dấu hiệu của vi rút Solanum nghiêm trọng hơn nhiều.”

Tôi gượng cười nhưng lòng tôi vẫn không thể nào yên.

Có lẽ nhằm chuyển sang đề tài khác, viện phó chỉ vào xác sống thứ hai đang ngồi trong phòng, nói: “Chẳng biết các cháu có đoán ra không, xác sống đang ở cùng ‘Bàn Cổ’ chính là người bạn của anh ta! Chú đoán rằng cả hai đều hoàn toàn không ngờ họ lại trở thành bạn cùng phòng mãi mãi!” Tôi và Phùng Luân đương nhiên cũng không nghĩ đến điều này, chúng tôi đều mở to mắt.

“Thật khó tưởng tượng lúc đầu anh chàng kia sống chung với xác sống này ba tháng, cảm giác của anh ta là thế nào.” Phùng Luân nhìn “Bàn Cổ” trong phòng, vẻ như đang bâng khuâng nghĩ ngợi.

Viện phó nhìn cả hai xác sống một lúc, rồi bỗng quay sang hỏi hai chúng tôi: “Các cháu có muốn thử cái cảm giác đó không?”

Tôi và Phùng Luân đều sửng sốt. Tôi không rõ mình có hiểu đúng ý của Viện phó không: “Thử cái gì ạ?”

Viện phó chìa ngón tay cái ra, chỉ vào cánh cửa: “Vào trong đó tiếp xúc với xác sống ở cự ly gần.”

Tôi kinh ngạc miệng há hốc, còn Phùng Luân thì lại phấn chấn: “Thật thế ạ? Cháu muốn thử xem sao.”

Viện phó nhìn tôi: “Cháu thì sao?”

Tôi lắc đầu, nói: “Thôi ạ!”

“Cháu sợ họ sẽ dọa dẫm cháu à?” Viện phó mỉm cười, “Không đâu! Cứ tin chú đi! Nếu có nguy hiểm thì không đời nào chú để cho các cháu vào.”

Tôi không muốn thừa nhận mình nhút nhát: “Cháu chỉ cảm thấy họ vốn dĩ toàn ở trong phòng, nếu bây giờ mở cửa ra thì không rõ sẽ xảy ra chuyện gì.”

Viện phó cười ha hả: “Các cháu đến vào buổi tối cho nên chỉ nhìn thấy các xác sống ngồi lì trong phòng, nên cho rằng họ luôn luôn như thế.”

Ông ta chỉ vào bác nhân viên từ nãy chỉ im lặng đứng bên cạnh: “Các cháu cứ hỏi bác này xem, các xác sống cư trú ở đây sinh hoạt ra sao. Sáng và chiều, họ đều được các nhân viên cho ra ngoài hoạt động một số thời gian.”

Bác nhân viên chân chất đó gật đầu đồng tình. Viện phó lại chỉ xuống vườn hoa ở tầng trệt, nói: “Khoảng trống dưới kia là nơi hoạt động của các xác sống, các nhân viên của viện chúng tôi ngày nào cũng tiếp xúc với vài trăm xác sống - có lẽ họ còn hiền lành hơn cả những con cừu, nếu không, thì ai dám làm công việc này? Thế nào? Bây giờ cháu còn sợ bị xác sống tấn công nữa không?”

Ông ta nói khiến tôi hơi xấu hổ, vì không muốn bị Phùng Luân chê cười, tôi gật đầu: “Được! Thế thì không vấn đề gì.”

Phùng Luân vỗ vào lưng tôi: “Lạc Thần khá lắm!”

Viện phó nói với người nhân viên: “Mở cửa phòng này đi!” Người ấy gật đầu, rồi rút ở túi áo ra một cái thẻ từ, đưa vào khe ở mép cánh cửa phòng 149 “xẹt” một cái, cửa mở ra.

Dù đã được cho biết là rất an toàn, tôi vẫn cảm thấy tim mình hơi thất lại.

“Đừng sợ, chú sẽ vào cùng hai cháu.” Viện phó dẫn chúng tôi bước vào phòng.

Tôi nhận ra, từ nãy đến giờ đã khá lâu, nhưng hai xác sống vẫn giữ nguyên tư thế lúc trước - quay mặt vào tường, ngẩng đầu nhìn lên, thật là khó hiểu nhưng cũng khiến cho chúng tôi bớt căng thẳng. Tôi không muốn bước lại, để trở thành mục tiêu bị họ chú ý.

Nhưng Viện phó thì khác, ông ta nói rất tự nhiên như đối với bạn bè: “Này, hai vị đang làm gì thế? Có khách đến đấy!”

Một trong hai xác sống từ từ quay người lại. Tôi nhìn thấy mặt “anh ta” - ngoài những điểm chung mà các xác sống đều có, tôi nhận ra xác sống này trước kia là một thanh niên đẹp trai tao nhã. Kiểu tóc của anh ta vẫn như mọi người bình thường (tóc của xác sống không mọc dài thêm nữa), tóc xõa xuống cái trán hẹp, trông không khác gì các thanh niên đang theo đuổi một tóc - nhưng đôi mắt trắng xám và da mặt nhợt nhạt như của quỷ hút máu nhắc chúng tôi rằng anh ta không phải là người nữa.

“Đây là người bạn của ‘Bàn Cổ.’” Viện phó khẽ nói với chúng tôi. Khi ông đang giới thiệu thì xác sống này từ từ dịch chuyển đôi chân về phía chúng tôi.

Ba chúng tôi đứng ở giữa căn phòng, tôi đứng phía sau Viện phó và Phùng Luân, tôi muốn xác sống này chỉ đi đến trước mặt hai người chứ đừng tiến gần tôi là được. Nhưng sự việc lại không như vậy, anh ta đi

vòng qua họ rồi bước đến gần tôi.

Tôi dịch chuyển sang một bên thì xác sống cũng đi theo. Tôi không hiểu tại sao hắn ta lại “hứng thú” với tôi; tôi định nói với hắn rằng người thật sự thích người là cậu bạn tôi chứ không phải tôi, nhưng lại ngơ ngợ chẳng biết mình có thể giao lưu với hắn không.

Cuối cùng, hắn dồn tôi đến góc phòng, tôi hết đường tháo lui. Lúc này, bác nhân viên bước lại, có lẽ định ngăn gã xác sống đồng tính này quan tâm đến tôi quá mức. Tôi cầu mong bác ta kịp thời cứu tôi, nhưng Viện phó lại giơ tay ra hiệu bác ta đừng làm thế, rồi nói với tôi: “Không sao, Lạc Thần cứ đứng im. Anh ta không làm gì cháu đâu, cứ tin ở chú!”

Tôi rất mong chú Viện phó nói đúng, nhưng, chết tôi rồi, gã xác sống há mồm ra áp sát mặt tôi! Tôi đành ngoảnh sang bên, và “á...” kêu lên sợ hãi.

“Lạc Thần đừng động đậy!” Viện phó nói. Tôi liếc nhìn lại, thấy vẻ mặt hắn bỗng trở nên căng thẳng. Gay thật! Chắc hắn không đến nỗi mất kiểm soát chứ? Tim tôi đập loạn xạ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cái mũi của hắn sắp chạm vào mặt tôi, tôi sợ quá nhắm tịt mắt lại.

Vài giây... rồi vài chục giây trôi qua, gã xác sống không cần cũng không có hành động gì xâm phạm tôi. Tôi mở mắt ra, thấy cái mũi hắn cứ di chuyển xung quanh tôi, hình như là đánh hơi cơ thể tôi. Tôi cố chịu đựng, đứng bất động, nín thở. Chừng hơn một phút sau, hắn lùi ra rồi bước đến bên Phùng Luân và Viện phó, rồi tiếp tục “thăm hỏi” vẫn bằng cách “ngửi hơi” như vậy. Sau đó hắn đi về góc tường lúc trước, đứng đờ ra ngẩng mặt lên phía trên.

Tôi thấy Phùng Luân cũng thở phào như tôi, cậu ta hỏi Viện phó: “Tại sao thằng cha này cứ ngửi đi ngửi lại từng người chúng ta?”

“Đó là một thứ bản năng động vật.” Viện phó nói. “Khi có người hoặc xác sống xuất hiện ở lãnh địa của mình thì xác sống sẽ dùng khứu giác để nhận biết một cá thể.”

“Xác sống có khứu giác à?” Phùng Luân hỏi.

“Có chứ! Và còn nhạy hơn cả thính giác, thị giác của họ. Cho nên, khi có vài xác sống gặp nhau ở sân hoạt động, thì họ đánh hơi để nhận biết còn nhanh hơn là quan sát khuôn mặt của nhau. Nếu cháu đến viện vào ban ngày thì cháu sẽ nhìn thấy cả đàn xác sống đứng ở vườn hoa dưới kia cùng đánh hơi nhau.”

“Vậy là chú đã biết từ trước, khi chúng cháu vào đây thì sẽ xuất hiện tình huống này?”

“Đúng!” Viện phó mỉm cười.

“Nhưng vừa nãy cháu nhìn thấy chú căng thẳng!” Tôi nói luôn điều này, không nề nang.

Viện phó cười phá ra, có vẻ như đã trêu đùa chúng tôi thành công: “Ha ha... bỏ qua cho chú nhé!

Chú không nén được, muốn nhìn xem các cháu hết hoảng ra sao!”

“Chú xin lỗi, chú chỉ mong lần thực tế này sẽ tăng thêm chút kích thích cho vui!” Ông ta vỗ vai tôi.

Có thể nhận ra thái độ của tôi và Phùng Luân trái ngược nhau, Phùng Luân rất phấn khích, hào hứng chỉ vào “Bàn Cổ” nói: “Sao hẳn không đến ngữi cháu nhỉ?”

“Ừ nhỉ! Chú cũng thấy hơi kì lạ.” Viện phó chăm chú nhìn “Bàn Cổ”, nói: “Cả hai cứ ngẩng nhìn cái gì thế không biết?”

Nói rồi ông bước lên, nhìn theo hướng hai xác sống đang nhìn. Hồi lâu sau ông đã nhận ra: “Thì ra là thế...”

Tôi và Phùng Luân cũng bước lên, nhìn kĩ, mới phát hiện ra trên tường có một con thạch sùng. Hai xác sống đang nhìn nó.

“Chỉ là con thạch sùng, có gì đáng xem nhỉ?” Phùng Luân cảm thấy khó hiểu.

“Với xác sống, thì đây lại là thú vui của họ.” Viện phó nhún vai.

Lúc này con thạch sùng bắt đầu bò xuống dưới. Thế rồi xuất hiện một cảnh tượng kì quái: “Bàn Cổ” lập tức đưa tay ra chụp luôn con thạch sùng!

Mấy người chúng tôi đều không ngờ xác sống lại có thể làm cái động tác này, ai cũng sửng sốt. Nhưng sự việc tiếp theo còn đáng kinh ngạc hơn: “Bàn Cổ” vò nhàu con thạch sùng trong lòng bàn tay rồi nhét vào mồm nhai luôn!

Bốn người chúng tôi, tức cả Viện phó lẫn bác nhân viên, đều giật mình ngây đờ, rõ ràng là cả hai người họ đều chưa từng nhìn thấy cảnh này. “Bàn Cổ” nhắm nháp con thạch sùng rất ngon lành, tôi nhìn mà phát khiếp, ghê cổ chỉ chực nôn ọẹ.

“Ôi... hấn ta...” Phùng Luân cau mày, “Lợm giọng, kinh khủng quá!”

Viện phó hỏi người nhân viên: “Bác đã từng nhìn thấy cảnh này bao giờ chưa?”

“Chưa! Đây là lần đầu tiên.” Con người chân chất này nói.

Tôi hỏi Viện phó: “Các xác sống đều không cần ăn, phải thế không?”

“Đúng! Họ chẳng bao giờ ăn cả.”

Tôi chỉ vào “Bàn Cổ”: “Thế thì, chuyện này là thế nào?”

“Có lẽ, chỉ có thể hiểu là anh ta đang thử cảm nhận một điều mới lạ...”

Viện phó nói không mấy khẳng định.

Tôi nhú mày, cảm thấy bất an: “Liệu có phải... đây cũng là một biểu hiện xác sống tiến hóa hoặc biến dị không?”

“Chú nói thật, chú cũng chịu không biết.” Viện phó ngượng nghịu nói, “Có lẽ chú nên ghi lại sự kiện này, làm một đề tài cho trung tâm nghiên cứu sau.”

Rồi ông nhìn đồng hồ, nói: “Được rồi, các bạn trẻ! Hôm nay trải nghiệm thực tế đến đây thôi!”

Tôi và Phùng Luân rời trung tâm nghiên cứu xác sống. Bây giờ nhớ lại, tôi thấy rất hối hận.

“Sự kiện con thạch sùng” không to tát gì nhưng nếu tôi thật sự coi trọng và suy nghĩ về nó thì có lẽ tôi sẽ nhận ra rằng - đây là một dấu hiệu rất tồi tệ.

CHƯƠNG 8

Mình đã chuẩn bị xong bài phát biểu chiều ngày mai chưa?” Hôm nay thứ tư, gia đình tôi đang ăn bữa trưa, cha tôi hỏi mẹ tôi.

“Xong rồi. Một hội nghị quan trọng như thế, tôi đâu có thể phát biểu ngẫu hứng.” Mẹ tôi cầm muôi múc canh, “Tôi cũng đã chỉnh sửa mấy lần rồi.”

“Lập trường của mình là gì?”

“Không ủng hộ. Nhưng cũng không phản đối thẳng thừng như ông!”

Cha tôi lắc đầu: “Ủy ban Lập pháp không cần thái độ trung lập, họ cần những chuyên gia như chúng ta đưa ra ý kiến rõ ràng.”

“Quan điểm của tôi rất rõ ràng: tôi không ủng hộ pháp luật tán thành bất cứ hành vi nào chủ động biến thành xác sống. Ông thấy ngôn từ của tôi vẫn chưa đủ mạnh à?”

“Đúng là vẫn chưa đủ mạnh. Tôi nghĩ, mình nên dùng từ ‘phản đối’ để thay cho từ ‘không ủng hộ’.”

“Mình ơi...” Mẹ tôi nhìn cha tôi, “Tôi nghĩ rằng, trong các sự kiện hệ trọng, mình nên để cho tôi giữ được quan điểm độc lập, chứ đừng nên ép tôi phải nhất trí với mình!”

Cha tôi khẽ cười: “Phải đấy!”

Trưa nay cả nhà chúng tôi vừa khéo đủ bốn người cùng ngồi ăn cơm, mấy câu trao đổi giữa cha mẹ đã kích thích tính tò mò của hai anh em tôi. Tôi hỏi: “Cha mẹ đang bàn về chuyện đưa ra Dự luật xác sống phải không?”

“Đúng thế. Ngày mai mẹ và cha con sẽ đi dự hội thảo lần thứ nhất của các chuyên gia về dự luật này.” Mẹ tôi nói.

“Chắc là bàn về các nội dung và điều khoản cụ thể của dự luật?” Tôi lại hỏi.

“Hiện giờ vẫn chưa đến lúc đưa ra các điều khoản cụ thể. Trước tiên, cần thông qua nghị quyết về việc có cần thiết phải có Dự luật xác sống hay không đã. Lập pháp là một quá trình phức tạp đủ bề, buộc phải thảo luận và thẩm định nhiều lần thì mới xác định rõ ràng, chứ đâu có thể qua loa đơn giản mà hoàn thành được?” Mẹ tôi giải thích.

“Con thấy rất khó hiểu... Tại sao lại có nhiều người muốn chủ động biến thành xác sống đến thế?” Anh tôi nhún vai, nói.

“Thực ra không phải vậy! Đám đông tham gia biểu tình và ủng hộ biến thành xác sống không hẳn là thể hiện rằng họ muốn chính mình biến thành xác sống.” Cha tôi tạm ngừng ăn cơm, nghiêm chỉnh nói, “Giống như các cuộc tranh luận gay gắt ngày trước về vấn đề bỏ án tử hình, thực tế là đa số mọi người suốt đời chẳng dính dáng gì đến án tử hình cả nhưng họ vẫn nhiệt tình bày tỏ ý kiến của mình - coi việc đó là một thể hiện nhấn mạnh nhân quyền.”

Anh trai tôi gật đầu tỏ ý mình đã hiểu ra, rồi anh lại nhìn cha mẹ, hỏi: “Tóm lại là, thái độ của cha và mẹ đều là phản đối việc đưa ra Dự luật xác sống phải không ạ?”

“Không phản đối việc đưa ra Dự luật này, mà là phản đối hành vi chủ động biến thành xác sống. Cha ủng hộ Dự luật xác sống ra đời, nếu áp dụng nó để hạn chế hành vi này.” Cha tôi nói.

“Cũng tức là cha cho rằng pháp luật nên quy định: hành vi chủ động biến thành xác sống là phạm pháp?”

“Đúng thế.”

“Nhưng nếu... không phải là chủ động, mà là bị lây nhiễm ngoài ý muốn, thì sao?” Tôi hỏi có ý thăm dò.

“Thì đương nhiên không có bất kì vấn đề pháp luật nào. Bị lây nhiễm ngoài ý muốn là những bệnh nhân rất đáng ái ngại.”

“Liệu Dự luật có đề cập đến việc phải làm gì đối với những người bị nhiễm ngoài ý muốn không?” Tôi cầm đũa gấp thức ăn, cố giả vờ như chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi chứ vấn đề này chẳng liên quan gì đến mình.

Cha tôi nghĩ ngợi: “Thực ra lúc này vẫn chưa bàn đến việc soạn thảo Dự luật, nhưng cha được biết, câu hỏi này của con, các chuyên gia khi bàn riêng với nhau cũng đã xuất hiện hai thái độ khác nhau...”

“Là gì ạ?”

“Một số vị cho rằng nên duy trì trạng thái hiện nay: mỗi thành phố đều gom các xác sống lại một nơi khép kín, cách ly họ. Nhưng có chuyên gia đã chỉ ra: nếu xác sống không bao giờ chết thì sẽ nảy sinh một vấn đề là, cùng với thời gian, số lượng xác sống sẽ không ngừng tăng lên, sẽ chiếm cứ không gian cư trú càng rộng lớn, và sẽ đến ngày trái đất này không chứa nổi. Cho nên họ đề nghị một phương án thứ hai: đem toàn bộ xác sống ra tiến hành ‘hủy diệt nhân đạo’.”

Tôi cảm thấy mình không thể tiếp tục giả vờ ngẫu nhiên góp chuyện nữa, toàn thân tôi trở nên cứng đờ, lưỡi cũng lú lút: “Hủy diệt nhân đạo... là thế nào?”

Cả nhà đều bị hấp dẫn bởi câu nói của cha tôi nên không chú ý đến vẻ hoảng sợ của tôi.

“Tức là đem xác sống ra xử lý hết.” Cha tôi nói.

“Hiện nay đã có... e hèm... phương pháp để cho xác sống... chết đi chưa? Họ sống mãi không bao giờ chết kia mà...” Anh tôi hỏi, anh vẫn chưa khỏi ho.

“Nếu cứ mặc kệ họ thì họ có lẽ sẽ sống mãi. Nhưng nếu dùng biện pháp nào đó thì đương nhiên có thể tiêu diệt họ. Ví dụ, đưa họ vào lò nung nhiệt độ cao hoặc lò thiêu xác. Dù sao thì xác sống cũng không có cảm giác đau, cho nên không có vấn đề tàn nhẫn ở đây...”

“Oa...” Tôi không nén nổi nữa, cảm giác ghê cổ rập rình từ lúc nãy, bây giờ nó bùng phát, tôi bịt chặt miệng chạy vào nhà vệ sinh.

Nôn xong, tôi súc miệng sạch sẽ rồi quay trở lại phòng ăn, nghe thấy mẹ tôi đang trách cha tôi: “Đang ăn cơm, mà ông cứ nói cái đề tài nghe ghê ghê...” Nhìn thấy tôi, bà hỏi, “Lạc Thần không sao chứ?”

“Không sao ạ.” Tôi trả lời.

Cha tôi cũng nhận ra mình hơi có lỗi: “Không ngờ lại làm cho con không dễ chịu, ừ, cha thật đáng trách vì đã khơi mào chuyện này không đúng lúc.”

“Không sao ạ.” Tôi cúi đầu, ăn cơm, cố không tỏ ra mất tự nhiên. Nhưng lại bị anh tôi nhận ra, anh hỏi: “Lạc Thần... e hèm... sao em lại quá nhạy cảm với vấn đề này?”

Tôi hoang mang sợ hãi: “Không... em chỉ vì... liên tưởng đến cái hình ảnh ấy... rồi thấy ghê cổ.” Chết tiệt... tôi nói thế này chính tôi lại hơi ghê cổ.

“Anh cảm thấy hình như vấn đề mà em quan tâm... e hèm... khác với cha mẹ và anh...”

Đúng lúc tôi không biết nên trả lời ra sao nữa thì mẹ tôi nói sang đề tài khác: “Lạc Sâm, con bị ho ngày càng nhiều, thế là sao? Con đã đi viện khám bệnh chưa?”

“Chưa ạ! Con chỉ ho thôi, có gì đáng ngại đâu?” Anh tôi trả lời, có vẻ coi nhẹ.

“Nhưng mẹ đã để ý thấy con bị ho gần một tháng rồi đấy!” Mẹ tôi cau mày, “Con đã uống thuốc gì chưa?”

“Rồi ạ, uống si-rô ho... e hèm... và kháng sinh.”

“Kháng sinh, không thể dùng tùy tiện.” Cha tôi nói.

“Đúng đấy!” Mẹ tôi thở dài, “Cũng tại mẹ quá bận công tác, nên mới để cho con bị ho kéo dài như thế... xem ra, chiều nay mẹ phải đi cùng con đến bệnh viện mới được!”

“Thôi nào mẹ ơi, con đâu phải đứa trẻ con. Tự con biết mình nên làm gì.” Anh tôi nói.

Khi đối thoại đang tiếp diễn, tôi nhanh chóng kết thúc bữa ăn rồi bước ra ngoài.

Hai buổi tối tiếp theo, tôi và Phùng Luân vẫn đến trung tâm xác sống để làm xét nghiệm như đã hẹn. Và, hai lần trải nghiệm thực tế cũng chẳng khác gì so với hai lần trước. Chúng tôi lần lượt đến “viếng thăm”

tiên sinh “Bach[1]”, tiên sinh “Schwarzenegger[2]” ở khu C, và “Con nhím” ở khu E là một vị mới đến năm nay.

1. *Bach: tên nhạc sĩ cổ điển người Đức (thế kỷ XVII-XVIII).*

2. *Schwarzenegger: ngôi sao thể hình nổi tiếng và là chính khách người Mỹ, cựu thống đốc bang California, Mỹ. Hai nhân vật ở đây cùng tên với hai người nổi tiếng này*

“Bach” là một người đam mê cuồng nhiệt nhạc cổ điển, nghe nói, bộ sưu tập đĩa nhựa thời xưa và đĩa CD anh ta đủ để mở một tiệm âm nhạc. Sau khi biến thành xác sống rồi vào đây ở, vợ anh yêu cầu trung tâm cho thường xuyên mở nhạc tại phòng anh ở. Cho nên khi chúng tôi sắp đi đến gần phòng của anh, cứ ngỡ nơi này đang có vũ hội. Điều đáng nói là, “Bach” vẫn giữ được đam mê như “lúc sinh thời”, anh ta thường ngồi tĩnh lặng trên ghế để nghe liền vài giờ, mãi mê cảm nhận.

Còn “Schwarzenegger”, ngày trước rất mê luyện tập thể hình, cơ bắp của anh tuy không thể sánh với ngài Thống đốc bang California nhưng vẫn rất thuộc hàng siêu hạng. Điều khiến chúng tôi rất lấy làm lạ là, dù đã biến thành xác sống nhưng các múi cơ của anh vẫn không hề teo đi, về điểm này thì anh lại may mắn hơn so với Schwarzenegger thứ thiệt. Kể cũng may cho tôi, hôm đó Viện phó không bảo chúng tôi tiếp xúc cự ly gần với “Schwarzenegger” (kẻo tôi xấu hổ muốn chết)!

Nhân vật khiến tôi sốc thật sự, là “Con nhím” - một chú bé con. Mái tóc rậm cắt ngắn của cậu ta luôn dựng đứng, đây là lý do cậu được gán cho cái biệt hiệu này. Viện phó cho chúng tôi biết; khi biến thành xác sống, cậu mới vừa tròn 8 tuổi. Những người xung quanh như người nhà, bạn bè đều không nhiễm vi rút xác sống, chỉ riêng cậu bị dính, thật là lạ lùng. Viện phó nói cho đến nay, nguyên nhân cậu ta dính vi rút vẫn là một điều bí ẩn. Các nghiên cứu viên của trung tâm đoán rằng có lẽ vi rút tự sinh sôi phát triển từ trong cơ thể cậu ta, nhưng nói cho cùng đây vẫn chỉ là phỏng đoán chứ không đưa ra được bất cứ bằng chứng nào.

Trong các xác sống mà tôi được nhìn thấy, “Con nhím” là nhân vật gây cho tôi ấn tượng không thể nào quên. Cậu ta còn nhỏ, khuôn mặt non nớt và thân hình gầy yếu còn đang trong quá trình phát triển, thế mà cậu bị định hình trong sự vô tình cực khó hiểu, cậu sẽ vĩnh viễn giữ lại những tháng ngày của tuổi lên 8, không bao giờ được nhìn thấy mình lớn lên như thế nào. Và, trạng thái của cậu sau khi biến thành xác sống khiến ai ai cũng phải xót xa - cậu vẫn giữ nét bẽn lẽn của chú bé con, hiếu động và sôi nổi hơn hẳn các xác sống đã trưởng thành. Trong phòng của cậu bày vô số đồ chơi và sách do cha mẹ đem vào cho, hình ảnh cậu cầm những thứ này trong tay (thực ra không thể chơi thật sự) dường như khiến lòng tôi tan nát. Tôi không sao tưởng tượng nổi, giả sử có ngày buộc phải đem chú bé trông vẫn rất đáng yêu này ném vào lò thiêu, thì sẽ là một hành vi tàn nhẫn đến đâu!

Có lẽ, hiện nay không phải lúc tôi lo lắng cho người khác. Những vận mệnh bi thảm và đáng sợ mà tôi giả thiết, rất có thể sẽ là vận mệnh của chính tôi trong tương lai.

CHƯƠNG 9

Đã đến thứ sáu, là ngày phán xét đối với tôi. Suốt ngày tôi cầu trời. Đòi tôi, tôi chưa từng làm điều gì xấu xa đúng với ý nghĩa đích thực của từ này. Nhiều nhất, cũng chỉ là hồi nhỏ tôi đánh vỡ một cái lọ hoa nhưng lại nói là con mèo làm vỡ; hoặc, tôi làm con chuột giả để trêu một bạn nữ ngồi cùng bàn học. Tôi không cho rằng những chuyện như thế đã đủ để coi là tội nặng và bắt tôi phải nhận sự trừng phạt biến thành xác sống. Giả sử tôi vẫn được tiếp tục làm một người bình thường thì tôi bằng lòng làm một người phục vụ toàn nhân loại, tôi xin hứa với Thượng đế.

Lúc bước vào văn phòng của Viện phó, tôi căng thẳng chỉ muốn nôn oẹ. Ông trời ơi, tại sao gần đây tôi rất hay buồn nôn? Chắc không phải triệu chứng trước khi phát bệnh đấy chứ? Có phải tôi đã không cần thiết phải nghe các kết quả kiểm tra y tế nữa?

Viện phó đã ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc chờ chúng tôi. Tay ông cầm hai tờ giấy.

Tôi không biết đó có phải là bản kết luận dành cho tôi và Phùng Luân không, tôi không dám hỏi. Phùng Luân đã hỏi thay cho cả hai chúng tôi: “Chú Viện phó, đã có kết quả rồi à?”

“Đúng! Có rồi.” Vẻ mặt nghiêm nghị, ông im lặng rất lâu không nói tiếp nữa.

“Là thế nào ạ?” Phùng Luân hỏi, dường như mồm cậu ta trở nên khô cong.

Viện phó ngập ngừng hồi lâu: “Rất không may.”

Thời khắc này tim tôi ngừng đập.

Viện phó đứng lên, bước lại phía chúng tôi: “Rất không may, cả hai cháu đều không đủ điều kiện để xin một căn phòng ở chỗ chúng tôi!”

Khi đã hiểu rõ ý của ông, tôi như sống lại, xúc động phát run: “Ý chú là chúng cháu...”

Viện phó nhìn cả hai chúng tôi, rồi ông bỗng bật cười ha hả: “Hai cháu không bị nhiễm vi rút tang thi!”

Ôi thần thánh ơi, xin cảm ơn người! Thật sự là cảm ơn ngàn vạn lần! Đòi tôi, tôi chưa bao giờ xúc động và cảm kích như thế này! Tôi đứng đó toét miệng cười như thằng ngớ ngẩn, như thằng thộn. Không sao, lúc này tôi bằng lòng làm một thằng đàn vui vẻ.

“Tối nay hai cháu không cần gặp các xác sống nữa, bây giờ khẩn trương đi về nhà mà báo tin tốt lành với cha mẹ!” Tôi có thể nhận ra Viện phó cũng rất mừng cho chúng tôi.

“Chú quên rồi à: chúng cháu giấu cha mẹ để đến đây làm các xét nghiệm đấy ạ!” Tôi cười hơ hớ, nói.

“Hai cháu giấu được kia à? Vậy bây giờ hai cháu định giữ điều bí mật này mãi mãi hay là kể lại tất cả với người nhà?”

“Dạ, sẽ tiếp tục giữ bí mật, chứ nếu nói ra thì lại khiến cho gia đình lo lắng một cách không cần thiết.” Tôi hiểu rất rõ người nhà của mình.

“Cũng được! Coi nó là một bí mật chung của mấy người chúng ta.” Viện phó nháy mắt với chúng tôi, ông đúng là một người lớn nhưng tâm hồn luôn tươi trẻ không già. Bao cảm xúc bỗng trào dâng trong lòng, tôi nói với ông: “Chú Viện phó! Mấy hôm nay tối nào chú cũng đích thân dẫn chúng cháu đi trải nghiệm thực tế, giảng cho chúng cháu biết nhiều kiến thức, giúp chúng cháu giảm áp lực, cháu không biết nên cảm tạ chú như thế nào cho phải...”

“Đừng khách khí, những việc đó là bổn phận của chú.” Ông vỗ vai hai chúng tôi, nói, “Thôi nhé! Bây giờ hai cháu có thể yên tâm ra về!” Ông vẫn không quên nói vui, “Chú có nên nói hoan nghênh các cháu sẽ lại đến đây không nhỉ?”

“Nếu ở đây cho phép, thì chúng cháu sẽ còn đến nữa để được trò chuyện với chú.” Tôi mỉm cười, rồi cùng Phùng Luân chào tạm biệt Viện

phó.

Trên đường trở về nhà, tôi thấy nhẹ nhõm vô cùng, có cảm giác bầu trời sao và mặt trăng tối nay đẹp lạ thường. Tôi nhìn đồng hồ, mới 7 giờ rưỡi, lẽ ra giờ này chúng tôi đang ngồi tự học ở trường học mới đúng. Nhưng tôi quyết định tối nay phải thả lỏng một phen. Tôi hỏi Phùng Luân: “Hề hề, vẫn còn sớm chán, hai ta tìm chỗ nào đó uống một chút để chúc mừng, được không?”

Phùng Luân cười hờ hững: “Hiếm khi thấy cậu có nhã hứng nhâm nhi, nhưng lúc này có lẽ tôi không uống nổi.”

Phản ứng của Phùng Luân bất ngờ đối với tôi, tôi vốn nghĩ cậu ta sẽ giờ cả hai tay tán thành. Lúc này tôi mới nhận ra kể từ lúc Viện phó nói hai chúng tôi không bị nhiễm vi rút xác sống thì Phùng Luân tỏ ra rất bình thường chứ không vui như tôi. Tôi đành phải hỏi: “Cậu sao thế? Chúng ta không nhiễm vi rút mà cậu không thấy mừng à?”

Phùng Luân từ từ thở ra một hơi dài. “Nói thật, khi tôi thấy mình không vui mừng - lẽ ra nên thế, thì chính tôi cũng không sao hiểu nổi. Hình như tôi không mấy bận tâm cái chuyện có biến thành xác sống hay không.”

Tôi nói nửa đùa nửa thật: “Chẳng lẽ cậu lại thấy chửng hửng, vì trước đó cậu muốn biến thành xác sống?” Nào ngờ Phùng Luân lại trả lời rất nghiêm túc: “Không phải là chửng hửng, nhưng đúng là tôi chẳng thấy vui mấy. Đại khái là tôi cảm thấy biến thành xác sống cũng không phải là chuyện tồi tệ.”

Tôi chấm dứt cái giọng đùa bỡn, gạt đầu: “Mấy hôm vừa rồi tiếp xúc với xác sống, tôi nhận ra trạng thái sinh hoạt của họ đúng là có lúc còn dễ chịu hơn người bình thường chúng ta. Họ khỏi cần tất bật, nhọc nhằn, cũng không bị áp lực và buồn phiền, ngày ngày sống bình lặng an nhàn - chẳng phải là một trạng thái sống rất lý tưởng hay sao?”

Tôi cảm thấy không sao hiểu nổi. “Nếu một người nghèo rớt mừng toi hoặc một gã đang gặp vận đen nói như thế này, tôi có thể hiểu được,

nhưng một công tử con nhà giàu không phải lo cơm áo gạo tiền, đang sống dễ chịu thoải mái, sao lại có cái ý nghĩ này?”

Phùng Luân ngẩng nhìn bầu trời: “Dù là ông vua hay một kẻ ăn mày, thì ai cũng có những nỗi buồn phiền của mình. Tôi đâu có thể là ngoại lệ?”

Phùng Luân nói thế này, khiến tôi cảm thấy dường như không nhận ra con người cậu ta nữa. Cậu bạn tôi vốn phóng túng, tự do không gì ràng buộc, sao lại biến thành chín chắn già dặn, đa sầu đa cảm thế này? Tôi chợt không biết nên nói gì bây giờ.

Phùng Luân nhận ra tôi đang băn khoăn, bèn nhìn tôi mỉm cười. “Thôi nào, tôi chỉ thuận miệng nói chơi mấy câu, chứ tôi vẫn thấy rất vui... Đi nào! Tôi đồng ý đi uống với cậu.”

Hai chúng tôi lên tắc xi đi đến một quán bar ở Hậu Hải, gọi cốc-tai, rồi cụng ly chúc mừng lẫn nhau. Có lẽ vì cảm thấy nơi này không mấy phù hợp với học sinh, nên chúng tôi không ngồi quá lâu. Ra khỏi nhà hàng, chúng tôi đi dạo mấy phố xung quanh, lúc gần đến giờ tự học, thì lên tắc xi đi về nhà.

Bước vào phòng khách, tôi thấy cha mẹ tôi vẫn ngồi ở sofa như thường ngày, nhưng kì lạ ở chỗ không mở ti vi và cũng không trò chuyện, cứ thế ngồi im lặng với vẻ mặt nghiêm túc, lo âu. Tôi cảm thấy rõ bầu không khí nặng nề đang bao quanh hai người.

Trực giác mách bảo tôi, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Tôi bước lại bên cha mẹ, rồi ngồi xuống: “Cha mẹ... sao thế?”

Mẹ tôi ngoảnh sang nhìn tôi. Lúc này tôi mới nhận ra đôi mắt bà đỏ hoe, vừa nãy bà đã khóc. Nhưng mẹ tôi cố kìm nén cảm xúc: “Lạc Thần à, cha mẹ đang chờ con về.”

Tôi hơi sửng sốt. Sao thế này? Hay là cha mẹ đã biết chuyện tôi đến trung tâm xác sống? Và cho rằng tôi đã bị nhiễm vi rút tang thi? “Chờ con về, để làm gì ạ?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Cha tôi đứng dậy. “Vào thư phòng nói chuyện!”

Ba chúng tôi đi vào thư phòng, cha tôi đóng cửa lại rồi ra hiệu cho tôi và mẹ tôi ngồi xuống sô pha, còn ông thì ngồi xuống chiếc ghế có bánh xe đặt trước bàn làm việc. Trông chúng tôi có vẻ như sắp có cuộc hội đàm ba bên. Áp lực khiến tôi căng thẳng đến nghẹt thở. Tôi đành tìm cách giải tỏa vậy: “Anh con đâu, anh ấy có nhà không ạ?”

“Nó đang trong phòng của mình.” Mẹ tôi nói, “Chúng ta cần bàn bạc về anh con.”

“Sao phải thế?” Tôi thận trọng hỏi, đồng thời có một linh cảm không hay.

“Chiều qua mẹ đưa anh con đi viện khám bệnh. Hôm nay mẹ đến lấy kết quả...”

Tôi nhìn vào mắt mẹ tôi, hi vọng sẽ đọc được thông tin trong đó: “Rồi sao nữa?”

Đôi mắt mẹ tôi lại đỏ hoe, bà hít sâu một hơi: “Kết quả xét nghiệm cho thấy anh con bị ung thư phổi.”

Tim tôi bỗng đập nhanh, tôi há miệng, sửng sốt. Một lúc sau tôi mới hỏi: “Sao lại thế được?”

“Bác sĩ nói tạm thời chưa thể xác định nguyên nhân dẫn đến ung thư.”

“Thế thì... bây giờ nên làm gì?”

“Cần khám kĩ hơn. Hiện giờ họ mới chỉ chẩn đoán qua xét nghiệm đờm. Bác sĩ nói, tiếp theo sẽ làm sinh thiết và một số xét nghiệm khác để xác định... xác định mức độ phát tán của tế bào ung thư.”

“Anh con có biết không?”

“Hiện giờ vẫn đang giấu nó.” Mẹ tôi buồn rầu nói, “Nhưng sớm muộn gì thì nó cũng sẽ biết. Kiểm tra sâu hơn và điều trị... nó không thể không nhận ra đang có chuyện gì.”

“Thực ra, không cần thiết phải giấu Lạc Sâm.” Cha tôi khẽ nói, “Nó là người lớn rồi, nó có quyền được biết tình trạng sức khỏe của mình ra sao. Vả lại, đâu có phải bệnh không thể chữa nổi?”

“Bác sĩ nói thế à?” Tôi hỏi, tràn trề hi vọng.

Nhưng mẹ tôi chỉ im lặng. Tôi hiểu rằng đó chỉ là cách lý giải của riêng tôi.

“Tôi đã hẹn với Chủ nhiệm Hàn ở khoa Ung bướu, sáng chủ nhật chúng ta sẽ cùng Lạc Sâm đến để khám lại.” Cha tôi nói với mẹ tôi, “Ngày mai chúng ta sẽ nói cho Lạc Sâm biết tình hình thực tế.”

Rồi cha tôi nói với tôi: “Lạc Thần à, trước khi anh con biết sự thật, cha mẹ mong con lúc đó đừng thể hiện kinh ngạc hoặc buồn bã. Cứ nên nhẹ nhõm thoải mái. Chúng ta phải để cho anh con tin rằng bệnh của nó vẫn điều trị được.”

“Con hiểu ạ.” Ngực tôi như đang bị vật gì đó đè nặng. “Chủ nhật con cũng đi cùng cha mẹ.”

CHƯƠNG 10

Sáng chủ nhật, cả nhà tôi cùng đến bệnh viện tốt nhất Bắc Kinh gặp chuyên gia Hàn Bồ Cường Chủ nhiệm khoa Ung bướu.

Đây là một hành trình đáng sợ đối với chúng tôi. Trước tiên, tôi thấy bác sĩ Hàn kiểm tra các nhánh phế quản cho anh tôi. Ông cầm một sợi cáp gắn camera đưa vào miệng anh tôi để luồn vào tận khí quản nhằm quan sát và lấy mẫu tế bào. Nhưng camera không nhìn thấy khối u trong phổi. Cho nên ông lại phải dùng cách khác: chọc phổi để kiểm tra. Dùng một cây kim nhọn, được X-quang dẫn lối, kim đâm xuyên qua ngực anh tôi rồi chọc thẳng đến khối u. Lần trước xét nghiệm đờm đã xác định anh tôi bị ung thư phổi, lần này lấy mẫu để kiểm tra thêm nhằm bảo đảm là đúng, không nhầm lẫn.

Nếu khối u vẫn chưa phát tán và bác sĩ đã định vị được khối u, thì người ta có thể giải phẫu mở lồng ngực để cắt bỏ nó. Nhưng trước đó phải cần làm một thao tác khác gọi là nội soi lồng ngực. Bác sĩ Hàn “trở” một lỗ nhỏ bên trên xương ức của anh tôi, rồi ông luồn cáp camera vào tận vách phổi, di chuyển nó theo khí quản để kiểm tra hạch bạch huyết. Lần này ông sẽ lấy nhiều mẫu tế bào.

Tôi không ngờ, những kiểm tra đáng sợ này diễn ra ngay trước mắt cả nhà chúng tôi - chỉ cách chúng tôi một vách ngăn bằng kính. Dù tôi tự nhắc mình rằng đây là những kiểm tra bắt buộc nhưng có vài công đoạn tôi vẫn không dám nhìn. Mẹ tôi cũng vậy.

Cuối cùng, bác sĩ Hàn cho chúng tôi phát hiện của ông. Thông tin này khiến cả nhà tôi chết lặng - ung thư đã di căn đến hạch bạch huyết của anh tôi, phẫu thuật hay trị liệu đều không có ý nghĩa gì nữa.

Nghe xong điều này, mẹ tôi bỗng bưng miệng khóc nức lên. Tôi và cha tôi cũng rất sốc, tôi thấy người ông hơi chao đảo, dù ông đang ngồi, tôi lo ông sẽ đột nhiên ngã gục xuống sàn. Nhưng anh tôi thì tỏ ra cứng cõi

và bình tĩnh hơn hẳn ba chúng tôi.

“Cháu chưa bao giờ hút thuốc, sao lại bị ung thư phổi?” Anh tôi hỏi.

“Điều này thật khó nói. Hút thuốc không phải là con đường duy nhất dẫn đến ung thư phổi. Còn có rất nhiều nhân tố khác nữa.”

“Nếu không thể phẫu thuật thì hiện nay cháu nên làm gì?”

“Chúng tôi sẽ thử xạ trị hoặc hóa trị cho cháu.”

Anh tôi đưa bàn tay lên đầu, sờ mái tóc: “Liệu có tác dụng gì không?”

Bác sĩ Hàn an ủi nói: “Trong một số trường hợp, sẽ có kết quả rất tốt.”

Anh tôi lại hỏi: “Ghép phổi, có hiệu quả không?”

“Phổi đạt yêu cầu để ghép, thường là không đủ. Có quá ít người hiến tạng.” Bác sĩ Hàn nói, tỏ ra rất tiếc nuối, “Và, dù ghép phổi thì cũng không có nhiều lợi ích, vì ung thư đã di căn rồi.”

Mẹ tôi nói trong nước mắt: “Chủ nhiệm Hàn! Con trai tôi vừa mới khám ra bệnh, tại sao đã là giai đoạn cuối?”

“Ung thư phổi...” Giọng của bác sĩ Hàn rất bình tĩnh, cứ như đang bàn về một tính năng nào đó của chiếc di động đời mới, “...là loại ung thư ác tính nhất, vì rất khó phát hiện ra khi nó mới ở giai đoạn đầu. Lúc phát hiện ra thì nói chung nó đã di căn đến hạch bạch huyết ở cổ và ổ bụng, đến màng khoang ngực ngăn cách giữa phổi và ngực, di căn vào gan, thận và xương.

Nhất là, tôi không cho rằng các triệu chứng của con trai bà không phải mới xuất hiện gần đây.” Ông ta nhìn về phía anh trai tôi, “Tôi đoán, cháu đã bị ho ít ra là nửa năm nay?”

“... Đúng ạ!” Anh tôi đành thừa nhận.

“Đôi khi còn ho ra máu nữa?”

“... Có lẽ thế.” Anh nhìn mẹ.

Quả nhiên, mẹ tôi lớn tiếng: “Trời ơi, Lạc Sâm, một chuyện như thế sao con không cho cha mẹ biết?”

“Vì con cho rằng... không đến nỗi nghiêm trọng...” Anh tôi ngượng nghịu nói, “Mẹ cũng biết đấy: học kỳ cuối cùng ở trường rất quan trọng

đối với con.”

“Nhưng cũng không quan trọng bằng tính mệnh con!” Cha tôi xưa nay luôn điềm đạm, nhưng ông cũng lập tức hét lên: “Sao con có thể rề rúng bản thân như thế?”

“Thực ra, học kỳ trước con đã đến khám ở phòng y tế nhà trường, lúc đó có thể là cả con lẫn bác sĩ đều chưa coi trọng đúng mức...”

Bác sĩ Hàn nhìn thấy cha tôi sắp sửa nổi nóng, bèn nói: “Mong các vị hãy bình tĩnh. Dù sao thì sự việc cũng không thể nào khác, bây giờ tôi mong các vị hãy động viên bệnh nhân tích cực hợp tác để hóa trị.”

“Hóa trị, có thể có tác dụng đến đâu?” Anh tôi hỏi.

“Tại sao bệnh nhân lựa chọn hóa trị? Có hai lý do.” Bác sĩ Hàn nói, “Thứ nhất là hi vọng liệu pháp hóa trị có thể chữa khỏi ung thư.” Ông ta nhìn anh tôi, sau đó nhìn cha mẹ chúng tôi, rồi lại nhìn anh tôi. “Tuy nhiên, tôi phải nói thật với cháu: xác suất khỏi bệnh của cháu cực thấp. Cháu ạ, rất hiếm những ca ung thư phổi được chữa khỏi.”

Mẹ tôi nức nở một cách tuyệt vọng.

“Thế thì cháu không hóa trị!” Anh tôi nói, “Cháu không muốn trong những ngày còn lại của đời mình phải chịu đựng đau khổ.”

Bác sĩ Hàn nhếch mép: “Đây đương nhiên là quyết định của cá nhân cháu.” Ông ta nói, rồi lại nhìn sang chúng tôi, “Cháu nên tham khảo ý kiến của cả nhà, tuy nhiên có rất nhiều người hiểu sai về hóa trị. Hóa trị có thể giảm nhẹ các triệu chứng, đây cũng là lý do thứ hai để lựa chọn hóa trị. Cháu rất nên suy nghĩ về nó.”

Môi anh tôi mấp máy cái động tác phát ra âm thanh “giảm nhẹ”. Bác sĩ Hàn gật đầu: “Trong vài tháng tới, cháu sẽ trải nghiệm sự đau đớn rất ghê gớm đấy! Hóa trị có thể thu nhỏ khối u và giảm bớt đau đớn cho cháu.”

Anh tôi nghĩ ngợi. “Hóa trị, có những tác dụng phụ như thế nào?”

“Cháu sẽ ghê cổ buồn nôn. Có thể rụng tóc, thậm chí là trọc đầu.”

Anh tôi im lặng. Cha mẹ tôi không ngớt run rẩy như những lá cành húng cơn gió mạnh. Tôi cũng vô cùng xót xa.

“Hóa trị sẽ có ích cho cháu. Nó không thể kéo dài sinh mệnh của cháu nhưng có thể giúp cháu sống những ngày còn lại tốt hơn.” Bác sĩ Hàn nói, “Cháu đừng vội vã quyết định. Hãy suy nghĩ cho kĩ đã!”

Tôi không biết chúng tôi đã về nhà như thế nào. Hồn vía cả nhà hình như đã để lại ở bệnh viện. Anh tôi giam mình trong phòng, cả buổi chiều không ló mặt ra. Mẹ tôi từ chối mọi lời mời của các chương trình truyền hình, thậm chí tắt cả di động - bà không muốn người khác nghe thấy tiếng nức nở thút thít của mình. Cha tôi ngồi ở phòng khách không nói một câu, hình như chỉ trong phút chốc ông đã già đi mười mấy tuổi. Nhìn cả nhà mình suy sụp khi buộc phải đối mặt với căn bệnh vô phương cứu chữa, tôi đau đớn đến nghẹn thở.

Đến tối, cha mẹ tôi cố điều chỉnh lại tâm trạng, can đảm đối mặt với hiện thực, ngoài ra không có lựa chọn nào khác. Ở phòng khách, cha mẹ tôi nói chuyện rất lâu với anh, khuyên nhủ anh chủ yếu là muốn anh đừng từ bỏ hi vọng. Cuối cùng, anh cũng bằng lòng hóa trị.

Anh tôi tạm gác lại các nghiên cứu sinh học, đi viện, vào nằm buồng bệnh nhân ung thư. Khu nhà ấy chứa đầy hồn ma, có lẽ anh tôi chỉ sau một năm thậm chí là vài tháng nữa, sẽ trở thành một thành viên trong số họ.

Cả nhà chúng tôi không ai ngờ rằng, có một phương pháp có thể giữ được anh tôi ở lại. Cho đến bốn tháng sau đó...

CHƯƠNG 11

Hiện giờ là đầu tháng 10, tôi đã là học sinh lớp 12, chương trình bài vở bề bộn cũng không làm tăng áp lực tâm lý đối với tôi. Điều tôi lo lắng nhất vẫn là bệnh tình của anh tôi. Tôi sẽ thi đại học, vì thế cha mẹ bảo tôi không cần thiết phải ngày nào cũng vào viện thăm anh ấy, nhưng tôi vẫn gắng thu xếp để có mặt ở buồng bệnh của anh nhiều thời gian nhất, tôi muốn ở bên anh nhiều hơn khi sinh mệnh anh chẳng còn mấy nữa.

Lúc này tôi đang ngồi trước đầu giường anh, hôm nay là ngày cuối tuần. Mẹ tôi ngồi bên, bà đang gọt táo. Tôi đang kể với anh tôi những mẩu chuyện thú vị ở trường học.

Đúng như bác sĩ Hàn Bồ Cường dự báo, mái tóc trên đầu anh đã rụng mất một nửa. Tác dụng phụ của hóa trị khiến khuôn mặt tuấn tú của anh héo quắt, xám xịt, không còn sáng ngời như trước đây, người anh cũng gầy đi rất nhiều. Còn về tinh thần, anh thể hiện rất lạc quan và cứng cỏi, nhưng lại làm tôi càng thêm xót xa.

“Dù mọi người có tin hay không, nhưng đúng là con đã khá lên nhiều rồi!” Anh tôi nói, rồi cầm miếng táo mẹ tôi đưa cho cắn một miếng, mắt hấp háy nhìn chúng tôi. “Thì ra đúng là hóa trị có tác dụng thật!”

“Đương nhiên rồi!” Tôi phụ họa, nhưng lòng thì thất vọng. Tuần nào chúng tôi cũng gặp bác sĩ Hàn để tìm hiểu về tình trạng của anh, nhưng đều được nghe những câu trả lời càng thêm tuyệt vọng. Tế bào ung thư đang phát tán khắp cơ thể, cũng tức là bệnh tình của anh đang không ngừng xấu đi. Thực ra chính anh tôi cũng biết là thế, nhưng anh vẫn cố an ủi chúng tôi. Niềm hi vọng mà anh đem lại cho chúng tôi còn nhiều hơn cả bác sĩ Hàn.

Lúc 2 giờ chiều, anh tôi đang ngủ. Nhân khoảng trống này, bác sĩ Hàn vào gặp mẹ tôi.

“Giáo sư Lý, tôi muốn trao đổi với chị!”

“Vâng!” Mẹ tôi chỉ vào tôi, “Con trai tôi đang ngồi đây, anh không ngại chứ?”

“Không sao, cậu ấy cũng nên biết tình trạng của anh trai.”

Mẹ con tôi được mời vào phòng làm việc của bác sĩ Hàn. Ông lịch sự mời chúng tôi ngồi, rồi kéo cái ghế đến trước mặt chúng tôi ngồi xuống, ánh mắt ông nghiêm nghị.

Nhìn vẻ mặt của ông, mẹ tôi đã đoán ra vài phần, bà lo lắng hỏi: “Thưa bác sĩ Hàn, có phải bệnh tình của Lạc Sâm đã nặng lên không?”

“Đúng thế.” Sau vài tháng trời gặp gỡ, bác sĩ Hàn cũng đã có tình cảm với chúng tôi ít nhiều, giọng nói của ông không cứng nhắc như hồi đầu. “Là thầy thuốc, chúng tôi buộc phải nói thật với các vị. Lần kiểm tra hôm qua cho thấy bệnh tình của Lạc Sâm rất không lạc quan. Tốc độ phát tán của ung thư quá nhanh, đã di căn đến ổ bụng, gan và xương. Nếu vừa rồi không nhờ vào tác dụng của hóa trị thì có lẽ hiện nay ngày ngày cậu ấy sẽ bị đau đớn kinh khủng. Gắng tối đa để cậu ấy được giảm nhẹ đau đớn là điều duy nhất chúng tôi có thể làm cho cậu ấy. Đến lúc này, tôi cảm thấy hết sức đáng tiếc.”

Mẹ tôi bung miệng, im lặng rất lâu, rồi bà hỏi một câu - câu hỏi này đưa ra, rất sợ phải nghe câu trả lời nhưng lại rất quan trọng. “Liệu nó còn được bao lâu nữa?”

Bác sĩ Hàn Bối Cường... đương nhiên vẫn là con người chứ không phải cỗ máy, lúc này ông không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ tôi: “Theo kinh nghiệm nghề nghiệp, với tình trạng này thì trong tám người mắc ung thư phổi chỉ có một người có thể sống được một năm, đa số sẽ đi rất nhanh.” Đi, là cách dùng từ của ông. Giống như anh tôi đi ra ngoài, đến cửa hàng ở góc phố mua cái bánh bao.

Mẹ tôi dù đã rất cố kiềm chế nhưng vẫn không có cách gì ngăn nổi nước mắt tiếp tục tuôn rơi. Câu nói của bác sĩ Hàn chẳng khác gì một quả bom nổ, hủy diệt hi vọng cuối cùng của mẹ tôi. Mạng sống của anh

tôi giờ đây giống như chiếc đồng hồ đếm ngược thời gian thi đại học treo ở phía sau lớp học của tôi - thời gian còn lại không nhiều.

Thút thít khóc thầm rất lâu, rồi mẹ tôi lau khô nước mắt. “Tôi không thể mất đứa con trai của mình, tôi không thể cứ đứng mà nhìn nó chết...”

“Tôi hoàn toàn có thể hiểu được.” Bác sĩ Hàn tỏ ý cảm thông, “Lạc Sâm là chàng trai ưu tú, tốt tính, lạc quan, rất biết nghĩ cho người khác, các đức tính của cậu ấy luôn khiến tôi cảm động trong suốt mấy tháng qua. Một thanh niên đáng mến như thế phải ra đi lúc tuổi còn xanh thì bất cứ người ngoài nào cũng thấy vô cùng đau xót...”

“Bác sĩ đừng nói nữa, đừng nói nữa.” Mẹ tôi đau khổ hai tay ôm mặt, lòng đau như cắt. “Tôi chỉ muốn biết, có đúng là không còn cách nào để giữ được con tôi ở lại không?”

Câu trả lời lẽ ra là khẳng định, nhưng bác sĩ Hàn lại do dự hồi lâu không nói, khuôn mặt ông có nét băn khoăn lo lắng. Tôi và mẹ tôi đều nhìn ông.

Rồi ông cũng nói: “Giáo sư Lý, nếu... chị chỉ cần con trai cả của mình ở lại trên thế gian, dù trạng thái của cậu ấy là thế nào...”

Tôi và mẹ tôi đều sững sờ. Mấy giây sau cả hai chúng tôi đều há miệng, rõ ràng là đã hiểu ra ý của ông ta.

Lúc này bác sĩ Hàn Bồ Cường hơi lúng túng: “À, đương nhiên chỉ là tôi thuận miệng nói ra một câu... có lẽ hai vị sẽ cho rằng thật là hảo huyền... tôi cũng có thể hiểu được. Nhưng tôi mong các vị tin rằng tôi chưa từng đưa ra đề nghị này với bất cứ bệnh nhân nào kể cả người nhà của họ. Sở dĩ tôi nói với các vị là vì tôi thật sự mến Lạc Sâm. Cũng như các vị, tôi rất không muốn nhìn thấy cậu ấy rời khỏi thế gian này.”

“Không, bác sĩ ạ, tôi không cảm thấy có gì là hảo huyền cả.” Mẹ tôi nhìn vào mắt bác sĩ Hàn. “Tôi muốn nghe cụ thể đề nghị của ông.”

Bác sĩ Hàn dường như cũng giật mình vì câu nói của mẹ tôi, ông không ngớt xoa tay: “Tôi không có phương án cụ thể nào cả. Tôi đã nói rồi, tôi không có kinh nghiệm gì về chuyện này, vừa rồi tôi chỉ buột

miệng mà thôi.”

“Vâng, tôi hiểu, bác sĩ ạ. Thế thì ông có thể nói cho chúng tôi biết đôi nét về ý tưởng mà ông vừa nêu ra không?”

Bác sĩ Hàn có vẻ băn khoăn khó xử, ông do dự rất lâu rồi mới nói: “Trong khi làm việc, tôi có dịp tiếp xúc với một số... xác sống. Tôi nghĩ, giả sử các vị có thể chấp nhận và bằng lòng... thì có lẽ tôi có thể giúp các vị.”

Ông ta rốt cuộc đã nói ra hai chữ “xác sống”. Nghe xong, tim tôi như bị một bàn tay vô hình bóp chặt.

“Ý ông là, để cho Lạc Sâm con trai tôi biến thành xác sống...” Giọng của mẹ tôi run run, “Trong bệnh viện mà lại có thể...” Không nghĩ ra từ ngữ thích hợp để diễn tả, bàn tay mẹ tôi cứ khua lên vô nghĩa.

“Không, không, không...” Bác sĩ Hàn vội phủ định, “Chuyện này không liên quan gì đến bệnh viện cả! Bệnh viện đâu có thể cung cấp thứ dịch vụ như thế? Đề nghị của tôi chỉ thuần túy là cách nghĩ của cá nhân mà thôi.”

Mẹ tôi nhìn tôi, bà cau mày do dự một lúc lâu. “Giả sử chúng tôi đồng ý... thì ông cho rằng cách thức cụ thể sẽ là thế nào?”

Bác sĩ Hàn nhìn ra cửa phòng đang đóng, có vẻ không yên tâm, hình như ông sợ có người nghe trộm hoặc có ai đó bỗng nhiên bước vào. “Trước hết, tôi cho rằng phải được sự đồng ý của chính Lạc Sâm đã! Giả sử cậu ấy đồng ý thì tôi cho rằng... cứ để cậu ấy xuất viện, về nhà. Sau đó nhờ người kiểm được huyết thanh có chứa vi rút Solanum, tiếp đó... chắc không cần tôi phải nói nốt, phải không?”

Mẹ tôi mặt tái nhợt, bà có vẻ sợ hãi. “Nhưng chúng tôi sẽ nói thế nào với bên ngoài?”

“Đây đương nhiên là một chuyện bí mật.” Bác sĩ Hàn nhìn mẹ tôi rồi lại nhìn tôi. “Không có ai lại tùy tiện nói rộng chuyện này ra ngoài, đúng không?”

Mẹ tôi im lặng rất lâu. “Chuyện này, tôi phải bàn bạc với nhà tôi và con tôi xem sao.”

“Tất nhiên rồi.” Bác sĩ Hàn nói, “Nhưng tôi xin nhắc chị một điều này: phải nhanh nhanh lên! Không có nhiều thì giờ để các vị cân nhắc và do dự. Thứ nhất là thời gian còn lại của Lạc Sâm không nhiều, thứ hai là...”

Ông ta ngừng lại, chăm chú nhìn chúng tôi để nhấn mạnh tầm quan trọng của các nội dung: “Các vị cũng biết rồi, có lẽ ‘Dự luật xác sống’ sẽ nhanh chóng được đưa ra. Nếu dự luật ra đời trước khi các vị đưa ra quyết định của mình, và nó quy định rằng nghiêm cấm các hành vi chủ động biến thành xác sống, thì kế hoạch của nhà ta sẽ không thể thực hiện được. Giáo sư Lý, chị là chuyên gia về pháp luật, tôi tin rằng chị sẽ không dám công nhiên vi phạm pháp luật...”

“Vâng... đương nhiên rồi.”

Bác sĩ Hàn khẽ gật đầu. “Chị có thể quan tâm, coi trọng thì tốt rồi. Tôi thẳng thắn nói luôn: có lẽ trong thời gian vài tháng này, là cơ hội cuối cùng có thể tận dụng.”

CHƯƠNG 12

Đôi mắt cha tôi chưa từng mở to như thế này. “Gì thế? Là bác sĩ mà ông ta dám đưa ra đề nghị này ư?”

“Không phát ngôn với vai trò một bác sĩ, ông ấy chỉ là thuần túy là nhìn từ góc độ cá nhân thôi.” Mẹ tôi giải thích. “Chủ nhiệm Hàn thực lòng nghĩ cho chúng ta.”

“Thực lòng nghĩ cho chúng ta? Hừ, biến con nhà người ta thành xác sống là biện pháp điều trị của một chuyên gia ung thư? Đúng là nực cười!”

“Truyền Minh à, tôi mong mình sẽ bình tĩnh để nhìn nhận sự việc này. Căn bệnh ung thư là vấn đề toàn thế giới chưa thể giải quyết, bác sĩ Hàn đã gắng hết sức rồi, chúng ta không có lý do gì để trách ông ấy.”

Cha tôi im lặng một hồi lâu: “Không phải tôi trách ông ta... tôi chỉ không muốn nhìn con trai chúng ta biến thành... xác sống, tôi không sao tưởng tượng nổi cái hình ảnh ấy!”

“Mình cho rằng tôi muốn thế hay sao?” Mẹ tôi lại rút nước mắt: “Nếu vẫn còn có một chút biện pháp hoặc một tia hi vọng thôi, tôi sẽ không nghĩ đến cái đề nghị này. Nhưng, đứa con trai tôi đã nuôi dưỡng hai năm trời sắp chết đến nơi, đây là một sự thật không thể nào khác. So sánh hai sự việc, thì thà rằng nó biến thành xác sống còn hơn là biến thành một đồng tro! Ít ra tôi vẫn có thể vuốt ve đôi má nó, cầm tay nó, nói chuyện với nó. Thế là đủ...” Mẹ tôi lại không nén nổi tâm trạng, bùng mặt khóc rưng rức.

Cha tôi im lặng, căn phòng khách chỉ có tiếng thút thít của mẹ tôi, rất lâu.

Tôi ngồi ở một đầu sofa, không nói xen một câu, chỉ nghe cha mẹ tôi đối thoại. Tôi biết, với cha mẹ tôi hoặc bất cứ ai gặp phải chuyện như thế này, đều rất khó để đưa ra quyết định. Nhất là cha tôi, ông luôn phản

đổi mọi vấn đề về xác sống, nay ông phải đối mặt với vấn đề đưa con trai mình có nên biến thành xác sống hay không, thì thật sự là một điều châm biếm cay đắng làm sao!

Tôi tuy không phát biểu ý kiến nhưng trong thâm tâm tôi nghiêng về phía quan điểm của mẹ tôi - cũng với lý do như thế: tôi muốn luôn được nhìn thấy khuôn mặt thật sự của anh tôi chứ không phải là chỉ ngắm di ảnh của anh mà bồi hồi tưởng nhớ đến anh.

Chừng hơn mười phút sau, cha tôi chậm rãi nói với mẹ tôi: “Suy nghĩ của mình, tôi hiểu. Nhưng mình có nghĩ đến tình huống này không: nếu Lạc Sâm biến thành xác sống thật, thì có lẽ sau khi mình nhìn thấy nó, mình sẽ càng khổ sở hơn cả nhìn thấy nó chết?”

“Sao có thể như vậy chứ?” Mẹ tôi cầm khăn giấy lau nước mắt.

“Ý tôi là, khi mình nhìn thấy đứa con trai ngày trước sáng sủa khôi ngô, linh lợi và thông minh trở thành một kẻ không có tư tưởng, tình cảm, thậm chí biến thành đồ bị thịt có thể di chuyển nhưng không hít thở, thì có lẽ mình sẽ càng đau xót hơn là nhìn thấy nó vĩnh viễn an nghỉ dưới tấm bia mộ.”

“Không, tôi sẽ không như thế!” Mẹ tôi không cần suy nghĩ, lập tức nói luôn, “Không có gì khiến tôi đau đớn bằng Lạc Sâm hoàn toàn biến mất khỏi cõi đời này! Tình huống mà mình vừa nói, tôi cũng đã nghĩ đến rồi, tôi cho rằng... tôi có thể chấp nhận. Tôi chỉ cần con tôi có thể ở lại trên đời, còn các chuyện khác đều không quan trọng!”

“Kể cả nó biến thành cái thân xác không có tâm hồn, biến thành một... quái vật không bằng những loài động vật cấp thấp hay sao?” Giọng cha tôi run lên.

Không, không phải thế đâu. Nghe đến đây tôi không thể giữ im lặng được nữa: “Cha ạ, xác sống không giống như cha tưởng tượng. Họ vẫn có năng lực tư duy và trí lực cơ bản, họ vẫn có những tình cảm giản đơn, thậm chí vẫn có sở thích, ví dụ nghe nhạc chẳng hạn. Nhìn từ một góc độ nào đó, trạng thái sống của các xác sống đôi khi còn tốt hơn cả người

bình thường...”

Cha tôi nhìn tôi: “Lạc Thần, con cũng muốn anh con biến thành xác sống à?”

Miệng tôi mấp máy, hồi lâu sau mới nói được: “Vâng. Nếu chỉ xét từ vấn đề anh ấy phải chết, thì đó là lựa chọn của con.”

“Cha hiểu rồi. Nhưng, về chuyện này, cả nhà ta nhất định phải suy nghĩ hết sức thận trọng. Chúng ta không thể vì lý tưởng hóa một sự suy đoán mà đưa ra quyết định sai lầm. Mấy điều con vừa nói, là do tìm hiểu trên mạng hay là tự con cho là như thế?”

“Đều không phải ạ.” Tôi ý thức được đây là thời khắc hệ trọng, tôi phải nói thật tất cả, “Đó là những điều chính con đã trải nghiệm.”

Cha mẹ tôi đều nhìn tôi: “Con nói sao?”

Bí mật không thể giữ được nữa nhưng tôi lại cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Nửa tiếng đồng hồ sau đó, tôi kể lại tỉ mỉ mọi chuyện mà tôi và Phùng Luân cùng trải qua, tâm điểm là những buổi tối “trải nghiệm thực tế”. Tôi hi vọng cha mẹ tôi hiểu rõ hiện trạng sinh sống chân thực của các xác sống.

Kể lại xong, cha mẹ tôi đều rất kinh ngạc. Mẹ tôi kêu lên: “Chà! Sao con lại giấu cha mẹ những chuyện này lâu đến thế?”

“Con xin lỗi mẹ, vì con thực lòng không muốn cha mẹ phải lo lắng.”

“Con có chắc các kết quả xét nghiệm đó là chính xác không?” Mẹ tôi vẫn rất lo. “Con không bị dính vi rút Solanum thật chứ?”

“Tất nhiên là không.” Tôi khẳng định. “Cho đến giờ bốn tháng đã trôi qua, nếu bị dính thì con đã biến thành xác sống từ lâu rồi!”

Cha tôi áp tay lên trán không ngớt lắc đầu. “Tại sao hai đứa con trai của tôi lại cùng dính dáng đến xác sống như thế này nhỉ?”

Đúng thế, vấn đề này cũng khiến tôi cảm thấy khó hiểu. Cách đây mấy tháng tôi đang lo mình sẽ biến thành xác sống, nay anh tôi lại đối mặt với vấn đề tương tự. Lẽ nào đây là định mệnh mà gia đình tôi không thể thoát khỏi?

“Lạc Thần vừa nói với cha mẹ về tình trạng sinh tồn của các xác sống, là thật đấy chứ?” Mẹ tôi hỏi.

“Đương nhiên ạ! Chuyện này liên quan đến tương lai của anh con, con đâu có thể nói bừa.”

“Họ có thể nhận ra người thân của mình, còn có thể giữ được một số tình cảm và ký ức, đúng thế à?”

“Con nói thật, mẹ ạ, con không thể hoàn toàn khẳng định, con chỉ có thể nói là có khả năng này. Ông Viện phó trung tâm xác sống nói rằng đây là đề tài họ đang chuẩn bị nghiên cứu. Nhưng những xác sống mà con đã quan sát và tiếp xúc, thấy rằng họ đều sống rất yên ổn, bình lặng, điều này là tuyệt đối chính xác.”

“Như vậy cũng tốt...” Mẹ tôi lẩm bẩm, “Thế là đủ rồi.”

Rồi bà nhìn cha tôi: “Truyền Minh, mình còn băn khoăn điều gì nữa không?”

Cha tôi nhíu mày: “Xem ra, đúng là trước đây tôi có một số thành kiến và hiểu lầm về xác sống. Nhưng cũng chẳng có gì là lạ, vì chính phủ rất không muốn có nhiều người biến thành xác sống, thì đương nhiên sẽ không tuyên truyền cái hay trong trạng thái sống của họ... Nếu không nhờ có Lạc Thần ngẫu nhiên được trải nghiệm những chuyện này thì cha mẹ đều không thể hiểu được hiện trạng chân thực của xác sống. Có điều...”

Ông ngẩng đầu chăm chú nhìn tôi. “Lạc Thần à, cha rất quan tâm một vấn đề mà con đã nói, con nói là xác sống có thể đang phát sinh tiến hóa?”

“Đây là con suy đoán sau khi quan sát một số xác sống, điều này cũng được ông viện phó công nhận. Ông ấy còn nói rằng, mọi tiến bộ và phát triển đều là tốt đối với các xác sống.”

“Thế à...” Cha tôi trầm tư suy nghĩ.

Một lúc sau, mẹ tôi hỏi: “Ông đã nghĩ xong chưa? Chuyện này có thể quyết định chưa?”

“Chúng ta quyết định thì có tác dụng gì? Phải được sự đồng ý của Lạc Sâm mới xong!” Rõ ràng là cha tôi đã thỏa hiệp. “Phải nói chuyện kĩ với Lạc Sâm xem sao đã.”

Lúc này trong buồng bệnh chỉ có cả nhà chúng tôi bốn người, không có ai khác.

Cha mẹ và tôi ngồi vây quanh giường của anh tôi, nghiêm túc nhìn anh.

“Trông có vẻ như là... một cuộc họp gia đình nhỉ?” Anh tôi nói, giọng rất yếu, miệng cũng có nét cười: “Về điều gì? Định tổ chức dạ tiệc mừng con sau khi ra viện phải không?”

Anh càng cố gượng cười giả bộ nói hài hước cho vui càng khiến chúng tôi xót thương. Cha tôi quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Lạc Sâm à, bệnh tình của con... bắt đầu diễn biến xấu đi.” Ông chật vật nói, “Bác sĩ Hàn nói với cha mẹ rằng tình hình rất không lạc quan...”

“Còn độ bao lâu nữa?” Anh tôi bình tĩnh hỏi, dường như anh đã chuẩn bị tinh thần.

Đôi môi cha tôi mấp máy mấy lần, âm thanh của ông hình như đã biến đi đâu mất.

“Thôi, cha đừng nói nữa.” Anh ngửa mặt nhìn lên trần nhà, hít vào một hơi rất sâu rồi từ từ thở ra.

Căn phòng dường như ngọt ngào có thể nghẹt thở. Mẹ tôi phá tan sự im lặng: “Lạc Sâm à, bác sĩ Hàn đưa ra một đề nghị, cha mẹ muốn hỏi ý kiến của con. Nếu con có thể chấp nhận thì...”

Anh tôi nhìn mẹ, nhưng bà không nói tiếp nữa, hẳn là vì những lời định nói ra là quá tàn nhẫn đối với một người mẹ. Mấy giây sau, anh tôi nói: “Mẹ ạ, con biết mẹ định nói cái đề nghị đó là gì rồi.”

Mẹ tôi ngạc nhiên nhìn anh: “Sao... sao con lại biết được?”

“Hôm nọ bác sĩ Hàn trò chuyện với con, ông ấy hỏi con nhìn nhận về xác sống là như thế nào (ho...). Lúc đó con đã đoán ra rồi.” Anh tôi nói.

“Con đã trả lời ông ấy ra sao?”

“Con nói là cháu thì không vấn đề gì. Nhưng cách nhìn nhận về xác sống của người nhà cháu, nhất là cha cháu, thì hình như không hay lắm.”

Ánh mắt của cha tôi nhìn xuống: “Đó là trước đây, chứ hiện nay... cha đã hơi có chút thay đổi.”

Anh tôi đã hiểu rõ: “Cha mẹ có muốn con biến thành xác sống không?”

“Con ạ, cha mẹ chỉ rất không muốn mất con.” Mẹ tôi trào nước mắt, nói.

“Con có thể chấp nhận chuyện này không, Lạc Sâm?” Cha tôi hỏi.

Anh tôi gượng cười: “Với con, biến thành xác sống hoặc thành xác chết thật, cũng chẳng khác nhau là mấy. Điều mà con quan tâm là cảm nhận của cha và mẹ, nếu cha mẹ muốn như thế thì con không có ý kiến gì cả.”

Anh lại nhìn sang tôi: “Còn Lạc Thần, em nghĩ sao?”

Tôi nghẹn ngào nói: “Dù anh biến thành thế nào, thì anh vẫn là anh trai của em.”

Anh gật đầu với tôi, mắt anh đỏ hoe. Mẹ tôi ôm đầu anh, oà khóc.

Vậy là sự việc này đã được quyết định. Một tuần sau đó, cha mẹ tôi làm thủ tục xuất viện cho anh, đón anh về nhà.

Mấy hôm sau khi anh tôi đã về nhà, bác sĩ Hàn Bồ Cường tìm được huyết thanh chứa vi rút Solanum. Có điều, ông nói rằng tốt nhất là không nên tiến hành việc này ở nhà. Bởi vì, để cho gia đình tận mắt chứng kiến người thân của mình chết đi rồi biến thành xác sống thì thật là tàn nhẫn. Ông đề nghị đưa anh tôi đến căn phòng đặc biệt ở Trung tâm xác sống. Ít hôm sau đó, tức là sau khi anh tôi thật sự biến thành xác sống rồi, gia đình tôi hãy vào gặp anh. Cha mẹ tôi sau khi bàn bạc, cũng tán thành đề nghị này.

Ngày 16 tháng 11, bốn ngày nữa thì đến sinh nhật của anh tôi. Hôm nay trở thành ngày gia đình tôi vĩnh biệt một thành viên của nhân loại là anh Lạc Sâm của tôi.

Anh tôi lần lượt ôm tôi và cha tôi, mỗi lần ôm đều rất lâu rất lâu. Chúng tôi cùng nhìn vào mắt nhau, dùng ánh mắt để thay cho lời chào từ biệt.

Cuối cùng anh và mẹ ôm choàng, dễ thương lâu đến năm phút. Tuy trước đó mọi người đã nhất trí là không khóc nhưng lúc này thì mẹ tôi vẫn khóc lặng người đi. Anh tôi nhẹ nhàng đưa ngón tay lên quệt nước mắt cho mẹ, nhỏ nhẹ nói: “Mẹ ạ, chỉ là tạm biệt ngắn ngủi. Rất nhanh thôi, mẹ sẽ lại nhìn thấy con.”

Mẹ tôi mím môi thật chặt, gắng hết sức tự kiềm chế: “Ừ phải, con trai của mẹ! Sau này, ngày nào mẹ cũng sẽ đến thăm con.”

“Không cần ạ! Mỗi tuần một lần là được! Con vẫn muốn có không gian của riêng mình.” Anh tôi vẫn thế, muốn nói mấy câu khôi hài để xua tan bầu không khí bi thương. Anh nháy mắt với tôi: “Lạc Thần à, nếu có thể, thì em đem vài thứ gì đó mới lạ vào cho anh.”

“Em sẽ đem vào cho anh những thứ tuyệt vời nhất, anh ạ!” Tôi gật đầu khẳng định. Không được khóc - tôi tự nhắc nhở mình.

“Thế thì quá tốt rồi!” Anh tôi tỏ ra rất vui mừng, mím cười nói với chúng tôi, “Con yêu cả nhà, con yêu cha, mẹ, và em con!”

“Cả nhà đều rất yêu con!” Cha tôi thay mặt cả nhà nói, cổ họng ông hình như bị thứ gì đó chặn làm cho tắc nghẽn.

Anh tôi gật đầu, rồi quay sang bác sĩ Hàn Bố Cường: “Bác sĩ Hàn! Chúng ta đi thôi!”

Bác sĩ Hàn vỗ vai anh tôi, rồi cùng anh đi về phía chiếc xe du lịch đang đỗ bên đường.

Lúc anh tôi xoay người bước đi, hình như tôi nhìn thấy những giọt nước mắt của anh rơi xuống, nhưng tôi không dám chắc là đúng vì anh cứ thế đi thẳng rồi lên xe, không ngoái lại nhìn chúng tôi nữa.

“Lạc Sâm...” Mẹ tôi đưa tay ra trước, đau đớn tột cùng.

“Đừng thế này...” Cha tôi nắm chặt tay mẹ tôi, nhưng người ông run rẩy không kiềm chế được.

Lúc chiếc xe lăn bánh, tôi cảm nhận rất rõ một thứ gì đó trong cơ thể tôi đã thoát ra, tâm hồn của mỗi chúng tôi mất đi một phần rất quan trọng.

CHƯƠNG 13

Ngày 21 tháng 6 năm 201... (năm thứ hai anh tôi biến thành xác sống), là một ngày quan trọng đánh dấu một bước chuyển mình của thời đại: “Dự luật xác sống” được ban bố và bắt đầu thực hiện.

Trung Quốc là nước thứ tư trên thế giới ban bố dự luật này (trước đó là ba nước Mỹ, Ấn Độ và New Zealand). Dự luật kể từ phần Tổng quan cho đến các điều khoản chi tiết gồm 6 chương. Nội dung và phạm vi ràng buộc bao quát các phương diện: quản lý xác sống hiện có, trách nhiệm pháp lý của Trung tâm xác sống, phòng ngừa và kiểm soát vi rút xác sống, các điều khoản về việc cho phép những nhóm người đặc thù trở thành xác sống...

Tôi không thể liệt kê ra đây toàn bộ các điều khoản. Điều khoản nổi bật khiến người ta quan tâm nhất, đương nhiên là “về điều kiện để cho phép những nhóm người đặc thù trở thành xác sống”.

Điều 28 chương 4 của Dự luật xác sống đã ghi rõ: Cấm mọi công dân đang khỏe mạnh chủ động trở thành xác sống. Những người được phép chủ động trở thành xác sống nhất định phải là các công dân mắc bệnh hiểm nghèo không thể chữa khỏi (như ung thư, bệnh dại, bệnh AIDS, bệnh thần kinh vận động, bệnh máu trắng...). Nếu đương sự hoàn toàn tự nguyện đệ đơn xin phép thì có thể sử dụng các phương thức hợp pháp để trở thành xác sống (cấm tự ý tiến hành, bắt buộc phải đến trung tâm xác sống để thực hiện).

Ngoài ra, điều 49 của chương 5 quy định rằng: Cấm mọi hành vi mua bán, vận chuyển, sở hữu hoặc tự ý tìm kiếm vi rút xác sống. Nếu cấu thành tội phạm thì sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự; chưa cấu thành tội phạm thì sẽ bị xử phạt vì gây rối trật tự trị an. (Phía sau điều khoản này có liệt kê mức độ cụ thể để xét xử kết tội).

Đủ thấy, chính phủ đã nhìn nhận, quản lý và kiểm soát vi rút xác sống na ná như đối với ma túy.

Đối với gia đình tôi, thì dự luật này đủ để làm cho chúng tôi yên tâm, vì anh trai tôi lúc đầu biến thành xác sống với lý do là mắc bệnh ung thư. Việc làm đó tiến hành trước hay sau khi ban bố dự luật, đều là hợp pháp.

Đương nhiên, chắc các bạn đã nhớ ra, đó không phải là chuyện tình cờ.

Dù cảm thấy hơi bẽ bàng thì tôi vẫn phải nhắc đến chuyện này: cách đây hơn hai tháng, trước khi dự luật xác sống ban hành, cha tôi đã từng phát biểu trong một chương trình truyền hình quan trọng.

Khi đó, nữ MC duyên dáng, xinh đẹp, đoan trang nêu câu hỏi: “Thưa Giáo sư Lạc, ông nhìn nhận như thế nào về sự xuất hiện của xác sống và hiện tượng xã hội có những người chủ động biến thành xác sống?”

Cha tôi đã trả lời như thế này:

“Tôi cho rằng, trước hết chúng ta cần nhìn thẳng vào hai vấn đề: một là, xác sống đã tử vong một cách hợp pháp chưa? Ý tôi là, sau khi xác sống xuất hiện, liệu chúng ta có nên định nghĩa lại về cái chết? Xin nêu một ví dụ, mấy chục năm trước người ta thường coi sự ngừng vĩnh viễn chức năng hô hấp, chức năng tim là tiêu chí của cái chết. Nhưng cùng với những tiến bộ của y học, kỹ thuật khôi phục chức năng tim phát triển rộng rãi, và một số vấn đề mới nảy sinh, đã tác động đến nhận thức của mọi người về cái chết. Cho nên, giới y học đã coi ‘chết não’ là tiêu chí của cái chết. Từ đó sinh ra vấn đề cần chỉnh sửa lại khái niệm về cái chết. Thế thì hiện nay xác sống xuất hiện, phải chăng cũng nên định nghĩa lại về cái chết?”

“Quan điểm của Giáo sư rất hay!” Nữ MC hào hứng hỏi: “Liệu tôi có thể hiểu như thế này không: ông cho rằng xác sống vẫn là một hình thức sống của nhân loại?”

“Chính xác, không có gì phải nghi ngờ cả, xác sống vẫn là một bộ phận của nhân loại. Cho nên tôi mong rằng chương trình này lần sau, khi bản chữ lên màn hình, các đại từ nhân xưng ngôi thứ ba dành cho ‘xác sống’ mà tôi nói ra, nên dùng chữ Hán chỉ người chứ không dùng chữ Hán chỉ động vật hoặc vật vô tri.[1]” Cha tôi cười, nói.

[1]. Chữ Hán (ngôi thứ ba số ít hoặc số nhiều) chỉ người, viết là 他(她); chỉ động vật, viết là 它(牠) (tức nó hoặc chúng nó); cách đọc thì như nhau.

Nữ MC cũng mỉm cười: “Tôi nghĩ, đạo diễn của chương trình này đã nghe thấy rồi. Còn vấn đề thứ hai của Giáo sư Lạc là gì ạ?”

“Vấn đề thứ hai: việc chủ động biến thành xác sống có phải là quyền của mỗi cá nhân không? Chúng ta luôn luôn nhấn mạnh nhân quyền, vậy thì trong sự việc này, nhân quyền nên được thể hiện như thế nào? Tôi cho rằng, nếu công nhận xác sống là một hình thức tồn tại mới của nhân loại, thì đúng là mỗi người đều có quyền lựa chọn biến thành xác sống.”

Ngồi trên ghế, cô dẫn chương trình hơi cựa quậy không mấy tự nhiên, hình như những lời cha tôi nói khiến cô ta cảm thấy bất an: “Ý Giáo sư là, luật pháp nên cho phép bất cứ ai có nguyện vọng biến thành xác sống được toại nguyện?”

“Không! Ý tôi không phải thế.” Cha tôi mỉm cười, “Vừa rồi tôi mới nói có một nửa. Quyền, là một phương diện, trách nhiệm lại là một phương diện khác. Tôi cảm thấy mọi người chúng ta chỉ cần dừng quá ích kỷ, người ấy, dù là nam hay nữ, nếu vẫn muốn vì các cháu con thế hệ sau, thì đều nghĩ đến một vấn đề này: nếu số lượng xác sống cứ tăng lên vô tội vạ, thì tương quan sinh lão bệnh tử của xã hội loài người sẽ bị mất cân đối, vài chục hoặc vài trăm năm sau, Trái đất sẽ không còn chỗ chứa nữa! Chúng ta không thể để cho thế hệ mai sau phải gánh chịu hậu quả như vậy. Giống như chúng ta hiện nay nhấn mạnh bảo vệ môi trường, đây là trách nhiệm của mọi người.”

Người dẫn chương trình gật đầu: “Vậy Giáo sư cho rằng giữa quyền và trách nhiệm nên điều hòa như thế nào?”

“Tôi mong rằng những người mạnh khỏe đang muốn biến thành xác sống nên nhường cơ hội hoặc ‘suất’ này cho những người đang thật sự cần - tức những người đang bế tắc vì ốm đau bệnh tật. Giả sử họ hoặc người nhà đều mong muốn dùng phương thức biến thành xác sống để kết thúc đau khổ và lại có thể tiếp tục tồn tại trên đời, thì cũng không hẳn là việc không hay. Đương nhiên, nếu chỉ dựa vào tinh thần trách nhiệm hoặc tính tự giác của cá nhân, e rằng chưa đủ. Cần có pháp luật để kiểm soát và ràng buộc.”

“Tôi hiểu rồi, Giáo sư cho rằng đây là ý nghĩa chủ yếu của việc ban hành Dự luật xác sống?”

“Đúng thế!”

Cô ta nghiêng đầu, đưa tay vuốt mấy sợi tóc dài vương trên má. “Giáo sư Lạc...” Cô mỉm cười như chưa thật hiểu rõ lắm, “Tôi được biết trước đây Giáo sư phản đối mọi hành vi áp dụng bất cứ hình thức nào để biến thành xác sống, hiện nay Giáo sư đã thay đổi quan điểm, là tại sao ạ?”

Trên màn hình, cha tôi hơi sững sờ, hình như ông chưa lường trước tình huống này. Nhưng ông lập tức phản ứng rất nhanh: “Đúng thế.” Ông xòe bàn tay ra, bắt đắc dĩ, “Tôi phải công nhận điều này: là một học giả, tôi đã mắc một số sai lầm chủ quan. Đúng là ngày trước tôi lý giải về xác sống chưa đầy đủ, dẫn đến sự đánh giá không công bằng và khách quan về họ, may sao, tôi đã đến trung tâm xác sống tiếp xúc tìm hiểu về xác sống, tôi đã thật sự bước vào thế giới của họ...”

Phải khẳng định rằng, trên ti vi, cha tôi đã thể hiện rất xuất sắc và thông minh, ông đã đại diện cho thái độ và lập trường của rất nhiều người và đã thuyết phục được những ai đang mù quáng lâm le biến thành xác sống.

Nhưng dù là thế, tôi và mẹ tôi đang ngồi trước màn hình xem chương trình này, hai mẹ con đều im lặng - cha tôi không hề đề cập đến con trai

cả của mình hiện giờ đang là một xác sống. Tuy không đến mức bị coi là nói dối nhưng hai mẹ con tôi đều cảm thấy hổ thẹn và lúng túng. Chúng tôi không thể biết đoạn thuyết giảng này của cha tôi có bao nhiêu phần trăm xuất phát từ nhân tố cá nhân, những đạo lý mà ông đưa ra có thật sự là vì “nhân loại” không hay là vì riêng anh trai tôi?

Nhưng dù sao đi nữa, hiệu quả của bài nói của ông vẫn rất mạnh mẽ, sức ảnh hưởng đối với sự ra đời của Dự luật xác sống sau này cũng rất to lớn. Sau khi chương trình ti vi này phát sóng, dư luận của báo giới và bình luận rộng khắp trên mạng đều thể hiện đồng tình và ủng hộ cha tôi. Tuy ông không phải chuyên gia về đường lối chính sách nhưng bài nói của ông đã khiến cho những người hoạch định chính sách phải suy nghĩ theo hướng “phù hợp với ý dân”.

Và thế là hai tháng sau đó, “Dự luật xác sống” ra đời, nội dung các điều khoản về cơ bản tương tự với những tư tưởng mà cha tôi đã thể hiện. Dù không phải ai cũng cảm thấy thỏa mãn với dự luật này (vẫn còn một số người không mắc bệnh hiểm nghèo nhưng vẫn muốn biến thành xác sống), nhưng đại đa số đều có thể chấp nhận. Coi như vấn đề xác sống đã có căn cứ pháp luật để giải quyết.

Đối với tôi và gia đình tôi, việc ban bố Dự luật xác sống không đem lại sự thay đổi gì đáng kể. Vì trước đó chúng tôi đã thích ứng với phương thức sống của xác sống rồi. Hiện nay mẹ tôi đã giảm bớt khối lượng công tác để có thể đến trung tâm xác sống một tuần ba, bốn lần. Tôi và cha tôi mỗi tuần cũng đến ít nhất một lần. Anh tôi sống ở trung tâm được sự quan tâm đặc biệt, một mình anh ở một phòng. Phòng của anh chứa đầy các thứ mà anh thích, thậm chí có cả hai con thú cưng là hai con sóc làm bạn với anh. Mẹ tôi mỗi lần đến trung tâm đều ngồi lại ít nhất hai tiếng đồng hồ. Dù anh tôi có nghe hiểu hay không, bà vẫn “trò chuyện” với anh như thường lệ. Nếu không vì pháp luật quy định xác sống phải cư trú ở trung tâm thì mẹ tôi đã đón con trai về nhà ở từ lâu rồi!

Câu chuyện này diễn ra đến đây, đều rất bình thường, dường như tất cả sẽ cứ theo cái khuôn khổ này mà tiếp diễn.

Nhưng điều không may là, con người ta không thể dự đoán và nắm chắc vận mệnh của mình, thậm chí không thể hiểu đầy đủ về bản thân, đã thế thì đâu có thể hiểu nổi xác sống?

Đây là nguyên nhân dẫn đến những bi kịch đáng sợ xảy ra về sau này.

CHƯƠNG 14

Trung tuần tháng 6, kỳ thi đại học kết thúc. Trong tháng 7, tôi tra trên mạng được biết mình đã thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng ở Bắc Kinh, ngoài ra, bài văn của tôi làm trong kỳ thi đại học được chọn để đăng trong cuốn Những bài văn hay nhất trong kỳ thi đại học năm 201X. Cha mẹ tôi rất vui, mở tiệc chiêu đãi các bạn thân đã đành, còn thưởng cho tôi 10.000 đồng để tiêu vặt. Cầm món tiền này rồi, điều đầu tiên tôi nghĩ đến là mua một món quà tặng anh tôi. Tuy anh không thể chúc mừng tôi nhưng rất muốn cùng anh chia sẻ niềm vui.

Hiện đang nghỉ hè, tôi hẹn Phùng Luân cùng đến trung tâm kỹ thuật số mua một chiếc iPad, nạc đầy ắp phim, ảnh và nhạc. Tôi dự định một mình đến trung tâm xác sống, nhưng Phùng Luân nói cậu ta đang rỗi rãi nên muốn đi cùng để vào thăm anh tôi.

Ngồi trên tắc xi, Phùng Luân nói: “Lạc Thần, cho phép tôi nói thẳng nhé: cậu mua món quà này, liệu anh ấy có chơi được không?”

Tôi nhún vai: “Chơi, chắc là không thể. Nhưng chúng ta sẽ ngồi cùng anh ấy, cho anh ấy xem hình ảnh, nghe nhạc, thì có lẽ là được!”

Phùng Luân im lặng. Nhân đây tôi mở ngoặc một câu: cậu ta thi trượt đại học, nhưng với cậu ta thì chẳng thành vấn đề. Cha mẹ sẽ chi tiền để cậu ta vào học một trường đại học “quý tộc” ở tỉnh ngoài, nghe nói sau đó sẽ còn đi du học nữa.

Đã đến trung tâm xác sống. Tôi lâu nay là khách thường xuyên ở đây, nhưng Phùng Luân thì từ sau lần chúng tôi đến đây làm các xét nghiệm, hôm nay mới lại đến.

Anh tôi ở phòng 502 khu E, chúng tôi bước đến phòng bảo vệ nói rõ ý định vào thăm. Một nhân viên trẻ tuổi cầm theo remote, dẫn chúng tôi đến nơi rồi mở cửa phòng.

Anh tôi đang ngồi trên giường. Tuy xác sống không cần ngủ nhưng mẹ tôi vẫn mua chiếc giường đơn đem vào cho anh, bà nói là làm thế, căn phòng mới có vẻ là một nơi ở. Tôi và Phùng Luân bước lại, tôi vẫy tay gọi: “Anh ơi, em đây mà!”

Người anh xác sống của tôi không có bất cứ phản ứng gì về sự có mặt của tôi và Phùng Luân, anh chỉ chăm chú nhìn hai con sóc trong lồng.

Tôi bật iPad, mở các video đã cài - gần như là toàn bộ các hình ảnh các động vật mà anh tôi vốn rất thích. Tôi cho chiếu ảnh, phóng đại, rồi bước lại bên anh, gạt giá đỡ đặt máy trên bàn. “Anh thích không?”

Anh tôi từ từ dịch chuyển ánh mắt sang màn hình. Cảnh sư tử trên thảo nguyên châu Phi, chim cánh cụt ở Bắc cực băng giá, khỉ lùn và chim Manakin ở lưu vực sông Amazon, gấu nâu ở vùng núi Alaska, cá voi xanh ở đại dương... lần lượt lướt qua trước mắt anh. Tôi quan sát thấy anh dù vẫn ngồi ngây òn nhưng đôi mắt xám đục cũng mở rất to, rõ ràng là anh đang rất hào hứng.

“Nếu anh thích, thì lần sau em sẽ copy các bộ ảnh động vật và phong cảnh nhiều hơn nữa đem vào đây.” Tôi nói với anh tôi, “Đây là quà em tặng anh.”

Phùng Luân bước lại bá vai tôi: “Cậu thật tuyệt vời! Thứ này rất đáng để mua. Tôi cũng nhận ra anh ấy rất thích.”

“Ừ, đúng thế.” Tôi rất thỏa mãn, gạt đầu. Lúc này có một người bước vào - ông Viện phó! Vì tôi thường xuyên vào đây nên quan hệ với ông rất thân thiết, thậm chí coi như một người bạn. Tôi vui vẻ nói: “Chào Viện phó Ngô! Sao chú biết cháu đang ở đây?”

“Trước đó chú đã dặn dò nhân viên ở tầng dưới, nếu thấy cháu đến thì báo cho chú biết. Phùng Luân cũng đến à? Đã lâu không gặp cháu.”

“Cháu chào chú Ngô.” Phùng Luân nói.

Tôi ngạc nhiên, hỏi: “Sao chú vẫn nhớ được tên cậu ấy?”

“Là vì, hồi đó cả hai cháu để lại cho chú ấn tượng rất sâu.”

“Hôm nay chú đến với chúng cháu hình như là vì có việc gì đó?”

“Đúng thế, chú muốn nói với cháu một vài sự việc.”

“Về gì ạ? Về anh cháu à?”

“Không! Về việc khác. Cháu không ngại lên phòng làm việc của chú nói chuyện chứ?”

Tôi nhìn anh tôi, anh vẫn giữ nguyên tư thế lúc nãy. Tôi đoán rằng mấy trăm bức ảnh rất đủ để anh xem. “Được ạ!” Tôi trả lời Viện phó.

“Cháu thì sao?” Phùng Luân chỉ vào mình, hỏi.

“Không sao! Cả hai cùng lên!” Viện phó nói với Phùng Luân, “Chú còn nhớ cháu rất mê xác sống, đúng chưa? Thế thì cháu sẽ hứng thú với đề tài chú nói.”

“Hay quá!” Phùng Luân mừng rỡ nói.

Không muốn làm ảnh hưởng đến anh tôi đang xem ảnh, tôi lặng lẽ khép cửa phòng, rồi khóa lại. Viện phó dẫn hai chúng tôi lên phòng làm việc trên tòa lầu nằm giữa trung tâm, khá quen thuộc với chúng tôi.

Viện phó rót cho chúng tôi hai cốc nước lọc, sau đó ông kéo chiếc ghế da đến trước mặt chúng tôi ngồi xuống, nhìn tôi: “Lạc Thần, cháu còn nhớ cách đây một năm chú dẫn các cháu đi ‘trải nghiệm thực tế’, lúc đó cháu đưa ra một lập luận rất thú vị không?”

“Chú nói về...” Tôi không dám chắc.

“Cháu đoán rằng có lẽ xác sống đang tiến hóa.” Viện phó nhìn vào mắt tôi, “Lúc đó chú rất hứng thú với giả thiết này và còn khen cháu là có đầu óc của nhà khoa học, nhớ ra chưa?”

“À, vâng!” Tôi đã nhớ ra. Vì áp lực của kỳ thi đại học và vì phải học quá nhiều, nên tôi đã quên mất sự việc này. “Vấn đề này đã được các chú chứng minh là đúng à?”

“Có lẽ thế.” Viện phó nói, “Cách đây một năm, trung tâm đã coi điều này là trọng điểm nghiên cứu, hiện nay các chú đã có một số phát hiện đáng kinh ngạc.”

“Là gì ạ?” Tôi quan tâm hỏi. Chuyện này rất liên quan đến anh tôi.

“Trung tâm đã chọn ra từng cặp xác sống ở khu A và khu E, cả thảy mười xác sống, để quan sát và so sánh. Kết quả cho thấy: chỉ những xác sống đã tồn tại năm năm trở lên mới có sự khác biệt rõ rệt giữa họ với nhau... À, chú cần chọn cách diễn tả cho dễ hiểu, giữa xác sống đã tồn tại năm năm và xác sống đã tồn tại ba năm thì sự khác biệt không thật rõ rệt.”

Tôi ngẫm nghĩ một lúc: “Vậy kết luận của các chú là gì? Sau ba năm thì sự tiến hóa của xác sống ngừng lại, có phải thế không?”

“Không! Xác sống đã tồn tại năm năm trở lên, vẫn đang tiến hóa.” Giọng của Viện phó hơi xúc động. “Kết luận của các chú là, tốc độ tiến hóa của các loạt xác sống mới xuất hiện đang không ngừng tăng nhanh!”

Tôi và Phùng Luân kinh ngạc nhìn nhau.

“Trình độ mà những đợt xác sống sớm nhất cần năm năm để có được, thì những đợt xác sống xuất hiện sau đó chỉ cần ba năm đã đạt đến. Và, tốc độ tiến hóa của những xác sống xuất hiện gần đây nhất có lẽ còn nhanh hơn!” Viện phó trầm trồ diễn tả.

“Những tiến hóa ấy thể hiện cụ thể ở những phương diện nào?”

Viện phó nghĩ ngợi: “Chú nên nói thế này. Nhìn từ một góc độ nào đó, thì tiến hóa của xác sống hơi giống lịch sử tiến hóa của động vật có xương sống.”

Tôi và Phùng Luân không hỏi gì, chờ nghe ông nói tiếp.

“Xét về mặt trí lực, tiến hóa của xác sống là một quá trình như thế này: xác sống mới xuất hiện, trí lực rất thấp, có thể chỉ bằng loài cá; khoảng một, hai năm sau, có thể tương đương với loài bò sát hoặc các động vật gặm nhấm; sau một, hai năm tiếp theo, thì gần bằng động vật thuộc họ mèo.”

Giọng của Viện phó hơi lạc đi vì phấn khích. “Những người có chút thường thức về sinh vật học đều biết, quá trình tiến hóa của động vật cần hàng trăm triệu năm mới hoàn thành, thế mà xác sống chỉ cần vài năm đã làm được, điều này khiến người ta kinh ngạc không sao tưởng

tượng nổi! Và, tốc độ tiến hóa này vẫn đang không ngừng tăng nhanh!”

Tôi và Phùng Luân nghe, đều ngây đờ, hồi lâu sau tôi mới hỏi: “Giả sử các xác sống vẫn đang tiến hóa, thì ở giai đoạn sau họ sẽ đạt được trình độ của nhóm động vật nào?”

“Linh trưởng.” Viện phó nói, vẻ mặt ông có nét bất an, “Có lẽ thế.”

“Thế thì, nếu họ cứ tiến hóa mãi, cuối cùng sẽ biến thành cái gì nhỉ?”
Tôi cảm thấy sợ hãi.

“Có lẽ cuối cùng họ sẽ sánh ngang nhân loại, thậm chí vượt qua nhân loại để biến thành một loài sinh vật hoàn mỹ.” Phùng Luân đoán vậy, đôi mắt cậu ta có nét háo hức.

Tôi hỏi Viện phó: “Chú cảm thấy có khả năng này không?”

“Chịu, không biết. Chưa có ai trên thế giới trải qua sự việc như thế. Nhưng nếu quan sát xu thế đang diễn ra thì khả năng này không hoàn toàn là không thể có.”

Tôi suy nghĩ rất lâu, rồi lẩm bẩm: “Nếu đúng là sẽ có cái ngày ấy thì có lẽ nhân loại sẽ bị xác sống thay thế.”

“Nhưng ít ra là hiện nay nhân loại vẫn đang kiểm soát được họ.” Lời của Viện phó nghe như một lời an ủi. Tôi bỗng nghĩ đến một vấn đề.

“Chắc chắn không phải chỉ nước ta mới nghiên cứu về xác sống, các viện nghiên cứu trên khắp thế giới sẽ không bỏ qua đề tài này. Tại sao chúng ta không hề nghe thấy thông tin gì từ giới truyền thông?”

Viện phó lắc đầu, nói: “Các nước trên thế giới đều coi nghiên cứu về xác sống là bí mật quốc gia, họ sẽ không công bố kết quả ra bên ngoài cho các nước khác tham khảo. Giống như các thông tin về sự tiến hóa của xác sống, chúng tôi cũng không công bố ra bên ngoài, chỉ báo cáo kết quả lên cơ quan cao cấp của chính phủ mà thôi.”

“Thế mà chú lại kể cho bọn cháu nghe...”

“Đó là vì chú coi các cháu là bạn.” Viện phó chăm chú nhìn tôi và Phùng Luân. “Chú tin rằng các cháu sẽ không nói ra với ai. Và dù các cháu nói ra thì cũng chẳng có ai tin hai cậu học sinh trung học phổ

thông.”

“Sinh viên!” Tôi sửa lại. “Chú đừng lo, vì chúng cháu sẽ không tiết lộ bí mật quốc gia đâu!” Giọng tôi hơi có chút hài hước.

“Thế thì chú yên tâm rồi.” Viện phó nói, “Lạc Thần biết không, chú kể với cháu những điều này còn vì một nguyên nhân khác: lúc đầu, cháu đã gợi ý cho các chú nghiên cứu vấn đề này!”

Tôi gật đầu, rồi bỗng nghĩ đến một vấn đề rất liên quan đến tôi và người nhà. “Viện phó Ngô! Anh cháu cũng xuất hiện sự tiến hóa phải không?”

“Cháu cảm thấy thế nào? Thời gian gia đình cháu tiếp xúc với anh cháu nhiều hơn chú.”

Tôi nghĩ ngợi. “Cháu cảm thấy một năm đã trôi qua mà hình như anh cháu vẫn chẳng khác gì lúc ban đầu.”

“Thế à? Có lẽ là vì thời gian ngắn quá.”

“Nhưng chú đã nói là xác sống đợt sau có tốc độ tiến hóa nhanh hơn...”

Viện phó nhún vai. “Chú cũng không rõ nữa.”

Tôi lại nghĩ ngợi hồi lâu. “Sự tiến hóa của xác sống có tính phổ biến không? Ý cháu là, liệu có phải mỗi cá thể xác sống đều đang tiến hóa?”

“À, Lạc Thần!” Viện phó bỗng gọi to, khiến cả tôi lẫn Phùng Luân đều giật mình. Ông ta cực kì xúc động, nói: “Chú nhận ra... cháu thật sự là một thiên tài, một mầm non khoa học thứ thiệt! Mỗi lần nói chuyện với cháu, chú đều được gợi mở một điều mới mẻ!”

Tôi ngớ ra, hỏi: “Sao ạ?”

“Cháu biết không, nghe cháu nói câu vừa rồi, chú mới ý thức được một vấn đề cực kì hệ trọng. Trước đây các chú chỉ lựa chọn mười xác sống làm đối tượng nghiên cứu, có lẽ họ chưa đủ để đại diện cho các xác sống. Thực tế là kết quả trắc nghiệm mười xác sống đó là xấp xỉ nhau.” Viện phó xoa hai bàn tay. “Nay chú quyết định phải mở rộng phạm vi. Vấn đề cháu nêu ra sẽ là một đề tài nghiên cứu trọng điểm của trung

tâm.”

“Chỉ cần các chú đừng đem anh cháu ra làm đối tượng nghiên cứu là được!”

“Đương nhiên rồi. Nhưng, dù làm đối tượng nghiên cứu thì cũng không có gì là không hay. Các chú chỉ quan sát và làm một số trắc nghiệm mà thôi.”

“Vâng, cháu hiểu. Nhưng có lẽ mẹ cháu, về mặt tâm lý, sẽ không chấp nhận.”

“Được! Chú hiểu rồi.”

Sau đó chúng tôi trò chuyện một lúc nữa. Trước khi ra về, tôi đến phòng của anh tôi ở khu E chào tạm biệt anh. Đúng là anh tôi rất thích những tranh ảnh động vật ấy, chẳng thiết ngó ngàng đến tôi, nhưng điều này lại khiến tôi vui mừng. Được Viện phó quan tâm sắp đặt, các nhân viên đã nhận lời hàng ngày sẽ giúp nạp điện cho iPad của anh tôi.

Tôi và Phùng Luân đi tắc xi trở về nhà.

Hiện đang là trung tuần tháng 7.

Hơn bốn tháng sau, thì xảy ra một sự kiện.

Sự kiện ấy liên quan mật thiết với nội dung nói chuyện của chúng tôi lần này.

CHƯƠNG 15

Tôi vào học đại học chưa đến ba tháng, thì xảy ra một sự kiện chấn động toàn thế giới.

Ngày 26 tháng 11, ở Mérida thuộc Venezuela có một xác sống cắn chết vợ mình, vài tiếng đồng hồ sau người phụ nữ này cũng biến thành xác sống.

Lúc tin này lần đầu tiên được phát lên truyền hình, thì tôi đang lên lớp buổi tối nên không được xem. Nhưng rõ ràng là mẩu tin chẳng khác nào bom nổ, các hãng truyền thông đua nhau đưa tin và dân chúng cũng tiếp tục kháo nhau, nên chỉ trong vài giờ không ai là không biết. Lúc đang ngồi học buổi tối, tôi nghe thấy các bạn học nhắc đến tin này (lúc đó có bạn dùng di động lên mạng đọc được), trở về ký túc xá rồi, tôi lập tức mở laptop lên mạng tìm hiểu toàn bộ quá trình sự việc.

Xác sống ở Venezuela tên là Andreis Cavillo, là một trong những xác sống xuất hiện sớm nhất. Anh ta không thuộc nhóm chủ động biến thành xác sống mà là bị lây nhiễm. Sau khi Andreis Cavillo cư trú bốn năm ở khu vực tập trung xác sống, vợ anh ta xin với bệnh viện cho phép đón chồng về nhà. Đề nghị này đã được phê chuẩn (chính quyền địa phương quy định xác sống chỉ được ở trong nhà, cấm đi ra ngoài). Hồi đó toàn thế giới đều tin rằng xác sống không gây ra mối đe dọa nào, nhưng không ngờ anh chàng Andreis Cavillo về nhà chưa đầy hai năm thì bi kịch xảy ra.

Hôm đó, vợ Andreis Cavillo nấu bữa sáng như thường lệ, rồi bưng ra đặt trên bàn kính kê ở ban công, cô cùng ngồi với người chồng xác sống. Cô nhận ra ánh mắt của Andreis Cavillo cứ nhìn mãi vào mình. Thoạt đầu cô cho rằng người chồng xác sống đột nhiên thèm ăn, muốn ăn ngay món giăm-bông rán và sa-lát, cô bèn đẩy cái khay đến gần. Cô đã đoán đúng, chỉ khác là anh ta không muốn ăn các thứ trên khay mà muốn ăn

chính cô!

Người chồng xác sống đè cô xuống đất. Cô chưa kịp nhận ra là chuyện gì thì đã bị anh ta cắn cổ như dã thú cắn xé con mồi, máu ở cổ phun ra xối xả. Cô giãy giụa mấy phút rồi nằm bất động.

Sự việc xảy ra ở ban công cho nên hàng xóm đối diện đã nhìn rõ tất cả. Người ấy sợ quá, lập tức báo cảnh sát.

Mấy cảnh sát chạy đến, súng lăm lăm trong tay, đập cửa rồi xông lên ban công, họ nhìn thấy cảnh tượng rất ghê rợn: xác sống vẫn đang tiếp tục ăn “bữa sáng” hết sức ngon lành - là một cánh tay của cô vợ.

Cảnh sát chưa từng gặp tình huống này bao giờ, họ không biết nên xử lý thế nào và cũng không dám liều lĩnh tiếp cận để bắt giữ. Cho đến khi xác sống ấy đứng lên, rồi bước về phía họ. Cảnh sát vẫn không dám mạo hiểm, cũng không ai dám đưa cho “hắn” chút bánh trái tráng miệng. Một cảnh sát chĩa súng bắn, rồi mấy cảnh sát còn lại cũng nổ súng. Mấy phát đạn nã trúng xác sống nhưng “hắn” vẫn bước tiếp. Cho đến khi một phát đạn nã trúng đầu xác sống thì “hắn” mới gục xuống, biến thành người chết thật!

Sự việc vẫn chưa kết thúc ở đây. Cảnh sát thông báo cho bệnh viện đến để chuyển xác cô vợ của xác sống đi. Nào ngờ, ba giờ sau đó, thi thể của cô ta đặt trong nhà xác bỗng nhiên “sống lại”, và trở thành trường hợp đầu tiên trong lịch sử loài người: sau khi bị một xác sống tấn công, đã chuyển biến thành xác sống. Và, toàn thế giới cũng đã được biết, sau khi bị xác sống cắn chết (giả sử chưa bị “hắn” ăn hết) thì hậu quả là gì.

Có thể tưởng tượng thấy mẫu tin này khiến cho toàn thế giới kinh hoàng và bị sốc mạnh đến đâu, không thua kém gì mấy năm về trước lần đầu tiên xuất hiện xác sống.

Sự kiện này đã làm đảo lộn nhận thức của mọi người về xác sống, đồng thời cũng nảy sinh một câu hỏi: tại sao xác sống này bỗng nhiên tấn công loài người (và người ấy còn là cô vợ luôn luôn gắn bó với “hắn”)? Mấy năm trước “hắn” vẫn đang rất bình thường kia mà?

Câu hỏi này vừa mới đưa ra, các cơ quan hoặc cá nhân có uy tín còn chưa kịp lên tiếng, thì một thảm kịch tương tự lại xảy ra ở Kraków, Ba Lan.

Tiếp theo, mọi nơi có xác sống trên toàn thế giới cũng đều xảy ra các vụ xác sống tấn công con người, đối tượng bị tấn công cũng có nét tương đồng: hoặc là thân thích của xác sống, hoặc là nhân viên công tác bình thường, miễn là người đó đang tiếp cận với xác sống ở cự ly gần nhất, họ đều gặp phải vận đen. Lúc này người ta mới kinh hãi ý thức ra rằng, sự kiện trước đó xảy ra ở Venezuela không phải tình huống đặc biệt mà là tín hiệu của sự dị biến tập thể của các xác sống.

Theo thống kê chưa đầy đủ, mỗi ngày trên toàn thế giới xảy ra hơn hai mươi ngàn vụ xác sống tấn công con người, cũng có nghĩa là có thêm hai mươi ngàn người gia nhập hàng ngũ xác sống. May sao, nhân loại vẫn khống chế được cục diện: đa số xác sống được thu gom tập trung lại để quản lý. Hiện nay toàn bộ các xác sống đều bị nhốt lại không được tiếp xúc với con người, nhằm chặn đứng các thảm kịch phát sinh.

Khi quan tâm đến những thông tin này, tôi đương nhiên căng thẳng hơn hẳn người khác. Tôi không bàng quan đứng ngoài cuộc, vì anh tôi đang là một xác sống! Tôi gọi điện cho cha mẹ tôi, và nhận ra hai người đang rất lo lắng bất an. Họ rất nhạy cảm, hiểu rằng những sự kiện này phát sinh sẽ thay đổi tương lai của anh tôi.

Một quãng thời gian sau đó, tôi không thể tập trung tinh thần để học tập, ngày nào cũng tốn không ít thời gian để lên mạng tìm hiểu các thông tin liên quan đến những sự kiện này. Các nhà nghiên cứu về xác sống ở các quốc gia lần lượt đưa ra những kết luận khác nhau.

Nhà nghiên cứu người Mỹ phát hiện ra trước tiên: các vụ xác sống tấn công đều có một điểm chung: các “hung thủ” xác sống đó đều thuộc nhóm xác sống đầu tiên, cụ thể là xác sống đã tồn tại sáu năm trở lên.

Vấn đề quan trọng thứ hai, là phát hiện của Viện Khoa Học Hoàng gia Thụy Điển: không phải tất cả xác sống đã tồn tại sáu năm trở lên đều

tấn công con người. Một bộ phận trong số họ, cho đến nay vẫn duy trì trạng thái “ngoan ngoãn” như trước. Điều này khiến các học giả rất quan tâm, họ muốn tìm ra nguyên nhân dị biến của loạt xác sống này.

Các nhà nghiên cứu trên toàn thế giới nghiên cứu cùng một vấn đề, tiến triển cũng cực nhanh. Chưa đầy 24 giờ sau khi Viện Khoa học Hoàng gia Thụy Điển đưa ra vấn đề, các học giả người Đức đã tìm ra đáp án: trong các xác sống “nguyên lão” đã tồn tại sáu năm trở lên, những xác sống không có hành vi tấn công đều có một điểm chung là đã từng mắc một căn bệnh hiểm nghèo nào đó trước khi biến thành xác sống.

Cũng tức là nói rằng: những xác sống có hành vi tấn công, vốn dĩ đều là những người khỏe mạnh, rồi nhiễm vi rút tang thi mà biến thành xác sống (dù chủ động hay bị động lây nhiễm).

Kết luận này công bố, khiến toàn thế giới xôn xao. Mọi người đứng trên lập trường khác nhau để đưa ra lời giải thích hiện tượng này. Những tín đồ tôn giáo và những người vô thần đều có quan điểm riêng của mình, ở đây tôi không cần thuật lại tỉ mỉ nữa. Tôi tin vào luận điểm khoa học của học giả người Mỹ đưa ra: những xác sống không phát sinh dị biến, là do vi rút của bệnh hiểm nghèo (nằm trong cơ thể) và vi rút tang thi có được mối quan hệ thăng bằng tinh tế nào đó, nên đã làm chậm lại hoặc chấm dứt dị biến.

Tôi nghĩ, luận điểm này đã giải thích được vấn đề trước đây tôi và ông Viện phó đã bàn đến: tại sao không phải mọi xác sống đều đang tiến hóa.

Đúng thế, tôi luôn cho rằng xác sống vẫn liên tục tiến hóa, như thế sẽ có lý hơn là nói rằng xác sống đột nhiên dị biến. Có lẽ hiện tượng xác sống tấn công con người chính là một biểu hiện của tiến hóa. Tư duy và trí lực của xác sống đang không ngừng tiến bộ, vậy thì mục đích tấn công con người, liệu có phải là vì họ muốn tiêu diệt một loài khác với mình (loài người), hoặc vì muốn có thêm nhiều người biến thành đồng loại của họ?

Nếu đúng là như thế, thì đại họa có tính hủy diệt mà trước đây cha tôi linh cảm thấy, sẽ trở thành hiện thực. Tuy nhiên, loài người sẽ không chịu ngồi yên chờ chết, dân chúng ở rất nhiều quốc gia kể cả nhà cầm quyền đều đã cảm thấy nguy cơ. Cho nên, “Tân dự luật xác sống” hoặc “Dự luật xác sống sửa đổi”, đã nhanh chóng ra đời ở mọi quốc gia. Các điều khoản cụ thể có sự khác nhau nhưng có một điều khoản hoàn toàn giống nhau là: tổ chức hủy diệt nhân đạo đối với các xác sống sẽ tấn công con người (hoặc có đủ điều kiện để tấn công con người).

Nhưng điều này lại đụng đến một vấn đề: với những xác sống không tấn công con người thì phải xử lý như thế nào? Ai dám bảo đảm sự thăng bằng giữa các nhóm vi rút trong cơ thể họ mãi mãi được duy trì? Biết đâu sẽ có ngày họ cũng sẽ phát sinh dị biến.

Không phải nghi ngờ gì nữa, sẽ xử lý loạt xác sống này như thế nào, là vấn đề cả nhà tôi rất quan tâm.

Sự việc này khiến cha mẹ tôi rất đau đầu tổn hao tâm trí, họ đã gắng hết sức để giữ được anh tôi ở lại, họ không chấp nhận đứng nhìn anh tôi bị đưa vào lò thiêu.

Một tháng sau, “Dự luật xác sống (đã sửa đổi) lần 1” của Trung Quốc ra đời, loại bỏ điều thứ 28 chương bốn quy định rằng “cho phép những nhóm người đặc thù trở thành xác sống”, sửa thành “cấm mọi công dân dùng bất cứ hình thức nào để trở thành xác sống”. Đương nhiên cũng bổ sung một điều khoản “tổ chức hủy diệt nhân đạo đối với mọi xác sống sẽ tấn công con người”.

Đối với những xác sống (cho đến giờ) không tấn công con người, Dự luật sửa đổi này quy định: tạm thời bảo lưu những xác sống chuyển hóa từ bệnh hiểm nghèo. Nhưng phía sau lại bổ sung: nếu những xác sống này xuất hiện khuynh hướng tấn công con người thì lập tức tổ chức hủy diệt nhân đạo.

Đây là nỗ lực lớn nhất mà cha mẹ tôi có thể làm được.

Tuy nhiên chuyện này còn lâu mới có thể kết thúc, ngay sau đây, các chuyện đáng sợ lại nối đuôi nhau kéo đến.

CHƯƠNG 16

Ngày chủ nhật, tôi và mẹ tôi đi đến trung tâm xác sống thăm anh tôi.

Sau khi xảy ra những chuyện nói trên, bầu không khí ở đây xáo xác hắt hiu khác hẳn ngày trước. Vừa đi đến cổng, người bảo vệ (hai nam trung niên, chứ không phải ông già hồi nọ) đã ngăn không cho mẹ con tôi vào. Tôi đành gọi di động để nhờ ông Viện phó ra giúp. Viện phó nói, hiện nay là giai đoạn không bình thường, nói chung là không cho người nhà vào thăm nhưng có thể phá lệ đối với chúng tôi, nhưng ông ta phải đi kèm, không rời.

Lát sau, Viện phó đích thân ra tận cổng đón chúng tôi vào. Mẹ con tôi nói lời cảm ơn ông. Rồi ông dẫn chúng tôi đi đến khu E, dọc đường, chúng tôi nhìn thấy một cảnh tượng kinh hồn xảy ra trước mặt khu A.

Có vài người đội mũ sắt và mặt nạ trong suốt, tay cầm vũ khí hạng nhẹ, tức là được vũ trang từ đầu đến chân (không rõ là cảnh sát chống bạo động hay là quân đội) đang lùa một toán xác sống bị chụp ni lông lên đầu (ni lông rất dày rất chắc) đến bên chiếc xe tải quân dụng, và ép họ lên thùng xe.

Viện phó nhìn thấy chúng tôi kinh sợ, ông có vẻ hơi ngượng ngùng: “Đến giờ, chắc hai vị đã biết tại sao trung tâm không cho người nhà vào thăm rồi chứ? Vì ở đây đang chấp hành nhiệm vụ chính phủ giao cho.”

“Đem xác sống đi xử lý à?” Tôi run run hỏi: “Họ là những xác sống đã tấn công con người à?”

“Chỉ có một số. Số còn lại, được dự đoán rằng mai kia họ sẽ tấn công. Luật pháp quy định phải xử lý tất cả!”

“Trong này có bao nhiêu xác sống đã tấn công?” Tôi hỏi.

“Có thể nói, chúng tôi đã cảnh giác và hành động rất nhanh. Sau khi vụ việc Venezuela xảy ra, chúng tôi lập tức đưa ra các biện pháp khống

chế tất cả mọi tiếp xúc của xác sống. Cho nên vẫn ổn, trung tâm chúng tôi không xảy ra vụ việc bị xác sống tấn công. Có điều, chúng tôi lại phát hiện ra những kẻ đang lăm le tấn công, đều ở khu A; có đến vài chục thậm chí hàng trăm đối tượng.”

Mẹ tôi khẽ gật đầu: “Các vị đã hành động kịp thời và có hiệu quả.”

Tôi nhìn đám xác sống đang bị tổng lên thùng xe tải: “Bọn họ sẽ bị đưa đi đâu?”

Viện phó im lặng một lát: “Bãi hỏa táng.”

“Họ sẽ bị hủy diệt nhân đạo như thế nào?”

“Chú cho rằng, cháu sẽ không muốn biết đâu.” Viện phó chép miệng.

Tôi hít vào một làn khí lạnh: “Trời đất! Chắc không đến nỗi cứ thế mà ném họ vào lò thiêu chứ? Dù xác sống không có cảm giác đau, thì vẫn là quá ư tàn nhẫn.”

“Không, không! Không đáng sợ như cháu nghĩ.” Ông ta đành phải nói, “Trước hết họ bị bắn vào đầu, sau đó mới đưa vào lò thiêu.”

Tôi thở phào: “Làm thế còn đỡ hơn một chút.”

“Chính phủ cũng suy nghĩ đến tâm tư của người nhà các xác sống.” Viện phó nói.

“Người nhà của họ sẽ đến nhìn mặt họ lần cuối chứ?” Mẹ tôi hỏi.

“Trước đó thì được gặp. Nhưng hôm chấp hành thực hiện thì không cần nữa. Vì sẽ rất tàn khốc.”

Mẹ tôi thở dài. “Đúng là rất tàn khốc.” Rồi bà lại hỏi: “Có nhất thiết phải ép họ lên xe tải như lừa đàn gia súc rồi chở đi không? Có cách nào khác tỏ ra tôn trọng họ một chút không?”

“Xin lỗi chị, không có. Không nghĩ ra, thật thế.” Viện phó nặng nề nói, “Chúng tôi đã từng bàn với bên chấp hành nhiệm vụ về nhiều cách nhưng chỉ có cách này là bảo đảm nhất. Chị cũng biết rồi, không ai dám chủ quan coi thường, nếu bị họ cắn cho một cái thì đâu phải chuyện đùa.”

Mẹ tôi tỏ ra đã hiểu, và khẽ gật đầu.

“Đi nào, chúng ta đến thăm cậu con trai của chị!” Viện phó nói, “Tuy nhiên, cách thức thì hơi có chút thay đổi.”

“Thay đổi gì?”

“Chị cũng biết rồi, hiện đang là thời kỳ không bình thường. Cho nên chị không được vào phòng để tiếp xúc với con trai, chỉ có thể đứng ngoài cửa mà nhìn cậu ta.”

“Con trai tôi sẽ không tấn công ai. Lúc đầu nó bị ung thư phổi, nên mới biến thành xác sống.” Mẹ tôi đỏ mặt.

“Tôi biết, mong Giáo sư Lý đừng giận. Nhưng cấp trên đưa ra quy định này thì chúng tôi không thể không chấp hành. Mong chị thông cảm cho.”

“Ý anh là từ nay tôi đến thăm cháu đều phải thực hiện cách này?”

“Tất nhiên là không. Đây chỉ là tạm thời. Khi chúng tôi thực hiện được các biện pháp phòng hộ thì các vị lại có thể vào trong phòng.”

“Biện pháp phòng hộ? Là thế nào?”

“Đó cũng là quy định của cấp trên: toàn bộ phòng ở của các xác sống được ở lại trung tâm đều phải được lắp rào sắt và camera.” Viện phó ngừng lời, “Tức là, mai kia các vị vào phòng thì chỉ có thể đứng cách cậu ấy một hàng rào sắt để gặp mặt.”

Mẹ tôi kinh ngạc kêu lên: “Thế thì khác nào ngồi tù? Mà là tù chung thân!”

“Cũng chẳng còn cách nào khác, đây là biện pháp để bảo đảm an toàn cho người vào thăm các xác sống.” Về mặt ông tỏ ra lấy làm tiếc, “Thực ra tôi cũng cảm thấy quy định này hơi quá đáng, nhưng chẳng thể làm gì được. Giáo sư Lý là chuyên gia pháp luật, có lẽ chị đứng ra lên tiếng thì mới có thể thay đổi được tình trạng trong tương lai.”

Mẹ tôi, đôi môi mím chặt, cau mày.

Chúng tôi đi vào khu E. Đúng như ông Viện phó nói, chúng tôi là ngoại lệ - ở tuyến hành lang khu E, ngoài chúng tôi ra thì không có ai khác. Chúng tôi bước đến phòng 502 của anh tôi, qua ô kính gắn ở cửa,

nhìn thấy anh đang đờ đẫn ngồi trên ghế. Cái iPad tôi mua cho anh đã không hoạt động nữa, vì nhân viên công tác không dám vào để nạp điện giúp anh. Sắc mặt anh ngẩn ngơ thất vọng.

Mẹ tôi rất xót xa khi nhìn thấy tình trạng của con trai, đôi mắt bà nhòa lệ. Bà áp tay lên ô kính, gọi: “Lạc Sâm...”

Anh tôi không nhìn ra phía cửa. Mẹ tôi khẽ đập vào ô kính và lại gọi to. Anh tôi nghe thấy tiếng động bèn từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy chúng tôi ngoài cửa. Một lát sau, anh đứng lên bước đến cánh cửa.

Mẹ tôi hơi xúc động, vì anh tôi đã có phản ứng với tiếng gọi của bà. Tôi thì hết sức kinh ngạc. Thấy anh tôi bước đến cửa nhìn mẹ qua tấm kính, tôi càng thêm kinh hãi.

Tôi kéo ông Viện phó sang một bên, hỏi: “Chú Ngô, đề tài nghiên cứu lần trước chú nói: sự tiến hóa của xác sống có tính phổ biến hay không, đã có được kết luận chưa?”

“Chú đang định tìm cơ hội để nói chuyện với cháu.” Ông nói, “Đã có kết luận, tương tự quan điểm của học giả người Mỹ nêu ra. Những xác sống trước kia mắc bệnh hiểm nghèo, gần như không tiến hóa. Có lẽ đúng là vi rút trong cơ thể và vi rút tang thi đã tìm được sự cân bằng nào đó, nên đã cản trở hoặc làm chậm lại sự tiến hóa. Đây thật sự là một hiện tượng kì lạ.”

Tôi suy nghĩ nhanh, rồi khẽ nói: “Thế thì anh cháu cũng thuộc diện không tiến hóa hoặc biến dị. Nhưng cháu cảm thấy hơi lạ: lẽ ra, trí lực của anh cháu sẽ duy trì ở trình độ thấp của lúc ban đầu, nhưng vừa nãy mẹ cháu gọi thì anh cháu lại bước ra, hình như là nghe hiểu. Sao lại có thể như thế?”

Viện phó có vẻ hơi bí: “Ừ, chú cũng không rõ lắm... có lẽ, không phải cậu ấy nhận ra hai người vào thăm, mà chỉ là một phản ứng khi nhìn thấy có người xuất hiện.”

“Thế ư? Chú nhìn đi!” Tôi chỉ vào cửa phòng 502.

Viện phó quay người, nhìn thấy mẹ tôi đặt tay trên ô kính, và anh tôi cũng đặt tay lên đúng vị trí đó, hai bàn tay áp vào nhau ở giữa là tấm kính. Có cảm giác như đang thăm lặng giao lưu.

“Liệu có phải xác sống đã từng mắc bệnh hiểm nghèo cũng bắt đầu tiến hóa không?” Tôi sợ hãi hỏi.

“Nếu đúng là thế thật, thì gia đình ta quá ư đen đui. Có điều, hiện nay vẫn chưa thể kết luận là như vậy. Chú cần quan sát các xác sống khác đã!” Viện phó lúng túng gãi đầu, “Trong các đối tượng mà các chú đã nghiên cứu hồi trước, chưa từng xuất hiện tình hình này.”

“Lẽ nào chỉ có mình anh cháu là trường hợp đặc biệt?” Tôi ngờ ngợ hỏi.

“Chưa chắc! Rất có thể là trước đây các chú chưa phát hiện ra tình huống này. Được, chúng tôi sẽ chú ý vấn đề này.”

Tâm trạng tôi hơi mâu thuẫn. Tôi không muốn họ chú ý đến vấn đề này, vì giả sử đúng là như tôi đoán, thì có nghĩa là anh tôi sẽ không thể thoát khỏi tai họa bị hủy diệt nhân đạo. Nhưng nếu không làm rõ vấn đề này thì những xác sống được bảo lưu giữ lại sẽ là mối nguy cực lớn đang chờ thời cơ bung ra, có phải thế không?

Lúc này mẹ tôi ngoảnh lại nói: “Viện phó Ngô có thể phá lệ lần nữa cho chúng tôi không? Mở cửa ra, được không?”

“Không được, Giáo sư Lý ạ, đây là quy định thống nhất của cơ quan chúng tôi, tôi không dám tùy tiện làm theo ý mình.”

“Tôi bảo đảm với anh, con trai tôi sẽ không làm hại bất cứ ai.”

Viện phó tỏ ra rất khó xử: “Xin lỗi Giáo sư Lý, cho phép tôi nói thẳng: chị không thể bảo đảm được điều gì cả! Hiện nay toàn thế giới không có ai dám bảo đảm đối với các hành động của xác sống.”

Tôi khuyên giải: “Mẹ ơi mẹ đừng làm khó cho chú Ngô. Chú ấy đích thân dẫn mẹ con ta đến thăm anh con, đã là phá lệ, đã là rất ưu ái rồi. Lẽ ra trong giai đoạn này chúng ta không được vào.”

“Chị hãy tạm chịu đựng một thời gian, sẽ không lâu đâu. Xin cứ tin tôi đi!” Viện phó nói.

Mẹ tôi đành nghe theo. Qua tấm kính, bà nói chuyện với anh tôi một lúc, rồi bịn rịn rời đi cùng chúng tôi.

Ra đến cổng khu E, anh nhân viên ngồi trong phòng bảo vệ thò đầu ra, nói: “Phiền Viện phó bảo họ vào đăng ký ạ!”

“Ừ nhỉ, tôi quên mất!” Viện phó giải thích với chúng tôi, “Quy định mới trong giai đoạn không bình thường này, không cho phép người nhà vào thăm. Với các vị khách đặc biệt, thì phải đăng ký.”

“Phiền hà thật.” Tôi nói.

“Đúng thế.” Viện phó nhún vai. “Chẳng còn cách nào khác.”

Chúng tôi vào phòng bảo vệ. Anh nhân viên đưa ra cuốn sổ đăng ký. Mẹ tôi cầm cây bút bi lên, hỏi: “Đăng ký như thế nào?”

“Bác xem những người phía trên đã viết như thế nào thì bác viết theo là được.” Anh ta nói.

Chúng tôi đọc lướt cuốn sổ. Có rất ít “khách đặc biệt” vào thăm. Cả thấy chỉ có khoảng hai, ba chục người đã ghi ở đây. Nội dung đăng ký khá tỉ mỉ: họ tên người vào thăm, vào phòng nào, thời gian đến, thời gian ra về, lý do... Đủ thấy trung tâm xác sống rất thận trọng trong việc này.

Mẹ tôi lướt nhìn mấy giây, rồi bắt đầu điền vào các ô trống. Tôi bỗng chú ý đến một đoạn đã đăng ký:

Ngày vào thăm: 13 tháng 1

Họ tên người vào thăm: Hàn Bố Cường

Vào phòng: 502 (Lạc Sâm)

Thời gian vào thăm: từ 2 giờ 30 đến 3 giờ 15 chiều

Lý do: vào thăm bạn

Tôi bất giác kêu lên: “Cách đây hai hôm bác sĩ Hàn Bố Cường vào thăm anh con!”

“Gì thế?” Mẹ tôi nghi hoặc ngẩng đầu lên. Tôi chỉ vào những dòng chữ đó cho mẹ tôi xem, xem xong bà rất ngạc nhiên, “Lạ nhỉ, mấy hôm trước Chủ nhiệm Hàn vào đây..”

Viện phó hỏi: “Người đó là ai? Là người quen của các vị à?”

“Là ông bác sĩ Chủ nhiệm khoa Ung bướu đã từng điều trị cho anh cháu.” Tôi nói, “Sao ông ấy lại vào thăm anh cháu nhỉ?”

Tôi nhìn mẹ tôi: “Ở đây viết lý do là ‘thăm bạn’. Tình nghĩa giữa bác sĩ Hàn và anh con đã đến mức thân thiết như thế chưa?”

“Mẹ cũng không rõ. Nhưng mẹ cảm thấy ông ta vào thăm Lạc Sâm thì nên nói trước với nhà ta một câu mới phải.” Mẹ tôi nói.

Im lặng một lúc. Tôi bỗng nghĩ đến một vấn đề: “Đã có quy định không cho người thân của xác sống vào thăm, sao bác sĩ Hàn lại vào được?”

“À, tôi nhớ ra rồi.” Anh nhân viên công tác nói, “Người mà các vị nhắc đến là nam giới, vóc người không cao lắm, đeo kính, tuổi khoảng 40, phải không?”

Miêu tả này phù hợp với bác sĩ Hàn. Tôi và mẹ tôi gật đầu. “Đúng, đó là bác sĩ Hàn Bố Cường.”

“Sao các anh lại cho ông ta vào thăm? Sự việc này tôi chẳng biết gì cả.” Viện phó nói.

Anh nhân viên đáp: “Lúc đó ông ta đưa ra tờ giấy giới thiệu của bệnh viện, và cả tờ đơn xin vào thăm có chữ ký của Viện trưởng Hứa (tức người đứng đầu trung tâm xác sống này) cho phép, vì thế chúng tôi đồng ý để ông ta vào.”

“Ông ta nói là vào thăm bạn. Có nói thêm điều gì nữa không?” Mẹ tôi hỏi.

“Không!”

Hai mẹ con tôi nhìn nhau, và đều cảm thấy không hiểu về cái hành vi này của bác sĩ Hàn Bố Cường.

Lát sau, tôi đưa ra phỏng đoán: “Bác sĩ Hàn có giấy giới thiệu của bệnh viện, vậy thì có thể là ông ta vào để tìm hiểu tình trạng của các bệnh nhân ung thư sau khi biến thành xác sống?”

“Có lẽ thế.” Mẹ tôi khẽ nói.

“Sao các vị không gọi điện hỏi vị bác sĩ đó?” Viện phó nói.

“Thôi, không cần thiết.” Mẹ tôi nói, “Chào Viện phó Ngô, chúng tôi về đây! Hôm nay đã làm phiền anh nhiều quá.”

“Chị đừng khách khí.”

Viện phó tiễn chúng tôi ra cổng, chúng tôi nói lời cảm ơn rồi bước đi.

Cứ thế, chúng tôi cho qua sự việc này. Nay nghĩ lại, tôi vô cùng hối hận.

Mấy lời mẹ tôi nói “Thôi, không cần thiết” là một sai lầm quá lớn của bà.

CHƯƠNG 17

Hai tháng sau, trung tâm xác sống đã làm xong “giải pháp phòng hộ”. Phòng của các xác sống được giữ lại đây đều được lắp rào sắt và camera. Có lẽ nên sửa tên gọi Trung tâm xác sống thành Nhà tù xác sống. Trong thời gian này, có đến gần một nửa số xác sống của trung tâm bị xử lý hủy diệt nhân đạo. “Thời kỳ không bình thường” đã kết thúc.

Mẹ tôi lại khôi phục nếp cũ, mỗi tuần vào trung tâm xác sống ba, bốn lần. Bà không thể ngồi bên anh trai tôi vuốt má sờ tay anh như trước nữa. Bà chỉ có thể đứng ngoài hàng rào sắt mà trò chuyện với anh. Hàng rào sắt này khiến cho hai thế giới “mẹ - con xác sống” đã xa cách lại càng thêm xa cách.

Nhưng mẹ tôi vẫn đang tìm cách rút ngắn khoảng cách này. Tình thương và khát vọng của người mẹ khiến bà bỏ qua cảnh giác, bỏ qua quy định của trung tâm xác sống.

Thế rồi, bi kịch đã bắt đầu.

Tôi đã là sinh viên năm thứ hai, hiện đang là học kỳ hai. Một buổi chiều, cha tôi gọi điện cho tôi, giọng ông gần như lặng đi chỉ còn hơi thở, ông cho tôi biết sự việc kinh hoàng đã xảy ra.

“Lạc Thần... mẹ con... đến trung tâm xác sống thăm anh con... rồi bị anh con cắn...”

Tôi choáng váng, hình như đầu tôi vừa nổ tung, đất trời xung quanh đảo lộn. Trong hoang mang sợ hãi, tôi nghe thấy câu này: “Cha đang ở trung tâm xác sống, con mau đến đây ngay!”

Tôi như hóa điên chạy đến trung tâm. Trong căn phòng bệnh nhân đặc biệt, cha tôi và ông Viện phó đang đứng trước giường của mẹ tôi. Thấy tôi chạy vào, cả hai lặng lẽ giãn ra nhường lối. Tôi bước đến bên mẹ tôi.

Bà đang hôn mê, tôi nhìn thấy tay phải của bà được băng bó. Tôi run run hỏi: “Tay này bị anh cháu cắn phải không?”

“Đúng thế!” Viện phó buồn bã trả lời.

“Sao có thể như thế? Trong phòng đã lắp hàng rào cách ly, sao mẹ cháu lại bị cắn được?” Tôi hét lên.

“Camera lắp trong phòng đã ghi lại tất cả, Lạc Thần, chú có thể dẫn cháu đi xem.” Viện phó nói.

Tôi đi theo ông đến phòng giám sát của khu E, ông bảo nhân viên mở băng ghi hình phòng 502 cách đây hai giờ. Tôi chăm chú nhìn màn hình.

Mẹ và anh tôi ngồi đối diện nhau, hàng rào sắt chắn ở giữa. Thoạt đầu, mẹ tôi chỉ kể với anh tôi vài chuyện về gia đình trong thời gian gần đây, anh tôi không có phản ứng gì. Nhưng một lúc sau anh có vài cử động.

Anh đứng lên, rồi thò tay ra ngoài hàng rào đưa về phía mẹ tôi, có vẻ như muốn tiếp xúc. Mẹ tôi hơi sửng sốt, bà rất mừng, rồi vui vẻ gọi: “Lạc Sâm!”

Mẹ tôi đưa tay phải ra nắm lấy bàn tay giá lạnh của anh, hai bàn tay cùng nắm chặt, rồi mười ngón tay đan vào nhau. Mẹ tôi xúc động trào nước mắt vì lần đầu tiên thấy con trai chủ động muốn tiếp xúc với mẹ. Nhưng hơn chục giây sau đó sự việc bất ngờ đã xảy ra.

Anh tôi bỗng giật bàn tay mẹ tôi thật mạnh, kéo vào trong hàng rào, rồi đưa lên trước mặt mình. Mẹ tôi hình như đã ý thức ra điều gì đó, ánh mắt bà có nét sợ hãi, nhưng không kịp nữa: anh tôi há miệng cắn thật mạnh vào tay mẹ.

“Ồi...” Mẹ tôi kinh hãi kêu thét lên, “Đừng, Lạc Sâm không được...”

Vài giây sau, cửa phòng bị mở toang, hai nhân viên công tác xông vào đỡ lấy mẹ tôi rồi kéo lùi ra. Anh tôi phải buông tay, nhưng một mảng da thịt trên mu bàn tay mẹ tôi đã bị rút ra, máu chảy đầm đìa.

Tôi không dám xem tiếp nữa. “Đủ rồi, tắt đi!” Tôi nói với Viện phó.

“Lạc Thần, chú rất xin lỗi.” Viện phó buồn bã nói, “Nếu các chú bố trí một nhân viên túc trực bên cạnh mẹ cháu thì đã không xảy ra điều này. Nhưng vì bà đã vào rất nhiều lần, chú cho rằng bà đã hiểu rõ quy định ở trung tâm - tuyệt đối không được tiếp xúc trực tiếp với xác sống. Không ngờ, khi xúc động mạnh, bà lại...”

Đầu óc tôi hỗn loạn rối bời, không muốn tìm hiểu nguồn cơn nữa, tôi chỉ quan tâm một vấn đề trước mắt: “Chú ơi, mẹ cháu... liệu có thể cứu vãn...”

“Ý cháu là, liệu mẹ cháu có thoát khỏi hậu quả biến thành xác sống không chứ gì?”

“Vâng...” Tôi kinh hãi đến cùng cực, tôi sợ nghe thấy câu trả lời, nhưng tôi vẫn phải nghe. Nó khiến tôi rơi vào vực sâu tuyệt vọng.

“Rất xin lỗi Lạc Thần...” Viện phó lại nói lời xin lỗi dù ông ta chẳng làm điều gì sai, “Tất cả những ai bị xác sống tấn công, trong vài giờ sau đó đều bị... biến thành xác sống. Không có ngoại lệ.”

“Vài giờ sau đó...” Tôi cảm thấy hình như hồn tôi thoát xác, rồi nghe thấy tiếng tôi lặp lại như một cái máy, “Sau vài giờ... mẹ cháu sẽ biến thành xác sống...”

Viện phó im lặng. Tôi nhìn ông, mấy giây sau tôi rùng mình, hai tay bưng mặt khóc òa.

Viện phó đặt tay lên vai tôi, buồn bã thở dài. Tôi nghĩ, ông cũng như tôi, đã ý thức được hiệu ứng bi kịch hình thành bởi sự kiện này - không có gì phải nghi ngờ cả, anh trai tôi chắc chắn sẽ bị hủy diệt nhân đạo! Và, càng đáng buồn hơn nữa là mẹ tôi sắp biến thành xác sống; bà vốn hoàn toàn khỏe mạnh, ngay ruột thừa cũng chưa từng bị đau chứ đừng nói là bệnh hiểm nghèo - thế mà cuối cùng bà cũng phải chung số phận với anh trai tôi. Hỡi ông trời! Tôi sắp mất đi hai người thân yêu nhất trên đời! Ngực tôi đau nhói và càng lúc càng đau dữ dội. Tôi chưa bao giờ trải qua cái cảm giác đất trời sắp sụp đổ như lúc này.

“Tại sao...” Tôi nhìn viện phó qua làn nước mắt, “Anh cháu ngày trước đã mắc bệnh hiểm nghèo rồi, tại sao anh ấy vẫn phát sinh biến dị... hoặc gọi là tiến hóa? Tại sao anh ấy lại tấn công mẹ cháu?”

Đối diện với ngần này câu hỏi, Viện phó ngập ngừng, do dự. Hồi lâu sau ông mới nói với tôi: “Lạc Thần à. Có một vài sự việc, chú vốn định phải làm rõ đã, rồi mới nói cho cháu biết. Nhưng hiện giờ chuyện này đã xảy ra, chú cho rằng mình phải nói với cháu... và cha cháu.”

Chúng tôi quay về căn phòng bệnh nhân đặc biệt. Cha tôi vẫn ngồi bên giường mẹ tôi, hai tay ôm trán. Tôi có thể cảm nhận ra ông đang ráng chịu đựng nỗi đau khổ giày vò tâm can. Và, những lời của Viện phó nói ra sau đây dường như là định mệnh của chúng tôi.

“Thưa Giáo sư Lạc, và cháu Lạc Thần...” Viện phó rất trịnh trọng nói, “Tôi không thể không nói để các vị biết một vài sự việc.”

Cha tôi ngẩng đầu nhìn Viện phó, khuôn mặt cha tôi rầu rĩ khổ đau.

“Cách đây mấy tháng, tôi nói với Lạc Thần về một vấn đề: liệu có phải các xác sống đã từng mắc bệnh hiểm nghèo cũng tiến hóa? Thực ra vấn đề này bắt nguồn từ một số cử động khác thường của Lạc Sâm. Sau đó tôi đã tổ chức cho các bác sĩ đến kiểm tra thân thể cậu ấy, chủ yếu là muốn tìm hiểu xem, dưới sự ảnh hưởng của vi rút Solanum, các tế bào ung thư và khối u có giảm thiểu hoặc phát sinh biến đổi không.

“Các bác sĩ đem máy X-quang 3D cỡ nhỏ đến, soi quét tỉ mỉ toàn thân Lạc Sâm, chủ yếu là phổi. Và đã có một phát hiện rất đáng kinh ngạc.”

Viện phó ngừng lời, mím môi, ông tỏ ra có điều khó nói. Cha tôi nhìn ông: “Là phát hiện gì?”

Phải một lúc sau, Viện phó mới chầm chậm nói từng chữ một: “Phim X-quang của chúng tôi không hề xuất hiện khối u ở phổi Lạc Sâm.”

Trong phòng, thời gian dường như ngừng trôi. Để hiểu được ý nghĩa của câu nói này, hình như là chuyện rất khó khăn đối với cha tôi. Phải nửa phút sau cha tôi mới hỏi: “Như thế có nghĩa là gì? Thiết bị chụp có lỗi à?”

“Không! Máy X-quang 3D rất tốt, về sau chúng tôi đã kiểm tra lại mấy lần.”

“Thế là chuyện gì?” Đầu óc tôi như trơ ra không làm việc nữa. “Vi rút Solanum có thể thu nhỏ khối u hoặc làm cho nó... biến mất?”

“Thoạt đầu chúng tôi cũng ngờ ngợ. Sau đó bèn tổ chức soi chụp cho vài xác sống đã từng bị ung thư, thì thấy khối u của họ vẫn tồn tại. Cho nên, chúng tôi chỉ có thể nhận định rằng...”

Viện phó không nói tiếp nữa.

Đang ngồi trên ghế, cha tôi đứng dậy, đôi mắt ông mở to hết cỡ: “Kết luận của các vị là gì?”

Viện phó nói ra một cách chật vật: “Chúng tôi cho rằng, liệu có phải lúc đầu họ đã chẩn đoán nhầm đối với Lạc Sâm không? Có đúng là cậu ấy bị ung thư phổi không?”

“Đương nhiên là đúng!” Cha tôi dường như mất kiểm soát kêu lên, tôi chưa bao giờ thấy ông như thế này. “Tôi đã đọc rất kĩ kết luận khám bệnh của nó, có cả phim chụp phổi, trên đó hiện rõ khối ở phổi! Đâu có thể nhầm gì được?”

“Mong Giáo sư Lạc hãy bình tĩnh. Tôi nghĩ rằng, ông có thể tìm gặp bác sĩ lúc đầu đã chẩn đoán và điều trị cho Lạc Sâm để hỏi cho rõ.” Lời của Viện phó có ngụ ý nhất định, “Theo tôi được biết, cách đây hai tháng, ông ta đã đến trung tâm này thăm Lạc Sâm một lần.”

Cha tôi sững sờ, đôi mắt đang mở to, tròng mắt đảo đi đảo lại hình như ông đã nghĩ đến một điều gì đó, rồi toàn thân run rẩy. Ông nín lặng không nói một câu, rảo bước ra khỏi buồng bệnh.

“Cha định đi đâu thế?” Tôi hỏi câu này đồng thời cảm thấy mình như một thằng ngốc. Cha tôi còn có thể đi đâu? Khẳng định là ông đi đến bệnh viện tìm bác sĩ Hàn Bố Cường! Tôi cuống lên gọi to: “Cha ơi, mẹ con... cha không ở lại với mẹ con à?”

“Không! Lạc Thần!” Viện phó chạy lại, nói với tôi rất nhanh, “Dù cha cháu không đi tìm vị bác sĩ ấy thì chú cũng không đồng ý hai người nán

lại đây để rồi chứng kiến mẹ cháu biến thành xác sống. Bà ấy sẽ chết trong đau khổ cùng cực, và sau đó... Thôi, chú không nói nữa vì cảnh tượng ấy vô cùng tàn khốc. Không ai có thể đối diện với cái quá trình người thân của mình phải chịu... Cho nên cháu hãy mau đuổi theo cha cháu, đừng để ông ấy làm một việc gì đó quá khích!”

Đầu óc tôi rối bời cùng cực, nghe Viện phó nói thế, hình như đã khẳng định là chuyện gì rồi. Trời đất ơi, nếu đúng là thế thì... đúng là vô cùng đáng sợ! Tôi không dám nghĩ thêm nữa, lập tức đuổi theo cha tôi.

CHƯƠNG 18

Cha tôi lái xe vun vút, lao đến cổng bệnh viện. Dọc đường, ông gần như bỏ qua mọi luật lệ giao thông, phóng như điên. Tôi ngồi bên cạnh, im lặng cũng không khuyên can nửa lời. Tôi lúc này cũng đang sợ hãi phỏng đoán hết như ông, nhất định phải làm rõ ngay chuyện này!

“Uỳnh...” Cha tôi đẩy cánh cửa phòng khoa Ung bướu, gọi âm lên: “Hàn Bồ Cường đâu?” [1]

[1]. Trong tiếng Trung Quốc, khi gọi đủ họ tên, là tỏ thái độ bức xúc, giận dữ..

Vài bác sĩ trong phòng làm việc bước ra, một trong số họ nhận ra cha tôi: “Bác là... Giáo sư Lạc Truyền Minh phải không? Bác cần gặp Chủ nhiệm Hàn à?”

“Đúng! Ông ta đâu?” Cha tôi nén giận hỏi.

“Mấy hôm nay Chủ nhiệm Hàn nghỉ phép, không đi làm.”

“Tại sao phải nghỉ phép?”

“Vợ ông ấy mất ạ!” Anh bác sĩ nói, giọng tiếc nuối. “Chủ nhiệm khoa Ung bướu cũng chịu không cứu nổi vợ.”

Cha tôi nhận ra ngụ ý trong đó. “Vợ ông ta chết như thế nào?”

“Ung thư phổi.”

Ba chữ này như quả bom nổ trong đầu chúng tôi. Cha tôi và tôi dường như đều ý thức ra là có chuyện.

“Số máy để bàn ở nhà Hàn Bồ Cường là bao nhiêu?” Cha tôi nghiêng rặng. Chúng tôi vừa gọi di động cho ông ta nhưng đối phương tắt máy.

Hình như vị bác sĩ này nhận ra chúng tôi đến là có vấn đề chẳng hay ho gì nên cảnh giác nói: “Giáo sư Lạc tìm Chủ nhiệm Hàn về việc gì?”

Cha tôi bước lại, mặt áp sát mặt anh ta, nói dần từng tiếng một: “Nói cho tôi biết, số máy bàn của Hàn Bồ Cường?”

Anh ta phát hoảng, rồi nói ra một dãy chữ số.

Cha tôi lập tức gọi luôn.

Chuông reo chán chê, đối phương mới nghe máy.

Cha tôi giận dữ nói: “Hàn Bố Cường! Tôi là Lạc Truyền Minh. Anh biết tôi tìm anh để làm gì rồi.”

Tôi đứng gần máy của cha tôi, nghe thấy bên kia im lặng rất lâu, hình như ông ta đã hiểu là chuyện gì. Ông ta không vòng vo, nói luôn với chúng tôi: “Nhà tôi ở cầu Tử Trúc, số nhà X... Ông đến đi!”

Cha tôi ngắt điện thoại, sắc mặt ông tái nhợt, rời khoa Ung bướt.

Hơn nửa giờ sau, chúng tôi lái xe đến dưới sân nhà Hàn Bố Cường, rồi bước đến cửa. Cửa đang mở, xem ra ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng để chờ chúng tôi.

Chúng tôi đi thẳng vào phòng khách, thấy Hàn Bố Cường đang ngồi trên sofa, ngả ngốn tựa lưng ghế, áo quần xộc xệch, đôi mắt gần như vô hồn, nhìn chúng tôi. Trên bàn thủy tinh ở trước mặt có vài chai rượu tây thuộc loại hảo hạng, đều đã cạn. Tôi đặc biệt nhận ra, trên bàn còn có một lọ thủy tinh nhỏ rỗng không và một bộ bơm tiêm.

Sau khi thật sự đối diện với Hàn Bố Cường, cha tôi lại không dùng dùng lên như tôi tưởng. Ông từ từ bước lại trước mặt người đàn ông đốn mạt, nhìn thẳng vào ông ta: “Ông chẳng có gì để biện bạch nữa, phải không?”

“Đúng.” Hàn Bố Cường ngửa hai bàn tay ra, sáng khoái nói, “Từ lâu tôi đã lường rằng sẽ có cái ngày này. Tôi biết cuối cùng vẫn không thể che giấu nổi các vị.”

Một luồng máu nóng bỗng dâng lên trán tôi, mắt tôi đỏ ngầu. Tôi không dám tin ông ta có thể nhanh chóng thừa nhận như thế này, hình như những việc ông ta đã làm chỉ như đánh vỡ cái lọ hoa mà thôi! Bàn tay tôi nắm chặt, định xông vào cầm cái chai rượu trên bàn phang vào đầu hắn. Nhưng cha tôi đã kéo tay tôi lại, bàn tay ông đang run lên ghê gớm. Tôi biết ông đang gắng hết sức để kiềm chế. Ông hỏi:

“Tất cả, là một âm mưu, đúng không? Để cho con trai ta biến thành xác sống thì có thể làm cho ta ngã về phía ủng hộ xác sống, từ đó Dự luật xác sống ra đời thể hiện khuynh hướng mà các người cần! Người làm việc cho ai, nói đi?”

“Sự việc, đúng là thế.” Hàn Bố Cường nói, “Nhưng, Dự luật xác sống ra sao, tôi không quan tâm; tôi không làm việc cho họ, mà là, tôi chỉ cần họ chấp nhận điều kiện của tôi.”

“Họ, là ai?”

“Chắc các vị không thể ngờ nổi.” Hấn nói, “Tổ chức Tuần Lộc!”

Tôi và cha tôi đều hết sức kinh ngạc. Chúng tôi không ngờ, cái tổ chức Tuần Lộc trước đây chỉ biết qua các bản tin thời sự, đã thâm nhập Trung Quốc từ lâu, thậm chí len lỏi vào tận gia đình tôi, người thân của chúng tôi biến thành đối tượng thực hiện âm mưu để họ đạt được mục đích!

“Bọn chúng hứa cho người bao nhiêu tiền, để một bác sĩ như người bán đứng linh hồn của mình?”

”Không, tôi không vì tiền. Tôi chỉ muốn cứu vợ tôi. Tôi bằng lòng làm tất cả để cứu cô ấy.” Hàn Bố Cường, đầu rũ xuống, đôi mắt trống rỗng. “Vợ tôi bị ung thư phổi, tôi biết không có cách gì cứu nổi tính mạng, ngoài cách mạo hiểm ghép phổi. Nhưng tìm được hai lá phổi phù hợp thì vô cùng khó khăn. Tổ chức Tuần Lộc hứa với tôi: nếu tôi giúp họ đạt được mục đích thì họ sẽ tìm hộ hai lá phổi phù hợp để cấy ghép cho vợ tôi, sẽ đưa cô ấy ra nước ngoài để thực hiện phẫu thuật, sau đó giúp hai chúng tôi cao chạy xa bay...”

Nói đến đây, Hàn Bố Cường cười khẩy cay đắng. “Tiếc rằng, tôi đã nghĩ quá ngây thơ. Lẽ ra tôi nên sớm biết rằng, trên phạm vi toàn thế giới, phẫu thuật cấy ghép phổi vẫn chưa hoàn thiện. Hậu quả là ca phẫu thuật của vợ tôi thất bại, cô ấy chết trên bàn mổ.”

“Vậy thì, tất cả các tư liệu về Lạc Sâm mà người đưa cho chúng ta xem: kết quả khám bệnh, bệnh án, kể cả phim X-quang của Lạc Sâm đều là do người làm giả, thực ra là của vợ người?”

Hàn Bố Cường gục đầu, cảm mặt xuống, mặc nhiên thừa nhận.

“Còn Lạc Sâm con trai ta, với các triệu chứng hồi đó, thực ra là...”

“Lạc Sâm bị lao phổi chứ không phải ung thư phổi. Thời kỳ đầu của hai căn bệnh, triệu chứng na ná nhau, cho nên...”

“Cho nên người có thể thừa cơ làm bậy!” Cha tôi mặt đỏ căng, gay gắt, đau khổ hét lên, “Con trai ta chỉ bị lao phổi, hoàn toàn có thể chữa khỏi, thế mà đồ chó má nhà người nói là ung thư phổi, bảo nó đi hóa trị, hành hạ nó. Cuối cùng biến nó thành xác sống!”

Cha tôi không kìm nén nổi nữa, ông chạy đến túm cổ áo Hàn Bố Cường rồi dấm vào mặt hấn tới tấp: “Nay vợ ta lại bị đứ con xác sống cắn, vợ ta sẽ lại biến thành xác sống! Người là đồ cặn bã rác rưởi! Người đã hủy hoại cả nhà nhà ta rồi!”

Nếu tôi không giữ nổi một chút lý trí cuối cùng, thì có lẽ tôi cũng đã xông vào, cùng cha tôi đánh chết tên bác sĩ khốn kiếp này rồi. Nhưng tôi đã kìm lại được. Tôi bước đến kéo cha tôi ra, tôi không muốn ông phải trả giá về điều này.

Hàn Bố Cường bị cha tôi đánh thâm tím mặt mày, da mặt toác ra, thờ hồng hộc, nằm vật trên sofa như một con chó hoang. “Đánh nữa đi.” Hấn nói như một kẻ vô lại, “Để tôi có thể trải nghiệm đón đau lần cuối cùng. Rất nhanh thôi, tôi sẽ mãi mãi không biết đón đau là gì nữa.

“Dù các vị tin hay không tin, tôi luôn luôn cắn rứt về những chuyện này. Hôm nay tôi có thể đối diện với các vị là vì tôi đã trừng phạt tôi rồi, coi như là để đền tội với các vị.” Hàn Bố Cường uể oải chỉ vào cái lọ nhỏ và bộ bơm tiêm đặt trên bàn trà, “Đây là huyết thanh chứa vi rút Slolanum hồi trước tôi tìm cho Lạc Sâm, tôi vẫn giữ lại một ít. Đại khái là vì tôi đã dự cảm sẽ có cái ngày này! Trước khi các vị đến, tôi đã tiêm vào cơ thể mình rồi.”

Cha tôi lạnh lùng nhìn hấn, rồi nói với tôi: “Lạc Thần, chúng ta đi thôi!”

Tôi nhìn cái bơm tiêm rỗng: “Ông ta nói, là thật à?”

“Điều này không còn quan trọng nữa.” Cha tôi nói, “Con nhìn hấn mà xem, lúc này hấn đã là một xác sống rồi!”

Cha tôi không thèm nhìn gã đàn ông súc vật này nữa, ông bước thẳng ra ngoài.

Chúng tôi trở lại trung tâm xác sống, ông Viện phó cho biết mẹ tôi đã biến thành xác sống. Ông nói, bà không phải chịu đựng quá nhiều khổ đau, bà mất trong khi đang ngủ, sau đó biến thành xác sống. Tôi cảm thấy ông nói vậy nhằm an ủi chúng tôi, nhưng tôi bằng lòng tin ở lời ông nói, dù là nói dối.

Mẹ tôi được vào ở khu E, tầng trên của phòng anh tôi. Vài hôm sau thì Hàn Bố Cường cũng vào trung tâm này. Viện phó rất tế nhị, xếp hấn vào ở khu D vì hiểu rằng cha con tôi không muốn nhìn thấy gã xác sống này.

Hai cha con tôi hầu như ngày nào cũng vào thăm mẹ tôi và anh tôi. Chúng tôi biết, thời gian họ được tồn tại trên thế giới này không còn nhiều nữa. Chúng tôi nâng niu từng phút từng giây được ngồi bên mẹ tôi và anh tôi.